

Sau Khi Hôn Nhân Tan Vỡ

Contents

Sau Khi Hôn Nhân Tan Vỡ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	15
6. Chương 06	18
7. Chương 07	22
8. Chương 08	25
9. Chương 09	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	66
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	84
26. Chương 26	87
27. Chương 27	91
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	107
33. Chương 33	110
34. Chương 34	114
35. Chương 35	118
36. Chương 36	121
37. Chương 37	125
38. Chương 38	128
39. Chương 39	132
40. Chương 40	135
41. Chương 41	138

42. Chương 42	141
43. Chương 43	145
44. Chương 44	148
45. Chương 45	151
46. Chương 46	154
47. Chương 46	157
48. Chương 47	160
49. Chương 48	164
50. Chương 49	167
51. Chương 50	170
52. Chương 51	174
53. Chương 52	178
54. Chương 53	181
55. Chương 54	184
56. Chương 55	187
57. Chương 56	190
58. Chương 57	193
59. Chương 58	196
60. Chương 59	200
61. Chương 60	202
62. Chương 61	206
63. Chương 62	209
64. Chương 63	212
65. Phiên Ngoại 1	216
66. Phiên Ngoại 2	219
67. Phiên Ngoại 3	222
68. Phiên Ngoại 4 (hết)	225

Sau Khi Hôn Nhân Tan Vỡ

Giới thiệu

Văn án Phương Chấn Đông lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Dẫn Tổ là ở vườn hoa nhỏ sau bệnh viện quân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-hon-nhan-tan-vo>

1. Chương 01

Chương 1

Phương Chấn Đông lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Dẫn Tổ là ở vườn hoa nhỏ sau bệnh viện quân khu của

thành phố B, lúc anh đi thăm chiến hữu trước kia là Lưu Thiết Quân.

Tân binh mới vào hay kể cả cấp trên đều là chiến hữu, là anh em thân thiết, già trẻ cùng nhau trải qua bao nhiêu lần diễn tập. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý và là hai người được huấn luyện xuất sắc nhất, tất cả già trẻ lớn bé đến thủ trưởng đều quen thuộc. Ngay lập tức họ được thủ trưởng Tư lệnh quân khu gọi là hai đồng chí tốt nhất.

Lại nói tiếp, giao tình của hai người còn là do đánh nhau mà có được. Ban đầu, Phương Chấn Đông học đại học xong rồi vào bộ đội ngay liền đến nơi đó cũng đang đặc biệt Lưu Thiết Quân.

Người đàn ông miền sơn cước chân chất lại mang vẻ vô cùng dũng mãnh, bàn tay to xòe ra như cánh quạt, gương mặt ngăm đen, mắt to mày rậm, không sợ trời, không sợ đất. Như bê con không sợ sấm sét vậy.

Ngay lập tức bộ đội thành phố và bộ đội nông thôn căn bản là hai bên chẳng liên quan gì đến nay, nhìn nhau chẳng thuận mắt tựa như Hán Sở Tranh Hùng vậy.

Phương Chấn Đông là người giỏi nhất của bộ đội thành phố trong khi đứng đầu của bộ đội địa phương là Lưu Thiết Quân đụng đầu với nhau tất nhiên sẽ không bình an vô sự. Khi đó Phương Chấn Đông còn trẻ, khí huyết bừng bừng lại là đứa trẻ lớn lên trong đại viện, từ bé đến lớn học đánh nhau là điều bắt buộc.

Đàn ông, hơn nữa lại là quân nhân giải quyết phân tranh thì biện pháp nhanh nhất đó là đánh nhau. Giống như tỉ thí võ công thời xưa, đánh thắng sẽ không thù, ngược lại sẽ thật lòng mà kính phục biến thành anh em tốt. Đánh thua thì phải biết sợ, cho dù là con trai thủ trưởng hay là người thân, trên chiến trường chỉ có kẻ thắng chứ không có thân phận.

Phương Chấn Đông thích làm lính, cũng là bởi vì những thứ này, không có xấu xa anh lừa tôi gạt, đơn giản, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, lấy thành bại để luận bàn anh hùng mới đích thực là nam tử hán.

Đều là tân binh, đều không phải là trướng ắp trong lòng, dưới sự chứng kiến của các tân binh khác, giống như cao thủ võ lâm xưa tỉ thí, bắn bia, lắp ráp súng ống, chạy Jeep đeo vật nặng 10km, đánh đối kháng, có thể lựa chọn để tỉ thí với nhau.

Phương Chấn Đông xuất thân từ trường quân đội chính quy, nên kỹ thuật chiếm ưu thế trước, Lưu Thiết Quân đương nhiên có kinh nghiệm thực chiến nhiều hơn sở trường là võ thuật mà sức khỏe cũng vượt trội. Để công bằng, hai người quyết định chọn bắn bia để quyết đấu.

Không hề trì hoãn, hai người đều thắng tất cả. Sau đó trở thành chiến hữu, cùng vào một quân đoàn, cùng huấn luyện với nhau, cùng tiến bộ, cùng diễn tập....

Sau đó Phương Chấn Đông đương nhiên được thăng chức từng bước, còn Lưu Thiết Quân vẫn vậy, sau vào bộ đội đặc chủng phục vụ. Dù sao tuy Lưu Thiết Quân không kém về kỹ năng nhưng lại kém về văn hóa nên bị thua thiệt rất nhiều.

Hôm nay lúc bao vây kẻ bắt cóc bị trúng dao hai phát, tính mạng còn nhưng từ nay về sau không thể làm lính, thân còn mang thương tật. Một con người mạnh mẽ như vậy phải nằm trên giường bệnh, Phương Chấn Đông còn nhìn thấy trong mắt anh đang chảy từng dòng lệ, càng cảm thấy chua xót.

Trong lòng Phương Chấn Đông như đang đeo một khối đá, vô cùng khó chịu, ở lại không được bèn ra ngoài hút thuốc lá. Từ khu nội trú đi ra phía sau chính là vườn hoa nhỏ.

Sau một ngày một đêm tuyết rơi, trong vườn hoa và trên những cây sồi đã đọng đầy những lớp tuyết thật dày. Một trận gió bắc thổi qua khiến từng bông tuyết cuốn theo quất vào mặt đau rất.

Vườn hoa nhỏ rất yên tĩnh, nhiệt độ âm bảy, tám độ sẽ không ai đứng ở ngoài này. Phương Chấn Đông đứng ở dưới tán cây sồi xanh, móc ra một điều thuốc ngậm trên miệng, châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhả ra.

Đang nghĩ mình có thể làm được gì cho Lưu Thiết Quân, khói mù lượn lờ, lại nhìn thấy một hàng ghế cách đó không xa có một người đang ngồi đó.

Một cô gái mặc chiếc áo lông dài màu trắng như muốn hòa lẫn vào màu sắc của tuyết trên cành, nếu không phải vì tóc cô màu đen thì rất khó nhìn ra.

Cô ngồi ở chỗ đó dường như không nhúc nhích, giống như một pho tượng, đầu cúi thật thấp xuống, mái tóc đen dài che kín khuôn mặt có chút ướn nhẹp. Có lẽ đã ngồi đây được khá lâu, tuyết rơi trên mái tóc đã tan ra thành nước.

Không nhìn ra số tuổi và dung mạo cụ thể, chỉ là chiếc áo lông dày khoác ở ngoài nhưng có thể nhìn ra cô còn khá trẻ, tóc rất đen, y phục rất trắng, có thể như cũ nhìn ra bóng dáng trẻ tuổi, tóc đen nhánh, y phục rất trắng, hết sức rõ nét.

Chợt cô ngẩng đầu lên, Phương Chấn Đông không khỏi sửng sốt, đây là một gương mặt vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ, sạch sẽ thanh tú, trên mặt dường như không có dấu vết phấn son càng khiến cho khuôn mặt thêm phần tinh xảo.

Nhưng sắc mặt rất kém, trắng phờ phạc, trắng như hòa lẫn cùng y phục của cô vậy. Cùng với khuôn mặt toát lên một vẻ nhu nhược lẫn kiên cường, có thể nhìn thấy được từ nội tâm cô, mặc dù yếu đuối như lại rất kiên định.

Phương Chấn Đông không biết vì sao lại tự mình khẳng định như vậy, chỉ cần lần đầu tiên gặp Hàn Dẫn Tổ anh đã có cảm giác như thế. Phía sau cô là một cây mai, cành khẳng khiu có vài bông hoa nở đầu mùa. Hoa mai màu trắng nở sau lưng cô, tựa như cô là hóa thân của bông hoa mai trắng.

Sau đó Phương Chấn Đông lại vô số lần nhớ tới cô gái đó, mặc dù chỉ là duyên phận thoáng qua lại làm cho anh khó quên.

Nghiêm túc mà nói, Phương Chấn Đông cũng không phải là một người đàn ông đa tình, hoặc nói, vấn đề cảm tính không liên quan đến anh. Anh lý trí tỉnh táo, nhiều năm sống trong quân lữ khiến tình cảm anh ngày càng trở nên lãnh đạm.

Anh đã kết hôn, nhưng chỉ là kết hôn một năm, rồi cùng vợ trước chia tay trong hòa bình. Vợ trước của anh là Chu Á Thanh là người mẹ anh sắp xếp mai mối, từ khi gặp mặt cho đến khi kết hôn cũng mới gặp nhau có năm lần mà thôi.

Anh thường xuyên sống trong quân đội làm sao có thời giờ để nói chuyện yêu đương, mà anh cũng cảm thấy vấn đề đó là điều không cần thiết. Kết hôn hay không kết hôn cũng không sao, tuy nhiên cha mẹ anh tất nhiên lại không nghĩ vậy.

Hơn nữa mẹ anh tích cực sắp xếp mai mối, lợi dụng tất cả quan hệ, thúc đẩy hôn nhân của anh. Cho nên Phương Chấn Đông cùng Chu Á Thanh thành vợ chồng cũng có một phần lớn nguyên nhân là do anh cảm thấy gặp gỡ các cô gái xa lạ thật lãng phí thời gian.

Nói lại, thật ra anh cũng không ghét Chu Á Thanh nhưng cũng không gọi là thích. Chu Á Thanh là giáo sư đại học, cha cũng là Tham mưu, là cánh tay đắc lực của cha anh.

Nghiêm túc mà nói, trước kia khi thấy Chu Á Thanh cũng chỉ để lại ấn tượng mơ hồ trong lòng anh, chỉ nhớ đến một đứa con gái ít nói. Vì tính chất công việc của Phương Chấn Đông là ở với nhau thì ít mà xa cách thì nhiều nên sau khi anh và Chu Á Thanh kết hôn, trong một năm sống cùng nhau tính ra ở cạnh nhau không đến một tháng.

Thậm chí lúc ly hôn hai người cũng không hoàn toàn quen thuộc. Người đề nghị ly hôn là Chu Á Thanh, nếu như cô không đề cập tới thì anh cũng không ly hôn. Đối với anh mà nói, kết hôn hay không cũng không khác biệt nhau lắm.

Cho tới hôm nay, Phương Chấn Đông cũng không biết tại sao Chu Á Thanh lại muốn ly hôn, cho nên nói, tự dưng có thể thỉnh thoảng nhớ đến cô gái mà anh mới gặp mặt qua một lần thật có chút kì quái.

Sau đó, lúc anh đến bệnh viện thăm Lưu Thiết Quân luôn theo bản năng vòng ra ngoài vườn hoa nhỏ một vòng nhưng không thu được kết quả gì. Có lúc anh lại nghĩ có phải mình nhìn thấy ảo giác, không có thể nào có cô gái như vậy, hoàn toàn là tự anh nghĩ ra. Nhưng khuôn mặt cô gái kia rõ ràng như in đậm trong đầu anh như vậy.

“Cậu, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Một bàn tay nhỏ bé mập mạp hươu hươu trước mặt anh, anh định thần lại. Tiểu Phong, cháu ngoại anh, con trai của em gái Phương Nam năm nay sáu tuổi. Thằng bé mập mạp tròn vo rất đáng yêu, là tiểu tổ tông của Phương Gia. Bình thường vợ chồng em gái rất bận rộn nên đem thằng bé đến gửi ở Phương Gia.

Phương phu nhân Trần Thư Tuệ từ phòng bếp ra ngoài, quét một lượt qua cháu ngoại rồi dừng lại ở trên người con trai không khỏi âm thầm thở dài.

Phải nói Trần Thư Tuệ có thể coi như là cả đời sống trôi chảy bình an. Gia đình vọng tộc dòng dõi thư hương, sau lại gả vào Phương Gia, sinh một trai một gái, đường làm quan của trượng phu như ý muốn. Cuộc sống trên cơ bản là không có gì phải lo lắng cả, chỉ duy nhất chuyện hôn sự của con trai độc nhất này làm bà thật sự đau đầu.

Con trai từ nhỏ đã ưu tú, tuy tính tình có chút ương bướng nhưng lại biết mình nên làm gì, lý trí tỉnh táo giống cha nó. Tốt nghiệp trung học, bà cùng chồng muốn nó vào đại học dân sự một là gần gũi, hai nữa là cũng có tính toán riêng.

Tuy nói con trai ưu tú, nhưng là cha mẹ nào lại không hy vọng đường đời con mình ít gặp ghềnh, học đại học rồi đi làm. Có cha đỡ đầu sẽ xuôi chèo mát mái.

Nhưng Chấn Đông kiên quyết muốn học trường quân đội, nói muốn làm quân nhân. Hai người gay gắt đối mặt, cuối cùng Phương lão gia nói:

“Nếu như con đi học trường quân đội thì đừng bảo là con trai cha, từ quân hiệu đến bộ đội, tự mình làm từng bước từng bước một.”

Trần Thư Tuệ biết đây là chồng mình đang nói khó, vì muốn con trai khuất phục. Nhưng Chấn Đông không nói hai lời đeo ba lô đi đến vùng khác nhập ngũ, ròng rã ba năm không về nhà. Về sau tốt nghiệp vào bộ đội mới trở về

Bà biết chồng mình lén lút can thiệp đem nó điều đến quân khu gần thành phố B, gần nhà mới thỉnh thoảng về thăm nhà. Quan hệ cha con mới tốt lên một chút.

Bà biết thật ra chồng mình rất kiêu ngạo vì con trai, không dựa vào gia thế mà vào quân đội vẫn có thể hô mưa gọi gió đủ để khiến người ta tự hào.

Nhưng hôn sự của con trai lại là vấn đề nan giải, đứa con này tính tình lãnh đạm, cộng thêm lại là quân nhân, mặc dù lúc đi xem mắt rất thoải mái sau lại cùng con bé Á Thanh thành vợ chồng, bà cứ nghĩ là đã yên tâm chờ bồng cháu. Nào

2. Chương 02

Chương 2

Phương Chấn Đông cầm chìa khóa lên, xoa xoa cái đầu nhỏ của cháu ngoại, bảo mẫu từ trong nhà mang mấy bức tranh ra cho Phương Chấn Đông, Phương phu nhân đưa cái mũ cho Tiểu Phong:

“Có thật không cần bà ngoại đưa cháu đi sao? Cho cháu nghĩ lại, không được khóc nhè đâu nha.”

Tiểu Phong ôm chân Phương Chấn Đông, cái đầu nhỏ lắc lắc như trống bỏi:

“Không cần, không cần, cháu muốn cậu đưa đi, cậu là giải phóng quân đầy uy phong, cháu thích cậu nhất.”

Bà Phương dí tay vào trán nó:

“Mới tí tuổi đầu đã khôn lỏi, cái đồ có mới nới cũ, bà ngoại thương cháu như thế mà cậu trở về một cái là quên bà ngoại ngay.”

Tiểu Phong hình như cảm thấy mình có chút quá đáng, nũng nịu hai tiếng đưa tay ôm lấy cổ bà Phương, hôn một cái thật kêu lên má:

“Bà ngoại đứng thứ hai, bà so với cha mẹ cháu còn cao hơn nha.”

Nói hết sức nghiêm túc.

Bà Phương hì hì một tiếng, vừa đưa hai cậu cháu ra cửa, vừa dặn dò con trai:

“Địa chỉ phòng tranh con nhớ kỹ, nếu như không tìm được nhớ gọi điện cho mẹ. Chờ đến khi Tiểu Phong học xong con đưa luôn đến nhà ông bà nội nó. Ông bà bên kia gọi điện nói nhớ cháu rồi. Còn nữa,...Nhớ tối nay đi xem mắt.”

Phương Chấn Đông không có biểu cảm gì gật đầu, ôm cháu trai ra cửa, đặt ở ghế bên cạnh, thắt dây an toàn cho nó. Tiểu tử hiển nhiên hưng phấn quá độ, dọc đường đi cái miệng nhỏ nhắn đều không nghỉ ngơi cứ liên tục hỏi chuyện trong quân đội. Đại khái đây là thiên tính của bé trai, trong xương tủy đã có ước mơ về quân ngũ.

Thật ra thì Phương Chấn Đông gặp tên tiểu tử này khá là ít, trước kia khi nó còn bé chỉ lâu lâu mới gặp một lần, nó cũng không nhớ anh là ai. Lần này thời gian nghỉ phép dài hơn một chút, tên tiểu tử này lại thích dính lấy anh, tự dưng lại thấy thân thiết.

Thằng nhóc này tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất thông minh, giống hệt bố anh, đều cùng là người cơ trí nhạy cảm. Vừa nói chuyện vừa không quên chỉ đường:

“Cậu, đi thẳng đến đường trước mặt thì rẽ phải. Mà mỗi lần chú của Tiểu Triệu đều như vậy, cậu tối nay cũng đi xem mắt sao?”

Phương Chấn Đông không khỏi buồn cười:

“Cháu biết xem mắt là gì sao?”

Thằng nhóc chu mỏ, vỗ ngực một cái:

“Dĩ nhiên là cháu biết, là tán gái chứ gì?”

“Hả! !”

Khóe miệng Phương Chấn Đông giật giật, hết sức nghiêm túc hỏi nó:

“Làm sao cháu biết? Cháu cũng muốn tán tỉnh ai sao?”

Phương Chấn Đông chỉ là muốn chọc nó chơi, ai ngờ tên thằng nhóc này nghiêm túc gật đầu:

“Vâng, cháu muốn cưới cô giáo Hàn.”

“Cô giáo Hàn? Là ai?”

Phương Chấn Đông nhất thời không hiểu, Tiểu Phong thần thần bí bí nói:

“Cô giáo Hàn chính là cô giáo dạy vẽ của bọn cháu ấy! Nhưng rất đẹp, So với mẹ cháu càng xinh đẹp hơn. Hơn nữa giọng nói vô cùng dịu dàng, không giống mẹ cháu luôn hò hét cháu. Chờ cháu lớn lên, cháu muốn cưới cô giáo Hàn làm vợ. Có thể suốt ngày cười với cháu.”

Phương Chấn Đông bật cười, lái xe vào viện trung tâm nghệ thuật thiếu nhi, tắt máy xong liền mở dây an toàn cho nó, xoa xoa đầu nó:

“Vậy cháu phải cố gắng, mau mau lớn lên, nếu không cô giáo Hàn sẽ gả cho người khác đó, biết không?”

Trong nháy mắt, Tiểu Phong như quả bóng cao su xì hơi:

“Vâng, cháu quá mập, không đẹp trai bằng Trương Hạo lớp cháu, chắc chắn cô giáo Hàn sẽ thích nó hơn cháu.”

Phương Chấn Đông không khỏi ngạc nhiên, trẻ con bây giờ lớn nhanh thế sao? Mới chỉ sáu tuổi thôi, bởi vì không ngờ được nên Phương Chấn Đông nhất thời cứng họng.

Phương Chấn Đông định dùng công phu tránh né chột cháu trai chỉ tay kêu nhỏ:

“Cậu xem, đó chính là cô giáo Hàn của chúng cháu.”

Phương Chấn Đông theo bản năng nhìn theo tay thẳng nhóc và không khỏi ngẩn người. Người đang đứng ở cầu thang trước mặt chính là cô gái ngồi ở vườn hoa hôm đó, nhìn qua giống hệt.

Mặc trang phục màu trắng, rất nghiêm chỉnh. Khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn có chút sắc thắm không giống vẻ mặt trắng bệch hôm đó. Tay nắm chặt di động, chân mày cau mạnh như gặp chuyện gì đó rất phiền não.

Cô rất trẻ tuổi, Phương Chấn Đông đoán không quá hai mươi lăm tuổi, cho dù cô 25 rồi, mà mình đã 35, cũng kém ít nhất mười tuổi. Mười năm! Phương Chấn Đông đột nhiên cảm thấy thì ra mình đã già như vậy rồi.

Hàn Dẫn Tổ siết chặt điện thoại di động, xương ngón tay trắng bệch cũng không thấy có cảm giác gì. Sống đến gần 26 năm gặp phải chuyện như vậy cô có thể có cuộc sống bình thường là ông trời đã ban phúc cho cô lắm rồi.

Trịnh Vĩ nêu ra lý do là cô không thú vị, quá trầm lặng, lý do này thật buồn cười. Cô còn nhớ rõ ban đầu khi hai người biết nhau hẳn còn khen cô là người tinh khiết, văn nhã. Bây giờ lại đem những thứ này thành lý do để phản lại, lấy cớ để mèo mả bên ngoài.

Chưa bao giờ nghĩ tới Trịnh Vĩ là đồ đê tiện như vậy, cô tốt nghiệp đại học năm hai mươi hai tuổi, hai ba tuổi gả cho hắn. Sao khi kết hôn cô đem tất cả tinh lực để vun đắp cái gia đình bé nhỏ này. Mẹ chồng đánh đá chuyên gây khó dễ nhưng cô chưa từng hé răng nói với Trịnh Vĩ nửa lời.

Mẹ chồng cô từ đầu đã không thích cô, ghét bỏ cô bởi vì cô không phải là người thành phố này, ghét bỏ vì cưới hắn không có cửa hồi môn. Mẹ chồng cô cũng chẳng phải là người có văn hóa gì cho cam, thế lực cũng không có, lại nói sau khi ở riêng thì cũng chỉ có lẽ tết mới trở về, cô cũng cố chịu nhịn cho qua.

Một năm gần đây mẹ chồng cô bắt đầu ghét bỏ vì cô không thể sinh con. Vợ chồng bọn họ cũng không ngừa thai lại mãi không có tin tức gì, cô cùng Trịnh Vĩ đến bệnh viện kiểm tra thì thấy hai người đều bình thường. Nhưng rốt cục vẫn không có con.

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy chuyện con cái là do duyên phận, có lẽ là duyên phận chưa tới. Nhưng đến khi duyên phận tới thì lại xảy ra chuyện đáng ghê tởm như vậy, nghĩ lại cũng thấy muốn nôn mửa.

Sau khi cô biết mình mang thai vội chạy về nhà lại thấy một màn xấu xa kia không thể chịu nổi. Hai kẻ kia đang ở trong phòng nhỏ của cô, giường, rèm cửa, thậm, khăn trải bàn....tất cả đều là do cô tỉ mỉ bày trí. Bấy giờ ở trên chiếc giường cô đã tỉ mỉ bố trí kia hai thân thể trần truồng đang quấn lấy nhau, lẫn lộn, tiếng thở dốc vang vào tai cô khiến cô cảm giác ghê tởm như nuốt phải một con ruồi.

Đây chính là đức ông chồng mà cô gả, mà kẻ anh ta mèo mả chính là con gái của mẹ kế cô đã vào hộ tịch của Hàn Gia - Hàn Dĩnh. Sau khi mẹ cô mất một năm thì mẹ kế liền mang theo Hàn Dĩnh gả cho cha cô.

Khi cô vừa mới thi vào viện mỹ thuật của thành phố B thì được biết, khi mẹ cô còn sống, cha cùng với Triệu Hồng đã có quan hệ với nhau, kể từ khi biết tin đó cô không còn nói với cha mình câu nào.

Cũng may Giang Nam cách xa thành phố B, cô đến thành phố B học đại học, năm thứ nhất học phí cha trả, đến năm thứ hai, ông ta gọi điện đến áp úng mà nói là học phí chuẩn bị cho cô đã nộp cho Hàn Dĩnh học ở trường tư rồi. Có chút khó khăn, bảo cô chờ một thời gian.

Hàn Dẫn Tổ không nói thêm một lời cúp điện thoại, Hàn Dĩnh chính là đứa em con mẹ kế, không thi đậu cấp ba thì không nói, thế mà cha còn tham ô học phí của cô để trả học phí cao ngất ngưỡng cho Hàn Dĩnh học ở trường tư nhân.

Vì góp đủ học phí, sau khi tan học xong cô phải điên cuồng đi kiếm tiền đến chảy cả máu mũi. Mộ Phong khi đó đã nói: “Mày điên rồi, tại sao lại để cho kẻ khác đè đầu cưỡi cổ như vậy, tiền kia vốn là của mày, nếu tao là mày thì đã lập tức trở về hỏi cha mày rốt cuộc ai mới là con đẻ của ông ta.”

Hàn Dẫn Tổ lại lắc đầu một cái, mẹ của cô không để lại cho cô nhiều lắm, chỉ có kiêu ngạo là lớn nhất, cô không muốn vứt bỏ dù người kia là cha nhưng cô lại không muốn cầu xin ông ta.

Mộ Phong nói cái tính này của cô thật là ngớ ngẩn, là thua thiệt nhưng cô không sửa được. Kể ra thì Trịnh Vĩ nói có chút đúng, cô không thích sống chung với người khác, bạn bè duy nhất chỉ có Mộ Phong mà thôi.

Khi đó cô vội vàng đi làm kiếm học phí, làm sao có thời giờ tham gia hoạt động trường lớp, tất nhiên sẽ không có bằng hữu. Sau mới quen biết Trịnh Vĩ thì mới có chút hoạt động xã giao.

Tình yêu là thứ gì đó hư vô mờ mịt, có lẽ vì cha mẹ nên cô không muốn tin tưởng vào tình yêu. Nhưng lúc tốt nghiệp, Trịnh Vĩ đã nói một câu khiến cô động lòng:

“Anh có thể cho em một gia đình.”

Những lời này rất chất phác, lại chân thành cảm động đến cô. Sau khi tốt nghiệp, công việc ổn định nhưng cô lại cảm thấy không có nơi nương tựa, trôi nổi như cây lục bình, chỉ cần một trận gió mùa qua cũng sẽ bị trôi đi. Cô không thích cảm giác này, phụ nữ chỉ cần yên ổn, mà cô lại càng cần.

Bởi vì câu nói đó mà cô kiên quyết gả cho Trịnh Vĩ, Mộ Phong ngay lập tức bảo cô quá nóng vội, đàn ông phải tiếp xúc và quan sát nhiều mới phải. Đáng tiếc khi đó cô bị câu nói đó của Trịnh Vĩ đầu độc, hoàn toàn không nghĩ đến những điều đó.

Ngay lập tức cô liền mang hân về quê của cô, vùng Giang Nam nơi thị trấn nhỏ mà cô đã lớn lên, cô còn nhớ rõ khi ngồi trên thuyền nhỏ theo các kênh chằng chịt, Trịnh Vĩ đã nói với cô:

“Lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã thấy em thật xinh đẹp, như những cây liễu của Giang Nam, khi đó anh thật sự bị mê hoặc. Trong lòng tự nhủ cô gái Giang Nam thật giống như nước sông Giang Nam, đều rất xinh đẹp.”

Sau đó những từ ca ngợi kia chẳng còn hay ho nữa, cảnh liễu Giang Nam thì cũng thành cây liễu ven đường chẳng ai thèm ngó ngang đến. Nhưng Hàn Dẫn Tổ vẫn còn lòng kiêu ngạo của chính mình.

Mối quan hệ với Hàn Dẫn từ lúc cha cô tham ô học phí của cô đem học phí đóng cho cô ta thì bọn họ không còn là chị em nữa.

Cho nên ban đầu cô đưa Trịnh Vĩ về không phải vì cha mà là vì bà ngoại, bà từ lúc cô còn nhỏ đã rất thương cô. Sau khi mẹ cô chết, bà sống với cậu nhưng vẫn len lén gửi tiền cho cô.

Trượng phu của cô có thể không được ba đồng ý nhưng nhất định phải đưa đến ra mắt bà ngoại để bà yên tâm. Để bà có thể biết cô Tổ Tổ đang sống rất tốt.

Lần đầu tiên Trịnh Vĩ thấy Hàn Dẫn là khi cô ta mới hai mươi tuổi, vừa thi tốt nghiệp trung học xong, đang ở nhà ăn bám. Cả người cô ta đều dùng hàng hiệu có thể thấy điều kiện kinh tế không kém khiến trái tim cô càng lạnh hơn.

Từ lần đầu tiên cha nói áp dụng tham ô học phí của cô, về sau đó mỗi năm cha chưa từng cho cô một xu học phí. Hơn nữa khi cô mang Trịnh Vĩ về để nói đến hôn sự, mẹ kế Triệu Hồng đột nhiên nói:

“Tôi có nghe nói chỗ cậu lễ ăn hỏi đưa cho nhà gái đều là năm tám trăm vạn, dù sao cũng là thành phố lớn, cũng nên đẹp mặt.”

Nhìn vẻ mặt tham lam kia, Hàn Dẫn Tổ cũng không phải là người mềm yếu có thể bắt nạt, không thêm để ý đến bà ta, nhìn thẳng vào mặt cha cô mà nói:

“Bốn năm đại học, học phí đều là tự con kiếm, đòi sinh lễ chẳng phải quá buồn cười?”

Ngay lập tức sắc mặt cha cô chuyển sang trắng xanh. Lúc trở lại Trịnh Vĩ nói với cô:

“Bình thường nhìn em dịu dàng ôn nhu, nhưng lúc cùng người nhà lại hoàn toàn thay đổi, giống như cây gai nhọn trong rừng rậm, kẻ nào đến gần sẽ bị gai đâm.”

Sau lại Hàn Dẫn đột nhiên tới đi làm ở thành phố B, Trịnh Vĩ đối với Hàn Dẫn rất nhiệt tình, làm Hàn Dẫn Tổ cùng hân âm ỉ mấy phen. Hàn Dẫn rất đẹp, kiểu đẹp khác hoàn toàn với cô. Như Mộ Phong nói: “Một người là tiểu thư khuê tú của Giang Nam, một kẻ là hồ li tinh trời sinh”.

Thật ra thì Hàn Dẫn Tổ cũng không ngu xuẩn, Trịnh Vĩ thân thiết đối với Hàn Dĩnh cô sớm đã nhìn ra, nhưng cô vẫn tin tưởng mặc dù là đàn ông ai cũng có thói quen tật xấu nhưng cũng sẽ có giới hạn. Dù sao thì Hàn Dĩnh miễn cưỡng có thể coi là em vợ trên danh nghĩa của Trịnh Vĩ.

Nhưng giờ Trịnh Vĩ lên giường với Hàn Dĩnh, còn lên cái giường mà cô đã ngủ ở đó hai năm. Hàn Dẫn Tổ thấy bần! Thật bần quá!

3. Chương 03

Chương 3

Hàn Dẫn Tổ cắn thật chặt môi dưới, nghe giọng từ trong loa truyền ra, cô bắt đầu hoài nghi Hàn Dĩnh mới là con ruột của cha cô. Cô ta chính là người gây chuyện vì sao cha còn có thể nói ra những lời như vậy?

“Tiểu Tổ, con không nên hận Tiểu Dĩnh, em con không cố ý, Trịnh Vĩ.”

Hàn Dẫn Tổ cau mày cắt đứt lời lảm nhảm của cha, vô cùng lãnh đạm nói:

“Vô tình hay cố ý nó cũng đã lên giường với chồng con. Bây giờ ba còn nói ra những lời vô dụng này làm gì. Con đã ly hôn với Trịnh Vĩ, hiện tại vị trí Trịnh phu nhân đang trống, ba có thể bảo với Hàn Dĩnh: “Cái đồ đàn ông xấu xa, hèn tiện đứng núi này trông núi nọ con không cần, con tặng cho cô ta luôn. Xin lỗi, con còn phải dạy học, xin cúp máy trước.”

Nhấn kết phím tắt xong chợt nghe thấy tiếng gọi:

“Cô giáo Hàn.”

Giọng nói nhỏ nhỏ có chút rụt rè, Hàn Dẫn Tổ quay đầu lại không khỏi sửng sốt. Là học sinh lớp hội họa của cô - Vệ Phong. Thằng bé mập mập đáng yêu, điều kiện gia đình rất tốt. Chỉ cần biết có thể chịu được học phí cao của trung tâm thì cũng đã có ít gia đình có thể đáp ứng được rồi.

Bình thường phần lớn là bà ngoại của cậu nhóc đưa đến đây, có đôi lúc là mẹ Vệ Phong, một người vô cùng xinh đẹp tuyệt trần giống hệt bà ngoại của nó, hai người đều là người rất tao nhã.

Cô bạn dạy Piano lớp bên đã nói qua về lai lịch gia đình này, hình như là gia đình cán bộ cao cấp, cụ thể cao đến mức nào thì Hàn Dẫn Tổ không có hứng thú nghe ngóng. Đối với cô mà nói những chuyện đó đều là chuyện của người khác, cô chỉ cần yên ổn qua ngày là được rồi.

Cái cá tính này của cô bị Trịnh Vĩ phản nản nhiều lần, cô chưa bao giờ thích luôn cúi, đây là chuyện chẳng đáng để khoe ra. Như Trịnh Vĩ mỗi lần đến dịp lễ tết đều kéo cô đến nhà cấp trên để tặng quà nhưng cô đều đứng ở dưới lầu chờ.

Cùng xã giao với đồng nghiệp cơ quan hẳn cô cũng chỉ ngồi một chỗ, không muốn hòa theo đám người đó. Uống rượu, ăn cơm, nói về chuyện gia đình, những chuyện đó cô không thích, cảm thấy thật giả tạo.

Sau khi tốt nghiệp liền vào trường trở thành cô giáo dạy mỹ thuật, sau đó gả cho Trịnh Vĩ, cuộc sống muôn màu muôn vẻ của đại học đối với cô đó là không ngừng phải lăn lộn làm thêm, cho nên cơ hội xã giao không có, mà điều đó cũng tạo thành tính cách không thích hợp với cuộc sống chung.

Cô vẫn biết Trịnh Vĩ đối với cô có nhiều điều oán hận, đàn ông đều sĩ diện, thích bên ngoài người ta khen vợ mình. Vợ của đồng nghiệp Trịnh Vĩ cô đã tiếp xúc qua mấy lần, nói thật không hợp với cô, thật ra là không có tiếng nói chung.

Ngay lập tức cô liền nghe một đồng nghiệp rất tốt của Trịnh Vĩ ở trước mặt cô nói:

”Trịnh Vĩ, vợ của cậu học nghệ thuật thật là khác biệt, căn bản không cùng cấp bậc với chúng ta.

Nghe giống như lời vô tình nhưng lọt vào lỗ tai người khác đã thành hàm nghĩa khác, sau khi về nhà Trịnh Vĩ mắng cô một trận, hỏi thẳng cô:

”Cô có biết anh ta chính là cấp trên của chồng cô không? Cô cùng với vợ anh ta nói về việc nhà, theo đó nói vài điều tốt thì có thể mất đi miếng thịt sao? Mặt luôn làm bộ thanh cao, có thật cô là tiên nữ chỉ cần hít khói là sống được sao....?”

Lần đó là lần đầu tiên Trịnh Vĩ mắng cô không chút khách khí, ngay lập tức cô cảm thấy người đàn ông này sao đột nhiên xa lạ, người bình thường dịu dàng sẵn sốc đã đi đâu?

Sau đó Trịnh Vĩ lại xuống nước dụ dỗ cô, nói đó là do uống quá nhiều, là rượu nói, cô đừng để trong lòng. Hàn Dẫn Tổ cũng suy nghĩ lại, có phải do mình quá kiêu ngạo nên không hợp với đồng nghiệp hẳn không. Cô không biết hỏi ai ngoài Mộ Phong.

Mộ Phong ngay lập tức bấu môi nói:

“Đàn ông đều như vậy, lúc theo đuổi mày, thấy mày kiêu ngạo thì họ cảm thấy mày có cá tính, mày thanh cao, thấy mày ý vị, mày trầm mặc thì cảm thấy mày thần bí. Cưới được đến tay thì những thứ này đều sẽ thành khuyết điểm. Trương Ái Linh không phải đã nói sao, mỗi người đàn ông đều sẽ thích hai cô gái, hoa hồng đỏ hai là ánh trăng sáng, khi lấy được hoa hồng đỏ, lâu sau sẽ biến thành con muỗi đậu trên tường. Mà ánh trăng sáng thì cũng chỉ là trăng ngoài cửa sổ. Cưới được hoa hồng bạch, bạch cũng sẽ biến thành cơm áo gạo tiền, mà đỏ thì cũng chỉ là nốt ruồi son. Dẫn Tổ, trong trường đại học, mày đã từng là hoa hồng đỏ của không ít người, nhưng khi mày đã gả cho Trịnh Vĩ thì cũng chỉ là miếng cơm hay chỉ là con muỗi. Sự khác biệt này giống như lòng sông với mặt biển, mày phải tự mà điều chỉnh.”

Mộ Phong trước sau cũng là người thông minh nhạy bén, đối với chuyện tình cảm ứng phó rất linh hoạt, cô lại càng rối loạn.

“Cô giáo Hàn, đây là cậu của con”

Giọng của Tiểu Vệ Phong cắt đứt suy nghĩ mơ hồ của cô, lúc này mới phát hiện sau lưng Tiểu Vệ Phong đang cầm giá bút vẽ là người đàn ông rất cao. Cô cao 1m65 có ngược lên nhìn cũng chỉ đến vai anh ta. Anh ta đứng thẳng, mặc quân trang càng khiến cho người thêm cao ngất.

Trên vai là ba sao hai gạch (thượng tá đầy các nòng), ở dưới ánh mặt trời mùa đông mà vẫn sáng chói, thần thánh không thể xâm phạm. Cô vô thức lùi về phía sau một bước nhỏ, đầu hơi ngửa lên. Ánh mặt trời từ phía sau chiếu đến làm cho khuôn mặt người đàn ông này thêm bí ẩn, nhìn không rõ lắm nhưng khí thế uy nghiêm vẫn phát ra mạnh mẽ.

“Xin chào, tôi là cậu của Tiểu Phong, Phương Chấn Đông”

Giọng nói của anh rõ ràng vững vàng vang bên tai, Hàn Dẫn Tổ chớp mắt mấy cái, thích ứng với ánh sáng mới nhìn rõ người đàn ông này. Da hơi đen, trên mặt góc cạnh rõ ràng, dường như một đường nét đều nổi lên anh là quân nhân thực sự.

Hàn Dẫn Tổ chưa bao giờ gặp qua người đàn ông có khí thế như vậy, dường như là trời sinh quân nhân. Toàn thân đều mang vẻ nghiêm túc, lạnh lùng đầy khí phách, đôi môi mỏng mím thành một đường. Tuy lúc này giọng nói ôn hòa nhưng trên mặt vẫn không có chút nụ cười.

Ánh mắt anh rất sâu, sâu đến mức không thể thấy đáy, cứ nhìn thẳng vào cô như vậy khiến cô không tự giác lại lùi thêm bước nữa.

Phương Chấn Đông dường như cảm giác được trong lòng mình đang thất vọng, loại cảm xúc xa lạ này lần đầu tiên xuất hiện như một quả cầu tuyết đang lăn xuống, càng ngày càng lớn như lấp đầy toàn bộ tâm trí anh.

Cô không nhớ rõ anh, một chút ấn tượng cũng không có, từ trong con người trong suốt của cô, Phương Chấn Đông chỉ đọc được chút xa lạ hoặc còn có đôi chút e sợ. E sợ? Điều này làm Phương Chấn Đông có cảm giác thất bại không nói ra được. Mặc dù anh có chút nghiêm túc nhưng có thể khiến cho cô gái nhỏ này e ngại cũng đủ khiến anh buồn bực.

Lần thứ hai gặp mặt, người luôn luôn không để ý đến phụ nữ như Phương Chấn Đông luôn luôn nhớ tới cô mà cô gái nhỏ kia lại không nhớ tới anh.

Bên ngoài trung tâm nghệ thuật có khu vực cho người thân chờ đợi, xuyên qua cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy rõ những đứa trẻ của mình đang học bên trong.

Phương Chấn Đông ngồi ở sofa dựa vào cửa kính, ánh mắt không nhìn được dừng lại trên người Hàn Dẫn Tố. Khu vực chờ này còn có mấy bức tranh treo trên tường, trước khi vào học Tiểu Phong len lén nói với anh là do cô giáo Hàn vẽ.

Mới vừa rồi Phương Chấn Đông lần lượt nhìn qua một lần, căn bản đều là tranh phong cảnh: nước chảy qua cầu nhỏ, ngôi nhà trên núi, cảnh xuân, trời chiều sắc thu....

Phương Chấn Đông không hiểu những thứ này, chỉ cảm thấy những bức tranh cô vẽ mang một tình cảm mãnh liệt. Ở góc tranh có chữ ký của cô, nhìn thật lâu anh mới nhận ra là Hàn Dẫn Tố.

Ba chữ này chui vào trong lòng Phương Chấn Đông khiến đột nhiên cảm nhận được so với ba chữ này thì những câu thơ trên còn thích hợp với cô gái nhỏ kia hơn:

“Cảnh xuân khiến khói bay lên, sương mù dày đặc phủ xuống, nước như trong hơn, sắc núi dần xanh...”

Cô gái nhỏ này tựa như sương khói vùng sông nước Giang Nam, trong trẻo, thanh tú, xinh đẹp như vậy. Cởi chiếc áo khoác dày màu trắng ra, bên trong là chiếc váy len màu xám nhạt quá đầu gối, phía dưới đi giày trắng, vòng eo mảnh khảnh trông thật mỏng manh, toàn thân có vẻ rất gọn gàng.

Tóc dài tùy ý bới lên thành một búi tóc ở sau gáy và được cài bằng một chiếc trâm khảm ngọc trai, có chuỗi hạt rủ xuống mang phong cách cổ là vô cùng hợp với khí chất của cô. Cô đang nhẹ nhàng chậm rãi giăng giải điều gì đó, mang theo nụ cười nhu hòa khiến người ta tưởng cùng với người vừa nói chuyện điện thoại vừa rồi là hai người khác nhau.

Mới vừa rồi không nghe thấy cô nói gì, nhưng sắc mặt cô vô cùng nghiêm túc và bén nhọn, Phương Chấn Đông cảm thấy gương mặt cô giãn ra thế này mới càng đẹp mắt.

Cứ nhìn chăm chú như thế, mặc dù cách cửa kính thật dày nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng rõ ràng, hơn nữa còn biết anh ta ngồi ở đâu. Mà cho dù Phương Chấn Đông có ngồi trên ghế sofa mềm mại cũng ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, thẳng tắp, cổ mũ xuống cầm trên tay, hai tay đặt trên đầu gối. Tư thế nghiêm cẩn như đang ở trong hội nghị quân sự.

Mà ánh mắt của anh ta lại cứ nhìn mình chằm chằm, Hàn Dẫn Tố nghi ngờ có phải y phục của mình có chỗ nào không phải để cho anh ta nhìn mình như thế. Vô số lần cô cúi đầu nhìn kỹ trang phục của mình, cứ cho là vậy đi.

Cô làm giáo viên ở trung tâm này cũng được hơn một năm, mới đầu kết hôn với Trịnh Vĩ thì điều kiện nhà anh ta cũng không tốt lắm. Nộp tiền cọc nhà (mua nhà trả góp), là căn nhà gồm hai phòng nhỏ, mỗi tháng phải trả dần cũng không phải là khoản nhỏ.

Trịnh Vĩ làm việc ở sở giao thông, chức thì thấp mà gia đình cũng không phải có quyền thế nên mặc dù mang tiếng là nhân viên công vụ nhưng tiền lương không nhiều mà xã giao thì lắm.

Trịnh Vĩ lại là kẻ sĩ diện, không biết cự tuyệt, vô ngực tự xưng là trang hảo hán. Hai người thường xuyên lâm vào cảnh tiền ra thì có mà tiền vào thì không, vô cùng túng quẫn.

Sau đó thầy giáo dạy vẽ của cô giới thiệu cho cô công việc ở đây. Lại nói, thầy vô cùng tốt với cô, lúc cô tốt nghiệp còn khuyên cô đi đào tạo sâu, chuyên tâm vào vẽ tranh để về sau còn phát triển hơn nữa.

Ngay lúc đó cô căn bản không nghĩ tới những điều này, nói cho cùng, cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, muốn có cuộc sống bình thường, có cuộc sống gia đình yên ổn, có nhà, có chồng, về sau còn có con nữa, hòa hợp tốt đẹp.

Sự nghiệp thì cô không nghĩ nhiều, ban đầu thi viện mỹ thuật cũng là bởi vì thích vẽ tranh, cũng không thật sự muốn trở thành họa sỹ vĩ đại gì hết. Thầy đã vô cùng tiếc nuối rồi giới thiệu cho cô trung tâm nghệ thuật này, chắc là sợ cô từ bỏ vẽ tranh để trở thành giáo viên dạy vẽ tầm thường.

Tiếng chuông vang lên, Hàn Dẫn Tổ tan lớp, chờ người lớn vào giúp đỡ bọn trẻ dọn dẹp dụng cụ vẽ tranh, cô liền thông báo về cuộc thi vẽ tranh thiếu nhi của thành phố cùng với cách thức đăng ký.

Thật ra thì Hàn Dẫn Tổ cảm thấy vẽ tranh chính là dựa vào hứng thú mới đúng. Tham gia các hoạt động tranh tài thì một chút ý nghĩa đều không có. Nhưng người lớn thì không nghĩ vậy, mong con hóa thành rồng là căn bệnh chung của họ. Nếu như con của cô....Hàn Dẫn Tổ không nhận được cơn đau trong lòng.

4. Chương 04

Chương 4

Đứa con là mong ước hai năm của cô, vô số lần cô từng nghĩ tới đứa trẻ đó giống ai, khi con mở miệng bé nhỏ gọi ngọng nghịu tiếng mẹ cũng đủ khiến cô hạnh phúc, làm sao cô có thể dạy nó nên người, làm sao cô có thể để nó vui vẻ vô ưu vô lo lớn lên....

Có lúc nói với Mộ Phong những điều đó cũng sẽ bị xem thường, nói cô bị tẩu hỏa nhập ma. Cho nên có thể tưởng tượng lúc cô quyết định bỏ đứa bé trong bụng có thể khổ sở đến mức nào, đau như muốn hủy diệt cả trời đất, cô muốn điên lên.

Nằm ở trên bàn phẫu thuật, cô khóc đến không còn biết đất trời ra gì, khiến cho bác sĩ hỏi cô nhiều lần đã xác định muốn phá thai? Cô gật đầu nhưng nước mắt không ngừng rơi xuống, thấm ướt khóe mắt, rơi vào khăn trải giường màu trắng. Cái loại đau đớn ấy như khoét vào tim, thấu vào xương. Không phải đau da thịt mà là xương thịt chia lìa.

Cô cảm thấy vô cùng có lỗi, không thể bảo vệ được con mình, nhưng đứa bé cô không thể nhận được, cô không muốn cùng cái kẻ xấu xa kia có bất kỳ dính dáng nào.

Trong xương tủy của cô là quyết tuyệt, cho đến tận khi kí đơn ly hôn cô cũng không thềm nói cho Trịnh Vĩ biết họ từng có một đứa trẻ.

Trịnh Vĩ liền cực kỳ tức giận uy hiếp cô:

“Nếu như ly hôn, một phân tiền cô cũng không có, căn nhà cũng là tên của Trịnh Vĩ, cô muốn cũng đừng mơ.”

Cho đến giờ khắc kia, Hàn Dẫn Tổ mới biết được người đàn ông cô đã gả hai năm kia là loại người gì. Cô một lòng một dạ vì nhà chồng, nhưng vừa mới bắt đầu hắn đã đề phòng cô, hoặc là nói mới bắt đầu gia đình kia nghĩ rằng cô lấy hắn cũng chỉ vì căn nhà và hộ khẩu. Trong mắt bọn họ những thứ ấy có quý giá đến đâu nhưng với cô chúng không đáng giá một đồng.

Hàn Dẫn Tổ thu xếp xong giá vẽ và đồ đạc, đám học sinh đã về gần hết, mà những đứa còn ở lại cũng dọn dẹp gần xong, chỉ còn Vệ Phong đang luống cuống tay chân. Hiển nhiên cái người gọi là cậu kia thật chẳng xứng vai, cứ đứng một bên nhìn cháu trai mình dọn dẹp, ý định giúp đỡ cũng không có.

Tiểu Phong rốt cuộc biết muốn cậu đi cùng mình không tốt chỗ nào rồi, bình thường bảo mẫu và bà ngoại đã sớm giúp nó thu dọn xong. Nhưng giờ cậu đứng ngay bên cạnh, nó giương đôi mắt tràn ngập khát vọng nhìn cậu một cái nhưng không dám mở miệng nhờ cậu giúp một tay. Chỉ có thể mím cái miệng nhỏ chậm rãi thu đồ lại.

Phương Chấn Đông nhìn cháu trai đang vụng về thu dọn khiến chân mày không khỏi nhíu chặt. Tiểu tử này có vẻ hoạt động kém, chút chuyện như vậy mà làm cũng không xong. Chẳng giống như anh lúc bằng nó, cái gì cũng thu xếp gọn gàng được rồi. Xem ra nên nói chuyện với Tiểu Nam một chút, học những thứ này có lợi gì? Điều cần thiết là phải làm cho tên tiểu tử này nhanh nhẹn, khỏe mạnh. Quân khu anh chẳng phải là có trại hè cho trẻ em sao? Bắt Tiểu Phong vào trại lính rèn luyện một tháng đảm bảo khi trở lại không phải là hình dạng này nữa.

“Động tác mau!”

Phương Chấn Đông mở miệng ra lệnh khiến Tiểu Phong sợ hết hồn, uất ức lên khóc òa một tiếng, đôi mày Phương Chấn Đông càng nhíu chặt hơn:

“Không được khóc, nam tử hán mà khóc nhè giống con gái thì làm làm gì?”

Thanh âm nghiêm nghị mang theo giọng ra lệnh khiến Hàn Dẫn Tổ buồn cười, cũng may học sinh và người lớn về hết nếu không sẽ thành trận náo nhiệt.

Hàn Dẫn Tổ đi tới, Tiểu Phong giống như nhìn thấy vị cứu tinh, vội nhào vào ngực cô, khóc toáng lên. Hàn Dẫn Tổ vỗ vỗ vai nó, liếc nhìn Phương Chấn Đông một cái khiển trách:

“Tiểu Phong còn nhỏ, vả lại bình thường là một đứa trẻ hướng nội, người lớn muốn giáo dục thì phải có phương pháp, nghiêm khắc là không tốt.”

Cô gái nhỏ này dám dùng giọng đó để dạy dỗ anh, trong mắt không còn tia e ngại mà sáng lên làm Phương Chấn Đông không khỏi nhớ đến cây mai trắng ngày tuyết rơi đó.

Ánh mắt không tự chủ nhu hòa lại, anh tự nhận là nhu hòa nhưng thật ra thì trong mắt Hàn Dẫn Tổ vẫn là nghiêm túc quá đáng. Hàn Dẫn Tổ an ủi Tiểu Phong xong, giúp nó dọn dẹp rồi định xoay người cầm lấy đồ của mình ra về.

Ai ngờ tên tiểu tử kia gắt gao nắm lấy y phục của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc xong có chút đỏ rực, mím môi, chớp mắt hết sức đáng yêu. Đứa trẻ này có chút mập nhưng ngũ quan rất xinh đẹp giống các bé gái, lại có năng khiếu hội họa, là đứa trẻ ngoan ngoãn hướng nội.

Hàn Dẫn Tổ đã từng đề nghị với mẹ thằng bé tốt nhất nên cho nó tham gia nhiều hoạt động tập thể, nhiều bạn bè cũng lứa tuổi có lẽ sẽ tốt hơn cho nó rất nhiều.

Chỉ là, lúc này hai tay nhỏ bé của nó đang nắm lấy y phục của cô khiến cô mềm lòng, cầm tay nó rồi cúi xuống bảo:

“Tiểu Phong sợ cậu con sao?”

Ánh mắt Tiểu Phong lóe lên, liếc nhìn Phương Chấn Đông một cái, nhanh chóng cúi đầu. Phương Chấn Đông đỡ khóc đỡ cười, anh và cháu trai mới vừa quen không được mấy ngày, không phát hiện ra đứa nhỏ này có tính hướng nội à! Quần lấy anh hỏi mọi lúc, cái miệng nhỏ chưa từng ngừng qua. Bây giờ là thế nào đây? Có lẽ mẹ anh đúng rồi, còn tiểu nha đầu này nữa, nhìn anh như là nhìn thập đại ác nhân vậy.

Anh có làm gì đâu, từ đầu tới giờ chỉ nói có đúng hai câu mà tên tiểu tử này đã khóc tướng lên. Hàn Dẫn Tổ suy nghĩ một chút rồi xoa xoa cái đầu Tiểu Phong:

“Chi bằng như vậy, cô Hàn đưa con về nhà được không?”

Ôm tiểu tử ngồi ở ghế ngồi sau xe, ánh mắt nó bất chợt nhìn Phương Chấn Đông, Hàn Dẫn Tổ ngẩng đầu lên, cùng lúc đó Phương Chấn Đông cũng nhìn qua gương chiếu hậu nhìn lại.

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ liền suy nghĩ, chẳng lẽ quân nhân đều được huấn luyện về mặt này? Từ nãy đến giờ về mặt anh ta chẳng thay đổi chút nào trừ chân mày động đậy mà thôi. Giống như ảnh chụp được dán trước cửa có tác dụng trừ tà!!!

Nghĩ tới gương mặt này được dán lên cửa để trừ tà khiến lòng cô không khỏi cười thầm. Đây là lần đầu tiên trong một tháng này cô được vui vẻ, là do khuôn mặt người đàn ông này mang lại.

Giỏi về quan sát động tác để đoán biết suy nghĩ của người là điều một trinh sát cần phải học, nhìn thái độ của nha đầu này có thể biết trong đầu ngoài anh ra thì chẳng có ai khác vào đây cả.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, mặt mày có chút giãn ra, đôi mắt mang chút nghịch ngợm thoáng qua. Cô thật trẻ, nhìn kỹ có thể nhìn thấy cả mạch máu nhỏ dưới da.

“Cô giáo Hàn không phải là người thành phố này đúng không?”

Phương Chấn Đông chợt mở miệng, Hàn Dẫn Tổ sững sốt, không nghĩ tới anh ta sẽ hỏi cô vấn đề chẳng ăn nhập gì cả, nhưng vẫn gật đầu một cái:

“Vâng, tôi là người Chiết Giang.”

Trong thời gian còn lại, hai người không còn nói chuyện với nhau thêm câu nào nữa. Xe chạy qua thành thị Hàn Dẫn Tổ cảm thấy có chút vội vàng, cúi đầu hỏi Tiểu Phong:

“Nhà con ở xa như vậy sao?”

Thằng nhóc hiển nhiên đã trở lại bình thường rồi, chun cái mũi nhỏ nói:

“Bà nội con ở ngoại ô, ông nội nói nhớ con nên cậu đưa con đến đây ở hai ngày.”

Hàn Dẫn Tổ suy nghĩ một lát, nghĩ mình làm thế nào để trở lại đây, lần này làm gà mẹ xía vào chuyện người khác lại rước vào phiền toái rồi. Phương Chấn Đông nhìn thấy, khước miệng khẽ giần giật.

Nhà ông bà nội Tiểu Phong ở ngoại ô là biệt thự mới xây, xe dừng trước cửa chính, Phương Chấn Đông ra trước mở cửa xe, Hàn Dẫn Tổ cùng Tiểu Phong xuống xe. Phương Chấn Đông xoay qua chỗ khác, mở cửa bên tay lái phụ:

“Cô giáo Hàn, cô ngồi ở đây.”

Giọng nói không cho cự tuyệt theo thói quen, Hàn Dẫn Tổ bắt giắc liền theo chỉ thị của anh ngồi vào, rồi chợt giật mình. Anh nói: “Chờ tôi” rồi đóng cửa lại ôm Tiểu Phong đi vào. Tiểu Phong còn vẫy tay bé nhỏ chào tạm biệt cô.

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ bắt đầu rối rắm, đây ý là Phương Chấn Đông muốn đưa cô về thành phố sao? Đúng vậy, dù thế nào thì cũng phải trở về, thuận đường thì sao cô không theo. Cần thận suy nghĩ một chút, không phải vì anh ta cô mới tới đây sao? Giờ thì anh ta đưa cô về cũng phải lẽ.

Điện thoại trong túi xách vang lên, Hàn Dẫn Tổ lấy điện thoại di động ra, nhìn vào màn hình nhú mào, giọng lạnh lùng nhấn nút nghe:

“Có chuyện gì?”

Thật ra thì Trịnh Vĩ không muốn ly hôn, Hàn Dĩnh xinh đẹp có phong tình, nhưng rốt cuộc cũng không đủ thể diện, không có trình độ học vấn, không có kiến thức, không thể mang đi xã giao, đưa đi thật mất mặt.

Ban đầu cô ta tới thành phố B đi làm, tìm gặp hần, một tiếng anh rể, hai tiếng anh rể miệng ngọt không tả nổi. Hần cảm thấy dù sao cũng là em vợ, không có máu mủ cũng là em vợ.

Đối với việc ân oán của Dẫn Tổ với nhà cô hần không biết nhiều lắm, chỉ biết là mẹ kế mà Hàn Dĩnh chính là con mẹ kế. Quan hệ của Dẫn Tổ với người nhà vô cùng lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức chẳng khác gì người xa lạ. Trừ hằng năm về thăm bà ngoại của Dẫn Tổ, sau khi kết hôn, cô chưa từng về nhà mẹ đẻ.

Hàn Dĩnh tìm đến, sắc mặt của cô không tốt, vì thế Hàn Dĩnh đành tìm đến cơ quan hần, hần bị cô ta dây dưa, rồi hần xin cho cô ta làm thu ngân ở phòng ăn cơ quan, công việc dễ dàng, chỉ ở trong nhà, đãi ngộ không tồi còn được ở kí túc xá nữa.

Hàn Dĩnh nhận được lương tháng đầu tiên thì mời hần ăn cơm, Trịnh Vĩ là người sĩ diện sao có thể để cô ta bỏ tiền ra liền mời cô ta đi ăn đồ Hàn Quốc. Vì Hàn Dĩnh tửu lượng rất khá nên cứ chúc rượu hần, chưa ăn đến nửa bàn thì đã say rồi...

Tỉnh lại thì thấy đang ở khách sạn đối diện nhà hàng, nói hần một chút ấn tượng không có là nói xạo, chắn qua là hần cố tình ôm ỡ. Đối với việc đàn bà đưa tới cửa, đàn ông mà cự tuyệt thì chỉ có là đồ ngu. Mà Hàn Dĩnh lại rất xinh đẹp, hơn nữa trên giường mạnh bạo hơn chị cô ta nhiều.

Trước kia khi theo đuổi Hàn Dẫn Tổ hần cảm thấy cô thật thần bí, như mây bay trên trời nhưng rơi xuống mặt đất cũng chỉ là nước mà thôi. Hơn nữa tư tưởng bảo thủ, ở trên giường không thích thay đổi làm hần không thấy thú vị.

Bỗng nhiên gặp gỡ cao thủ như Hàn Dĩnh thì làm sao hần có thể vút bỏ, một lần sẽ có lần hai, hai người càng lên lút thì là gan càng lớn. Nếu không cũng đã không bị Hàn Dẫn Tổ bắt tại nhà.

Trịnh Vĩ ngay lập tức suy nghĩ, mặc dù Hàn Dẫn Tổ bắt gặp, nhưng chỉ cần hắn nhận sai lầm, ăn nói khép nép dủ dãi cô thì sẽ không sao. Nào ngờ lại nghiêm trọng đến mức ly hôn. Dù sao cô cũng là người ngoại tỉnh, không có nhà mẹ đẻ dựa vào, trừ hắn ra cô còn có thể làm gì?

Nhưng lần này hắn đã đoán sai, mềm mỏng, uy hiếp tất cả đã dùng, người thường ngày luôn ôn thuận như Hàn Dẫn Tổ lần này như uống nhầm thuốc kiên quyết đòi ly hôn.

5. Chương 05

Chương 5

“Tiểu Tổ, những thứ hoa cỏ kia xử lý như thế nào?”

Trịnh Vĩ nhìn qua đám hoa cỏ ở ban công, chính xác không phải là hoa cỏ mà là chút rau dưa xen lẫn với hoa cỏ, hồ tiêu, cà chua, rau thơm, thậm chí cả hành tỏi như một vườn rau nhỏ. Bên cạnh còn mấy chậu lô hội được treo lên vô cùng tươi tốt.

Ban đầu hai người nhìn thấy mấy căn nhà đơn giản liền chọn cái này cũng bởi vì có thêm ban công nhỏ. Sửa chữa xong rồi chuyển vào không lâu sau đó, Tiểu Tổ bắt đầu loay hoay trồng những thứ này.

Bắt giàn làm giá, treo bồn, mua đất mùn....Cứ như vậy, dường như mỗi lần mở mắt sẽ thấy cô ở ngoài đó bận rộn, cầm cái xẻng nhỏ xới đất, bón phân, tưới nước.

Vừa bắt đầu, Trịnh Vĩ cảm thấy vợ mình như vậy thật mê người. Ban đầu khi nhìn thấy cô hắn đã bị hấp dẫn, cái loại thanh cao mỹ lệ này khiến hắn rất khó mà kháng cự.

Cha mẹ vẫn muốn tìm một cô vợ cho hắn kết hôn đương nhiên sẽ không hài lòng về Hàn Dẫn Tổ. Tuy vậy hắn vẫn lấy cô, cưới xong trừ áp lực về kinh tế thì tình cảm hai người coi như không tệ. Sau đó cô lại đi làm thêm, kinh tế trong nhà cũng không còn eo hẹp nữa.

Dần dần, hắn bắt đầu phát hiện khuyết điểm của vợ mình, cô không thích giao tiếp, rồi cô thích ở nhà dọn dẹp bày biện, vẽ tranh, đọc sách.....

Cô rất ít khi đi ra ngoài, gặp gỡ xã giao cô cũng không thân thiện mà hàn huyên. So với những người vợ khéo léo của đồng nghiệp của Trịnh Vĩ, hắn thấy mất mặt.

Hai người vì thế mà tranh cãi ầm ĩ một trận, mặc dù Trịnh Vĩ đối với vợ có nhiều bất mãn nhưng vẫn không muốn ly hôn. Mặc dù dạn dĩ với Hàn Dẫn Tổ, càng ngày càng gần gũi nhưng hắn vẫn không nghĩ đến ly hôn.

Dù sao có một người vợ như vậy, sĩ diện đàn ông cũng có, mặc dù cô quái gở nhưng cũng khá thoải mái, hơn nữa kiếm tiền được nhiều, gấp đôi lương của hắn.

Tiền nhà trả góp, tiền xe trả góp, sinh hoạt phí, những thứ này tất cả đổ lên đầu hắn hắn mới thấy khó khăn. Giờ hắn mới thấy hối hận, những ngày tốt đẹp của hắn đã bị đảo lộn hoàn toàn.

Hắn muốn quay lại, hắn cảm thấy cô có thể sẽ tha thứ cho hắn. Dù sao cô vẫn là người dịu dàng. Vì vậy hắn tìm đủ lý do gọi điện cho cô, Tiểu Tổ vẫn lạnh lùng hắn vẫn nghĩ rằng cô vẫn chưa nguôi giận, đợi một thời gian nữa cô nhất định sẽ tha thứ cho hắn.

Trong xương tủy của Trịnh Vĩ có chủ nghĩa đàn ông tự cao tự đại, cố tình đề cao mình, có mù quáng tự cho mình là đúng. Hắn cảm thấy với điều kiện của hắn sẽ có bao nhiêu cô gái hận không được tranh giành. Hàn Dẫn Tổ thì có gì? Một người ngoại tỉnh, nhà mẹ đẻ không có gì, không họ hàng, coi như đẹp nhưng Trịnh Vĩ không tin cô có thể tìm được người nào tốt hơn mình.

Cho nên, Trịnh Vĩ chắc chắn cô sẽ quay đầu, chỉ cần mình xệ mặt xuống nhận sai, dụ dỗ cô thật ngọt, nhưng điều kiện tiên quyết là phải thấy cô. Mấy hôm trước tìm mọi lý do không được, hôm nay nhìn thấy đám rau hán mới nảy ra ý định.

Những thứ này cô xem như bảo bối, hết lòng chăm sóc lâu như vậy nhất định sẽ không vứt bỏ được.

Hàn Dẫn Tổ có lòng nói một câu:

“Anh muốn làm gì thì làm, đừng làm phiền tôi.”

Nhưng nghĩ tới đó là phần công sức cực khổ của mình, mà đang tốt tươi, lá xanh mơn mớn mà khiến cô không khỏi do dự. Trịnh Vĩ nhận thấy sự phân vân của cô thuận thế xông lên:

“Nếu không, anh đưa qua cho em, giờ em ở đâu anh đang rảnh lái xe qua được.”

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ hừ một tiếng, lãnh đạm mà nói:

“Không cần, hôm nay không phiền anh làm, hai tiếng nữa tôi tới đem đi.”

Để điện thoại xuống mới phát hiện Phương Chấn Đông không biết lúc nào đã ra ngoài, hiện tại đang nhìn cô. Có lẽ là bệnh nghề nghiệp, Hàn Dẫn Tổ cảm giác ánh mắt của anh quá mức sắc bén, như chăm chú nhìn vào người đối diện như xuyên thấu nội tâm.

Kiểu ánh mắt này khiến cô không khỏi nhớ lại thầy chủ nhiệm thời tiểu học, trước mặt anh có chút luống cuống.

“Ai?”

“Hả?”

Hàn Dẫn Tổ nhìn anh không hiểu anh nói cái gì, Phương Chấn Đông nói tiếp:

“Người vừa mới gọi điện cho cô.”

“À, là chồng trước của tôi.”

Hàn Dẫn Tổ theo bản năng đáp lại, mới phát hiện hai người nói chuyện quá mức đối với người mới quen rồi. Anh ta hồi kỳ lạ như vậy mà mình trả lời có phải là quá kỳ quái không?

Hàn Dẫn Tổ có chút ảo não day day trán, người đàn ông này khí thế quá bức người, mình và anh ta quả là không cùng cấp bậc rồi.

“Chồng trước?”

Phương Chấn Đông rất ngạc nhiên nhìn vào mắt cô, còn trẻ như vậy? Nếu là anh đã 35 tuổi thì kết hôn coi là chuyện bình thường, còn cô còn trẻ như vậy mà đã kết hôn, thậm chí là ly hôn.

“Hôn nhân không phải trò đùa”

Phương Chấn Đông dường như lập tức nói ra câu đấy, vẫn là giọng điệu quen dạy dỗ. Hàn Dẫn Tổ có cảm giác nếu cô mà là cấp dưới của anh ta hoặc bị anh ta bắt làm cấp dưới chắc chắn sẽ là kẻ vô cùng yếu thế.

Hàn Dẫn Tổ liếc anh ta một cái, đột nhiên nghĩ tốt nhất không nên để ý đến anh ta thì tốt hơn. Đàn ông này nói chuyện mà toàn ra lệnh, không thêm biết đến đối tượng là ai.

Hàn Dẫn Tổ bắt đầu suy nghĩ xem lát nữa vào thành phố thì nên đến chỗ Trịnh Vĩ đem tất cả chậu lớn chậu nhỏ của mình mang đi. Nhưng đây là việc cần thể lực, cô một chút cũng không muốn Trịnh Vĩ giúp một tay. Nếu như có thể cô muốn cả đời này không bao giờ chạm mặt với người đàn ông kia.

Mộ Phong nói rất hay, coi như mình vận khí không tốt, bị hai con chó trước sau cắn mỗi con một phát, tiêm hai mũi phòng dại, từ nay về sau nhìn thấy chó liền tránh xa ba bước là được.

Tiểu nha đầu không để ý anh, Phương Chấn Đông nhìn cô một cái, tiểu nha đầu hoàn toàn làm như không nghe thấy anh nói, vẫn ngồi ở chỗ đó, nhưng mày lên như đang phiền não điều gì đó. Phương Chấn Đông giật giật khóe miệng, tiểu nha đầu này đừng nghĩ bé nhỏ mà yếu đuối, thật ra rất cứng đầu.

Vào thành phố, ý định Hàn Dẫn Tổ là định tìm nơi nào đó xuống xe, không có ý định muốn gặp lại Phương Chấn Đông. Dù sao thì đi cùng xe với anh ta cũng là thuận đường, cũng không biết tại sao cô cảm thấy ở trước mặt anh ta rất có áp lực, cô cần quyết định thận trọng.

Cuối cùng Hàn Dẫn Tổ quyết định dừng lại tại ga tàu điện, cô làm một chuyến đi về rồi thuê xe về nhà, như vậy có thể tiết kiệm được không ít tiền xe. Vừa định mở miệng thì nghe giọng trầm nặng của Phương Chấn Đông vang lên:

“Không phải nói đi dọn đồ sao? Địa chỉ?”

Hàn Dẫn Tổ ngây ngốc nói địa chỉ mới phát hiện ra mình lại bị anh ta dắt mũi đi rồi, vội vàng bổ sung:

“Không, không cần, Phương tiên sinh nhất định còn có chuyện khác, tôi. . .”

Hàn Dẫn Tổ nói còn chưa dứt lời liền bị Phương Chấn Đông cường ngạnh cắt đứt:

“Phương Chấn Đông, tôi tên là Phương Chấn Đông, không phải là Phương tiên sinh gì gì đó, tôi cũng không bận.”

“A.”

Hàn Dẫn Tổ đột nhiên cảm giác mình sống 25 năm, lần đầu nói không thông được, anh ta tên là gì thì không quan trọng mà quan trọng là bọn họ có chút quan hệ nào đâu. Không thể gọi là bạn bè, nói trắng ra hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, có phải là có chút bất thường?

Nhưng là không thỏa đáng thì cứ không thỏa đáng, Hàn Dẫn Tổ phát hiện mình không tìm nổi ra lý do để cự tuyệt. Cô định nói điều gì đó thì đã bị anh chặn lại, hơn nữa vô cùng thẳng thừng, hoàn toàn không hiểu khách sáo là gì.

Hàn Dẫn Tổ liền suy nghĩ, có phải quân nhân đều như vậy? Ở trong quân đội quá lâu nên không hiểu nổi lễ độ và khách sáo là gì?

Theo Hàn Dẫn Tổ chỉ đường, Phương Chấn Đông lái vào một khu nhà nhỏ, nơi này cũng không tẻ, rất sạch sẽ, nhiều cây xanh. Dừng xe ở chỗ đậu xe trước nhà, Phương Chấn Đông liền theo Hàn Dẫn Tổ xuống xe.

Đối với căn nhà này, ban đầu lúc ly hôn Hàn Dẫn Tổ liền đem chìa khóa trả lại cho Trịnh Vĩ, không phải nhà của cô thì lấy làm gì.

Chờ thang máy mở ra, Phương Chấn Đông theo Hàn Dẫn Tổ đi vào, thang máy từ từ lên cao, toàn bộ không gian kín mít chỉ có cô và hắn. Có chút lúng túng khó nói, ít nhất là với Hàn Dẫn Tổ.

Hơn nữa thang máy được mạ bằng kim loại nên rất rõ ràng phản chiếu ra hình ảnh hai người, người cường tráng người mảnh khảnh, người ngăm đen người trắng nõn, người nhu nhược, người cứng rắn, nam nữ hoàn toàn trái ngược nhau nhưng lại nhìn qua hết sức hài hòa, hơn nữa vô cùng mập mờ.

Cái loại mập mờ đó tự nhiên sinh ra khuếch tán giữa hai người, may mắn là đã đến nơi, Phương Chấn Đông đi ra ngoài trước, Hàn Dẫn Tổ khẽ lấy hơi mới theo sau ra ngoài. Ở cùng người đàn ông này trong không gian nhỏ hẹp như vậy thật là sự thử thách không nhỏ.

“Nơi này sao?”

Phương Chấn Đông chỉ cửa bên kia, Hàn Dẫn Tổ gạt đầu một cái, còn chưa kịp gõ cửa thì cửa đã mở ra từ bên trong.

Hàn Dĩnh! Sắc mặt Hàn Dẫn Tổ không khỏi lạnh xuống. Sắc mặt Trịnh Vĩ đang đứng sau lưng Hàn Dĩnh có chút khó coi, hắn không thể ngờ được phí tâm tư tìm cơ hội như vậy mà đã bị Hàn Dĩnh phá nát hết.

Trịnh Vĩ để điện thoại xuống, liền bắt đầu tắm rửa sạch sẽ, cạo râu, làm theo kiểu Hàn Dẫn Tổ về, chọn chiếc áo len và quần mặc lên người rồi ngồi ở sofa ngấm nghỉ xem nên nói với cô như thế nào. Dù sao trong nhà cũng không có người ngoài, mình ăn nói khép nép, nhận sai lầm cũng không bị người ngoài biết. Hắn tự hạ mình thì cô sẽ tha thứ.

Nghe tiếng cửa mở, hắn vội vàng đứng lên, nhìn thấy Hàn Dĩnh, sắc mặt hắn trầm xuống:

“Sao cô lại tới đây? Còn nữa... Làm sao cô có thể có chìa khóa nhà tôi?”

Hàn Dĩnh cười khanh khách rồi vô cùng tự nhiên cởi chiếc áo khoác dày cộm ra, đổi dép đi vào:

“Anh rể thật là quý nhân hay quên à! Không phải anh đưa cho em sao, còn nói để thuận lợi cho chúng ta nữa. Trước đây còn phải bận tâm về Hàn Dẫn Tổ, hiện giờ thì tốt rồi, lúc nào cùng nhau lăn lộn thể nào cũng được.”

Nói xong, lách người đi vào, trên người cô ta mang mùi nước hoa rẻ tiền, mùa đông lạnh nhưng ăn mặc rất mỏng manh, là một cái váy liền thân bó sát thân thể, có lỗi có lỗm, tràn đầy hấp dẫn nguyên thủy.

Trên mặt trang điểm đậm, nhìn qua thì có vẻ cuốn hút nhưng nhìn gần thấy sùi lên từng mảng, cũng có thể do đây chính là tật xấu của đàn ông, không chiêm được, bỏ lỡ đi đều là những điều tốt nhất.

Vào giờ phút này, trong đầu Trịnh Vĩ chợt nhớ tới Hàn Dẫn Tổ, cô rất ít trang điểm chỉ dưỡng da một chút. Cô không thích nước hoa nhưng lại thích lúc tắm cho vào bồn tắm hai giọt tinh dầu. Trên người cô mang mùi thơm nhẹ như mùi hoa, hoàn toàn trái ngược với Hàn Dĩnh.

6. Chương 06

Chương 6

Hàn Dĩnh nhìn thấy biểu hiện của Trịnh Vĩ cũng biết hẳn đang có ý định gì. Mới bắt đầu cũng chỉ muốn vui đùa với mình một chút, cảm thấy có tiện nghi mà không chiếm thì uống. Nhưng muốn bỏ rơi cô ta thì không dễ dàng như vậy đâu!

Ban đầu khi mới đến đây, cô ta đã có chuẩn bị mới đến, cô ta muốn cướp tất cả mọi thứ của Hàn Dẫn Tổ. Nhà của cô ấy, chồng của cô ấy, Hàn Dẫn Tổ vốn không biết cô ta nhưng từ nhỏ cô ta đã biết cô ấy rồi.

Cô ta và Hàn Dẫn Tổ cùng học tiểu học, và trung học, Hàn Dẫn Tổ hơn cô ba lớp. Luôn là công chúa trong trường, lại xinh đẹp học giỏi, thầy cô thích, bạn học yêu quý, có cha mẹ, là gia đình hạnh phúc.

Cô ấy luôn ăn mặc rất xinh đẹp, cười vui vẻ và xinh đẹp như vậy. Cô ấy giỏi vẽ tranh, từ nhỏ nổi tiếng với nhiều bức tranh được mang đi triển lãm. So với cô ấy, cô ta thấy mình tựa như con vịt xấu xí núp trong xó vậy.

Cô ta hâm mộ Dẫn Tổ, sau đó thỉnh thoảng phát hiện cha Hàn Dẫn Tổ lại lén lút qua lại với mẹ mình, Hàn Dĩnh cảm thấy những gì Hàn Dẫn Tổ đang có đáng lẽ là của cô ta.

Cô ta và mẹ rốt cuộc cũng được chính thức đi vào Hàn Gia, cô ta chiếm phòng Hàn Dẫn Tổ, lấy được học phí của Dẫn Tổ, cô ta muốn cho hai người phải hoán đổi cho nhau, nhưng đáng tiếc cô ta vẫn luôn kém Dẫn Tổ.

Cho dù không có học phí, Dẫn Tổ cũng học xong ở viện mỹ thuật, cũng lấy được chồng thành phố, vẫn xinh đẹp và kiêu ngạo như vậy. Hàn Dĩnh không cam lòng, lấy địa chỉ của Hàn Dẫn Tổ từ mẹ, cô ta liền đến thành phố B.

Tất cả đều ở trong kế hoạch của cô ta, Trịnh Vĩ không nhịn được hấp dẫn mà lên giường với cô ta. Cô ta chờ biểu hiện của Hàn Dẫn Tổ vào lúc đó, quả dự liệu không sai. Với sự kiêu ngạo của Hàn Dẫn Tổ, tất nhiên sẽ lập tức ly hôn với Trịnh Vĩ, vì thế cái nhà này cùng người đàn ông này sẽ hoàn toàn thuộc về cô ta.

Hàn Dĩnh từng bước bước qua, thật dễ dàng đạt mục đích, đã đến lúc này thì Trịnh Vĩ muốn bỏ rơi cô ta cũng không có cửa. Trịnh Vĩ không thể nào bình tĩnh đẩy Hàn Dĩnh ra, giống như theo bản năng đẩy cô ta ra khi ngửi thấy mùi trên người cô ta.

Hàn Dĩnh có chút âm trầm nhìn hắn, nhìn hồi lâu mới cười cười nói:

“Em mang thai”

Trịnh Vĩ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn cô:

“Không thể nào, không phải cô luôn uống thuốc sao?”

Hàn Dĩnh nở nụ cười:

“Em dối anh, mấy tháng gần đây em không uống thuốc, em muốn có con, muốn gả cho anh.”

Trịnh Vĩ gắt gao nhìn chăm chăm cô:

“Cô nói linh tinh gì vậy? Vừa mới bắt đầu chẳng phải chúng ta đã nói chỉ vui đùa chút thôi, không phải cô đã nói không muốn sớm biến thành mấy bà già có chồng sao?”

“Nhưng em đổi ý rồi.”

Hàn Dĩnh nói như là chuyện đương nhiên:

“Ban đầu anh là anh rể em, nhưng giờ cũng đã ly hôn, chúng ta cần gì lén lút nữa. Với lại, không phải anh vẫn muốn có con sao? Cha mẹ anh cũng đã giục anh lâu rồi, hiện giờ em có không phải vừa hợp sao?”

Trịnh Vĩ nhú chặt chân mày, lạnh lùng mở miệng:

“Công việc của cô không phải là chính thức, không có gì đảm bảo. Tiền nhà trả góp, tiền xe trả góp, mỗi tháng một khoản lớn, một mình tôi cũng không gánh nổi. Cộng thêm cô nữa thì chúng ta hít gió Tây Bắc mà sống à.”

Hàn Dĩnh có chút không tin nhìn hắn, trong mắt Hàn Dĩnh, Trịnh Vĩ chính là người cao cao tại thượng, vinh quang chói lọi. Lại sự nghiệp ổn định mà tốt như vậy, mua một chiếc xe hơi thì có là gì?

Mẹ cô ta đã nói với cô ta, nhân viên công vụ ở thành phố lớn lương rất cao, còn có tiền kiếm ở ngoài nữa. Nói thế nào cô ta cũng không tin, lần đầu tiên đến đây cô ta cảm thấy mẹ cô nói không sai.

Hơn nữa, bình thường Trịnh Vĩ rất hào phóng vùng tiền thì sao có thể như vậy. Ánh mắt Hàn Dĩnh lóe lên, trong lòng nghĩ đây chỉ có thể là cái cớ để Trịnh Vĩ muốn bỏ rơi cô mà thôi.

Thích thú lại nhào qua ôm lấy hắn:

“Em không sợ chịu khổ, thật đấy!”

“Không sợ chịu khổ?”

Lời này từ trong miệng Hàn Dĩnh nói ra, một chữ Trịnh Vĩ đều không tin. Cô ta là kẻ ham hưởng thụ, không muốn ở ký túc xá liền chuyển ra ngoài chỗ ở hiện tại mà hắn là người bỏ tiền ra. Hôm nay nhìn y phục mới, ngày mai thấy cái nhẫn mới.

Trịnh Vĩ chợt nhớ lại, lần đầu cùng Hàn Dĩnh trở về nhà cô, Hàn Dĩnh và mẹ cô ta đều nhìn hắn với ánh mắt tham lam, người như vậy dạy con gái tốt sao được.

Hàn Dĩnh dù sao cũng không phải Hàn Dĩnh Tố, trừ dáng dấp có vẻ coi được, còn lại thì chẳng có gì tốt đẹp cả. Cưới cô ta không phải là rước tội vào mình ư? Trịnh Vĩ này chưa ngu.

Mà trên danh nghĩa cô ta vẫn là em vợ của hắn, anh rể lại lấy em vợ không phải là chuyện cười cho thiên hạ sao. Trịnh Vĩ ra sức tránh bị cô ta dây dưa:

“Tôi giúp cô tìm người quen phá nó đi, kết hôn thì không thể.”

Giọng Hàn Dĩnh chợt the thé nói:

“Trịnh Vĩ, anh có thật vô tình như vậy sao? Vậy thì đừng có mà trách tôi vô nghĩa, tôi sẽ ôm con đến tìm lãnh đạo của anh, dù sao tôi cũng không sợ mất thể diện.”

Mặt Trịnh Vĩ liền biến sắc, anh ta rất sĩ diện, ở sở giao thông lăn lộn lâu như vậy mà không có gia thế, không có người giúp, dễ dàng sao? Nếu như tác phong có vấn đề thì tiền đồ của hắn ta sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

“Cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng chia tay trong vui vẻ?”

“Chia tay trong vui vẻ?”

Hàn Dĩnh cười:

“Em không muốn cùng anh vui thì cùng mà chán thì chia tay. Em muốn sinh con cho anh....”

Tiếng chuông cửa vang lên, Trịnh Vĩ bước nhanh tới, trong lòng thật hận không thể một cước đem Hàn Dĩnh đá đi luôn. Nhưng càng không thể can được Dẫn Tổ đến, dù sao người cũng do hắn gọi tới.

Hàn Dĩnh đương nhiên cũng nghe được giọng nói của Hàn Dẫn Tổ, quay sang nói:

“Thì ra là muốn quay lại cùng Hàn Dẫn Tổ, Trịnh Vĩ, anh đừng nằm mơ, anh cho rằng Hàn Dẫn Tổ có thể quay đầu lại sao? Phí hai năm vợ chồng mà anh không hiểu cô ta....”

Nghe tiếng bước chân, Hàn Dĩnh bước lên trước mở cửa ra, thấy Hàn Dẫn Tổ đứng sau lưng Phương Chấn Đông, hai người đều đứng ngẩn người một lúc.

Nhưng rất nhanh, Hàn Dĩnh định thần lại, hất tóc rất có phong tình:

“A, đây chẳng phải chị gái của tôi sao? Mà chẳng lẽ vừa ly hôn lại tìm anh rể mới? Anh rể, xin chào! Em là Hàn Dĩnh.”

Phương Chấn Đông ngay cả mặt cũng không động đậy, chỉ có mày kiếm nhíu chặt, ác liệt quét qua Hàn Dĩnh một cái. Cô ta ăn mặc kiểu gì đây? Cái màu lòe loẹt này chẳng thấy cái gì gọi là đồ mùa đông cả, cổ áo cũng đã trễ xuống ngực rồi.

Đối với bàn tay đưa ra, không thèm nhìn, gật đầu chào cũng không, liền quay ra hỏi Hàn Dẫn Tổ:

“Đồ muốn mang đi ở đâu?”

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy đã chịu đựng đủ rồi, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Phương Chấn Đông còn cảm thấy thuận mắt hơn.

Trịnh Vĩ nhìn Phương Chấn Đông có vài phần phức tạp, nếu bỏ qua vị chua trong lòng, nhất định hắn sẽ thừa nhận đáng ghét anh ta rất khá, mặc quân trang khí thế thật bức người.

Ánh mắt Trịnh Vĩ rơi vào vai anh ta, có chút kinh ngạc, ba sao hai vạch, cấp bậc Thượng tá. Ít nhất là đang cấp lãnh đạo trung đoàn. Nhưng tuổi của anh ta nhìn mới hơn ba mươi, như vậy chỉ có thể xảy ra hai trường hợp: Một là năng lực quá giỏi hoặc là gia đình có gia thế, hai là có thể có cả hai. Với cấp bậc này ở cái tuổi của anh ta thật không phải là chuyện dễ dàng.

Còn cái cảm giác khó chịu trong lòng bỏ đi không được chính là do Hàn Dĩnh vừa mới gọi anh ta là “Anh rể”. Trịnh Vĩ biết điều này là không thể, vì Hàn Dẫn Tổ hắn hiểu rất rõ. Là một người bảo thủ và lạnh nhạt như cô vừa thấy đã yêu, cưới chui là điều không thể xảy ra, nếu không năm đó hắn đã không mất công theo đuổi cô đến tận hơn một năm.

Hơn nữa, đây là một quân nhân, còn là một sĩ quan cao cấp, hoàn toàn là loại người Hàn Dẫn Tổ chưa bao giờ tiếp xúc. Nhìn giọng có chút thân thuộc trong lòng Trịnh Vĩ không khỏi thắc mắc, liền mở miệng hỏi:

“Tiểu Tổ vị này là...?”

Hàn Dẫn Tổ lần này khó khăn rồi, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn Phương Chấn Đông một cái, Phương Chấn Đông giống như biết cô khó xử, khẽ gật đầu:

“Tôi là Phương Chấn Đông, tới giúp cô ấy khuân đồ.”

Hàn Dẫn Tổ chợt phát hiện người đàn ông mới nhìn qua vô cùng cường thế này cũng biết giả hoạt nữa, nói tránh mà không chút sợ hãi.

Không thể không nói, có Phương Chấn Đông đi cùng khi đối mặt với đôi câu nam nữ này cô còn dễ chịu hơn không ít. Hơn nữa nhìn sắc mặt Trịnh Vĩ, vừa nhìn cô có thể đoán được nhất định hai kẻ kia đang cãi nhau.

Hàn Dẫn Tổ âm thầm cười lạnh, Hàn Dĩnh là loại người gì cô còn không biết sao. Cái loại hư vinh tham lam, da mặt dày không biết đến chữ vô sỉ viết như thế nào. Dễ dàng câu dẫn Trịnh Vĩ để đuổi cô đi, nếu cô ta dễ dàng dừng tay mới là kì lạ.

Mộ Phong khi đó đã nói, cô kết hôn hay không kết hôn thì không có ý nghĩa, đàn ông khác người ta đều nuôi gia đình mình còn cô “sung sướng” cố sống cố chết kiếm tiền trả góp tiền nhà, trả góp tiền xe cộ lực tiết kiệm mà chỉ uất ức mình. Đã gánh hết rồi sau còn bị cướp mất tất cả, Mộ Phong biết được thiếu chút nữa tức chết, hận trong tay không có con dao mà đâm chết cái tên Trịnh Vĩ khôn kiếp kia.

Lúc này Hàn Dẫn Tổ cảm thấy ly hôn quả thật là thượng đế ban phước cho cô, người đàn ông như vậy cô còn để ý làm gì?

Sức khỏe Phương Chấn Đông thật kinh khủng, vốn là Hàn Dẫn Tổ bưng ít nhưng bị anh xách hết. Nói cũng không khoa trương chứ nếu anh ta dùng một tay cũng có thể xách cô lên dễ dàng. Vẫn giọng ra lệnh theo thói quen:

“Để tôi làm!”

Hàn Dẫn Tổ có chút băn khoăn, nhìn anh mang một chuyến nặng như vậy, mà việc đến đây cũng đâu phải là chuyện của anh, nếu không đi cùng xe chắc chắn anh không phải làm điều này, thật thiệt thòi cho anh.

Những thứ đồ này xếp đầy ở phía sau xe Jeep, Trịnh Vĩ giúp mang mấy lượt, Hàn Dĩnh đứng một bên thỉnh thoảng liếc nhìn Hàn Dẫn Tổ và Phương Chấn Đông không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hàn Dẫn Tổ cũng không phải sợ cô ta câu dẫn Phương Chấn Đông, cô ta hoàn toàn không tìm nổi anh ta, mà có tìm được thì anh ta cũng chẳng có hứng thú. Nghĩ đến ánh mắt lúc này của anh ta nhìn Hàn Dĩnh, cô muốn cười, thật giống như nhìn phải thứ gì bẩn thỉu lắm.

Đồ mang xuống xong, Trịnh Vĩ có chút lúng túng mà nói:

“Tiểu Tổ, anh có thể nói chuyện chút với em được không?”

Hàn Dẫn Tổ lãnh đạm mà nói:

“Chuyện gì? Nói ngay đây luôn đi!”

Trịnh Vĩ liếc Phương Chấn Đông một cái:

“Cái khoản tiền của chúng ta gửi ngân hàng....”

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ run lên, không thềm để ý Phương Chấn Đông bên cạnh, cứ thế bùng nổ:

“Trịnh Vĩ, muốn tiền gửi ngân hàng của tôi sao? Tiền lương mỗi tháng của anh trừ xã giao của anh ra thì anh có đưa cho tôi chút nào sao? Hai năm qua tiền nhà trả góp, tiền xe trả góp đều là tôi trả hộ, là tiền tôi kiếm được. Anh còn dám đòi....”

“Không, không.”

Trịnh Vĩ vội vàng nói:

“Ý anh không phải thế này, ý anh là thật ra trước đây đều do anh nhất thời hồ đồ, em có thể tha thứ cho anh một lần được không?”

Hàn Dẫn Tổ nhìn Hàn Dĩnh đang đi đến ở phía sau không khỏi cười lạnh. Hai người này mới đúng trời sinh một đôi.

“Nhất thời hồ đồ? Lần thứ nhất bắt trung, trăm lần bắt nghĩa, huống chi anh có dám nói là mới cùng cô ta chỉ một lần?”

7. Chương 07

Chương 7

“Đó là em gái của cô?”

Lúc dừng ở đèn đỏ Phương Chấn Đông mở miệng, tuy là câu hỏi nhưng vẫn tràn đầy cường ngạnh khiến người nghe không thể không trả lời. Mà hình như đã quen bị cường ngạnh, Hàn Dẫn Tổ trả lời theo thói quen:

“Cô ta là con gái mẹ kế tôi.”

Phương Chấn Đông không khỏi chau chau mày, Hàn Dẫn Tổ nghiêng đầu quan sát anh chốc lát:

“Anh có thấy Hàn Dĩnh xinh đẹp không?”

Sắc mặt Phương Chấn Đông không hề biến hóa, chờ đèn giao thông trước mặt đổi, đạp ga vượt lên. Thật ra sau khi nói ra câu này Hàn Dẫn Tổ bắt đầu hối hận, nói cho cùng thì cô và Phương Chấn Đông ngay cả bạn bè cũng không phải, hỏi điều này có chút kỳ quái.

Chẳng qua là do cô đột nhiên tò mò, dường như đàn ông nào gặp qua Hàn Dĩnh đều thấy cô ta xinh đẹp, ngay cả Mộ Phong cũng từng nói: “Phong tình của Hàn Dĩnh các cô gái đều mơ ước, cô ta có thể đem đồ rẻ tiền mặc thành trang phục xinh đẹp thì không mấy cô gái có thể làm được.”

Hơn nữa trước khi ly hôn, những lời Trịnh Vĩ nói không cần giấu diếm kia, mặc dù sau đó anh ta muốn thu hồi nhưng cô thừa hiểu thường thường đàn ông lúc ấy mới là nói thật lòng.

Đối với suy nghĩ của Trịnh Vĩ, cô không cảm thấy quá kỳ lạ. Hiện tại điều duy nhất may mắn đó là sau hai năm cuối cùng cuộc hôn nhân này đã kết thúc. Nếu như sau mười năm cô mới nhìn rõ người đàn ông như Trịnh Vĩ thì mới là quá thâm thảm.

“Không xinh đẹp, có sức cảm dỗ ”

“A.”

Lúc Hàn Dẫn Tổ cho là Phương Chấn Đông sẽ không trả lời cô, cô nghĩ anh ta không trả lời được thì Phương Chấn Đông đột nhiên lên tiếng. Cô theo bản năng “A” lên một tiếng.

Khóe miệng Phương Chấn Đông nhẹ nâng lên một chút, cô gái nhỏ này thật hay mất hồn, thường là lơ đãng hồn bay trên mây, nhìn trời thật u mê giống như là đứa trẻ chưa có kinh nghiệm sống.

Nhưng mới vừa rồi không phải lúc đối mặt với chồng trước, cô tựa như một con mèo đang giương móng vuốt, cái kiêu tức giận bộc phát khiến cả người cô như muốn xù lông, đẩy phòng bị, sắc bén tựa như lúc ở trung tâm nghệ thuật đang nghe điện thoại.

So sánh xong, Phương Chấn Đông thích nhìn bộ dáng bây giờ của cô hơn. Anh thích? Anh không khỏi bật cười, chẳng hiểu nổi mình. Nhưng mà, chồng trước của cô....

Phương Chấn Đông cau mày thật chặt:

“Người chồng như vậy nên sớm ly hôn.”

“A.”

Hàn Dẫn Tổ có chút không thích ứng được mỗi câu bật ra, một lát lại một câu từ Phương Chấn Đông, thật lâu mới hiểu là anh ta đang nói cô, nhất thời có chút xấu hổ không biết nên nói cảm ơn hay là không.

Vì vậy chớp mắt mấy cái định đổi chủ đề:

“Cái đó.... trước mặt quẹo trái”

Nhưng Phương Chấn Đông cũng không nể tình, nói thẳng:

“Mất lựa chọn đàn ông của cô thật sự có vấn đề, cô gái trẻ nên phải thận trọng một chút.”

Giọng nói giống là anh ta là cha cô vậy, mà trên thực tế thì từ khi mẹ cô chết, cha cô chưa từng quan tâm đến việc của cô. Mà muốn trong nom cũng không có quyền, Hàn Dẫn Tổ kìm nén bức bối nói:

“Vâng, những lời này anh về sau nói cho con gái anh là được rồi.”

Phương Chấn Đông lái vào tiểu khu mà cô chỉ, nén giận mà nói:

“Tôi không có con gái, trên thực tế tôi còn độc thân.”

“A.”

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy theo dọc đường đi, cô nói từ “A” còn nhiều hơn hai mươi lăm năm qua cộng lại. Anh ta dám biến cô thành đứa ngốc tràn đầy ngờ vực.

Phương Chấn Đông có tính đàn ông rất lớn, Hàn Dẫn Tổ muốn giúp đều không cho. Cứ để cô đứng bên cạnh, cô đành cắn móng tay đứng trong phòng khách nhìn anh chuyển đồ lên từng chuyến từng chuyến.

Vốn là muốn để anh ta để đó rồi trưa nay không có việc gì làm cô sẽ tự sắp xếp. Ai ngờ anh ta hỏi luôn: “Có phải cô muốn để ở ban công?”, Cô ngây ngốc gật đầu nhìn anh sắp xếp luôn.

Từng tầng một rất nhanh chóng được dựng xong, bùn đất cùng được vun vào thỏa đáng, động tác lưu loát thành thạo như là đây chính là việc thường ngày của anh vậy.

Không khí trong nhà rất ấm, ban công cũng được che chắn nên nhiệt độ cũng không thấp, Phương Chấn Đông đã cởi áo ngoài của quân trang, hiện nó đang yên vị trên tay cô, một tay khác thì đang cầm cà vạt anh vừa tháo xuống.

Vừa đứng giữa trưa, ánh mặt trời mùa đông chiếu thẳng xuống ban công, ánh sáng xuyên qua cửa sổ bằng kính rọi xuống người anh làm sáng lên cảm một vùng, như phác họa khiến hình ảnh của anh càng thêm chân thật.

Áo sơ mi xanh nhạt, ống tay áo vén lên đến cùi chỏ, cúc áo cũng mở ra mấy cái, thật khác với hình ảnh nghiêm túc lúc này, giờ đây trông thật nhàn nhã.

Hàn Dẫn Tổ tuy không phải là kẻ háo sắc nhưng không thể không thừa nhận đáng về người đàn ông này rất ưa nhìn. Thật không hiểu nổi, vì sao người như anh ta còn độc thân? Chẳng lẽ các cô gái trong thiên hạ đều mù mắt rồi sao? Hay là đều giống cô nhìn đàn ông đều thấy tiện nam, gặp ai cũng thấy bại hoại?

Phương Chấn Đông cầm chiếc xẻng nhỏ trong tay, phát hiện tiểu nha đầu này đang nhìn mình chằm chằm, đôi mắt không động đậy không biết là đang nghĩ những gì?

Anh xoa xoa tay:

“Phòng rửa tay đâu?”

“A, bên kia”

Hàn Dẫn Tổ tiện tay chỉ, anh xoay người đi vào.

Mở vòi hoa sen rửa tay sạch sẽ, theo thói quen anh quan sát xung quanh một vòng. Nhìn ra được nha đầu này là người thích sạch sẽ, mặc dù đến nơi này không lâu nhưng không nhiễm một hạt bụi. Đồ tắm rửa cũng được xếp gọn gàng, tỉ mỉ, hơn nữa màu sắc thật ấm áp, cảm giác rất thoải mái.

Phòng ốc của cô không tính là nhỏ, hơn nữa khu nhà này so với chỗ cũ của cô tốt hơn nhiều, xem ra cô cũng không phải là loại con gái ham hưởng thụ. Hơn nữa lương của giáo viên ở đó không phải rất cao sao? Phòng này nếu như thuê thì không ít tiền.

Phương Chấn Đông ra ngoài liền nhìn thấy nha đầu kia đang đứng ở cửa, thấy anh ra ngoài cô có chút bối rối nói:

“Thật ngại, để cho anh bận rộn lâu như vậy, nếu như anh rảnh rồi mời anh ở lại ăn cơm, giờ cũng đã mười hai giờ rồi.”

Phương Chấn Đông cúi đầu xem một đồng hồ, gạt đầu một cái, thật ra trong lòng Hàn Dẫn Tổ chỉ mong anh ta nói câu:

“Không, tôi còn có việc”

Nào biết anh lại vui vẻ ở lại như vậy, kinh ngạc ngẩn ngừ rồi đem quần trang anh để trên ghế sofa:

“Vây trước hết mời anh ngồi, lập tức xong ngay.”

Phương Chấn Đông rất tự nhiên quan sát phòng khách của cô, thật ra thì phòng của cô không tính là lớn, phòng khách khá nhỏ, cái kiểu căn hộ bình dân.

Phòng khách bày chiếc sofa bằng vải bố, phía trước là tủ TV, trên tường có treo một bức tranh vẽ một người. Phương Chấn Đông quan sát thật lâu mới phát hiện người phụ nữ trong tranh kia có mấy phần giống Hàn Dẫn Tổ nhưng lớn tuổi hơn cô nhiều và có vẻ mặt tang thương, không giống biểu hiện trên khuôn mặt Hàn Dẫn Tổ.

Hàn Dẫn Tổ trước tiên rót một chén trà bừng ra, đặt ở trên khay trà, hơi có chút lúng túng mà nói:

“Mời uống trà, chỗ này chỉ có trà xanh.”

Phương Chấn Đông vào bức tranh trên tường:

“Đây là ai?”

“Mẹ tôi, là tôi dựa vào trí nhớ để vẽ, đó là tác phẩm tốt nghiệp.”

Gian phòng này mặc dù bố trí đơn giản, nhưng lại toát ra hơi thở nghệ thuật rất đặc biệt, rất có phong cách của cô gái này. Phương Chấn Đông chậm rãi đi tới cửa phòng bếp nhìn vào bên trong thấy cô đang bận rộn. Động tác cô rất lưu loát, không lâu sau liền bày được mấy món ăn từ trong nồi lên bàn rồi. Nói thật, Phương Chấn Đông vốn rất bất ngờ, anh cảm thấy cô có vẻ là kiểu cô gái ngón tay không chịu dính một giọt nước.

Hai người ngồi đối diện ở bàn ăn gần cửa sổ, không khí có vài phần lúng túng, ít nhất là Hàn Dẫn Tổ cảm thấy lúng túng, cô có chút thấp thỏm nhìn người đàn ông đối diện.

Đối với tài nấu nướng của mình, cô luôn tự tin, dường như được mẹ truyền toàn bộ nhưng Trịnh Vĩ lại không thích. Bởi vì cô chủ yếu là nấu các món rau theo kiểu Miền Nam, sau lại không thể thay đổi để làm đồ ăn Miền Bắc.

Hôm nay ly hôn, thức ăn cô mua chỉ để cho mình cô ăn, tất nhiên sẽ là các món miền Nam, cô chỉ sợ Phương Chấn Đông là người Miền Bắc ăn không hợp.

Anh ăn rất khỏe, hai bát cơm, một bát canh, thức ăn trên bàn bị tiêu diệt sạch. Hàn Dẫn Tổ thu dọn bát đĩa rửa xong thấy Phương Chấn Đông vẫn còn ngồi bên ngoài chưa có ý định đi, đành phải bưng ấm trà mới ra:

“Cô nấu ăn thật giỏi.”

Hàn Dẫn Tổ sững sốt:

“Anh thích?”

Phương Chấn Đông gật đầu một cái:

“Trước kia ở trường quân đội có một người bạn là người Hàng Châu, tôi có đi Hàng Châu mấy lần, mẹ anh ấy nấu ăn rất ngon.”

Sắc mặt Hàn Dẫn Tổ khê ẩm đậm, nhỏ giọng nói:

“Mẹ tôi cũng làm đồ ăn rất ngon.”

Tiểu nha đầu khổ sở, đầu hơi cúi xuống, ánh mặt trời chiếu vào ánh lên máu tóc làm tỏa ra một vầng sáng đem bao quanh khuôn mặt nhỏ nhắn chưa đến một bàn tay, vừa mông lung trong suốt.

Hàn Dẫn Tổ chợt định thần, chớp mắt mấy cái:

“Cái đó, cảm ơn anh đã giúp tôi nhiều như vậy.”

Phương Chấn Đông chân mày cũng không động một cái:

“Phòng này là cô thuê?”

Hàn Dẫn Tổ đơn giản gật đầu một cái:

“Là tôi đang định vào ngày nghỉ nhận mấy học sinh đến đây dạy kèm cho nên ban đầu đã tìm phòng rộng một chút. Dù sao thì trình độ học sinh ở trung tâm nghệ thuật không giống nhau, rất khó tùy theo khả năng để mà dạy, tất nhiên cũng vì muốn kiếm tiền một chút.”

Ánh mắt Phương Chấn Đông lóe lên, cô gái nhỏ này rất thẳng thắn, hơn nữa rất thẳng thắn đáng yêu. Anh đứng dậy thắt cà vạt, cô ngước lên đưa áo khoác cho anh, Phương Chấn Đông nhận lấy liếc nhìn cô một cái:

“Cô rất hi vọng tôi đi?”

“Không, không phải.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Dẫn Tổ đỏ lên, nói lắp bắp, không khỏi ảo não nhìn anh:

“Quân nhân đều hàm súc như anh sao?”

Phương Chấn Đông đi tới cửa một mặt đi giày một mặt ngẩng đầu nhìn cô:

“Không cần thiết phải hàm súc, tôi thích nói thẳng.”

Phương Chấn Đông đi rồi Hàn Dẫn Tổ mới ngửa mặt thở dài, ở chung cùng với người đàn ông này thật có áp lực.

Phương Chấn Đông ra khỏi thang máy, rồi lên xe mới phát hiện để điện thoại di động ở trên xe, âm thanh bíp bíp nhắc nhở hai tiếng, anh cầm lấy nhìn qua rồi nhấn gọi lại.

Bà Phương bên này cũng đang vội muốn chết, cô gái đi xem mắt đã đến rồi nhưng không thấy bóng dáng Phương Chấn Đông đâu. Điện thoại cũng không nhận, bà Phương biết con trai mình bài xích chuyện coi mắt, từ lúc bắt đầu đã như vậy rồi. Nhưng đã lớn tuổi như vậy rồi phải cưới vợ mới có thể cho bà bồi cháu được.

Đánh điện tới ông bà nội của Tiểu Phong thì Tiểu Phong nói con trai bà đã đi ngay rồi, sao lúc này còn chưa thấy người? Điện thoại bắt máy, bà Phương có mấy phần bất mãn chất vấn:

“Con ở đâu vậy?”

Lúc này Phương Chấn Đông mới nhớ tới hình như còn phải đi xem mắt, cần anh phải có mặt nhưng anh đã quên hết sạch rồi.

8. Chương 08

Chương 8

“Lão Phùng, trong đầu luôn nghĩ đến một người là vì sao vậy?”

Phương Chấn Đông bản kế hoạch huấn luyện trong tay ra, hỏi vị chính ủy.

Lão Phùng lớn tuổi hơn Phương Chấn Đông khá nhiều, con cũng đã lớn, cả nhà đi theo quân đội.

Mà như đã nói qua, người như Phương Chấn Đông mới 35 tuổi có thể lên đứng đầu trung đoàn thì mấy quân khu khó mà có thể kiếm được người thứ hai. Là người có gia thế nhưng lại vươn lên bằng chính thực lực của mình, cầm súng liều mạng xông lên, mồ hôi đổ không ít cộng thêm trời sinh là quân nhân nên mới có thể có thành tựu ngày hôm nay.

Ban đầu mới nghe nói ở trung đoàn như vậy có người không phục báo cáo lên bộ tư lệnh, khi đó tư lệnh quân khu đã ra một lệnh:

“Người nào, mẹ nó không phục thì đấu với Phương Chấn Đông, các hạng kỹ năng tùy chọn, nếu thắng cái chức vị trung Đoàn Trưởng liền nhường luôn. Mà thua thì từ nay im lặng cho tôi, phận sự của mình không chịu làm lại đi ghen tị với người khác, sớm cút mau!”

Ban đầu có mấy người không cam lòng, không có mắt xông vào liền bị Phương Chấn Đông thu dọn một phen, quét sạch tất cả, không ai dám ho he. Phương Chấn Đông là người chưa từng cúi đầu trước ai, ngay cả sư phụ của mình là sư trưởng anh ta cũng dám chống đối, nhưng với cấp dưới lại thưởng phạt vô cùng phân minh.

Từ lúc Phương Chấn Đông đứng đầu doanh trại ở đây, Lão Phùng liền được điều tới đây theo anh. Lúc ấy, Lão Phùng còn thấp thỏm một trận, dù sao đại danh Phương Chấn Đông, phàm là lính ở quân khu này không ai là không biết, cộng thêm gia thế của anh cũng đủ khiến Lão Phùng đủ e ngại.

Ở cùng mới biết, đừng có nhìn anh ta cả ngày mặt đen, thật ra thì trong lòng là máu nóng, nhiệt tình hơn bất kỳ ai. Không tự cao tự đại với anh em, vô cùng nghiêm khắc, không nói nhiều nhưng những chuyện anh ta làm đều khiến cho người ta không thể không cảm động.

Lão Phùng không phải là người ở nơi này, bị điều đến quân khu ở thành phố B, công việc của vợ ông cũng là do Phương Chấn Đông tìm người sắp xếp cho, giải quyết việc hai người là chuyện không hề nhỏ.

Tìm công việc ở thành phố B tương đối khó khăn, điều này ai cũng biết, hơn nữa sắp xếp cho vợ ông một công việc ổn định, có thể làm được việc lớn như vậy mà Phương Chấn Đông không nói gì. Khi đó Lão Phùng biết, người này là bằng hữu huynh đệ tốt nhất mà cả đời mình mới có được.

Sau đó Phương Chấn Đông từng bước từng bước thăng chức, muốn đích danh Lão Phùng tới đây, hai người phối hợp ăn ý như cá gặp nước. Nhiều năm sống cùng một chỗ như vậy có thể nói, so với người khác Lão Phùng có thể hiểu Phương Chấn Đông hơn nhiều.

Đoạn hôn nhân thất bại kia của Phương Chấn Đông, Lão Phùng cũng rõ ràng. Lúc kết hôn, Lão vừa vặn đi công tác nơi khác nên không đến được, trở lại thì lại là đợt tập trận của quân khu, chờ diễn tập xong muốn tìm cơ hội thấy em dâu thì người này đã ly hôn mất rồi.

Lão Phùng đã nói với vợ về chuyện này bao nhiêu lần, hỏi đơn vị vợ có cô gái nào xinh đẹp làm mối cho Phương Chấn Đông. Mỗi lần lão nói thì vợ lão lại cười, vợ lão nói:

“Cái người này đúng là chỉ biết lo chuyện không đâu, nguyên nhân chính là do Phương Đoàn Trưởng của các người ấy. Muốn người có người, muốn gia thế có gia thế còn cần người ta giới thiệu sao? Chỉ có thể nói là anh ta có thể nhìn trúng ai thôi. Các người đừng thấy anh ta tốt, trước mặt con gái cái mặt thì lạnh như băng như núi băng ở Bắc Cực. Trước kia cũng không phải chưa từng giới thiệu người cho anh ta. Trước hết phải là người anh ta coi trọng, nhân duyên chưa tới chứ không phải là không có.”

Lão Phùng nghe liền không hiểu nổi ý vợ nói, người này cả ngày ở trong doanh trại bộ đội, toàn là đàn ông, ngay cả con ruồi cái còn không thấy thì tìm thấy vợ mới là lạ.

Lúc này, nhân dịp vừa xong đợt diễn tập, để cho anh ta nghỉ phép để nghỉ ngơi, để lão làm việc cũng được. Mục đích là để anh ta giải quyết vấn đề cá nhân, nào ngờ nghỉ chưa xong thì tên tiểu tử này liền trở lại rồi.

Nhưng mà Lão Phùng nhìn vẻ mặt Phương Chấn Đông có vẻ như có điều gì đó khác lạ, lúc này lại hỏi về vấn đề này khiến lão chấn động, chẳng lẽ tên này đang có đối tượng?

Nghĩ đến một chút liền nôn nóng sốt ruột, bưng tách trà tới, vẻ mặt kỳ quái:

“Thế nào? Trong đầu cậu nghĩ đến một người, ai vậy? Nam hay nữ vậy?”

Phương Chấn Đông ngoái đầu ra ngoài nhìn, bên ngoài doanh trại là những cây cối trĩu trĩu, chỉ có hai bên có mấy cây tùng bách vẫn còn xanh lá, trên cành còn có chút tuyết đọng, những giọt nước bị tan chảy giọt xuống dưới ánh mặt trời trong suốt như ánh mặt của tiểu nha đầu kia.

Chợt Phương Chấn Đông khẽ nheo mắt lại, đưa ngón tay chỉ trở:

“Đó là cây gì?”

Lão Phùng rướn cổ nhìn một chút:

“A! Cậu nói là cây hồng mai à? Cây này không lớn lắm, tôi đi họp ở sư đoàn thấy trong sân sư đoàn đang trồng cây, thấy mấy cây mai nghe nói là do sư Đoàn Trưởng sai người đưa tới. Loại mai này chống lạnh tốt, dễ sống, tôi liền bảo mấy cậu lính tiện thể đào lấy một cây về trồng. Tôi thấy chỗ chúng ta quá đơn điệu, không có chút hoa cỏ nào nhìn trụi lủi khó coi.”

Lão Phùng vốn là đang cho rằng Phương Chấn Đông ghét nên vội vàng giải thích, nào ngờ Phương Chấn Đông quan sát nửa ngày mới mở miệng:

“Có mai trắng thì xin một cây.”

Lão Phùng nhìn thấy vẻ mặt kia cảm thấy trên đầu Phương Chấn Đông còn muốn mọc thêm hai cái sừng nữa (ý bảo về mặt anh này nhìn ngu như bò ấy mà), thật lạ quá, thật lâu mới lấy lại tinh thần, hỏi tiếp đề tài lúc nãy:

“Tôi hỏi cậu đang nghĩ đến nam hay nữ vậy, cậu còn chưa nói đấy?”

Phương Chấn Đông thu mắt lại, phun ra hai chữ:

“Cô gái”

Lão Phùng cảm thấy hôm nay phải công tác tư tưởng một chút với Phương Chấn Đông rồi, dù sao thì cuộc sống cá nhân của trung Đoàn Trưởng cũng là phạm vi quản lý của Lão:

“Cô gái? Cô gái bao nhiêu tuổi? Đơn vị nào? Bộ dạng xinh đẹp không.”

Liên tiếp hỏi như đang tra vấn tội phạm, khóe miệng Phương Chấn Đông khẽ nhếch lên:

“Tiểu nha đầu! Ừm... Thật xinh đẹp, là cô giáo”

“Hả?”

Lão Phùng chợt cảm giác trước mắt một mảnh tiền đồ xán lạn, thật là cây vạn tuế cũng có lúc nở hoa! Chỉ cần anh có kiên nhẫn, thì cục sắt cũng có thể thông suốt được:

“Sao mà quen biết được? Xem mắt? Đã gặp vài lần rồi hả? Đến đâu rồi? Tháng sau là lễ mừng năm mới, Trung Đoàn chúng ta có tổ chức buổi gặp gỡ thân nhân, bảo cô ấy đến đây để cấp dưới của cậu còn nhìn thấy chị dâu.”

“Chị dâu?”

Hai từ này chui vào trong đầu Phương Chấn Đông sao cảm thấy xuôi tai đến vậy, như là một thứ đồ gì đó được lấy ra từ trong tim anh. Anh chưa bao giờ biết đến tình yêu là cái thứ đồ chơi có hình dạng gì, cũng không biết lãng mạn. Nhưng với nha đầu kia, anh chỉ muốn che chở ở trong lòng mình.

Loại ý nghĩ này từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên, thật ra thì lần đầu tiên ở phía sau bệnh viện lúc nhìn thấy cô anh đã không giải thích được rồi. Nó tựa như một cái hạt nhỏ rơi vào lòng anh rồi đến khi anh phát hiện ra thì nó đã lặn lẽ nảy mầm và lớn lên.

Nhưng mà, không thể gấp gáp nhất thời được, tựa như kế hoạch diễn tập anh bày ra, phải xác định mục tiêu, còn cần các loại chiến lược, kỹ thuật phối hợp. Huống chi với quan sát của anh, tiểu nha đầu kia chẳng có ý gì với anh cả, hơn nữa còn mới thoát khỏi cuộc hôn nhân thất bại.

Anh cũng không gấp gáp, bắt ba ba trong rọ luôn luôn là sở trường của anh. Lão Phùng cảm thấy sắc mặt Phương Chấn Đông lúc này có chút âm hiểm xảo trá, rất giống mỗi lần diễn tập khi anh ta muốn đánh lén Bộ Tư Lệnh của đối phương, đánh vào phía sau đối phương.

Đang muốn quan sát rõ ràng một chút thì Phương Chấn Đông đã đứng lên, đi tới cạnh cửa sổ, châm điếu thuốc, hút một hơi, sau đó mới quay đầu lại:

“Lão Phùng, bộ phận nhà khách của chúng ta có thể sắp xếp một người vào nữa không?”

Phùng Chính Ủy hơi sững sờ, phải nói nhà khách của bọn họ nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, mấy ngàn người, thân nhân cũng có nên nhà khách không thể thiếu.

Bởi vì sống dễ dàng, bình thường để chăm sóc những binh lính này đều là người nhà. Mà loại cửa sau này cũng không phải không có người từng bước qua, nhưng hai người cũng không dễ dàng.

Năm ngoài, Lý tham mưu của Sư Đoàn nói: “Sắp xếp cho thân thích vào hậu cần của Trung Đoàn đều đứng phải cái đình là Phương Chấn Đông. ” Lão Phùng rõ ràng, Phương Chấn Đông tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ nói đến điều này.

Nghĩ một chút, liền đoán được:

“Cậu muốn sắp xếp cho người nhà Lưu Thiết Quân?”

Lão Phùng tất nhiên cũng biết Lưu Thiết Quân, lúc đầu cũng cùng trong một đơn vị. Một con người khỏe mạnh như vậy gặp phải hoàn cảnh như thế này khiến mỗi lần nghĩ tới không khỏi chua xót. Bản lĩnh thì có nhưng vì kém trình độ văn hóa nên ở trong quân đội, để có thể có tiếng nói thì phải liều mạng. Mà giờ liều mạng thì trở thành người tàn tật, trên có bố mẹ già, dưới có con nhỏ, còn vợ đang ở nông thôn toàn bộ chỉ trông vào anh mà sống. Nhìn vào cũng có thể biết cuộc sống hiện tại của anh khó khăn như thế nào.

Phương Chấn Đông nói:

“Tôi đã hỏi người ta, với tình huống như vậy thì cao nhất cũng chỉ hơn một vạn tiền trợ cấp, mà với thương tật của anh ấy cũng chỉ bằng một phần ba số trên. Anh cũng biết là về phần hỗ trợ này chẳng thấm tháp gì đối với gia đình anh ấy, nếu theo sắp xếp mà về quê thì quê anh ấy cũng chỉ là một huyện nghèo ở miền núi thì nói chính xác ra ngay cả cơm cũng không có mà ăn. Không bằng đưa gia đình anh ấy đến đây, Lưu Thiết Quân giúp đỡ huấn luyện tân binh coi như ngoài danh ngạch, với khả năng của anh ấy thì có thừa, tuy chân không tiện lắm nhưng cũng không đáng ngại. Vợ anh ấy thì đưa vào chỗ hậu cần, con cái thì cho theo học trường của Sư Đoàn chúng ta. Chắc tôi phải lên gặp cấp trên một chuyến.”

Lão Phùng thở dài, lần này có thể thành công, tuy nói Phương Chấn Đông có thể nhờ được bất kỳ ai nhưng mặt lãnh mặt đen kia đã khi nào hạ mình xin người ta? Hôm nay vì Lưu Thiết Quân có thể tính là ngoại lệ.

Suy nghĩ một lát rồi chợt nhận ra đã bị anh ta đánh trống lảng sang chuyện khác, mới vừa rồi còn rõ ràng nói về vấn đề cá nhân sao lại có Lưu Thiết Quân nhảy vào đây?

Nhưng trong đầu lại nghĩ lại, Lão Phùng đã an tâm, lúc này anh ta hoàn toàn khác trước, lần trước tuy là kết hôn nhưng chẳng thấy anh ta có biểu cảm gì. Lúc này còn chưa rõ thế nào nhưng vừa nhắc tới con gái nhà người ta thì khuôn mặt đen ngàn năm kia không tự giác trở nên thân thiện không ít, trong mắt đầy vẻ nhu hòa, chắc chắn!

Lão Phùng không khỏi phỉ phỉ da gà trên tay mình, cái người này từ sắt đá đã trở nên nhu tình, thật không phải là người bình thường có thể làm được. Vì thế khiến lão càng thêm tò mò, rốt cuộc là tiên nữ nơi nào có thể khiến cho cục sắt như Phương Đoàn Trưởng của bọn họ động lòng rồi?

Bình thường các nữ binh đoàn văn công tới ngay cả liếc mắt cũng không thèm. Người ta vội vàng đến đây, cái miệng nhỏ nhắn mở miệng một thủ trưởng, hai thủ trưởng khiến đến cả lão cũng thấy động dục mà tên kia vẫn lạnh lùng như cũ. Như là các cô này đang nợ tiền anh ta vậy.

Mấy năm trước còn có chuyện li kỳ hơn, cô gái nhỏ mới vào đoàn văn công đến tìm anh, vừa tới cửa thấy anh hò hét cấp dưới làm cô sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, trong mắt còn ngân ngấn lệ.

Sau lại Sư Trưởng của bọn họ cũng nói:

“Tiểu Phương à, đối xử với kẻ địch giống như ngày đông giá rét thì không sai, nhưng đối đãi đồng chí, hơn nữa là đồng chí nhỏ ở đoàn văn công mới vào phải như mùa đông ấm áp à!”

9. Chương 09

Chương 9

“Mày thật là, đồng đồ này mà cũng mang hết lên đây được, hơi bị nặng đó!”

Mộ Phong cầm chén trà trong tay tựa vào ban công ngắm nhìn một mảnh xanh biếc ở bên ngoài, ở giữa mùa đông khiến lòng người không tự chủ mà ấm lại.

Hàn Dẫn Tổ nhớ tới hôm đó rồi buột miệng:

“Phương Chấn Đông mang đến.”

“Phương Chấn Đông? Là ai?”

Hai mắt Mộ Phong nhất thời trợn to, như hai đèn pha quan sát cô gái trước mặt này. Tuy nói kết hôn rồi lại ly hôn nhưng không thể không nói, đúng là người mỹ miều mềm mại như nước, thu hút người khác vô cùng.

Ban đầu lúc cô vào học ở viện mỹ thuật đã gây ra một trận sóng gió, chỉ tiếc lúc đó cô quá bận rộn, hơn nữa lại thích sống một mình, cũng không tham gia vào hoạt động trường lớp gì cả, vô cùng không thích sống chung, lại rất xinh đẹp nên vô tình bị các cô gái khác không thích kết bạn và ghen tị. Vì thế cô bị cô lập.

Mộ Phong ở cùng phòng với Hàn Dẫn Tổ trong ký túc xá, hơn nửa năm cũng không thể nào nói chuyện cùng nhau. Hai người thân nhau được cũng vì Mộ Phong chủ động kết giao mà thôi.

Vừa lúc đi căn tin liền để quên ví trên bàn, may vừa lúc Hàn Dẫn Tổ nhặt được, khi đó Mộ Phong cũng bận rộn đi làm, khuya muộn mới trở lại ký túc xá. Lúc về Hàn Dẫn Tổ liền lặng lẽ trả cho cô.

Lúc đó số tiền trong ví Mộ Phong có cũng không ít, vừa mới đi thăm Di Hai ở Mỹ về được cho tiền, khoảng mấy ngàn, đối với sinh viên mà nói đó không phải là số tiền nhỏ.

Trong trường đại học cũng sẽ không có chuyện nhặt được của rơi mà đem trả lại. Đừng nghĩ đến chuyện mất đồ có thể lấy lại được, thậm chí có thể là người trong ký túc xá lấy, tâm trạng Mộ Phong cực kỳ sa sút, nào ngờ lúc về lại gặp bất ngờ như vậy.

Về nhà cô nói chuyện này với mẹ, mẹ cô bảo rằng người bạn này đáng để kết giao. Phẩm cách là từ nhỏ dưỡng thành, đây là một đứa bé ngoan hiếm có. Không biết từ lúc nào hai người đã trở thành bạn tốt.

Tiếp xúc đã lâu, Mộ Phong phát hiện Hàn Dẫn Tổ thật ra thì một chút cũng không kiêu ngạo, không bao giờ thích làm khó người khác, tình tình lại tốt nữa, không so đo phiền toái với người khác. Hai người cực kỳ hợp nhau.

Dần dần tất cả những chuyện khuê mật cũng không giấu nhau, Hàn Dẫn Tổ mới nói cho cô biết chuyện trong nhà, cô hiểu tất cả. Thật ra cũng không có gì là khó hiểu cả, người ta nói có mẹ kế thì có bố dượng (ý bảo là bố mà cưới mẹ ghẻ về thì bố đẻ cùng thành bố dượng thôi), nhưng điều Mộ Phong vẫn thấy uất ức là cô gái như Dẫn Tổ đáng lẽ phải cả đời được cưng chiều, nào đâu số phận lại lênh đênh như vậy.

Trong nhà đã vậy mà chồng thì còn là một tên khốn kiếp. Ban đầu, Hàn Dẫn Tổ kết hôn với Trịnh Vĩ, Mộ Phong cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nói thật, khi đó người có ý với Dẫn Tổ không thiếu, không hiểu sao lại cố tình gả cho Trịnh Vĩ.

Hàn Dẫn Tổ là hoa khôi của viện mỹ thuật mà cắm trên bãi cứt chó, so với cứt trâu còn không bằng. Nuôi tên khốn đó hai năm như mẹ nuôi con, kiếm tiền rồi lo việc nhà, cuối cùng thì Trịnh Vĩ lại mè nheo với con gái của mẹ kế. Thật con mẹ nó, tiện nam cái gì cũng có.

Thật ra thì ở trong lòng Mộ Phong nghĩ Dẫn Tổ nên sớm ly hôn, tên đàn ông đó có đáng gì để lưu luyến, Mộ Phong ghét nhất là dạng đàn ông chỉ biết ăn cơm chùa.

Mà lúc này nghe nói về Phương Chấn Đông nên không nhịn buồn bực, giao tế của Hàn Dẫn Tổ rất hẹp, dường như quen biết không được mấy người, tự dưng nhảy ra một người mới không thể không khiến Mộ Phong ngạc nhiên.

Hàn Dẫn Tổ nhìn vẻ mặt biến hóa của Mộ Phong không khỏi mỉm cười:

“Cậu của học trò mình, là quân nhân, không, mà chính xác là sĩ quan, dù sao trên bả vai có vạch và sao khá nhiều.”

“Vạch và sao?”

Mộ Phong nhướn mày thật cao:

“Mấy vạch? Mấy sao? Mày có nhìn rõ không?”

Hàn Dẫn Tổ cẩn thận nhớ lại một lúc:

“Hình như là ba sao hai vạch.”

“A a.”

Mộ Phong kêu to lên:

“Đó là Thượng tá à! Cấp bậc Thủ trưởng đó, vậy thì già lắm, không đúng. Học sinh của mày cũng không lớn lắm, số tuổi không phải là già mới phải.”

Hàn Dẫn Tổ trở lại ngồi sofa:

“Không lớn tuổi lắm, nhìn qua khoảng chừng hơn ba mươi.”

“Ồ! Anh lính của tôi! A! Không đúng, đồng chí Thủ trưởng nha! Có đẹp trai không?”

Mộ Phong hoa si đuối theo hỏi thăm, Hàn Dẫn Tổ gật đầu:

“Ừ! Đẹp trai, hơn nữa chính anh ta nói còn độc thân”

“À?”

Mộ Phong chợt nghiêm túc suy nghĩ, ngắm nhìn Hàn Dẫn Tổ, cô mặc một bộ đồ ở nhà rộng thùng thình che lấp đi chiếc eo nhỏ nhưng càng làm cho thân thể cô càng mảnh khảnh, rất cân xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn. Da thịt trắng nõn cùng với ngũ quan xinh đẹp nhìn qua vô cùng trẻ tuổi, như vừa mới đến tuổi hai mươi.

Mà trên người còn mang vẻ đẹp ý vị của cô gái vùng Giang Nam, ngồi ở đó tựa như bức tranh khuê nữ tinh xảo nhất, mang vẻ cổ điển, ưu nhã mà xinh đẹp.

Mộ Phong cảm thấy Trịnh Vĩ thật là một kẻ ngu dốt, mặc dù Hàn Dẫn Tổ đáng đáp không tồi nhưng cái loại đàn bà yêu mị kia nhất thời có vẻ tốt nhưng bên trong thô tục và nông cạn. Không hiểu hẳn ta đã nghĩ gì, cũng có thể như người ta nói, đàn ông phần đông là vui vẻ nhất thời, đối với đàn ông mà nói, phụ nữ quá đẹp đôi lúc cũng khiến cho họ có lúc chán nản.

Tìm được người đàn ông có thể thật lòng thương tiếc bạn, thật lòng yêu bạn ở trên đời này còn khó hơn so với lên trời. Nhưng Mộ Phong vẫn tin tưởng sẽ có người đàn ông tử tế có thể nhìn ra Dẫn Tổ, dù chưa thích, hơn nữa làm quân nhân sẽ vô cùng nghiêm túc, vừa mới gặp mặt đã nói cho Dẫn Tổ biết anh ta còn độc thân chính là dấu hiệu ban đầu.

Huống chi còn còn giúp cô mang đủ thứ linh kinh này lên nhà, mà người ta cũng không phải là người bình thường à, là Thượng Tá đó! Mộ Phong cũng có người anh họ là quân nhân nên có thể hiểu đôi chút về cấp bậc. Thượng Tá nhất định là cán bộ cao cấp rồi, không ngờ Dẫn Tổ ly hôn ngược lại lại làm nở ra bông hoa đào lớn như vậy.(Hoa đào là chỉ nhân duyên đó các nàng.)

Vì vậy nên hỏi như thăm vấn phạm nhân:

“Mày nói là lần đầu tiên hai người gặp nhau, anh ta rất tuần tú, sau đó còn nói cho mày biết anh ta còn độc thân, hơn nữa còn giúp mày đến chỗ Trịnh Vĩ mang mấy thứ đồ này về. Lại còn sắp xếp tắm tắt mới đi đúng không?”

Hàn Dẫn Tổ gật đầu một cái, Mộ Phong không khỏi nhăn trán:

“Hàn Dẫn Tổ, có phải mày bị tên tiện nam Trịnh Vĩ giày vò quá nên ngu đi? Rõ ràng người ta có cảm tình với mày, chẳng phải là đang muốn theo đuổi mày sao?”

“À.”

Hàn Dẫn Tổ lắc đầu như trống bỏi, tuôn ra từng tràng:

“Cậu đừng đoán mò à, mình với anh ta chỉ mới gặp nhau có một lần mà thôi. Hơn nữa, không gạt cậu, nhà anh ta quá gia thế, nghe bạn dạy Piano lớp bên cạnh nói hình như là lãnh đạo cấp cao gì đó. Về phần giúp mình đưa đồ, chắc là anh ta chỉ muốn cảm ơn mình đưa cháu trai anh ta về thôi.”

“Đồ ngu ngốc!”

Mộ Phong lắc đầu một cái, giảng giải cho cô:

“Hàn Dẫn Tổ, mày thật là cái đồ chậm tiêu, đàn ông thì đừng bao giờ đụng đến quân nhân. Họ không vô duyên vô cớ đối xử tốt với phụ nữ đâu, hơn nữa mày soi gương đi, cái vẻ yếu đuối ngơ ngác này mà nhìn ai thì kẻ nào có thể chịu được.”

Hì hì một tiếng, Hàn Dẫn Tổ nhin không được nở nụ cười, lúc còn học đại học, Mộ Phong cũng thường nói vậy làm cô bật cười.

Mắt Mộ Phong đảo quanh một vòng, cẩn thận suy nghĩ một chút lại gãi đầu. Có phải mình nhìn gà hóa quốc không nhỉ? Mà dù sao anh ta cũng là quân nhân, ra tay là chuẩn xác, mà Mộ Phong nghi ngờ quét qua cô gái đang cười đến rục rờ kia. Mỹ nữ như vậy thì thật đúng là không tin không có người đàn ông nào không đổ được.

Chợt nhớ tới một chuyện, vội nháy chớp mắt nói:

“Dẫn Tổ, thiếu chút nữa quên, mày còn nhớ Đường Tử Mộ không?”

“Đường Tử Mộ?”

Trong đầu Hàn Dẫn Tổ xẹt qua một hình ảnh mơ hồ, khê gật đầu:

“Cậu nói đến đàn anh của chúng ta, nổi tiếng vô cùng ai cũng biết, có thể đoạt giải thưởng quốc tế, nghiêm nhiên trở thành họa sỹ trẻ nhất rồi.”

Mộ Phong ngây ngốc nhìn cô thật lâu mới nói:

“Anh ấy hiện giờ đang mở phòng tranh, cùng với ông chủ công ty tao có giao tình. Hôm đó anh ấy đến công ty tao vừa lúc gặp anh ấy, anh ấy vẫn còn hỏi thăm tin tức mày. Tao nói thẳng tình hình luôn, anh ấy bảo rất ngưỡng mộ tài vẽ của mày. Nếu như mày muốn có thể đem tranh đến chỗ anh ấy gửi bán, nói không chừng có thể bán giá cao, có rất nhiều người nước ngoài muốn mua đấy, không phải mày đang muốn mua nhà sao? Dựa vào chút lương giáo viên dạy mỹ thuật ở trung tâm nghệ thuật đi đến bao giờ? Không bằng suy nghĩ một chút đi.”

Nói xong rút danh thiếp từ trong túi ra đưa cho cô:

“Đây là danh thiếp của Đường Tử Mộ, nếu mày muốn tốt lên thì nên liên lạc với anh ấy. Tao thấy mày nên thử xem, nếu có thể bán được thì mày cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều, còn nữa, bà ngoại mày đang bệnh, nếu phải nằm viện thì chút tiền gửi ngân hàng của mày không đủ nhét kê răng.”

Hàn Dẫn Tổ hơi ngây ngốc chốc lát, cầm lấy danh thiếp rồi ôm Mộ Phong thật chặt, hồi lâu mới nói:

“Cảm ơn cậu Mộ Phong”

Mộ Phong vỗ vỗ lưng cô cười hắc hắc:

“Nếu để cho những chàng trai ngày xưa theo đuổi mày mà nhìn thấy chắc sẽ hâm mộ tao lắm đấy.”

Hàn Dẫn Tổ buồn buồn nói:

“Cũng không phải.”

Mộ Phong đẩy cô ra, nhìn thẳng vào mặt cô, nói nghiêm túc:

“Dẫn Tổ, may rất tốt, may là cô gái xinh đẹp nhất thiên hạ. Cái tên Trịnh Vĩ kia mắt mù nên mới thế, may nhất định sẽ tìm được người đàn ông của may, được hạnh phúc chân chính. Tin tao đi, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

Hàn Dẫn Tổ nghi hoặc nhìn cô, mắt Mộ Phong lóe lên, cười cười che giấu:

“Không có gì, thôi, tao về trước đây, ngày mai còn có việc đại boss giao.”

Mộ Phong nghĩ trong lòng, thôi hay là để Dẫn Tổ nhận ra đi, bên cạnh cô ấy trừ tên khốn Trịnh Vĩ kia ra còn có nhiều người đàn ông tốt. Lại nói, Đường Tử Mộ lại quá mức giấu kín nên Dẫn Tổ không thể nhận ra được tấm lòng của người ta.

Đường Tử Mộ là ai? Là anh chàng siêu cấp đẹp trai của Viện Mỹ Thuật, là linh hồn của mọi người, lại đẹp trai, gia thế tốt hơn nữa năng lực lại trác tuyệt làm người ta mê mẩn một hồi len lén viết thư tình. Sau đó Đường đại công tử cũng đến ký túc xá chơi thật, còn mấy lần đến ăn cơm nữa, mà nhiều lần như vậy đều vắng mặt Dẫn Tổ.

Vừa ban đầu, bọn nữ sinh ở Ký Túc Xá, tìm ai cũng tán loạn nghĩ người ta nhìn trúng mình, ai ngờ mời đến vài lần mà người ta vẫn cứ lặng lẽ.

Sau đó Mộ Phong từ trong cơn mê tỉnh lại, nghĩ kỹ mới hiểu được, không chừng chính là Đường đại công tử đang coi trọng Hàn Dẫn Tổ. Xin tá túc tại Ký Túc Xá ăn cơm cũng chỉ là vì người say không phải vì rượu, chỉ muốn gặp người suốt ngày không thấy bóng dáng kia.

Sau đó Dẫn Tổ qua lại với Trịnh Vĩ rồi kết hôn, Đại công tử ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, thoáng một cái đã mấy năm trôi qua rồi, hôm nay quay đầu lại nhìn thì không ngờ vật còn người mất rồi.

10. Chương 10

Chương 10

Còn mấy ngày nữa là đến Tết Nguyên Đán, trường học cũng đã được nghỉ rồi. Năm nay âm lịch đến sớm, mới tháng một đã là năm mới rồi, vì vậy trường học được nghỉ sớm hơn.

Năm nay Hàn Dẫn Tổ càng nhẹ nhõm hơn nữa, trước kia khi mẹ còn sống rất coi trọng lễ mừng năm mới, từ lúc mới bắt đầu tháng chạp đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị. Khi đó Hàn Dẫn Tổ như cái đuôi nhỏ đi theo mẹ, giúp mẹ chọn món ăn, từ lâu cô đã theo mẹ học nấu ăn rồi.

Người khác nói cô nấu ăn ngon nhưng đó là vì họ chưa từng được ăn đồ mẹ cô nấu, mùi vị của món ăn vẫn in sâu trong trí nhớ khiến cô không thể nào quên được.

Mộ Phong nói, thật ra cái cô nhớ không phải là món ăn mẹ nấu mà đó chính là tình thương của mẹ. Tình thương của mẹ vĩ đại như vậy còn cô lại nở tay bóp chết con mình, nghĩ lại chuyện cũ, cô không thể kìm nén được nỗi bi thương trào dâng lên trong lòng mình.

Hàn Dẫn Tổ lắc đầu một cái, bắt đầu thu dọn giá vẽ, chuẩn bị ra ngoài mua vài thứ về nấu ăn và trang trí. Dù sao cô sống một mình nhưng cũng cần có lễ đón năm mới, giống như lời mẹ cô, mẹ luôn nói, năm mới thì phải náo nhiệt mới vui.

Năm nay rảnh rỗi, cô quyết theo ký ức ngày xưa, làm những món ăn mẹ cô thường nấu đón lễ năm mới. Hai năm trước, sau khi trường học nghỉ Tết, bà mẹ chồng cô sẽ gọi cô đến, sai cô làm mọi việc.

Thật ra thì nghe lời trưởng bối cũng phải lẽ, nhưng mẹ Trịnh Vĩ lại cố tình bới móc khiến cô không thoải mái. Cô nấu ăn thì cố mà moi ra lỗi, không phải chê mặn thì là chê nhạt, không còn có nào nữa thì than thở vì sao con mình lại lấy con gái Miền Nam, ngay cả nấu ăn cũng không ra hồn.

Ngay cả khi hàng xóm tới, trước mặt người khác cũng không cho cô chút thể diện, khiến cho cô không thể chịu nổi nữa, mà Trịnh Vĩ đứng một bên không mở mồm nói câu nào.

Từ người thích năm mới đến khi cùng Trịnh Vĩ kết hôn cô đâm ra sợ năm mới. Giờ nhớ lại cô mới thấy mình thật khờ, đang cầm ví tiền trên tay thì tiếng chuông cửa vang lên.

Hàn Dẫn Tổ ngăn người một chút, nghi ngờ bước ra cửa nhìn qua màn hình thấy người đàn ông kia không khỏi ngơ ngẩn nửa ngày. Suy nghĩ một lát rồi mở cửa, dù sao thì đại ân lần trước người ta giúp đỡ mình giờ mà để người ta đứng ngoài cửa thì không hay lắm.

Đây là lần nghỉ phép cuối cùng của Phương Chấn Đông trong năm nay, theo truyền thống của quân nhân, lãnh đạo nhất định phải ở lại để liên hoan với anh em, mà anh là Thủ trưởng càng phải làm gương tốt, nếu là bình thường thì anh sẽ vẫn vậy nhưng năm nay không biết vì sao nữa. Có cái gì đó không biết tên, ở trong lòng anh mọc lan tràn như cỏ dại.

Mà cỏ này càng ngày càng mọc tốt, mấy ngày liền lấp kín lòng anh khiến anh không thể nào ngừng nghỉ được, trong đầu vẫn chỉ có gương mặt trắng trẻo với đôi mắt long lanh như nước kia.

Sau đó anh mới suy nghĩ, cái loại cỏ dại lan tràn không thể kiềm chế được này chính là nhớ nhung, mà bình sinh đây là lần đầu tiên anh nhớ đến một người, mà người đó lại là một cô gái, còn là tiểu nha đầu. Mặc kệ cô đã kết hôn nay chưa thì trong mắt anh cô chính là một tiểu nha đầu không hơn không kém.

Thật ra thì Phương Chấn Đông không biết vì tình trạng xưa nay chưa từng có của anh mà cả trung đoàn rơi vào khủng hoảng. Dù sao thì tác phong của Phương Đoàn Trưởng đã lừng lẫy mấy quân khu, cứng rắn lạnh như băng là biệt hiệu, quanh năm vẫn cứng nhắc như vậy như tuyết trên núi ngàn năm không chịu tan chảy. Trên khuôn mặt kia trừ nghiêm túc ra thì chẳng có vẻ mặt nào khác, hơn nữa trong mắt không bao giờ chứa hạt cát nào.

Dường như tất cả mọi người đều biết, nếu mà là binh lính đi cửa sau thì biết điều chó đưa đến làm cấp dưới của anh ta. Không bị luyện cho đến chết thì cũng đừng mong được nghỉ ngơi, anh không thêm để ý xem kẻ đứng sau là ai, chỉ biết làm lính thì phải làm cho đúng là lính.

Mà người như vậy dường như đang trúng tà, thỉnh thoảng đứng ở trong viện nhìn cây mai trắng kia. Nếu ai có lá gan lớn có thể đến gần để nhìn kỹ thì sẽ thấy gương mặt của Đoàn Trưởng đang mỉm cười, bộ dạng thật là dọa người.

Người đầu tiên nhìn thấy là cảnh vệ viên Tiểu Lưu, hắn nhìn thấy một cái liền sợ quá mà quay đầu bỏ chạy, trở lại báo cáo cho Phùng Chính Ủy biết. Không giống như người khác, Phương Chấn Đông ngày càng khác thường, Lão Phùng biết được trong lòng càng sung sướng, đây là ý gì? Không cần đoán cũng biết. Là đang tương tư chứ sao!

Thật ra thì trong lòng Lão Phùng cũng buồn bực, người ta nhớ người yêu thì tìm nơi vắng người mà mót ảnh người ta trong ngực mà ngắm, nhớ nhớ thương thương mới là bình thường. Còn Phương Chấn Đông đúng là cá biệt, cứ nhìn chăm chăm vào gốc mai trắng kia, mà cây mai hồng bên cạnh đang nở hoa rất đẹp cũng không thèm liếc. Chỉ có ngắm mỗi cây mai trắng này, từ đầu đã như vậy, thật khiến người ta sững sốt.

Trong lòng Lão Phùng suy nghĩ, không khéo cây mai này có linh khí mới khiến Lão Phương sợ không dám nói ra, dĩ nhiên đây là chuyện cười rồi. Trong lúc Phương Chấn Đông không ở đây, lão đã sai cấp dưới đưa đến không ít mai nhưng không hiểu cây mai này có liên quan gì với cô gái trong lòng Phương Chấn Đông?

Cũng thử dò xét qua mấy lần, ai ngờ miệng Phương Chấn Đông còn ngậm chặt hơn cả vỏ hến, trừ lần đầu tiên anh ta chủ động nói ra, còn lần sau Lão Phùng chủ động hỏi đến gây lười khô môi mà vẫn không tra ra tin tức gì. Ngoài tin có cô gái trẻ tuổi rất xinh đẹp, là cô giáo đã chui vào trái tim và trong đầu Phương Chấn Đông ra thì chẳng biết gì thêm.

Mà điều này thì không làm khó được người xuất thân là điều tra viên như Lão Phùng, Phương Chấn Đông nghỉ phép bước ra khỏi doanh trại thì theo sao, Lão Phùng cho Đại đội trưởng Vương Đại Bưu và hai trinh sát đi theo. Đã trôi qua ngày tháng ừ rừ đến thế, lão muốn xem rốt cuộc là tiên nữ nơi nào mà giấu kín như vậy?

Vương Đại Bưu nhận lệnh xui xẻo này mừng chết đi được, đây chính là tư liệu trực tiếp, là chị dâu tương lai, hẳn muốn là người đầu tiên trong Trung Đoàn được nhìn thấy đầu tiên. Để sau này còn khoác lác với anh em, cho mấy tên kia thêm chết đi, ha ha!

Vốn là phán đoán thế nào Đoàn Trưởng cũng sẽ về nhà trước nào ngờ Đoàn Trưởng nhà mình lái xe không phải về nhà mà là trực tiếp đến khu nhà này.

Bên này xe Jeep của Phương Chấn Đông vừa vào khu nhà của Hàn Dẫn Tổ thì Vương Đại Bưu liền hỏi hai lính cấp dưới:

“Lý Chí Bảo, đây không phải là nhà Đoàn Trưởng của chúng ta đúng không? Cũng không phải là nhà họ hàng thân thích.”

Lý Chí Bảo nghiêm túc gật đầu một cái:

“Theo tình huống tôi suy đoán, nơi này nhất định là nhà chị dâu tương lai.”

Vậy còn chờ gì nữa, mấy người len lén lái xe đi vào theo sau, nhìn tận mắt thấy Phương Chấn Đông trong nhà, vội vàng lấy điện thoại ra báo cáo cho Lão Phùng nghe. Lão Phùng trực tiếp ra lệnh:

“Mấy người các cậu đứng cấm chốt đó cho tôi, xem khi nào cậu ta ra ngoài, đi cùng ai, nhìn thấy thì lập tức báo lại.”

“Rõ”

Sau khi nghe Vương Đại Bưu dứt tiếng, Lão Phùng để điện thoại xuống, miệng cười cũng đến rách cả quai hàm rồi. Thủ trưởng cấp trên giao cho lão là mau giải quyết việc cá nhân của Phương Chấn Đông. Lão đang lo sốt vó thì biết được tên tiểu tử kia đã mở lòng rồi. Mà trong lòng lão thật sự tò mò, cô gái có thể khiến Phương Chấn Đông động lòng phàm, hành động nghiêm trọng thất thường rốt cuộc là người như thế nào.

Cái này không riêng gì lão mà ngay cả Trung Đoàn, từ trưởng ban cho đến lính, thậm chí cả ban cấp dưỡng bên cạnh đều muốn biết.

Phải nói Phương Chấn Đông cũng là xuất thân từ trinh sát, năng lực trinh sát thì cả quân khu không có ai là đối thủ, nhưng có lúc người sẩy tay, ngựa có lúc mất móng, sẽ có lúc sơ sót.

Phương Chấn Đông hoàn toàn là không thấy hành động của mình, anh không còn cảm giác như bình thường nữa, đây chính là điển hình của hiện tượng người trong u mê, người ngoài tỉnh táo. Vì vậy khi bị Lão Phùng và cấp dưới của anh theo dõi anh cũng không biết, trong lòng chỉ mong thấy tiểu nha đầu.

Phương Chấn Đông hoàn toàn không hề nghĩ tới việc anh tìm đến Hàn Dẫn Tổ là điều vô cùng không thích hợp, thật vất vả mới nghĩ phép được, vào thành phố, điều đầu tiên chính là muốn gặp cô.

Hàn Dẫn Tổ mở cửa ra, cứ đứng trơ mắt nhìn Phương Chấn Đông tự nhiên đi vào nhà mình. Nói thật mà chính Hàn Dẫn Tổ cũng không biết nên nói gì với anh. Quan hệ của bọn họ thật ra cũng chẳng là gì cả, nghiêm túc mà nói cũng chỉ là một lần gặp gỡ của hai người xa lạ, khách sáo cũng không tiện, mà thân thiện lại càng không, vô cùng lúng túng.

Hàn Dẫn Tổ vốn đang cho là anh tìm cô có chuyện gì, hoặc là bởi vì đứa bé Tiểu Phong kia. Cô đứng nhìn mỗi mắt trông chờ, ai ngờ Phương Chấn Đông vào phòng bỏ mũ và cởi quần trang bên ngoài ra, tiện tay đưa cho cô. Cô theo bản năng nhận lấy mới tỉnh ngộ nhận ra vấn đề hai người cực kỳ nghiêm trọng, nhưng đã nhận lấy thì không thể trả lại, chỉ có thể xoay người treo y phục và mũ lên giá treo.

Phương Chấn Đông ngồi lên ghế sofa, khẽ nhìn xung quanh một cái, lại thêm ít đồ, trong góc nhỏ của phòng khách có thêm chiếc bình gốm bên trong còn cấm mấy cành trúc xanh biếc, phong cách tao nhã, thật đúng là phong cách của cô gái này.

Trong nhà rất sạch sẽ, bên cạnh cửa sổ treo giá vẽ, bên cạnh bảng màu vẽ và các hộp màu được xếp rất gọn gàng, bức tranh mới vẽ được một nửa, có thể thấy được ý định hình như là vẽ một góc nhỏ của Giang Nam có bàn đá xanh, bức tường quét vôi trắng.

Cô gái này hẳn là đang nhớ nhà, mỗi nét vẽ của cô đều mang điều đó.

“Năm mới cô không về nhà?”

Hàn Dẫn Tổ đang cắn móng tay, trong đầu suy nghĩ làm như thế nào ứng phó với vị khách không mời này, nghe câu hỏi của anh, sau khi sửng sốt thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại u ám:

“A! Không trở về”

Cô đã không còn nhà, mặc dù đó là nơi cô ra đời và lớn lên, nhưng mẹ mất như mang đi tất cả, dù bà ngoại còn ở đó thì cũng chỉ là quá khứ, cậu xem như là hiếu thuận, dù sao thì cô về cũng giống như người ngoài, cũng không tốt.

Phương Chấn Đông khẽ cau mày:

“Một mình cô ở thành phố B đón năm mới?”

Ánh mắt hơi thấp xuống, quét qua ví tiền trong tay cô:

“Cô phải đi ra ngoài?”

Phương Chấn Đông vừa thốt lên xong, đáy mắt Hàn Dẫn Tổ chợt sáng lên, có thể viện cớ được rồi, đầu nhỏ liền tính toán:

“Đúng rồi, đúng rồi! Anh tới thật không khéo, tôi vốn định ra ngoài mua vài thứ cho năm mới, anh....”

Hàn Dẫn Tổ chưa nói nói xong thì Phương Chấn Đông đã đứng lên bước tới giá treo đội mũ lại, mặc áo và thuận tay đưa chiếc áo khoác màu trắng cho cô:

“Đi thôi, tôi cùng đi cô ”

Mắt Hàn Dẫn Tổ tròn tròn, miệng há ra quên ngậm lại, anh nghĩ đây là đâu hả?

“Ngậm miệng lại, thật khó coi”

Phương Chấn Đông mở cửa quay đầu lại nhìn cô một cái, chân mày lại nhíu lại:

“Đi thôi, chớ mè nheo”

11. Chương 11

Chương 11

Vương Đại Bưu cùng hai cậu lính cấp dưới vốn đang định sẽ ứng chiến lâu dài nào ngờ, chưa kịp nghĩ nhiều thì chỉ trong chốc lát, Đoàn Trưởng của bọn họ đi xuống cùng một cô gái trẻ tuổi.

Cặp mắt Vương Đại Bưu vốn đã rất lớn lại càng thêm tròn tròn như hai quả chuông đồng, mắt không hề chớp cứ nhìn chăm chăm vào phía sau vào cô gái đang đi phía sau Đoàn Trưởng, bước chân rõ ràng có chút lè mè.

Mặc chiếc áo bông thật dày, dường như là bao hết toàn thân, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn. Ba chàng lính nhìn đến ngu ngơ rồi không hẹn nhau mà ngừng thở.

Nhìn theo hai người kia một trước một sau leo lên xe rồi khỏi khu nhà mới thở phào nhẹ nhõn. Lý Chính Bảo còn nói nhỏ:

“Đại đội trưởng, anh nói xem cô gái kia có phải là cháu gái của thủ trưởng chúng ta? Tôi thấy giống như là một cô bé vậy.”

Thật ra trong lòng Vương Đại Bưu cũng nghĩ như vậy, nhìn tiểu nha đầu kia thật non nớt, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, ánh mắt vụt sáng, so với những cô văn công mà bọn anh thấy thậm chí còn vừa mắt hơn. Lấy ánh mắt trinh sát của Vương Đại Bưu phán đoán, tuổi nha đầu kia chắc mới hai mươi.

Không phải anh muốn hạ thấp gì thủ trưởng của anh cả, nhưng dù thế nào cũng hơn ba mươi rồi, cùng con gái nhà người ta mới hai mươi có chút trâu già gặm cỏ non. Hơn nữa ánh mắt cô gái kia có vẻ giận mà không dám nói gì, không có chút tình yêu nào bên trong, đoán chừng bị thủ trưởng nhà anh cố tình làm khó rồi.

Trong đầu Vương Đại Bưu không tự chủ xẹt qua hình ảnh ác bá trong phim truyền hình, vội vàng lắc đầu một cái. Nếu để cho thủ trưởng nhà anh biết anh nghĩ như vậy thì chắc chắn anh sẽ bị bế quan vào năm sau luôn.

Lưu Thanh Sơn bên cạnh cười hắc hắc:

“Bất kể nói thế nào thì nhiệm vụ chính ủy giao cho chúng ta coi như hoàn thành rồi. Không ngờ lại có thật, không phải, nói chính xác là chúng ta đã có chị dâu rồi.”

Vương Đại Bưu cảm thấy lời Lưu Thanh Sơn nói cũng xem như là kết luận được rồi. Mặc kệ nói sao, chỉ cần Đoàn Trưởng của bọn anh vui là được rồi, dù có tiên trên trời hay mỹ nữ đều chạy không được. Đoàn Trưởng bọn anh được mệnh danh là người mau, chuẩn, ngoan độc, đương nhiên là trên phương diện chiến thuật, đã thấy mục tiêu thì đừng hòng chạy thoát.

Nghĩ đến đây đập Lý Chí Bảo một phát, nói:

“Lái xe, trở về phục mệnh.”

Lại nói đến người xui xẻo là Hàn Dẫn Tổ, ngồi ở vị trí cạnh tay lái vẫn còn buồn bực, sao chuyện lại thành ra thế này? Cô không nhớ từ khi nào mình và Phương Chấn Đông lại trở nên thân thiết như vậy.

Hàn Dẫn Tổ tuyệt đối sẽ không cho rằng Phương Chấn Đông tìm đến nhà mình chính là vì muốn cùng cô đi mua đồ cuối năm. Phải có chuyện gì đó, càng nhìn càng không phải, rõ ràng đã hiểu nhưng Hàn Dẫn Tổ lại cảm thấy mình không có tiền đồ. (Tức là không dám phản kháng đó.)

Nghĩ lại, cô cũng không phải là người nhát gan, nhưng đối mặt với vẻ mặt của Phương Chấn Đông với lông mày, mắt, mũi, miệng đang không nhúc nhích thì cô thật không dám mở miệng. Áp lực quá lớn từ anh ta phát ra làm cô có chút sợ.

Hàn Dẫn Tổ lặng lẽ liếc nhìn anh một cái, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, nghiêm túc lái xe, ngay cả nếp nhăn cũng không có, ngũ quan anh rất sâu sắc, từ một bên nhìn qua cũng có thể xưng tụng là tuần mỹ như pho tượng.

Chợt lời Mộ Phong vang bên tai cô khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ đỏ ửng, ý nghĩ vừa nhen nhóm lên cô không khỏi tự giấu mình. Cô thật đã bị Mộ Phong lây bệnh rồi, làm sao có thể mới lần đầu tiên gặp mặt đã có thể yêu ngay được.

Nếu như nói người đàn ông bình thường có thể vì chút sắc đẹp của cô thì còn tin được. Nhưng Phương Chấn Đông hoàn toàn khác, mặc dù hôm nay có thể ngồi bên cạnh nhau như giữa anh và cô vẫn là khoảng cách xa vời như giữa trời và đất, giữa bùn và mây vậy.

Nói trắng ra là hai người hoàn toàn không cùng một thế giới, anh là người quyền quý, cán bộ chức cao. Còn cô là cái gì? Chỉ là một người phụ nữ phàm trần, huống chi giờ còn rơi vào hoàn cảnh như vậy. Lấy điều kiện của anh muốn lấy ai mà chẳng được. Cô nghĩ anh coi trọng cô thì có phải là quá buồn cười?

Cô gái này thật nhiều vẻ mặt, vừa nghi ngờ, lát sau lại ảm đạm, không biết bên trong đang nghĩ cái gì. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đầy sức sống bừng bừng rồi.

Phương Chấn Đông còn nhớ rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy cô, khi đó cô tái nhợt đến trong suốt làm cho người ta không nhận được mà thương tiếc muốn che chở. Phụ nữ trong đời Phương Chấn Đông từ trước đến giờ trừ mẹ và em gái Phương Nam ra thì chỉ có vợ trước là Chu Á Thanh mà thôi.

Ôm trong lòng mộng quân lữ, anh hoàn toàn không rảnh để lo nghĩ những chuyện khác, cũng chưa từng để mắt tới ai, mặc dù có vợ trước là Chu Á Thanh nhưng đến giờ anh cũng không nhớ rõ mặt. Nhưng lại cố tình lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này lại nhớ tới, nghĩ lại có chút kỳ lạ, nhưng chỉ là khó giải thích mà thôi, anh không bài xích cảm giác này, ngược lại lại vô cùng thích nó.

Phương Chấn Đông hiểu rất rõ ràng, cô gái nhỏ này mặc dù không ghét anh nhưng đối với anh cũng không suy nghĩ gì cả, trong mắt cô hoàn toàn có thể thấy điều đó. Có lẽ là do lần hôn nhân thất bại trước khiến cô phòng bị, khiến cô không tin vào đàn ông, mà với Phương Chấn Đông cũng quen chưa lâu. Cho nên thời gian vẫn còn dài sẽ từ từ hóa giải hết trở ngại của hai người.

Nếu cứ tính toán kỹ thì cô đã biến mất rồi. Không nên lãng phí vào những tính toán đó, loại vô dụng không phải là phong cách của anh.

Làm quân nhân anh cũng không thời gian để nói chuyện bày tỏ yêu đương, anh chỉ cần biết mình muốn cô gái này thì chỉ có một cách đó là cưới cô về.

Người như Phương Chấn Đông nói thì làm liền, vô cùng trực tiếp, không thích quanh co lòng vòng. Nhưng anh cũng hiểu đây mới là lần gặp mặt thứ hai, nếu nói điều này chắc chắn cô sẽ sợ anh mà chạy mất.

Hắn không phải chưa từng thấy khuôn mặt khác của cô, nếu anh dấn lên ranh giới sức chịu đựng của cô cô sẽ phản kháng kinh hồn. Cho nên anh nhất định phải cho cô thời gian để cô có thể thích ứng.

“Bỏ tay ra, không được cắn móng tay, cô đã bao nhiêu tuổi rồi mà như con nít vậy?”

Phương Chấn Đông nhú nhú mày mở miệng, nha đầu này quả thật chính là một đứa bé chưa trưởng thành, những động tác nhỏ này lần trước anh nhìn thấy nhưng chưa có cơ hội sửa cho cô. Giọng Phương Chấn Đông rất mạnh mẽ, vô tình mang theo ra lệnh:

Theo bản năng Hàn Dẫn Tổ bỏ tay xuống, thật lâu mới ảo não nhìn anh chăm chăm, trong lòng rửa thầm: “Liên quan gì đến anh?” Nhưng nhìn cái bản mặt đen kịt kia cô lại không đủ dũng khí, chỉ có thể dùng ánh mắt giết người nhìn anh ta. Ai ngờ anh ta chẳng thèm nhìn, cứ mở miệng:

“Là trước mặt sao?”

Hàn Dẫn Tổ nghiêng đầu nhìn qua một chút không khỏi sững sờ, trước cửa siêu thị thật là náo nhiệt, các sản phẩm khuyến mại chất đầy những chỗ trống, mỗi nơi, mỗi sản phẩm đều có chiêu riêng để chiêu dụ khách hàng.

Khách hàng thì càng nhiều, nhìn đâu cũng thấy đầu người, không phải nói kinh tế suy thoái sao? Sao nhiều người đi mua đồ như vậy?

Phương Chấn Đông tìm chỗ trống để đỗ xe, mở cửa xuống xe, Hàn Dẫn Tổ cũng chỉ có thể theo xuống, mặc dù không tình nguyện nhưng cũng không còn cách nào. Đến cũng đến rồi, chẳng lẽ cứ ngồi trong xe sao?

Vóc người Phương Chấn Đông rất cao lại rất vạm vỡ, Hàn Dẫn Tổ mỏng manh lại nhu nhược, hai người nhìn vừa trái ngược lại vô cùng xứng đôi. Với lại, tuấn nam mỹ nữ quả nhiên là thu hút người khác.

Phương Chấn Đông bình thản thong thả như hai người đi với nhau là chuyện đương nhiên, còn Hàn Dẫn Tổ thì âm thầm cầu nguyện sẽ không gặp phải người quen. Cô quen lại không nhiều, trừ đồng nghiệp có vài người hơn nữa lại không phải sống ở gần đây, đoán rằng khả năng vô tình gặp gỡ sẽ rất thấp.

Phương Chấn Đông đưa tay cản một đám người đang chật chội chen lấn, kéo cô đi lên trước:

“Xe đây của cô.”

Không nói thêm lời nào, đem xe đẩy nhét vào tay cô, anh cứ ở sau lưng cô, vẻ mặt lạnh như băng không có biểu cảm gì, người đi qua thấy thế sẽ tận lực mà đi vòng qua, cứ như vậy cô sẽ đi dễ dàng hơn.

Hàn Dẫn Tổ mua rất nhiều thứ, gà vịt, thịt bò, cá rau mọi thứ đầy đủ, sau cùng Phương Chấn Đông cầm một bó họ bọ vào xe đẩy. Hàn Dẫn Tổ không nhìn nổi mở miệng:

“Mua rau họ làm gì?”

Phương Chấn Đông đáp tự nhiên:

“Làm hoành thánh”

“A.”

Hàn Dẫn Tổ căn bản là không giải thích được, còn chưa kịp hỏi thêm thì đã nhìn thấy hình như bên kia có đồng nghiệp, sợ hết cả hồn vội vàng núp bên cạnh Phương Chấn Đông, kéo kéo tay anh:

“Phương Chấn Đông mua xong rồi, đi nhanh lên đi.”

Cánh tay nhỏ bé của cô kéo lấy tay anh ra ngoài chẳng khác gì kiến leo cành cây. Phương Chấn Đông nhìn thấy đám người phía sau đang xô đẩy nhanh chóng xoay người một cái đem cô ôm vào trong ngực mình, một tay ôm lấy cô, một tay đứng xếp hàng tính tiền.

Hàn Dẫn Tổ đang cố tránh người quen, hoàn toàn không chú ý đến trạng thái của hai người, ngay cả cô cũng mập mờ, đến khi cô tỉnh táo lại thì đã xếp hàng tính tiền rồi. Trước mặt bọn họ là một bà lão vẻ mặt rất hiền lành nhưng lại có chút kỳ quái. Quay đầu lại nhìn bọn họ chăm chăm một lát rồi cười nói:

“Vợ chồng son mua đồ năm mới, vợ anh thật xinh đẹp.”

Gương mặt Hàn Dẫn Tổ đỏ bừng, vừa muốn xua tay lại nghĩ nếu như càng giải thích càng phiền toái hơn. Có thể đoán người khác hiểu lầm được sao, nhìn tình cảnh hiện tại của bọn họ thì đến cô cũng sẽ nghĩ họ là vợ chồng.

Gương mặt đỏ bừng từ trong siêu thị ra ngoài, Hàn Dẫn Tổ như là phía sau có quỷ đuổi theo, giục Phương Chấn Đông đi mau, chốc lát là đã đến xe.

Trong lòng suy nghĩ, tiếp tục như vậy quả thật không được, cô phải hỏi anh rốt cuộc tìm cô có chuyện gì, đáng tiếc dọc đường đi cũng không có cơ hội, lên đến phòng thật thuận tiện để sắp xếp lời để mở miệng thì Phương Chấn Đông cởi áo ngoài đưa cho cô, rồi xoay người lại đi vào phòng bếp. Anh đem thịt ba chỉ ra rửa xong, tìm thớt thái thịt rồi băm nhỏ làm nhân bánh. Nhìn màn kia cô cứ nghĩ cô đang đi nhầm nơi, đây là nhà của Phương Chấn Đông chứ không phải nhà mình.

Hơn nữa, giờ cô mới hiểu vì sao anh không để cho cô mua thịt mà tự mình mua, thì ra là muốn tự mình nấu.

Phương Chấn Đông nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, mở miệng chỉ đạo:

“Cô làm rau hẹ đi, một lát nữa tôi băm thịt xong sẽ trộn cùng.”

Hoàn toàn cũng không cho Hàn Dẫn Tổ có cơ hội mở miệng. Hàn Dẫn Tổ vừa làm rau hẹ, vừa có cảm giác mình thật vô dụng, sao lại không dám nói? Nhưng mà cô thật sự không dám, bị Phương Chấn Đông nhìn một cái cô liền khép miệng lại, bao nhiêu dũng khí bay biến hết.

12. Chương 12

Chương 12

Phương Chấn Đông thật sự biết làm hoành thánh, Hàn Dẫn Tổ nhìn từng viên một tròn to ôm tròn sủi cải từ bàn tay anh làm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Dẫn Tổ để chày cán bột xuống, không khỏi tò mò mà liếc nhìn sang anh. Áo sơ mi đã mở hai nút ở cổ, tay áo xắn lên tận cùi chỏ để lộ ra cánh tay trắng kiện. Bàn tay của anh rất lớn, có thể nhìn thấy đầy vết chai và rất dày nữa.

Cánh tay trái có một vết sẹo dài, có vẻ như là vết thương cũ, nhìn qua có chút dữ tợn nhưng nhìn thật hài hòa với người anh đến kỳ lạ, cả người toát lên khí thế hào sảng.

Máu và mồ hôi chắc là yếu tố làm nên một người quân nhân, Hàn Dẫn Tổ chưa từng gặp một quân nhân chân chính nhưng trong ấn tượng của cô, bọn họ phải là người chảy máu, rớt đầy mồ hôi cũng không đổ lệ, là con người vô cùng rắn rỏi. Phương Chấn Đông vô cùng phù hợp.

Có thể nhìn thấy anh là người rất nghiêm cẩn, ngay cả trong lúc này vẫn đứng thẳng hiên ngang, từng động tác lưu loát vô cùng.

Chiếc cảm của anh rất mê người, cái loại rắn rỏi khiến cô muốn mang tranh ra vẽ, chợt chạm phải ánh mắt của Phương Chấn Đông, cô sợ hết hồn theo bản năng định chạy nhưng chợt nhận ra là rất khó.

Vẻ mặt của anh vẫn như vậy nhưng trong ánh mắt của anh có thứ gì đó thật sâu trong đáy mắt chợt lóe lên làm người ta nhất thời không đoán ra được, cô cũng không đoán ra được. Chớp chớp mắt mấy cái, cô dời mắt nhìn chỗ sỏi cỏ trên khay.

Cô gói từng viên thật khéo léo, Phương Chấn Đông thì nặn viên đặt vào trong, có một loại mập mờ kỳ quái giống như cô và anh vậy....

“Tôi đi nấu sủi cảo”

Như muốn chạy trốn chết, Hàn Dẫn Tổ bưng sủi cảo vào phòng bếp, ánh mắt Phương Chấn Đông nhìn theo, khóe miệng không khỏi giật giật. Ăn xong sủi cảo, dọn dẹp xong, Hàn Dẫn Tổ càng đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ trên tường, kim đồng hồ chỉ tám giờ mà Phương Chấn Đông một chút ý định đi cũng không thấy.

Hai người ngồi vào sofa xem tivi, trên TV đang thông báo tin tức gần đây có nhiều vụ trộm trèo lên các căn hộ cao tầng, cảnh báo mọi người phải chú ý, hơn nữa là vào dịp cuối năm.

Phương Chấn Đông vô cùng nghiêm túc, xem xong tin tức chợt đứng dậy, Hàn Dẫn Tổ cũng lon ton theo sau. Phương Chấn Đông nhìn trong nhà một lượt rồi đi thẳng vào phòng ngủ của cô.

Hàn Dẫn Tổ còn chưa kịp ngăn cản thì anh đã đẩy cửa đi vào, trong lòng Hàn Dẫn Tổ chợt tức giận! Sao anh ta có thể tùy tiện như vậy? Nhưng chỉ có thể hét thầm trong lòng, chưa dám phản kháng người đàn ông này.

Vừa đi vào phòng ngủ của Hàn Dẫn Tổ, Phương Chấn Đông không khỏi hơi ngẩn ra, nơi này tràn ngập hương vị của cô, cái loại hương thơm nhàn nhạt như mùi trên người cô.

Gian phòng này đơn giản mà sạch sẽ chỉ toàn màu trắng, màu trắng của những nét chạm trổ đầu giường, màu trắng của tủ, ngoài ra cũng không còn gì khác. Trên tường có một bức tranh lớn làm xua tan đi vẻ đơn điệu khiến cho không gian căn phòng có chút ý vị.

Rèm cửa sổ được kéo qua một bên, Phương Chấn Đông đẩy cửa sổ ra, đưa tay thử kéo thanh hàng rào bằng inox. Hàn Dẫn Tổ khẽ cả kinh, mới vừa rồi nhìn anh kéo hàng rào cô có cảm giác như nếu anh vừa dùng chút lực thì hàng rào sẽ đứt lìa ra.

Người đàn ông này vô cùng khỏe, cô còn nhớ rõ rằng anh chỉ cần xách một tay có thể xách cô sang một bên.

“Buổi tối nhớ khóa cửa sổ bên trong lại.”

“Hả?”

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ không khỏi nóng lên, thì ra là vì anh lo lắng cho sự an toàn của cô. Người đàn ông này hoàn toàn thích hành động, không thích nói chuyện, nhưng mỗi hành động đều có mục đích rất rõ ràng, không chút dây dưa.

Hàn Dẫn Tổ không tự chủ nhớ lại Trịnh Vĩ, lúc hắn theo đuổi cô luôn lấy cô làm đối tượng săn sóc, thường xuyên làm cô vui vẻ như muốn lấp đầy khoảng thời gian phiêu muộn của cô.

Ban đầu Mộ Phong cảm thấy cô gả cho Trịnh Vĩ là điều không thể tưởng tượng nổi thật ra cô cũng không biết, không muốn yêu. Trải qua cuộc hôn nhân của cha mẹ, mẹ chịu đựng bị cha phản bội, đối với tình yêu cô đã không còn dám mơ tưởng.

Bất kể Trịnh Vĩ là người như thế nào, nhưng trước đây hẳn cũng từng mang lại ấm áp cho cô. Thật ra thì cô cảm thấy từ khi mẹ cô mất, cô bị chứng thiếu hụt ấm áp. Luôn theo bản năng đi đến những nguồn ấm áp, vì toàn thân cô từ trái tim đến tay chân đều lạnh lẽo như băng, cái loại lạnh lẽo đó không phải lúc nào cũng có thể chịu được, cần phải có ngoại lực mới không bị chết rét.

Cùng Trịnh Vĩ kết hôn một mặt nào đó cũng là muốn trốn tránh thực tế, và hướng đến nguồn ấm áp, nhưng cô không biết, sau lưng ấm áp đó là lạnh lẽo hơn băng vạn năm.

Ký ức lướt qua trong đầu cô rồi biến mất, Phương Chấn Đông đã kiểm tra tất cả cửa sổ, xoay người lại nhìn thấy cô đang ngơ ngẩn, anh không khỏi chau mày.

Nét mặt của cô có chút buồn bực, hình như vừa mới nhớ ra chuyện gì đó không vui, cô đứng ngược sáng với phòng ngủ, bóng hình nửa ẩn nửa hiện dưới bóng đèn có chút cô đơn như người thiếu phụ đang u sầu.

Phương Chấn Đông không thích Hàn Dẫn Tổ như vậy, cô phải là người tràn đầy sức sống, anh thích cái dáng vẻ chần chừ lúc nảy của cô, vừa muốn mở miệng lại không dám, nhìn đáng yêu vô cùng.

Chính cô chắc cũng không biết ý nghĩ trong lòng cô đã hiện rõ lên mặt mình, thật đúng là tiểu nha đầu không hơn không kém.

Phương Chấn Đông nhìn đồng hồ, rốt cuộc có lương tâm mà nói:

“Tôi phải đi.”

Những lời này đối với Hàn Dẫn Tổ như câu thần chú giải trừ tất cả, trong nháy mắt chợt linh hoạt trở lại, bước chân cũng nhẹ nhàng vô cùng bước nhanh đến móc treo lấy quần trang và mũ đưa cho anh.

Phương Chấn Đông chau mày nhìn chằm chằm cô thật lâu:

“Cô rất hi vọng tôi đi?”

“Á.”

Khuôn mặt nhỏ của Hàn Dẫn Tổ đỏ lên, mắt chớp chớp mấy cái:

“Không, không, điều này, chính là vì cảm thấy anh rất bận nên sợ làm trễ nãi công việc của anh.”

Phương Chấn Đông gật đầu một cái:

“Đúng là rất vội.”

Đưa tay tiếp nhận y phục mặc vào, nhanh chóng cái từng nút áo, quần trang mặc trên người anh càng làm anh thêm cao ngất, giống như cây tùng sống hiên ngang bất khuất trên núi tuyết vậy. Càng nhìn anh càng giống một khối băng cứng cỏi.

Hàn Dẫn Tổ giúp Phương Chấn Đông cài nút áo xong, ánh mắt long lanh đưa cái mũ cho anh, khoe miệng anh không khỏi nhếch lên, cầm cái mũ đội lên đầu, cô vô cùng sung sướng mở cửa ra.

Phương Chấn Đông liếc cô một cái, đúng là không muốn tiễn anh đi rồi:

“Vậy, anh lái xe chậm một chút, tôi không tiễn nữa.”

Hàn Dẫn Tổ còn thiếu cầm khăn mà vẫy nữa, Phương Chấn Đông quay đầu lại nhìn cô một cái:

“Ngày mai tôi tới đây, tìm người giúp cô thay rào chắn cửa sổ.”

Nghe nói xong Hàn Dẫn Tổ đơ người ngay tại chỗ.

Khi Hàn Dẫn Tổ phục hồi lại tinh thần thì Phương Chấn Đông đã đi rồi, cô tức muốn đập cửa. Ngồi ở sofa hờn dỗi, người đàn ông này sao mặt dày như thế, hay là quân nhân đều là như vậy? Hoặc là anh ta có ý đồ gì bất lương với mình? Không, điều này là không thể, mình và anh ta chẳng bao giờ có khả năng.

Nhưng quả thật chính cô nhìn vào cũng biết chẳng có gì là bình thường ở đây cả, hai người bọn họ tựa như đôi vợ chồng lâu năm vậy, cô và Trịnh Vĩ kết hôn hai năm cũng chưa từng như vậy.

Còn đối hàng rào chắn gì nữa? Cô cảm thấy rất chắc chắn, hơn nữa cô đang ở tầng mười sáu sẽ không có trộm trèo vào, đâu phải là người nhện? Không phải như thế là quá thừa thãi ư? Mà đây là phòng của cô, cô muốn thay thì cũng không thể đòi tiền chủ nhà. Nhưng cô cũng thừa hiểu rõ, Phương Chấn Đông đã nói chắc chắn sẽ làm.

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy mình cũng kỳ lạ, cô cùng anh ta tính cả hôm nay mới gặp nhau hai lần nhưng anh ta đang muốn làm gì cô cũng biết, cũng chính bởi vì biết nên theo bản năng không dám phản kháng mới bị người đàn ông này lấn lướt hết.

Hàn Dẫn Tổ đột nhiên hiểu tại sao bây giờ anh ta vẫn còn độc thân, căn bản không có người phụ nữ nào dám ở cùng với anh ta, phải thật dũng cảm.

Vương Đại Bưu mới vừa vào đoàn bộ, Phùng Chính ủy sưng sốt rồi đập bàn quát lên:

“Tại sao lại trở lại, không phải bảo các cậu đi theo Đoàn Trưởng sao? Mấy cái đứa này chạy về đây làm gì? Làm trễ nãi chính sự lão tử đây sẽ lột da các cậu.”

Vương Đại Bưu đứng nghiêm chào:

“Báo cáo chính ủy, trinh sát Vương Đại Bưu đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Nói xong, nhếch môi cười hắc hắc, Lão Phùng thận trọng dò hỏi:

“Thế nào? Nhìn thấy chưa, thật có đối tượng?”

Vương Đại Bưu gật đầu một cái:

“Thật đã có rồi.”

Phía sau Lý Chí Bảo chen miệng vào:

“Chị dâu quá đẹp, nhìn bộ dạng so với Thúy Hoa trong thôn của tôi còn đẹp hơn.”

“Cậu thôi đi!”

Vương Đại Bưu tức giận trừng mắt liếc hẩn một cái:

“Mắt của cậu bị gì đó hả? Cái tấm ảnh nhìn đã muốn nổi da gà kia tôi cũng đã xem qua, làm sao có thể so sánh với chị dâu của chúng ta.”

Mặt Lý Chí Bảo đỏ lên, đứng nghiêm ngay ngắn:

“Báo cáo Chính ủy, Đại đội trưởng của chúng tôi nhìn trộm ảnh của tôi, đây có tính là lỗi không ạ? Trên TV đã nói rõ, đúng rồi, đây là xâm phạm riêng tư của người khác.”

Lưu Thanh Sơn phụt ra một tiếng cười, Vương Đại Bưu xoay người lại đập đầu hẩn một cái:

“Nhóc con, cậu được lắm! Học tổ cáo cơ à, đó là tôi muốn xem, cái người là cậu mà cậu đặt trong lòng cứ cố khoe khoang là ai mà đi đâu cũng bảo là Thúy Hoa xinh đẹp trong thôn nên mới liếc một cái.”

“Được rồi, được rồi! Tôi hỏi chuyện của Đoàn Trưởng các cậu sao lại nhảy đến đây, Vương Đại Bưu.”

Lão Phùng kêu, Vương Đại Bưu vội vàng đứng nghiêm chỉnh:

“Giờ thì báo cáo tình huống cho tôi nào, đừng nói lằng nhằng.”

Vương Đại Bưu gãi gãi đầu, nhìn chừng không thấy ai mới thấp giọng nói:

“Chính ủy, tôi thấy Đoàn Trưởng của chúng ta đang trâu già gặm cỏ non, cô bé kia mới chừng hai mươi, hoàn toàn khác biệt với chúng ta, bộ dạng như mùa xuân, vô cùng xinh đẹp.”

Phía sau Lưu Thanh Sơn cũng nói theo:

“Tôi nhìn so với cô văn công lần trước nhảy cái điệu gì ở vùng Tấn Cương, à Salsa, so với cô Salsa còn đẹp hơn, hơn nữa vô cùng khí chất, đúng không Đại Quân?”

Lý Chí Bảo gật đầu như già tôi nói:

“Chỉ là có chút gầy, tôi nhìn thấy có vẻ không được chăm sóc tốt, người như gió thổi có thể bay được.”

Lão Phùng dở khóc dở cười, trong lòng cảm thấy đội trinh sát nên được tăng cường huấn luyện, ba cậu lính này là nòng cốt mà đang nói cái gì vậy?

13. Chương 13

Chương 13

“Tổ Tổ, Tổ Tổ. Rồi giường, đã trễ lắm rồi, rồi giường.”

Giọng nói dịu dàng của mẹ vang bên tai rất rõ ràng, lúc Hàn Dẫn Tổ lên lớp bảy thường thì buổi tối sẽ ngủ trễ, sáng sớm luôn không dậy nổi. Mẹ vẫn luôn gọi cô như vậy, lúc đó cô cảm thấy mẹ thật là đáng ghét, nhưng sau này cô mới biết, được nghe cái giọng gọi dậy đó là một chuyện hạnh phúc biết nhường nào.

Hàn Dẫn Tổ mở mắt ra, giọng nói của mẹ cũng biến mất, chỉ còn lại một phòng tĩnh lặng, ánh trăng ngoài cửa sổ nhàn nhật xuyên qua rèm cửa sổ lọt vào trong nhà có chút trong trẻo mà sáng đến lạnh lùng.

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ chợt tròn tròn, chiếc giường cô nằm gần cửa sổ, rèm cửa làm bằng chất liệu mỏng, cô không thích dày cộm nặng nề mà luôn luôn thích ánh sáng có thể xuyên qua, vì vậy lúc này có thể rõ ràng thấy thân ảnh đang đứng đưa ngoài cửa sổ.

Hàn Dẫn Tổ chợt nhớ lại tin tức tối qua cùng Phương Chấn Đông xem, cô dường như ngay lập tức ngồi bật dậy, hô to:

“Ai đó?”

Cái thân ảnh kia rõ ràng dừng lại rồi nhanh chóng biến mất, Hàn Dẫn Tổ xuống giường kéo rèm cửa sổ ra, may mắn mình nghe lời Phương Chấn Đông khóa cửa sổ lại, bình thường cô không khóa vì cảm thấy hàng rào chắn phía trước cũng đủ an toàn rồi. Thế nhưng không nhìn được từng sờ, nhìn rào chắn vô cùng chắc chắn đã bị kéo ra thành một lỗ to, nếu như người không quá béo có thể chui vào được.

Hàn Dẫn Tổ cúi đầu nhìn xuống dưới còn có thể thấy thân ảnh nhanh chóng nhảy xuống, người gầy teo nhỏ giống như một con khỉ ranh ma.

Lúc Phương Chấn Đông tới thì cảnh sát còn chưa đi, ở dưới lầu nhìn thấy xe cảnh sát khiến anh nhú chặt mày, lên lầu liền thấy cửa phòng Hàn Dẫn Tổ mở rộng ra, trong lòng liền nổi lên một trận lo lắng, “Hốt hoảng” là điều anh sống hơn ba mươi năm nay giờ mới cảm nhận được.

Thấy Hàn Dẫn Tổ vẫn tốt, không hao tổn gì đứng ở đó thì anh mới thở phào nhẹ nhõm, lòng mới bình tĩnh trở lại làm anh có chút không thích ứng được.

“Phương Chấn Đông, tại sao là cậu?”

Nghe giọng nói quen thuộc, anh quay đầu lại nhìn thấy người từ phòng ngủ của cô đi ra không phải là ai khác chính là bạn học cũ của anh Hồ Cường.

Hai người học cùng cấp hai và cấp ba, sau khi tốt nghiệp, Phương Chấn Đông vào trường Quân Đội còn Hồ Cường vào trường Cảnh sát. Mấy tháng trước họp lớp hai người mới gặp lại một lần.

Hồ Cường làm ăn cũng không tệ, trong nhà cũng có chút bối cảnh, hai năm trước liền vào đội cảnh sát hình sự, lúc này thấy mặt bạn, trái tim Phương Chấn Đông vừa bình tĩnh trở lại chợt thốt lên, vụ án rơi vào tay bạn anh không phải là vụ án nhỏ tầm thường.

Hồ Cường cũng thật kinh ngạc, gần đây trong thành phố liên tục xảy ra những vụ án trèo nhà cao tầng ăn trộm, đây là do một băng nhóm hoạt động có mục đích là đột nhập nhà dân để gây án. Thường thì cuối năm đều có những vụ như thế này nhưng năm nay diễn ra ác liệt hơn, hôm trước còn có một vụ không chỉ vào nhà trộm mà còn chém chết người nữa.

Kẻ trộm vào nhà làm chủ nhân tỉnh dậy và gạt chuông báo động, ngay lập tức kẻ trộm liền cầm con dao trong tay chém trọng thương, đưa đến bệnh viện cấp cứu thì đã chết rồi. Cho nên vụ án được nâng từ trộm cắp thành vụ án cố tính giết người, do anh thụ lý.

Hôm nay cảnh sát nhận được điện thoại báo, Hồ Cường mang người đến đây. Anh cũng may mắn thay cô gái này, một cô gái nhỏ nhu nhược, may mắn là trộm bị phát hiện liền chạy. Nghĩ đến chuyện trong tình huống đó mà tên trộm biết trong nhà chỉ có một mình cô thì không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Xem xét hết hiện trường gây án, đi ra ngoài đã nhìn thấy Phương Chấn Đông, Phương Chấn Đông là ai, bạn học không ai không biết. Hơn ba mươi tuổi được thăng lên thượng cấp, có tìm cả nước cũng không có mấy người.

Lúc đi học là người cực kỳ sâu sắc, không khoa trương, mặc dù gia đình của cậu ta cực kỳ có gia thế không ai không biết. Phải nói Hồ Cường có giao tình với Phương Chấn Đông cũng là nhờ trước kia từng đánh nhau mà ra.

Bây giờ hai người cũng đã nhiều tuổi rồi nhưng mỗi lần nhớ tới lúc đó cũng cảm thấy nhiệt huyết lại sôi trào. Nhiệt huyết trong lòng anh đã lắng xuống không còn chút nào nữa rồi, chỉ còn sót lại dấu đá và lực đực cùng với áp lực mà thôi. Còn nhiệt huyết của Phương Chấn Đông ngày càng sục sôi đến giờ vẫn không ngừng nghỉ.

Ngày đó cùng với hai bạn học đã nói qua, là nói trắng ra, người như Phương Chấn Đông không giống bọn họ, không phải là một bầy chim trong lồng mà Phương Chấn Đông chính là chim ưng còn bọn họ chỉ là một đám bồ câu mà thôi. Chim ưng to lớn có thể sải cánh bay cao, tiền đồ rộng mở, không giống bọn họ.

Mà một nhân vật vĩ đại như vậy xuất hiện ở nơi này thử hỏi Hồ Cường không kinh ngạc sao được. Ánh mắt nhanh chóng quét qua người bạn và cô gái kia. Vừa mới gặp mặt anh nhìn thấy cô gái này nhìn qua cũng chỉ là cô gái nhỏ, nhưng nói thật thì không phải, trắng ra thì cô là phụ nữ đã ly hôn.

Là giáo viên mỹ thuật, cô gái Giang Nam, đừng nói trừ chuyện đã từng ly hôn, cô gái này dĩ nhiên là mang vẻ đẹp truyền thống của cô gái vùng Giang Nam đầy ý vị, xinh đẹp vô cùng tựa như hoa trong nước vậy.

Nói cho cùng thì Phương Chấn Đông là người cứng rắn mạnh mẽ nên hai người hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng khi hai người đứng cạnh nhau thì không biết có phải cảm giác Hồ Cường sai hay không nhưng anh cảm thấy hai người này mối quan hệ không phải là bình thường.

Mặc dù ánh mắt của Phương Chấn Đông vẫn lạnh lẽo như vậy nhưng Hồ Cường không phải là không để ý, mới vừa rồi ánh mắt anh ta còn hốt hoảng làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Hồ Cường biết gia thế của Phương Chấn Đông, mặc dù anh đã từng ly hôn nhưng nếu anh đến với cô gái đã từng ly hôn như Hàn Dẫn Tổ chắc chắn song thân nhà anh sẽ không nhắm mắt mà bỏ qua như vậy. Hồ Cường không tin.

Thấy Hồ Cường, sắc mặt Phương Chấn Đông càng thêm đen lại.

“Tại sao lại là cậu thụ lý vụ án này? Đột nhập trộm cắp thuộc phạm vi của cậu sao?”

Hồ Cường khoát tay:

“Đột nhập trộm cắp không phải nhiệm vụ của tớ nhưng vừa cố tình gây thương tích nghiêm trọng và hoạt động theo băng nhóm gây án, phát triển thành án hình sự nghiêm trọng thì thuộc về quyền của mình. Lão Phương, cậu và Hàn tiểu thư đây là...”

Đừng trách Hồ Cường thích thọc mạch, là bạn học sáu năm của Phương Chấn Đông từ cấp hai lên cấp ba, anh chưa từng thấy cậu ta có chút cảm xúc gì với con gái cả. Khi đó mặc dù mặt Phương Chấn Đông luôn đen lại nhưng lúc đó lại lưu hành “mốt” đối tượng như vậy nên khiến cho đám con gái tim đập loạn xạ. Cậu ta càng lạnh lùng thì họ càng mê mị hơn.

Ngay lập tức mấy người bọn anh ở sau lưng cậu ta liền ghen tỵ, khi đó nữ sinh không bạo dạn trực tiếp bày tỏ như bây giờ mà viết thư tình, nhưng tất cả đều vô dụng. Mới bắt đầu có không ít những lá thư như vậy, mà Phương Chấn Đông quả là tuyệt tình, tuyệt đối không thèm đọc mà ném thẳng vào thùng rác. Sau đó dần dần nữ sinh mới ngừng bớt đi. Cho nên mới nói Hồ Cường quả thật không thể nhin được tò mò trong lòng.

Hàn Dẫn Tổ ngạc nhiên hồi lâu:

“Hai người biết nhau?”

Phương Chấn Đông liếc cô một cái, phun ra mấy chữ:

“Hồ Cường là bạn học của tôi.”

Hàn Dẫn Tổ gật đầu chợt nhớ tới điều gì, vội nói:

“Cảnh sát Hồ, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi và Phương Chấn Đông, tôi và Phương Chấn Đông....”

Nói hai câu, Hàn Dẫn Tổ chợt phát hiện không có cách nào để giải thích mối quan hệ giữa cô và Phương Chấn Đông, nói thế nào cũng sẽ bị cho là giấu đầu lòi đuôi.

Đang không biết giải thích như thế nào thì Phương Chấn Đông đã cắt đứt lời cô, nghiêm túc nói:

“Hồ Cường, cậu nói lần này kẻ gây án chính là nhóm tội phạm hôm qua trên tin tức đã nói sao?”

“Ừ”

Hồ Cường gật đầu một cái:

“Bước đầu thăm dò là như thế này, đêm hôm qua ở khu này có Tứ gia bị trộm đồ, chỉ có nhà cô giáo Hàn là bọn chúng không thành công mà thôi. Có lẽ là do cô giáo Hàn đây nửa đêm tỉnh giấc nên làm kinh động tên trộm”

Nói xong, bảo Phương Chấn Đông đi vào, chỉ hàng rào ngoài cửa sổ:

“Cậu xem đây, hàng rào này bị kéo ra rồi. Người này chính là người Vân Nam, do người ở đó là người rất nhỏ và gầy, và lại thường xuyên lên núi nên rèn luyện được thân thủ tốt chứ nhà cao như vậy người bình thường chắc chắn không thể làm được nhưng đối với bọn họ lại quá dễ dàng. Cộng thêm nguyên vật liệu làm hàng rào chắn bị bớt xén nên nhìn có vẻ thì bền chắc nhưng cậu xem đi, chỉ cần một cái khăn và một cây gậy có thể bẻ cong được chắn song đủ cho một người đi vào được. Cho nên mới nói muốn an toàn thì mình phải tự bảo vệ mình trước đã.”

Hàn Dẫn Tổ nghe vậy trong lòng không nhin được sợ hãi, nếu khi đó không phải là mình tỉnh lại hay là tỉnh chậm một chút thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hồ Cường nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch khiến anh cảm thấy mình có nhiệm vụ phải an ủi, vội vui vẻ cười nói:

“Cô giáo Hàn cũng không cần sợ, nói là như vậy, nhưng trộm đã tới một lần sẽ không ngu mà đến lần thứ hai, chỉ cần cô thay hàng rào đi là được.”

Hàn Dẫn Tổ gật đầu liên tục, Hồ Cường lại tiếp tục trao đổi với Phương Chấn Đông rồi rời đi. Dù sao trong đội anh còn có nhiều việc khác. Ra khỏi cửa, một cảnh sát là cấp dưới của anh tiến đến nói:

“Bạn học của Hồ Đội trưởng thật là cứng rắn, lên một cấp thì chỉnh một lượt.”

Hồ Cường vỗ vỗ bờ vai anh ta:

“Làm rất tốt, mặc dù cậu chưa làm được nhưng tôi đây là Đại đội của cậu sẽ có khả năng làm được.”

Ánh mắt của người cảnh sát kia sáng lên, Hồ Cường không khỏi lắc đầu một cái. Sẽ chẳng bao lâu nữa anh chàng này sẽ giống như những người lính kia, tràn ngập nhiệt tình và ý chí chiến đấu.

Tiến cảnh sát đi, Hàn Dẫn Tổ cắn móng tay len lén nhìn Phương Chấn Đông. Không cần suy nghĩ cũng biết vị cảnh sát Hồ kia nhất định là đang hiểu lầm, trước khi đi còn bảo lần sau có họp lớp Phương Chấn Đông nhớ mang cô theo, chuyện này là sao?

Nhưng Phương Chấn Đông một câu cũng không thêm giải thích, có nghĩa là đồng ý. Anh cau mày nhìn cô: “Bỏ tay xuống!”

Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng bỏ tay ra chợt ảo não, sao mình có thể nghe lời anh ta đến vậy? Tính trẻ con nổi lên, lại đưa ngón tay lên miệng. Phương Chấn Đông không chậm trễ chút nào, đưa tay cản cô:

“Thói quen gì vậy, đã nói bao nhiêu lần, không được cắn móng tay!”

Hàn Dẫn Tổ có chút tức giận, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, lửa giận bắt đầu nổi lên:

“Phương Chấn Đông anh giám sát tôi sao? Anh là gì mà đòi làm vậy với tôi, anh...”

Lời nói càng nói càng nhỏ lại, từ khí thế hào hùng đến xẹp lép như quả bóng xì hơi. Dưới ánh mắt bình tĩnh của Phương Chấn Đông, Hàn Dẫn Tổ dễ dàng bị mất đi hết tất cả dũng khí, một chút cũng không còn.

Phương Chấn Đông nhìn thẳng cô, không trốn tránh, cũng không lùi bước, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, ánh mắt vô cùng kiên định. Thậm chí Hàn Dẫn Tổ có thể nhìn thấy trong mắt anh sự mềm yếu của mình.

“Cô hy vọng tôi là ai?”

Phương Chấn Đông mở miệng hỏi ngược lại, giọng rất khí thế:

“Hàn Dẫn Tổ, tôi là quân nhân”

Tiếng chuông cửa vang lên, Phương Chấn Đông nhìn đồng hồ:

“Là người đến thay hàng rào chắn cửa sổ.”

Nói xong, đi tới mở cửa, Hàn Dẫn Tổ thật lâu vẫn đứng ngây ngốc như vậy. Không hiểu lời của mình và việc anh ta là quân nhân có gì liên quan đến nhau, căn bản là chẳng có gì liên quan đến câu trả lời cả.

Rồi Hàn Dẫn Tổ chợt nhớ đến giấc mơ đêm qua mà không khỏi mơ hồ. Cô không tin quỷ thần nhưng việc này có được xem là mẹ đang ở trên trời phù hộ cho cô? Nếu không phải tối qua mẹ đánh thức cô dậy thì đã....

14. Chương 14

Chương 14

Đến giữa trưa thì hàng rào mới làm xong, mà Phương Chấn Đông vẫn chưa có ý định đi cho nên Hàn Dẫn Tổ đành không tình nguyện mà chuẩn bị cơm trưa cho anh. Ăn cơm xong, Phương Chấn Đông bắt đầu lau các cửa kính.

Thật ra thì Hàn Dẫn Tổ Chân có chút ngạc nhiên, những việc này cô vốn định hai ngày nữa nhờ người tới làm ai ngờ Phương Chấn Đông lại xen vào như vậy.

Hàn Dẫn Tổ dọn dẹp phòng bếp vừa quay sang nhìn người đàn ông đang lau cửa kính kia. Nói thật, cô thật sự có cảm giác cực kỳ khó tin, trước kia trong gia đình, tất cả những việc trong nhà đều do một tay mẹ cô làm, bất kể là lễ năm mới hay là lúc bình thường, những chuyện này cha cô chưa bao giờ mớ tay đến.

Điều này cũng đã ăn sâu trong tiềm thức của cô, cô nghĩ những điều này đều là những việc của phụ nữ nên làm. Sau khi kết hôn, Trịnh Vĩ cũng vậy, có lúc tâm tình tốt thì giúp đôi chút là đã may mắn lắm rồi.

Mà không chỉ cha hay Trịnh Vĩ, theo lý thì Phương Chấn Đông càng nên như vậy. Xuất thân gia đình anh ta như thế, mặc dù anh ta là quân nhân nhưng điều đó chắc cũng là tác phong của con cháu cán bộ. Nhưng anh ta hoàn toàn không phải vậy.

Anh làm việc tương đối lưu loát như chính những gì anh nói, không thích nói nhưng thích làm.

Hàn Dẫn Tổ nghĩ một lát rồi lấy từ trong tủ lạnh ra hai quả lê, gọt vỏ, bỏ ra rồi nấu với nước và đường phèn. Phương Bắc rất khô hanh, lúc cô vừa đến đây rất khó thích ứng, mùa đông liền rất họng ho khan. Sau đó bà ngoại mách cho cô cách này, bà bảo cách này tốt hơn uống thuốc và có thể uống nhiều được.

Cô đã thử mấy lần, quả thật đã khá hơn nhiều, vì vậy đây chính là thức uống mùa đông cô vẫn thường chuẩn bị, nhưng Mộ Phong thì không thích lắm. Nấu xong, cô rót vào trong bát nhỏ bưng ra đặt ở khay trà ở phong khách rồi gọi Phương Chấn Đông.

Phương Chấn Đông quay lại nhìn cô một cái rồi bỏ chiếc khăn lau xuống, đi rửa tay rồi ngồi ở sofa. Hàn Dẫn Tổ đẩy một bát đến trước mặt anh:

“Đây là nước lê đường phèn, mùa đông uống rất tốt.”

Phương Chấn Đông ở trong quân doanh lăn lộn bao nhiêu năm, huấn luyện ăn cơm đều theo quy định, đối với việc ăn uống thì cái gì cũng được, miễn là no.

Mặc dù cuộc sống của anh khác hoàn toàn so với Hàn Dẫn Tổ nhưng cuộc sống của cô thật đáng để học tập, đây chính là điều Phương Chấn Đông cảm nhận được trực tiếp nhất. Mặc dù ly hôn, mặc dù nghèo túng nhưng cô vẫn vậy, vẫn như một dòng nước nhỏ chảy mãi. Lại vừa giống như nét vẽ của cô, vừa giống như một quyển sách nhỏ xinh xắn từ từ hiện ra trước mặt anh.

Cũng như bát nước trước mặt anh vậy, nếu là trước đây có lẽ ngay cả nhìn anh cũng không thèm. Nhưng giờ anh không nhìn được muốn thưởng thức hương vị của nó.

Nước màu trắng, bát nhỏ hình hoa lan, khói bốc lên mờ ảo thanh thuần như cô gái nhỏ trước mắt này. Phương Chấn Đông bưng bát lên nhấp một ngụm, không ngọt lắm, nhẹ nhàng khoan khoái lại ngon miệng. Chỉ cần vài ngụm là hết sạch sẽ, xong lại ngẩng đầu lên quan sát cô đang ngồi đối diện.

Hàn Dẫn Tổ ngồi thu mình trong sofa, uống từng ngụm nhỏ, thanh tú văn nhã, mặt mày rạng rỡ giống như đang thưởng thức mỹ vị. Vì đang ở nhà nên cô mặc đồ khá nhàn nhã, bên trong là một chiếc áo len mỏng và ngoài khoác chiếc áo khoác khóa kéo có mũ khá là thoải mái.

Vóc người của cô mảnh khảnh, mặc dù không cao lắm nhưng rất cân xứng, nói thật là có chút gầy. Phương Chấn Đông cảm thấy nếu cô béo lên chút nữa thì tốt hơn.

Mái tóc dài vẫn búi lên sau gáy, tùy tiện cài một chiếc trâm làm lộ ra cái cổ nhỏ cao với đường cong xinh xắn. Da cô rất trắng, cái loại trắng nõn nhìn một cái là có thể biết không phải là con gái Phương Bắc, làn da đó là do vùng đất Giang Nam đã tạo nên.

Nhìn ánh mắt Phương Chấn Đông đang nhìn mình khiến Hàn Dẫn Tổ không thể nào thích ứng được. Cúi đầu hận không thể dán mặt luôn vào bát, nhưng rất tiếc là cái bát quá nhỏ, hơn nữa Phương Chấn Đông hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là kín đáo, hay nói đúng hơn là anh ta chẳng có ý định che giấu bất kỳ điều gì.

Hàn Dẫn Tổ dù có ngu đi nữa cũng phải hiểu được mấy phần. Dù sao thì ánh mắt Phương Chấn Đông đã quá rõ ràng, rõ ràng đến mức cô không biết làm sao để ứng phó được.

Hàn Dẫn Tổ sống hai năm trên đời chưa từng gặp gỡ người đàn ông nào như vậy. Thậm chí người đàn ông này không cần lên tiếng cũng có thể cảm thấy được sự uy hiếp mạnh mẽ của anh.

Đáng ghét nhất chính là anh chẳng nói gì khiến cô không biết nói gì để cự tuyệt. Hay nói cách khác, anh cứ xem như là chuyện đương nhiên, cứ như thể xâm nhập cuộc sống của cô. Khiến cô ngay cả tìm lý do cự tuyệt cũng không biết tìm ở đâu.

“Tôi có ba ngày phép, ngày mai tôi sẽ trở về doanh trại.”

Phương Chấn Đông đột nhiên mở miệng khiến Hàn Dẫn Tổ sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn anh.

“A?”

Giật mình, không biết ý của anh là gì. Phương Chấn Đông nhìn quanh nhà một chút rồi tiếp tục nói:

“Sắp sang năm mới rồi, cô không nên đón nó một mình.”

Thật ra thì Phương Chấn Đông muốn đưa cô về doanh trại, ở đó cũng có chỗ dành cho người nhà. Dù sao thì phòng của anh cũng trống không. Nhưng anh cũng biết, đứng nhìn cô gái nhỏ này có vẻ nhu nhược, thật ra trong lòng cực kỳ kiên định, chắc chắn cô sẽ không đồng ý.

Phương Chấn Đông một chút cũng không muốn quanh co vòng vèo, mặc dù anh từng kết hôn với Chu Á Thanh nhưng anh chưa từng phí tâm tư một chút nào, Từ xem mắt đến khi kết hôn, thậm chí đến lúc ly hôn anh cũng chưa từng nghĩ qua nhiều. Nhưng khi gặp Hàn Dẫn Tổ, anh bắt đầu không tự chủ mà suy nghĩ và tính toán cẩn thận.

Có lẽ ở trong mắt cô gái nhỏ này anh quá trực tiếp, nhưng cô còn chưa biết, đây chính là cách nhẹ nhàng nhất của anh rồi. Nếu đúng như tính cách của anh thì hiện tại hai người không chừng đã ở viện thuộc đoàn bộ chuẩn bị đón năm mới rồi.

Hàn Dẫn Tổ nào biết những suy nghĩ này của Phương Chấn Đông, điều rắc rối nhất là đi cùng anh ra ngoài nếu gặp người quen thì không biết giải thích thế nào?

Trải qua hôn nhân của cha mẹ và với Trịnh Vĩ, Hàn Dẫn Tổ quyết định sẽ ở vậy một mình. Nhưng Phương Chấn Đông lại cố tình xen vào cuộc đời cô. Là cô vô tình gặp phải. Cho nên nói, trong cuộc sống không thể biết đâu là bước ngoặt, nháy mắt một cái đã có thể thay đổi toàn bộ tất cả.

Không chỉ có mua câu đối xuân, Hàn Dẫn Tổ còn mua hai chiếc đèn lồng đỏ lớn về. Câu đối thì vài ngày nữa sẽ dán, còn đèn lồng đã được Phương Chấn Đông treo lên bên ngoài cửa sổ. Trời tối bật đèn lên, ánh sáng màu hồng thật là vui vẻ.

Hàn Dẫn Tổ là người vốn thích ứng được với mọi hoàn cảnh, hai lần lấy dũng khí phản kháng vô dụng, đành nuốt cục tức xuống cổ. Cô biết Phương Chấn Đông là người bận rộn nên không thể ngày nào cũng có thể ở đây với cô được cho nên cố đối phó với hiện tại để cầu mong vị đại thần này sớm rời đi. Cô chỉ mong mình có một cuộc sống yên ổn mà thôi.

Nghĩ thông suốt nên cũng không còn thấy rối rắm nữa. Mà cuối năm vốn là những ngày cô cảm thấy đen tối nhất trong cuộc đời. Vì có Phương Chấn Đông đến nên nỗi đau trong lòng cô cũng đã vơi bớt đi phần nào. Anh là người đàn ông lạnh lùng nhưng kỳ lạ lại có thể xoa tan đi nỗi bất an lo lắng trong lòng cô.

Đang ăn cơm tối, Phương Chấn Đông chợt nhận điện thoại, liền đứng lên:

“Tôi phải trở về, có nhiệm vụ khẩn cấp.”

Hàn Dẫn Tổ hơi sững sờ. Anh bước đến trước cửa cầm lấy áo của mình mặc vào, cô theo bản năng cũng bước đến và thuận tay đưa mũ cho anh.

Phương Chấn Đông đang thất cả vạt chợt dừng tay lại nhìn cô một lát, cô có chút ngượng ngùng đưa cái mũ cho anh rồi mở cửa.

Phương Chấn Đông xoay người bước đi, đi được hai bước lại quay đầu lại:

“Số di động của tôi và số điện thoại ở trung đoàn đã có trong máy cô rồi, có gì nhớ liên lạc.”

Hàn Dẫn Tổ sững sờ, nhìn anh thân thể anh đứng thẳng bước đi dứt khoát qua dãy hành lang vào thang máy, cô chợt thốt lên:

“Phương Chấn Đông, năm mới vui vẻ”

Phương Chấn Đông quay đầu lại, nói một câu khiến cô lại thêm buồn bực:

“Hàn Dẫn Tổ, qua năm tôi sẽ quay trở về”

Đóng cửa lại, Hàn Dẫn Tổ vẫn đang suy nghĩ sao anh ta lại có thể nói như vậy được. Cứ tự nhiên như nơi này là nhà anh ta vậy, mà mình và anh ta rốt cuộc là gì? Đến cô cũng phát điên rồi.

Phương Chấn Đông đến doanh trại thì đội ngũ đã chờ xuất phát. Phía Nam gần đây có bão tuyết, vốn tất cả các quân khu đã có chuẩn bị rồi, dù sao thì bây giờ cũng là thời bình, chống thiên tai chính là nhiệm vụ trọng yếu của nhà binh.

Nhưng tình huống đã điều đến đoàn tăng cường chứng tỏ tình huống đã vô cùng nghiêm trọng rồi. Đoán chừng hai ngày nay đài báo đã giấu khá nhiều, xem ra tình huống thật so với tin tức nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Phương Chấn Đông là vị Đoàn Trưởng được tôn kính và yêu mến cũng vì phần lớn nguyên nhân là bất kỳ nhiệm vụ khó khăn nào cũng dẫn đầu xông lên. Chưa từng có ai có thể cản trở, bất kỳ nơi nào, tuyến đầu tiên cũng thấy anh xuất hiện.

Năm ấy chống lũ cứu tế nếu không phải anh dẫn đầu nhảy xuống chỗ vùng sạt lở thì không chừng ngàn vạn nhà dân sẽ bị hủy trong một buổi sáng. Cũng chính vì thế anh lập chiến công lớn cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Lúc ngay lập tức được chuyển đến bệnh viện mọi người đã không còn hy vọng nhiều, khi đó tất cả mọi người đều xếp hàng đứng chờ đợi nhìn anh bất tỉnh, dường như không bao giờ có thể tỉnh lại được nữa.

Khi đó trời hãy còn mưa rất to, tình cảnh đó vẫn còn mới mẻ trong ký ức của Lão Phùng. Anh là người liều mạng không sợ nguy hiểm nhưng có một điều Lão Phùng không đành lòng. Anh là con trai độc nhất của Phương Gia, nếu có điều gì sơ suất, Lão Phùng nghĩ chắc mình khỏi cần làm lính nữa. Cho nên lần này ý định là gạt anh nhưng không hiểu vì sao anh lại biết mà trở về.

Phương Chấn Đông trừng mắt nhìn lão, trong lòng Lão Phùng lộp bộp, Phương Chấn Đông nổi danh là kẻ trở mặt không biết người thân, điều này Lão Phùng đã lĩnh giáo qua nhiều lần rồi.

Phương Chấn Đông sai cảnh vệ thu dọn đồ đạc của mình, đứng đầu đội ngũ lần lượt nhìn những người lính cấp dưới. Từng người từng người đứng nghiêm trang, ý chí chiến đấu sục sôi khiến anh vô cùng hài lòng mà gật đầu:

“Sắp qua năm mới, chúng ta ai ai cũng muốn qua năm mới yên bình. Nhưng chúng ta là quân nhân, là quân đội của nhân dân, quân trang chúng ta mặc vào không phải chỉ để uy phong đẹp mắt, mà mặc vào quân trang này chúng ta phải biết gánh lấy an nguy của nhân dân lên vai. Là đàn ông thì phải làm lính, là người con thì phải bảo vệ quốc gia. Vì ngàn vạn người dân chúng ta có thể bỏ qua một cái tết bên người thân, chúng ta phải gánh lấy trách nhiệm”

“Bảo vệ quốc gia, gánh lấy trách nhiệm, đoàn tăng cường là mũi nhọn, xông....”

Đây chính là những người lính do Phương Chấn Đông huấn luyện, Tư Lệnh cũng từng cảm thán:

“ Binh lính cấp dưới của Phương Chấn Đông là một đám sói tru.”

Lời này nghe chẳng xuôi tai, nhưng là nghe điều hiểu rõ, đây chính là lời khen ngợi lớn nhất đối với một người lính.

15. Chương 15

Chương 15

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một hình bóng cho riêng mình. Năm tháng trôi qua có thể nhạt dần nhưng lại không thể xóa nhòa. Có ai đó từng nói tình cảm đàn ông so với phụ nữ còn sâu sắc hơn.

Hàn Dẫn Tổ đối với Đường Tử Mộ chính là người phụ nữ như vậy. Lần đầu tiên khi thấy Hàn Dẫn Tổ là vào một buổi sáng của tháng chín khi đón chào sinh viên mới, vừa ngẩng đầu lên anh đã nhìn thấy cô.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua những tán lá cây ngô đồng rơi xuống người cô làm hình ảnh của cô có chút chói lóa. Cô đứng ngược bóng nên khuôn mặt ẩn trong ánh sáng khiến anh nhìn không rõ.

Đường Tử Mộ khẽ nheo mắt mới nhìn rõ đàn em của mình, chợt cô có cảm giác lạ bỗng nhiên quay đầu lại, hình ảnh cũng tan đi trong nháy mắt.

Bà nội đã qua đời của Đường Tử Mộ là người Giang Nam, khi còn bé anh và bà sống cùng nhau, trong trí nhớ của anh vẫn còn nguyên vẹn hình ảnh những ngôi nhà lợp ngói với tường được quét vôi trắng, những tảng đá rêu phong vô cùng tự nhiên và xinh đẹp.

Cái loại xinh đẹp trong ký ức đó lắng đọng xuống khiến người ta nhớ dai dẳng không thể quên được. Anh yêu thích Giang Nam có lẽ là do phong cảnh, non nước, con người và ý vị của nó.

Nét vẽ của anh cũng tràn đầy những điều đó, mà Hàn Dẫn Tổ như ở trong sương khói của Giang Nam bước ra. Cô mặc đồ gì anh cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ màu áo trắng, mái tóc dài vấn lên bằng một chiếc trâm nhỏ, dáng người mảnh khảnh dịu dàng xinh đẹp.

Thật ra thì có một lần trong những sinh viên năm nhất có mấy mỹ nữ bắt phàm, rồi các nam sinh bình chọn ra tứ đại mỹ nhân, và Hàn Dẫn Tổ là người bị đánh giá là người kém nhất trong bốn người.

So với ba người kia, cô kém hơn chút ít lại là người tính tình cổ quái nữa. Nhưng trong lòng Đường Tử Mộ, cô vẫn luôn là người đứng đầu. Anh cũng thử theo đuổi nhưng không thành công thậm chí còn toi tả mà trở về.

Khi đó Hàn Dẫn Tổ vẫn còn một mình, sống rất cô độc, hỏi thăm mới biết một chút tình cảnh của cô. Khi đó, anh đang bồng bồng khí thế để phấn đấu cho tương lai, tâm niệm là nam tử hán đại trượng phu không lập nghiệp thì sao có thể thành gia. Chính vì ý tưởng này cho nên anh mới bỏ lỡ Hàn Dẫn Tổ.

Khi anh có chút thành tựu thì Hàn Dẫn Tổ đã là hoa đã có chủ, là người đã có gia đình. Có lẽ vì bỏ lỡ nên càng khắc sâu, nhiều năm như vậy rồi mà anh vẫn chưa quên được Hàn Dẫn Tổ, vẫn ở bên cạnh lặng lẽ nhìn cô.

Biết cô ly hôn, Đường Tử Mộ rất vui, có thể là anh và cô vẫn chưa bỏ lỡ nhau, đó chỉ là một bước ngoặt mà thôi. Đáng tiếc, Đường Tử Mộ không biết, sau khúc cua của Hàn Dẫn Tổ chính là phải gặp người bá đạo như Phương Chấn Đông.

Hàn Dẫn Tổ đi theo Mộ Phong, vừa đến cửa nhà hàng liền dừng bước, Mộ Phong nghi ngờ nhìn cô:

“Đi thôi! Làm gì mà đứng ở cửa thế này?”

Hàn Dẫn Tổ chỉ tay lên tấm biển mạ vàng sáng bóng hỏi:

“Đây chính là nhà hàng cậu đặt sao?”

Không phải Hàn Dẫn Tổ ngạc nhiên là không có lý do, nơi này chính là nhà hàng vô cùng nổi tiếng, mặc dù cô chưa từng tới nhưng đã từng nghe qua. Nghe nói các món ăn ở đây giá đắt muốn dọa chết người, cô thật không tin nơi này có thể là nơi có thể đến được.

Hàn Dẫn Tổ vốn mang tâm trạng không vui mà ra ngoài, sau khi Phương Chấn Đông đi tuyết liền rơi xuống, hơn nữa càng rơi mạnh. Trên báo đài đưa tin về bão tuyết ở Miền Nam trong hai ngày qua. Nghe nói đoàn tăng cường chủ chốt của quân khu đã xuống Miền Nam cứu trợ rồi.

Hàn Dẫn Tổ mới hiểu được đoán chắc là Phương Chấn Đông đã đi cứu thiên tai rồi. Hình như anh là Đoàn Trưởng của Đoàn tăng cường.

Cảm giác của cô rất khác lạ, trước kia nhìn thấy động đất hay thiên tai trên TV mặc dù thấy đáng sợ nhưng cũng không cảm giác gì. Nhưng hôm nay cô cảm thấy nó quá gần, cảm thấy mỗi lần nghĩ đến Phương Chấn Đông lại thấy lo âu.

Trong lúc lơ đãng, cô so với bất kỳ ai khác quan tâm hơn hết về những điều này. Lúc Mộ Phong đến là lúc cô đang ngồi ở sofa xem tin tức. Mộ Phong không nhận được sững sờ.

Mộ Phong vốn cho là năm nay là năm Dẫn Tổ xui xẻo nhất nên tâm tình chắc chắn sẽ không tốt. Nhưng trong căn phòng của cô lại tràn đầy vẻ vui vẻ và hạnh phúc, không nói cũng có thể nhận ra có sẽ thay đổi.

Quét một vòng, thấy ngoài cửa sổ treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn đang đung đưa trong gió tuyết khiến Mộ Phong không khỏi phá lên cười:

“Dẫn Tổ, thế này mới đúng. Cái tên tiện nam Trịnh Vĩ đã là quá khứ, chúng ta nên ăn mừng. Bỏ qua những đau thương để tiến về con đường tương lai tươi sáng phía trước. Mày cứ nhìn xem, bao nhiêu anh chàng cao to đẹp trai đang chờ mày ân sủng đấy!”

“Phụt.”

Ngậm trà trong miệng Hàn Dẫn Tổ phun hết ra ngoài, lườm Mộ Phong một cái rồi nhìn đồng hồ trên tường:

“Vào thời gian này mà được nghỉ làm rồi mà còn oán trách lão tổng Hoàng Thế Nhân thì xem ra cậu thật có nhân tính.”

Mộ Phong bĩu môi:

“Thôi đi! Chỗ tôi cạnh tranh khốc liệt, không thể so được với trường học của mấy người, mặc dù tiền lương không nhiều lắm nhưng không có áp lực, một năm còn có hai đợt nghỉ lớn. Còn chỗ tôi là chỗ phải có công mới được hưởng. Hoàng Thế Nhân đang cực kỳ ân xá bởi vì năm nay đạt được thành tích cao. Ở công ty khác hai bảy hai tám tết mới nhận được tiền thưởng, còn hân ta chỉ cho mấy ngàn rồi đuổi. Phải rồi, nhắc đến anh ta ấy à, là con hồ ly tinh vắt cổ chày ra nước. Đi thôi, chúng ta đi làm một bữa ngon, tao muốn đi ăn ở đây lâu rồi mà hôm nay lại vừa đúng dịp.”

Cứ như vậy, Hàn Dẫn Tổ liền bị Mộ Phong kéo đến nơi này. Hai người vừa mới tiến vào liền bị phục vụ khách sáo ngăn lại, nhìn phiếu ăn trong tay Mộ Phong rồi nói:

“Rất xin lỗi, phiếu ăn này chỉ dùng được vào ngày bình thường, còn ngày nghỉ không dùng được.”

Hàn Dẫn Tổ nhăn trán, đại khái cá tính của Mộ Phong đã nhiều năm như vậy vẫn trước sau như một đôi lúc khiến Hàn Dẫn Tổ phát bực. Tính cách như vậy không hiểu vì sao có thể vào được công ty quảng cáo, mà công ty của Mộ Phong cũng coi như là có danh tiếng trong thành phố.

Hàn Dẫn Tổ kéo tay của Mộ Phong, nhỏ giọng nói:

“Thôi, chúng ta về nhà, mình sẽ làm cho cậu món ăn cậu thích nhất....”

Hai người đang nói thăm chợt nghe giọng nói trầm thấp phía sau vang lên:

“Mộ tiểu thư?”

Mộ Phong thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, hô một tiếng:

”Hoàng Thế Nhân?”

Hàn Dẫn Tổ vốn tò mò liền quay đầu lại, hai người đàn ông rất xuất sắc từ ngoài cửa bước vào, cả hai đều cao lớn và ăn mặc rất cao nhã. Nhìn vào đều có thể nhận ra được đều là nhân vật ngọc thụ lâm phong không hề tầm thường. Hơn nữa đứng bên trái chính là người mà Hàn Dẫn Tổ có thể nhận ra được, đó là đàn anh của cô trong viện mỹ thuật Đường Tử Mộ.

Dù sao năm đó cũng là nhân vật nổi tiếng, khi đó cô đang bận tối mắt mà mặc dù không để ý tới anh những cũng đã gặp mấy lần. Hàn Dẫn Tổ thâm nghĩ, Mộ Phong đưa danh thiếp của anh cho cô mà cô chưa kịp dùng đến đã gặp người ở đây rồi.

Ánh mắt Hoàng Thế Vinh nhanh chóng liếc sang người bạn tốt bên cạnh. Hai người là bạn thân từ lúc nhỏ, mặc dù anh học Kinh Tế, Tử Mộ học Mỹ Thuật sau lại ra nước ngoài nhưng giao tình của hai người cũng không vì thế mà cạn, dường như hai người chưa có gì giấu nhau cả.

Cho nên những điều suy nghĩ trong lòng Tử Mộ anh đều biết rõ ràng. Hoàng Thế Vinh chưa từng thấy Hàn Dẫn Tổ nhưng không hề xa lạ. Vì ở trong căn hộ của Tử Mộ có bức tranh vẽ cô. Màu áo, màu giấy, trên khuôn hình nổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn, phía sau là cảnh mờ ảo càng khiến hình ảnh cô càng rõ ràng. Ở phía dưới còn đề mấy câu thơ chưa xót mà đến giờ anh vẫn chưa quên:

“Thủy như lam nhiễm, trường yên Dẫn Tổ, nhất khê xuân thủy, mãn kính hoa hương.”

(Nước như xanh biếc, sương mù quyện trắng, dòng suối mùa xuân, tràn đầy hương hoa.)

Ngay lập tức Hoàng Thế Vinh liền đoán được cô gái trong tranh kia chắc chắn là người trong lòng của bạn tốt, là đàn em khóa sau của Tử Mộ. Nói thật thì người thật và người trong tranh có chút khác nhau nhưng khí chất thì cực kỳ giống.

Hoàng Thế Vinh vẫn cảm thấy, đối với tình yêu, bạn tốt của anh quá giấu kín rồi, đã nhiều năm như vậy, nhìn ánh mắt của người ta cũng biết vẫn cứ xem bạn anh là người xa lạ.

Ánh mặt Hoàng Thế Vinh xẹt qua Hàn Dẫn Tổ rồi dừng lại ở Mộ Phong, khóe miệng khẽ nhếch lên, làm ra vẻ hết sức nghiêm nghị:

“Mộ tiểu thư, cô vừa gọi tôi là gì?”

“A?”

Trong nháy mắt Mộ Phong hoảng loạn vội cười giả lả:

“Không có gì, không có gì, là tôi nói Hoàng tổng. Hoàng tổng, chúc mừng năm mới, ngài cũng đến đây ăn sao?”

Nụ cười đầy vẻ chân chó và nịnh hót khiến Hàn Dẫn Tổ không nhịn được bật cười. Mộ Phong bất mãn đưa tay cầu cô một phát rồi quay đầu sang hàn huyên với Đường Tử Mộ:

“Đường sư huynh cũng tới rồi, đúng rồi, Dẫn Tổ, đây chính là đàn anh của chúng ta Đường Tử Mộ, chắc cậu vẫn chưa quên chứ?”

Hàn Dẫn Tổ lặng lẽ liếc Mộ Phong một cái đưa tay ra:

“Sư huynh, đã lâu rồi không gặp.”

Đường Tử Mộ nở một nụ cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô một cái:

“Đã lâu không gặp, tiểu sư muội.”

Mộ Phong nhìn hai người, trong lòng vô cùng hoan hỷ, cảm thấy mình đóng vai bà mối thật là tốt. Nhìn xem, xứng đôi vừa lứa, trai tài gái sắc. Bộ dáng kia của Mộ Phong rơi vào mắt Hoàng Thế Vinh khiến anh không khỏi bật cười, nha đầu này thật đơn giản, tính cách lại thật đáng yêu.

Lúc này phục vụ mở miệng hỏi thăm:

“Đường tiên sinh, hai vị tiểu thư này là đến cùng hai ngài?”

Đường Tử Mộ liếc nhìn phiếu ăn trong tay Mộ Phong rồi gật đầu một cái:

“Ừ, cùng nhau, nếu như hai vị tiểu thư không chê, bữa tối nay tôi mời khách.”

Hàn Dẫn Tổ có chút chần chừ, dù sao cô với Đường Tử Mộ và ông chủ của Mộ Phong cũng không quen biết lắm. Vốn định cự tuyệt nhưng lại bị Mộ Phong vì tham lợi nhỏ mà lôi cô vào.

Cô vẫn trầm lặng và dịu dàng như vậy, giống như một bức tượng. Trong lòng Đường Tử Mộ có chút kích động, người trong lòng mình bao năm qua giờ đây gần trong gang tấc. Loại cảm giác đó không thể nào có thể tả nổi.

Nơi này bố trí hoàn toàn không giống một nhà hàng, bên trong cửa kính to như vậy là một đình viện của Giang Nam. Mặc dù đang giữa trời đông giá rét nhưng có hòn giả sơn, có tuyết, có hoa mai. Hai loại hương vị Nam Bắc hòa trộn với nhau tạo nên một vẻ rất khác biệt.

Bông tuyết rơi xuống càng mau, rơi thành những lớp dày, đây chính là đợt tuyết rơi nhiều nhất trong năm. Trên TV nói ở Miền Nam còn dữ dội hơn, không biết Phương Chấn Đông bây giờ thế nào? Có gặp nguy hiểm không?.....

“Sư muội, chuyện lần trước anh đã nói với Mộ Phong, em đã suy nghĩ chưa?”

Nghe giọng từ tốn của Đường Tử Mộ vang lên rõ ràng bên tai Hàn Dẫn Tổ mới định thần lại được:

“Sư huynh gọi tên em là được rồi.”

Ánh mắt trong suốt của Đường Tử Mộ khẽ lay động:

“Được, Dẫn Tổ”

Hàn Dẫn Tổ suy nghĩ một chút rồi nói:

“Cám ơn Đường sư huynh đã cho em cơ hội này, nhưng trong tay em cũng không có nhiều tác phẩm lắm. Hai năm qua em rất ít khi vẽ, không có thời gian cũng không có tâm trạng vẽ. Nếu muốn gửi bán cũng chỉ có hai ba bức tranh.”

Trong mắt Đường Tử Mộ thoáng qua tia thương tiếc, chuyện của cô anh đương nhiên sẽ biết. Cô gái đáng được che chở như vậy mà vận mệnh chưa bao giờ đối xử tử tế với cô, mang đến cho cô nhiều chông gai đau khổ.

Cũng may là những chông gai kia không làm mất đi khí chất trong con người cô. Bây giờ cô vẫn xinh đẹp và mềm mại như nước mà trong lòng lại thêm vài phần u buồn lại càng thêm động lòng người.

16. Chương 16

Chương 16

Bão tuyết năm mươi năm chưa từng gặp vào năm mới lại xảy ra, khi Phương Chấn Đông mang theo binh sĩ đến nơi này mới biết là độ nghiêm trọng vượt quá sự tưởng tượng của anh.

Giao thông bị cắt đứt, không thể trở về nơi đóng quân, một vài gương mặt lo lắng, điều này quả không còn xa lạ với anh. Lần trước đi cứu tế chống lũ cũng như vậy, tất cả người dân bị cô lập nhìn thấy bọn anh như nhìn thấy vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống. Nhìn ánh mắt tuyệt vọng đột nhiên nhìn thấy hi vọng khiến anh biết, trọng trách của mình nặng đến mức nào.

Bộ chỉ huy phía trên trực tiếp ra lệnh trước đêm giao thừa phải đem đường cao tốc khơi thông, mà trời thì tuyết không ngừng rơi, từng mảng từng mảng lớn. Chỉ trong nháy mắt đã dày lên mấy tầng, mà điều này cũng không đáng sợ bằng việc đài khí tượng dự đoán trong vài ngày tới tuyết còn rơi nhiều hơn nữa, sẽ còn mang đến muôn vàn khó khăn hơn.

Bộ chỉ huy ra tối hậu thư mà không suy tính đến mọi chuyện, bắt chấp phải trước giao thừa làm cho giao thông được thông suốt. Lão Phùng cầm ống nghe ở trong lều dựng tạm, nói không ngừng:

“Điều này căn bản là không thể thực hiện, tuyết vẫn còn rơi mà nhiệt độ lại thấp. Khi rơi xuống đất sẽ lập tức kết thành băng.....”

Bộ chỉ huy bên kia là Trương Phó Tư Lệnh, Trương phó Tư Lệnh không hai lời rống lên:

“Phương Chấn Đông đâu rồi, bảo anh ta nghe điện.”

Lão Phùng rất là bất đắc dĩ mới đưa điện thoại cho Phương Chấn Đông, nhỏ giọng nói:

“Trương Phó Tư Lệnh là người rất nóng tính.”

Phương Chấn Đông nhận điện thoại:

“Thủ trưởng, tôi là Phương Chấn Đông”

“Kệ mẹ lũ vô dụng cách anh làm như thế nào, Phương Chấn Đông, tôi nói cho anh hay, mặc kệ khó khăn gì đi nữa. Tôi cho anh 24h, trong 24h nhất định phải làm cho đường cao tốc được thông suốt. Nếu không thông được thì cái vị trí Đoàn Trưởng kia đừng có ngồi, nhường cho người khác đi.”

Rầm một phát, điện thoại bị cắt đứt, Lão Phùng không khỏi cười khở:

“Trương Phó Tư Lệnh thật nóng nảy, chắc là do phía trên ép xuống đấy mà, chúng ta biết làm gì bây giờ?”

Sắc mặt của Phương Chấn Đông cũng không đổi, nói thẳng:

“Làm sao bây giờ à? Đoàn Tăng Cường chúng ta từ trước đến giờ chuyện am hiểu nhất là biến chuyện không thể thành có thể.”

Giọng nói vô cùng hùng hồn, Lão Phùng biết đây không phải là Phương Chấn Đông đang cố ý phô trương. Anh rất có tài làm chủ tình huống, tính kiên định của anh truyền tới mọi thành viên trong đoàn tăng cường, hợp sức mọi người lại có thể dời núi lấp biển được.

Phương Chấn Đông làm gương cho cấp dưới, cầm xẻng xúc tuyết đi trước. Trước đó họ cũng đã liều mạng làm nhưng trời đang cố ý gây khó khăn cho họ, vừa mới bước ra ngoài thì phần đường vừa mới dọn đã thành tầng tuyết mới. Khó khăn nhất là nhiệt độ rất thấp sẽ rất nhanh đóng băng lại. Chỉ có điều may mắn duy nhất là tuyết đã rơi thưa dần.

Một ngày một đêm dọn tuyết, cả đoàn tăng cường đã mệt đến không còn biết trời đất là gì. Tuyết rớt cục cũng đã ngừng rơi, những tia nắng ban mai xuyên qua những tầng mây dày chiếu xuống từng người. Bọn họ như cây tùng bách trên núi tuyết, bao nhiêu băng tuyết có đổ xuống cũng không thể làm bọn họ suy sụp được. Họ đứng hiên ngang ở hai bên đường cao tốc, mặc dù mệt mỏi nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Hôm nay là đêm ba mươi rồi, Phương Chấn Đông vào trong lều, ngã xuống giường ngủ như chết. Điện thoại trên bàn vang lên, Lão Phùng vội vàng nhận điện rồi cố gắng nhỏ giọng đáp lời:

“Đúng, đúng, thủ trưởng, Phương Đoàn Trưởng ngủ thiếp đi.”

Phương Chấn Đông đánh một giấc thẳng đến tối, anh tung chăn tỉnh dậy là do tiếng pháo đánh thức. Cảnh vệ đưa nước tới, anh rửa mặt đánh răng xong mới nhìn ra ngoài. Đã là lúc giao thừa, là lúc năm cũ đã qua, năm mới đã tới, chẳng trách bên ngoài náo nhiệt như thế:

“Phùng Chính ủy đâu?”

Cảnh vệ viên Tiểu Lưu đứng nghiêm nói:

“Báo cáo Đoàn Trưởng, Phùng Chính Ủy ở ban cấp dưỡng, cùng mọi người đang làm hoành thánh.”

“Sủi cảo?”

Phương Chấn Đông không khỏi không thể nổi lên ý nghĩ về cô gái nhỏ kia, không biết có phải bây giờ cô có phải đang làm hoành thánh? Điện thoại trên bàn rung một cái, anh với tay một chút cầm lấy. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiểu Lưu đang ngó trộm, tay vẫn cầm di động nói:

“Tiểu Lưu, cậu xem có gì ăn không mang lên cho tôi một ít.”

Tiểu Lưu vội đứng nghiêm ngay ngắn, lớn tiếng nói “Rõ” rồi xoay người đi ra. Anh không khỏi cười thầm, mới vừa rồi là chắc chắn không phải do anh hoa mắt rồi, rõ ràng là Đoàn Trưởng người mà dù cho núi Thái Sơn có sụp thì mặt cũng không đổi sắc giờ lại cười. Mặc dù là ngăn ngủ nhưng Tiểu Lưu dám dùng quần trang đang mặc trên người mà thề là anh tuyệt đối không nhìn lầm. Tình hình đó nhất định là của chị dâu tương lai, anh vội vàng chạy đến báo cho Chính Ủy tin tốt này.

Phương Chấn Đông cầm điện thoại chăm chú nhìn thật lâu, mắt không hề chớp. Tin nhắn chỉ có đơn giản mấy chữ:

“Phương Chấn Đông, năm mới vui vẻ”

Nhớ lúc anh đi, cô cùng nói câu này. Cái miệng nhỏ nhắn mím môi, chớp mắt nói với anh:

“Phương Chấn Đông, năm mới vui vẻ”

Thanh âm trong trẻo, pha chút mềm mại của cô gái Miền Nam. Những lời này mặc dù có lạnh lùng một chút nhưng trong lòng Phương Chấn Đông lại vô cùng ấm áp.

Thật ra thì gửi hay không gửi tin nhắn này cũng đủ khiến Hàn Dẫn Tổ rối rắm thật lâu. Từ khi rời giường cô bắt đầu rối rắm, TV trong phòng khách liên tục chỉ mở có một kênh tin tức. Hiện tại tin tức cũng không có một nội dung khác ngoài tin báo về bão tuyết. Nhưng mỗi nơi thiên tai đều có hình bóng của quân nhân.

Trước kia Hàn Dẫn Tổ thật sự không cảm thấy như vậy, đối với những người đáng kính như vậy cô vẫn còn vô cùng mơ hồ. Nhưng lúc này vì Phương Chấn Đông mà cô đã có thể có cảm nhận chân thực nhất về quân nhân. Cô không biết Phương Chấn Đông đã đi đến nơi nào để cứu trợ nhưng mỗi lần ống kính dõi theo mỗi người lính cô đều chú ý.

Mỗi bóng lưng hay một khuôn mặt cô đều cảm thấy giống Phương Chấn Đông, như là cô đang bị tẩu hỏa nhập ma vậy. Đúng lúc giao thừa cô bắt đầu gửi tin nhắn, bạn bè cô không nhiều lắm, chỉ có vài người, chỉ có bà ngoại, cậu và vài người thân. Cha thì không để ý đến cô, mấy hôm trước gọi cô hỏi cô có về nhà mừng năm mới hay không mà thôi.

Cái kiểu giọng nói chần chừ ướm hỏi dù có nghe qua điện thoại cô cũng quá rõ ràng. Kể từ khi mẹ cô qua đời, cô và cha càng ngày càng xa. Mẹ mất đi, cha với cô từ người quen thuộc trở nên xa lạ. Ông ta với mẹ con Hàn Dĩnh mới là người một nhà mà cô thì hoàn toàn là người ngoài.

Tất cả người quen biết cũng đã nhắn qua một lần, cuối cùng cô cắn móng tay dừng lại ở số điện thoại của Phương Chấn Đông. Suy nghĩ một hồi lâu, tiếng đồng hồ báo qua năm mới đã vang lên cô mới gửi tin nhắn đã viết đi viết lại mấy lần.

Sau khi gửi đi, cô vẫn không khỏi lắc đầu, thật ra thì cô rối rắm có chút buồn cười. Có thể hiện tại anh không mang điện thoại bên người, hoặc đang bận rộn tám chín phần là không biết đến tin nhắn này.

Nhưng lần này cô đã đoán sai rồi, rất nhanh điện thoại di động vang lên tiếng chuông dài. Trên màn hình hiện rõ ba chữ Phương Chấn Đông không ngừng nhấp nháy, cô chần chừ hồi lâu rồi nhận điện thoại:

“Tôi rất khỏe, khoảng mười ngày nữa sẽ về nơi đóng quân ở thành phố B. Năm mới vui vẻ, Hàn Dẫn Tổ.”

Để điện thoại xuống Hàn Dẫn Tổ không khỏi xoa xoa gò má của mình, thậm chí còn có cảm giác thật là nóng. Giọng nói trầm thấp của anh vẫn vang bên tai, nhưng khi nghe được cô biết mình đang có chút lo lắng và nhớ anh. Nhớ thật là kỳ lạ, mà hai người thật ra cũng không phải là người quen biết.

Phương Chấn Đông để điện thoại xuống, khước môi nhếch lên thành một nụ cười, Phùng Chính Ủy đi vào vừa hay nhìn thấy vẻ mặt của anh không khỏi cười mà nói:

“Thế nào, điện thoại của cô ấy hả? Tôi bảo này, cậu cũng không còn trẻ nữa, nếu coi trọng người ta phải tóm chặt rồi làm đơn xin kết hôn. Lấy về nhà mới an tâm được, hôn lễ cứ giao cho tôi, đảm bảo mọi sự sẽ được thỏa đáng.”

Phương Chấn Đông ngược lại không phản bác, chẳng qua là trong lòng đang suy nghĩ nên như thế nào bằng tốc độ nhanh nhất có thể tóm được cô gái này. Cô bé này hiển nhiên là đang lo lắng cho anh, nhưng gả cho anh thì anh không tin tưởng lắm. Cô gái cá tính bướng bỉnh như vậy không ép được không nói được, thật là làm cho người ta lo lắng.”

Phương Chấn Đông quá biết đạo lý vật trơn dễ tuột, dù sao cũng nên đem cô vào phạm vi của mình, sớm muộn gì thì cô cũng sẽ là của anh, không cần nhất thời gấp gáp.

Tiểu Lưu bưng hai bát sủi cảo nóng hổi đi vào rồi đặt lên bàn. Phương Chấn Đông liền cầm đũa lên ăn ngẫu nhiên. Lão Phùng đặt cốc nước nóng vào tay anh áp sát vào hổi:

“Nói thật đi, có ảnh không vậy? Có thì lấy ra cho tôi nhìn trước, nghe nói là nha đầu rất xinh đẹp?”

“Nghe nói?”

Phương Chấn Đông đặt bát xuống, hỏi vô cùng sắc bén:

“Anh nghe ai nói sao?”

Lão Phùng ho khan hai tiếng:

“Khụ khụ! Không phải nghe cậu nói sao, là một cô giáo, đáng đáp vô cùng xinh đẹp.”

Phương Chấn Đông chau chau mày:

“Là rất xinh đẹp, hơn nữa nấu ăn rất ngon.”

Lão Phùng bắt đầu thở dài thở ngắn:

“Sao người khúc gỗ như cậu mà cuối cùng có thể có cô vợ nhỏ xinh xắn hiền tuệ được? Thật là trời già không có mắt à, nhớ ngày đó, lúc tôi còn trẻ”

Nói còn chưa dứt lời, điện thoại di động liền vang lên, lão Phùng nhìn lên màn hình vội vàng tiếp điện thoại:

“Mình à, được được, tôi sẽ mau trở về. Mười ngày, nhiều nhất là mười ngày sẽ về nhà sẽ giải thích rõ ràng với mình và mẹ. Không được, năm sau sẽ đưa bố mẹ đến thành phố B để chơi một thời gian, ừ, được, nhất định nhất định...”

Để điện thoại xuống quay đầu qua nói với Phương Chấn Đông:

“Cậu đừng nhìn tôi, về sau cậu sẽ biết. Để cưới vợ được thì phải dụ dỗ cha mẹ vợ rất khó khăn. Cậu phải chuẩn bị tư tưởng, đừng để cái mặt sắt này đến trình diện cha mẹ vợ, không xong đâu.”

Phương Chấn Đông liếc Lão Phùng một cái:

“Mẹ cô ấy đã qua đời”

“Hả?”

Lão Phùng thật muốn vặn vẹo! Lòng rửa sao cái tên tiểu tử này sao có vận số tốt như vậy chứ? Lão Phùng quét hai mắt trầm giọng hỏi:

“Lão Phương cậu phải nói thật cho tôi biết, cậu và con gái nhà người ta đến đâu rồi? Năm tay? Hôn? Hay là...”

Quay sang thấy Tiểu Lưu đang vênh tai lên nghe, vội lớn tiếng hét lên:

“Lưu Xuân Sinh”

“Có”

Tiểu Lưu đứng thẳng tắp đáp lời.

“Đứng sau quay! Bước đều hai mươi bước, bước!”

Theo khẩu lệnh, động tác của Tiểu Lưu vô cùng nghiêm chỉnh, cho đến khi Tiểu Lưu biến sau cửa lều Lão Phùng mới tiếp tục tiến đến gần Phương Chấn Đông, vẻ mặt thích hóng chuyện không khác được.

Phương Chấn Đông căn bản ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn liền đứng lên nói:

“Tôi ra bên ngoài xem một chút”

Cứ như vậy để Lão Phùng đứng đó.

Phương Chấn Đông ra khỏi lều, đã nhìn thấy Tiểu Lưu đang dán tai vào lều để nghe lén. Phương Chấn Đông hỏi:

“Thế nào? Mọi người à?”

Tiểu Lưu đứng nghiêm thẳng tắp, lớn tiếng hô:

“Vì nhân dân phục vụ, vĩnh viễn không mệt”

Phương Chấn Đông vỗ vỗ bờ vai của anh, sải bước về phía trước, vừa đi vừa suy nghĩ:

“Năm tay, hôn....”

Nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Anh không tự chủ nhớ lại lúc hai người ở trong siêu thị, cô ở trong lòng anh vừa mềm mại lại ấm áp. Mùi thơm nhẹ nhẹ từ lỗ mũi chui thẳng vào trong lòng như từng sợi dây quấn lấy anh, tầng tầng lớp lớp. Có chút ngứa ngứa nhưng lại vô cùng thoải mái.

17. Chương 17

Chương 17

Nơi xa pháo hoa đốt sáng lên tận chân trời, Hàn Dẫn Tổ đến bên cửa sổ nhìn ra xa xa. Cái thành phố này thật linh hoạt trong chớp mắt, từ yên lặng đến chớp mắt chỉ là trong một giây lát.

Bùm, bùm, âm thanh mơ hồ truyền đến, trên không từng bông pháo hoa nổ rộ như những bông tuyết nhỏ, tản ra rồi từ trên không trung rơi xuống. Ngoài cửa sổ khê sáng lên, trong nháy mắt vô cùng xinh đẹp và đầy phong tình.

Hàn Dẫn Tổ không tự chủ nhớ tới ngày xưa, vào dịp năm mới mẹ sẽ mua đèn lồng đỏ lớn về, trang trí trong nhà đây không khí của Tết. Người trong một nhà quay quần bên nhau cười nói vui vẻ, cùng ăn bữa cơm đoàn viên. Nhớ tới bà ngoại làm các món rán, mẹ nấu các món hầm.....

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô, chẳng biết từ lúc nào phương xa đã trở lại màu đen nguyên thủy của màn đêm, trầm trầm, thỉnh thoảng có tia sáng nhỏ lóe lên rồi biết mất trong nháy mắt.

Hàn Dẫn Tổ trở lại cầm điện thoại lên nhìn màn hình không khỏi nhăn mày. Đạo này Trịnh Vĩ không ít lần gọi điện cho cô mà cô thì không tiếp. Đối với loại đàn ông vô sỉ này thì cô đã hoàn toàn hiểu rõ.

Đến lúc này, cô mới biết cuộc hôn nhân của cô thật sự đã quá nóng vội, cô căn bản không hiểu rõ hắn đã như thế. Trước kia cô cảm thấy Trịnh Vĩ mặc dù có nhiều khuyết điểm nhưng ít nhất vẫn còn kiêu ngạo, nhưng bây giờ hắn ngay cả điểm này cũng mất hết rồi.

Hai năm vợ chồng cô đã quá hiểu bản chất hắn chỉ là một tên đàn ông ích kỷ. Ban đầu lúc hai người ly hôn đoán chừng hắn không muốn, bị mình làm cho chàm nọc rồi mới ký tên. Sau đó bị Hàn Dĩnh quấn lấy hắn mới biết mình khó mà thoát thân.

Hàn Dẫn Tổ quá rõ ràng áp lực trên người hắn ta. Áp lực kinh tế đủ để phá vỡ tất cả phong hoa tuyết nguyệt. Hơn nữa cô vẫn biết Trịnh Vĩ sẽ không thật sự coi trọng Hàn Dĩnh, kẻ đàn ông như thế đã ti tiện thì Trịnh Vĩ càng ti tiện hơn.

Nhưng tại sao hắn ta còn mặt mũi mà đến quấy phá cô? Cô nhấn nút từ chối, nhưng chỉ sau một lát anh ta lại gọi điện tới, như thế mấy lần cô thật phiền chết đi được.

Cuối cùng đành nhận:

“Anh có chuyện gì?”

“Tiểu Tổ, điều này. Anh nghe nói em không về quê, nếu không thì anh qua đón em tới đây, một mình em làm sao có thể qua năm mới được.”

“Cám ơn đã quan tâm, không cần”

Hàn Dẫn Tổ lãnh đạm mở miệng, Trịnh Vĩ nhìn mẹ hắn sau lưng một cái. Mẹ hắn vừa nhìn đáng vẻ con trai thật vô dụng vội đoạt lấy điện thoại:

“Hàn Dẫn Tổ, cô đừng có mà bắt nạt người đàn ông hoàng như Vĩ Vĩ. Cô dám sau khi ly hôn mang hết tiền gửi ngân hàng đi, giờ Vĩ Vĩ làm sao có thể sống qua ngày? Cô thật quá độc ác mà, mau đem trả lại một nửa đây!”

Cái bà mẹ chồng trước này thích nhất là cãi chày cãi cối không ưa nói lý, trước kia Hàn Dẫn Tổ nhin, nghĩ dù sao cũng là mẹ chồng, nhưng giờ cô thấy điều đó là không cần thiết.

Hàn Dẫn Tổ lạnh lùng nói:

“Tiền gửi ngân hàng nào? Con trai bà kiếm được bao nhiêu tiền bà thật không biết sao? Bà hỏi con trai bà một chút xem tiền trả góp nhà ai trả, tiền xe trả góp là ai trả? Lúc ly hôn nhà và xe một phần tôi cũng không muốn. Tiền gửi ngân hàng là do tôi dạy vẽ mà kiếm được, nếu có một phần của anh ta tôi trả lại toàn bộ luôn.”

Nói xong, Hàn Dẫn Tổ liền cúp điện thoại. Mà mặt mẹ Trịnh Vĩ cũng giận đến xanh tím. Để điện thoại xuống bắt đầu tru tréo:

“Vĩ Vĩ, con nói xem, nếu như ban đầu không để cho con lấy đứa con gái vùng khác, cứ để con tìm cái loại ông mặt lẩn phẩn về nhà chỉ được bộ dạng đẹp mắt thì làm ăn được gì? Ly hôn xong một phần tiền cũng không để lại, mẹ phải đi tìm cô ta mới được. Cô ta muốn chiếm hết tiền à? Đừng hòng!”

Trịnh Vĩ dè huyệt Thái Dương đang co rút đau đớn:

“Mẹ, mẹ đừng tranh giành làm gì, con đã sớm hỏi rồi, nếu Tiểu Tổ tranh với con thì nhà đều có phần của cô ấy, xe cũng vậy. Còn tiền gửi ngân hàng là đúng do cô ấy cực khổ mà kiếm được, tiền lương hai năm qua của con cũng không có nhiều như vậy để xả giao hết. Hiện tại chúng ta để cô ấy giữ tiền ngân hàng cũng không phải là quá mức.”

“Cái gì mà không quá, mày đúng là đồ ngu! Đã ly hôn rồi thì cần gì để ý đến những thứ vô dụng này làm gì, nhà cũng là tên của cha mày, tao đã sớm đề phòng cô ta nên xe cũng để tên mày. Đi thì cô ta có thể đi nhưng trong tay cô ta nhiều tiền như thế mà mày thì không có chút nào đấy!”

Trịnh Vĩ từ từ đứng lên:

“Mẹ! Tiền! Tiền! Tiền! Trong mắt mẹ chỉ có tiền chứ không có gì khác đúng không? Tiền là do người ta kiếm được chứ đâu phải mình, nếu mẹ nghĩ chưa thông thì con về trước đây.”

Nói xong, xoay người lão đảo đi ra cửa, mặt mẹ Trịnh Vĩ vẫn không thay đổi lập tức quay sang cầu nhàu với chồng mình đang trầm mặc:

“Đấy ông xem, tôi vừa nói vài câu mà nó đã như vậy rồi. Ban đầu tôi đã nói không đồng ý cưới cô ta, nếu ông cũng kiên quyết thì đâu phải cảnh gà bay trứng vỡ như thế này?”

Trịnh Kim Sinh nhú nhú mày:

“Bà tạm thời bớt lời đi! Con dâu có gì không tốt? Học vấn tốt, công việc tốt, lại chịu khó. Bà chỉ giỏi bới móc, bà xem có con dâu nhà ai bằng Tiểu Tổ không? Chuyện ly hôn vốn là lỗi của Vĩ Vĩ, bà cũng không phải không biết. Cùng người đàn bà khác lên giường của chính mình bị Tiểu Tổ bắt gặp, mặt mũi đều mất hết. Tôi bị những bạn bè cũ hỏi thăm mà ngượng ngùng không dám mở miệng. Bà còn dòm ngó đến tiền của Tiểu Tổ. Nếu bà đã nói thì tôi cũng nói thẳng, người ta đã làm quần quật để trả tiền hộ cho con mình bà còn muốn thế nào? Muốn bắt nạt người thì cũng không phải lúc nào cũng bắt nạt được đâu.”

Mẹ Trịnh Vĩ tức không chịu được:

“Ông thật lớn tiếng, thế tiền nhà và tiền xe của con trai ông giờ không trả nổi nữa rồi, ông bảo con ông phải làm gì bây giờ?”

Trịnh Kim Thanh đứng lên:

“Trả không được thì bán nhà, bán xe, dù sao cũng đã ly hôn lại còn muốn đòi tiền người ta sao? Làm người phải tích đức cho đời sau, đừng thấy người ta ở nơi khác đến mà bắt nạt. Tôi đi ngủ đây.”

Nói xong xoay người vào nhà, mẹ Trịnh Vĩ càng tức thêm. Mình không được lòng người trong ngoài rồi, mà ly hôn cũng tốt, vừa đúng lúc có thể giới thiệu người khác ưng ý cho con trai mình.

Bà ta tính toán vô cùng hoàn hảo, nhưng bà ta không biết con trai mình đã dính phải keo da trâu, muốn bỏ cũng không được.

Trịnh Vĩ vừa vào nhà thì đã nhìn thấy Hàn Dĩnh đang ngồi vắt vẻo trên sofa để xem TV, trên khay trà để ở trên bàn còn bày ra một đồng hồ ăn, trong tay còn cầm lon cô ca. Vừa nhìn thấy hần cũng không thêm động đậy, quay đầu lại:

“Về rồi?”

Trịnh Vĩ không thể không nhớ tới vợ trước, khi đó bất kể mình về sớm hay muộn thì nhà luôn luôn sạch sẽ đâu vào đấy. Nhưng Hàn Dĩnh này thật là người hần không thể biết trước được lại là người đàn bà dơ dáy đến vậy. Hoặc là trước mặt hần giả bộ, bây giờ thì hoàn toàn hiện nguyên hình.

Trịnh Vĩ mặc kệ cô ta, cởi áo khoác ra móc lên mắc áo, đổi giày rồi đi vào toa lét. Hàn Dĩnh đi dép vào đuổi theo:

“Anh có nói chuyện với mẹ anh không đó? Khi nào chúng ta đi đăng ký đây? Mẹ em gọi điện thoại tới giục mấy lần rồi.”

Trịnh Vĩ kéo chiếc khăn lông lau tay, nghe xong lời này liền không nhin nổi nói:

“Cô gấp gấp làm gì, mẹ tôi còn chưa gặp cô. Tôi muốn kết hôn liền kết ngay được sao?”

Hàn Dĩnh suy nghĩ chốc lát rồi hừ một tiếng:

“Trịnh Vĩ, anh đừng để tôi chú ý đến những chuyện này. Chỉ cần nhìn tôi cũng biết là anh còn day dứt với Hàn Dẫn Tố. Tôi nói cho anh biết, cả đời này đừng mong bỏ rơi được tôi, chỉ cần anh dám tôi sẽ đi tìm lãnh đạo của anh để nói chuyện.”

Trịnh Vĩ tức anh ách, hận nhìn cô ta chằm chằm, bắt đầu nói không thềm cân nhắc nữa:

“Cô nói đứa trẻ trong bụng là của tôi sao? Hàn Dĩnh, hôm nay tôi nói cho cô biết, cô đừng có mà được voi đòi tiên. Lúc cô lên giường với tôi thì cô cũng chẳng còn gì rồi.”

Sắc mặt Hàn Dĩnh trắng bệch:

“Trịnh Vĩ anh có còn là người không mà dám nói như vậy? Đứa trẻ này có phải là con của anh hay không thì anh rõ ràng nhất. Lúc anh lên giường với tôi thì sung sướng, đến giờ lại muốn trở mặt không chịu nhận. Tôi nói cho anh hay, Trịnh Vĩ, tôi không phải là Hàn Dẫn Tố. Tháng sau phải đi đăng ký với tôi, nếu không đừng trách tôi không nể mặt, dù sao thì có mất thể diện hay không thì tôi cũng không quan tâm.”

Gân xanh nhảy lên đầy trán Trịnh Vĩ, chợt nhớ cân nhắc lại, sắc mặt trầm xuống:

“Được được, đều là lỗi của tôi, bây giờ cô mang thai đừng tức giận, kết hôn không phải là không thể. Nhưng cô thấy đấy, tiền nhà và tiền xe đã đến kỳ thanh toán rồi. Tháng trước miễn cưỡng chống đỡ được, tháng này còn chưa tìm ra cách. Còn con sinh ra thì tiền tã, sữa tã, sữa tắm cả đồng tiền. Cô lại ngồi không, chúng ta biết sống sao đây? Tôi chưa đủ phiền sao?”

Hàn Dĩnh liếc hần một cái:

“Mẹ em nói trong tay cha em còn chút tiền, khi nào em kết hôn sẽ cho em làm của hồi môn.”

Trịnh Vĩ không thể nào tin nhìn cô ta:

“Cha cô có tiền? Lúc trước khi tôi và Tiểu Tố kết hôn mẹ cô còn đòi tiền sính lễ cơ mà? Mà nghe nói khi Tiểu Tố học đại học kêu không có tiền sao giờ lại đột nhiên có tiền?”

Hàn Dĩnh bĩu môi:

“Đó là mẹ ruột của em, đối với em dĩ nhiên là khác.”

Trịnh Vĩ ôm lấy cô ta ngồi lên ghế sofa:

“Em ước chừng xem có bao nhiêu tiền, có thể thanh toán tiền nhà đợt này không?”

Hàn Dĩnh liếc hẩn một cái:

“Nơi đây dù sao cũng là thành phố, giá nhà cao như vậy làm sao có thể. Ngay cả có cũng chỉ có chừng mười vạn. Trước tiên anh đem bán xe đi, tiền nhà tiết kiệm sau cũng đủ rồi. Mà trước kia không phải anh cùng Hàn Dẫn Tổ sống rất sung túc sao?”

Trịnh Vĩ nói thầm trong lòng, đó là vì Tiểu Tổ có thể kiếm tiền. Nói thật Trịnh Vĩ cảm thấy trước mắt thật tối đen như mực. Trước kia hẩn luôn oán giận Hàn Dẫn Tổ vì cô không thích xã giao, nhưng không thể không phủ nhận cuộc sống gia đình của bọn họ rất ổn định, trôi qua vô cùng tốt đẹp.

Đồng nghiệp cũng hâm mộ hẩn, về ăn mặc cũng không kém đồng nghiệp, thuốc lá cũng xịn hơn, có nhà có xe, không hề túng quẫn. Nhưng khi chưa cùng sống với Hàn Dĩnh thì Trịnh Vĩ không cảm thấy lúc trước là tốt đẹp như thế. Đừng nói chuyện Hàn Dĩnh hết ăn lại nằm sống qua ngày. Đối với tương lai cô ta một tỷ kế hoạch cũng không có. Còn mẹ hẩn không biết sẽ nói thế nào đây.

Trong đầu Trịnh Vĩ rối như tơ vò, ngổn ngang không thể lần ra đầu mối. Chợt nhớ tới người quân nhân hôm đó giúp Tiểu Tổ khuôn đồ bèn tò mò hỏi:

“Hàn Dĩnh, người sỹ quan hôm đó em có biết không? Có phải là người thân thích nhà em không?”

Hàn Dĩnh nhìn thẳng hẩn:

“Thế nào? Còn nhớ thương Hàn Dẫn Tổ? Nhìn người ta có người đàn ông mới liền ghen tỵ?”

Trong lời nói mang theo châm chọc khiến Trịnh Vĩ giấy nảy lên:

“Cô nói lung tung gì đó? Tôi và chị cô đã ly hôn cô còn muốn gì nữa?”

“Tôi thế nào?”

Hàn Dĩnh cười lạnh hai tiếng:

“Trịnh Vĩ đừng tưởng rằng chút ít tâm tư kia của anh tôi không biết.. Hôm nay tôi nói luôn cho anh hay, nơi này là của Hàn Dĩnh tôi đây, không có cửa cho Hàn Dẫn Tổ đâu.”

18. Chương 18

Chương 18

Mất đi mới biết quý trọng người ta ai cũng vậy mà Trịnh Vĩ lại càng hơn thế. Trước kia khi chưa ly hôn, hẩn thấy Hàn Dẫn Tổ có nhiều thứ không thuận mắt mình, so với vợ người khác còn kém xa lại còn cổ hủ không hiểu phong tình.

Cho nên hẩn mới thích Hàn Dĩnh cũng là bởi vì hai người khác nhau một trời một vực. Lại còn có kiểu kích thích bí ẩn khó nói nên lời nữa. Nhưng sau khi ly hôn hẩn mới phát hiện vợ trước thật quyến rũ mười phần. Vả lại bên cạnh lại xuất hiện người mới theo đuổi khiến đáy lòng đàn ông của hẩn xông lên cảm giác không cam lòng giống như ngàn vạn con kiến đang gặm nuốt hẩn.

Hơn nữa giờ cùng so sánh với Hàn Dĩnh, Trịnh Vĩ mới biết vợ trước tốt bao nhiêu. Cho nên giờ hai người không còn quan hệ nhưng hẩn vẫn không dễ dàng buông tay như vậy. Thật vất vả lắm hẩn mới kiếm được địa chỉ của Hàn Dẫn Tổ, cô đang ở một tiểu khu mà vừa đúng lúc cô vừa mang bao lớn bao nhỏ về nhà.

Qua năm mới, tháng giêng, tuyết đã ngừng rơi, khí trời dần ấm lên, tuyết trắng ban ngày tan đi ban đêm lại đông lại thành tầng băng mỏng. Trừ tuyến giao thông vẫn còn chỗ khác rất trơn trượt khó đi.

Trời như vậy tuyệt đối không nên ra cửa nhưng Hàn Dẫn Tổ không thể không ra ngoài mua đồ. Tròn một tuần lễ ở nhà, đồ ăn trong nhà đã cạn sạch, nếu không ra sợ là phải dựa vào đồ hộp, mà cô lại ghét nhất đồ hộp, nếu không phải bắt buộc dĩ cô sẽ không ăn.

Xa xa đã nhìn thấy xe Trịnh Vĩ, xe này là lúc đầu hai người cùng nhau chọn, màu lam ngọc ở giữa tuyệt động và ánh mặt trời rất nổi bật. Mà trạm xe bus lại cạnh chỗ Trịnh Vĩ đang đậu xe.

Bề ngoài Trịnh Vĩ cũng không phải là kém, miễn cưỡng coi như là kiểu đàn ông cao lớn anh tuấn. Trên người mặc chiếc áo len và khoác chiếc áo bông bên ngoài vừa đúng là đồ cô mua cho hắn. Đứng ở đó cũng xem như là đẹp mắt, cũng không lạ khi Hàn Dẫn coi trọng hắn.

Nhưng người đàn ông ích kỷ và dối trá như hắn cô đã lãnh đủ rồi. Cô thật không hiểu vì sao lý do ly hôn khó nghe như vậy hắn cũng thốt ra được, đến nay đã không thể vãn hồi nữa rồi, còn việc vui với Hàn Dẫn cũng đang tiến dần từng bước mà vì sao cứ hai ba bữa lại tới quấy rầy cô?

Gọi điện thoại đã không nhận thế nhưng còn tìm được tới nơi này. Ánh mắt cô dừng lại một chút rồi đi về phía trước, xem Trịnh Vĩ như kẻ xa lạ.

Trịnh Vĩ cũng đã sớm nhìn thấy Hàn Dẫn Tổ, cô mặc một chiếc váy trắng, eo thắt bằng chiếc thắt lưng to bản làm nổi bật thân hình mảnh khảnh và đi đôi boot. Khuôn mặt nhỏ nhắn ước chừng chỉ bằng một bàn tay núp trong chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, chiếc mũ len đội trên đầu với những sợi tóc rũ xuống vai xa xa nhìn thật trẻ tuổi. Như một cô sinh viên vừa mới từ giảng đường về vậy.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô Trịnh Vĩ không khỏi ngỡ ngàng khi thấy hai mắt cô tỏa sáng giống như vàng sáng nhẹ nhàng bao quanh người cô làm lòng hắn chợt hỗn loạn.

Nghiêm túc mà nói, Trịnh Vĩ không nghĩ rằng Hàn Dẫn Tổ sẽ thật sự ly hôn với mình. Lúc đầu hắn chỉ cảm thấy cô tức giận muốn dùng ly hôn để uy hiếp hắn, sau khi ký tên mới biết cô hoàn toàn nghiêm túc.

Sau đó Trịnh Vĩ lại nghĩ tới giống như lời Hàn Dẫn nói, cho dù cùng Hàn Dẫn Tổ làm hai năm vợ chồng nhưng hắn vẫn không thực sự hiểu rõ cô gái này. Nhìn nhu nhược hiền hòa nhưng khi dứt khoát quyết định thì mười đầu trâu cũng không thể kéo lại được.

Trịnh Vĩ vẫn cho rằng Hàn Dẫn Tổ hận hắn nên mới không nhận điện thoại của hắn, đối với ý tốt của hắn trước đó cũng không nghe thấy và không hỏi. Nhưng Trịnh Vĩ vẫn cảm thấy không cam lòng, nếu như có thể hắn vẫn muốn cùng Hàn Dẫn Tổ phục hôn chứ không muốn cùng Hàn Dẫn kết hôn.

Trịnh Vĩ tiến lên một bước, cản Hàn Dẫn Tổ đang đi trên đường, đưa tay giằng lấy hai túi lớn trong tay cô. Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng lui về phía sau một bước tránh né hắn, thả túi xuống đất ngẩng đầu nhìn hắn:

“Trịnh Vĩ, tôi với anh đều là người trưởng thành, cái loại đùa giỡn ngu ngốc này đừng trình diễn nữa được không?”

Trên mặt Trịnh Vĩ có một tia bi thương thoáng qua:

“Tiểu Tổ, trước kia em đâu phải như thế này? Trước kia em dịu dàng sẵn sàng, lời anh nói em đều nghe, cho dù anh làm sai chuyện gì em cũng cười trừ. Tại sao lần này không như vậy? Anh đã chờ thật lâu, cảm thấy tình cảm của chúng ta vẫn còn, chỉ là anh nhất thời hồ đồ mà mắc phải sai lầm. Nếu như em tha thứ cho anh, anh đảm bảo, anh đảm bảo sẽ không có chuyện tương tự xảy ra. Là thật đó!”

Biểu tình Trịnh Vĩ dường như rất chân thành và tha thiết. Hàn Dẫn Tổ tức giận nhíu chặt mày, lạnh lùng nhìn Trịnh Vĩ. Không hiểu tại sao người đàn ông này có thể nói ra miệng những lời như vậy, sám hối có cần thiết không? Phạm sai lầm còn phải xem là lỗi gì? Loại sai lầm như anh ta nói muốn tha thứ liền có thể tha thứ sao? Huống chi anh ta còn ở chung với Hàn Dẫn, vô sỉ không giới hạn đúng là miêu tả chính xác nhất về hắn.

Hơn nữa đây đưa đến chết như hắn càng làm cô thêm ghê tởm trong lòng. Hít sâu hai lượt cô mới nói:

“Trịnh Vĩ, tôi cảm thấy cái vấn đề rắc rối này có chút buồn cười. Cha tôi gọi điện tới nói anh và Hàn Dẫn sắp kết hôn, anh lại đến đây tìm tôi để nói những lời sám hối này anh thấy có lạ không? Các người thông đồng với nhau diễn vở tuồng gì tôi không thêm quan tâm, xin đừng quấy rầy tới cuộc sống của tôi. Trong

ký ức của tôi, tôi thiếu Trịnh Vĩ cũng là một người kiêu ngạo, xin đừng mang điểm tốt duy nhất mà anh có được chà đạp dưới chân.”

Trên mặt Trịnh Vĩ thật là khó coi, hắn không biết Hàn Dẫn Tổ lại là người sắc bén như vậy, lời nói như dao găm không nể mặt chút nào. Hắn ngượng ngùng một hồi rồi lại nổi giận, nghĩ rai sao mình đã hạ mình tới đây năn nỉ nhưng cô lại có thể nói lời quyết tuyệt đến vậy. Hắn không biết mình còn có thể nói gì được nữa.

Hai người cứ đứng như vậy, chợt nghe phía sau có giọng nói chói tai vang lên:

“Trịnh Vĩ, tôi biết ngay là anh đến tìm cô ta mà, anh dám phụ lòng tôi sao? Hai ngày nay nói ngon nói ngọt là gạt tôi, thật ra trong lòng anh vẫn còn cô ta!”

Thân thể Hàn Dẫn Tổ cứng đờ, đối với cái màn hoạt náo này cô đã xem đủ rồi. Không thèm nhìn Hàn Dĩnh đang ở phía sau, cầm cái túi lên lại bị Hàn Dĩnh như điên cuồng túm lấy tay:

“Hàn Dẫn Tổ cô không được đi, chúng ta phải nói rõ ràng ở đây, Trịnh Vĩ anh chọn cô ta hay là tôi, nói mau?”

Hàn Dẫn Tổ vung tay hất tay cô ta ra:

“Tôi và cô không có gì để nói hết, vấn đề đó hai người tự mà giải quyết lấy không liên quan tới tôi.”

Hàn Dĩnh ha ha cười lạnh hai tiếng, thái độ vừa ghen tỵ vừa tựa như hận thù:

“Đúng rồi! Cô và tôi không giống nhau, mẹ tôi nói rất đúng. Cô và mẹ cô là một dạng đừng xem vẻ bề ngoài đáng thương mà biết bên trong thủ đoạn câu dẫn đàn ông chưa bao giờ kém.”

“Bốp.”

Hàn Dẫn Tổ xoay người vung tay hung hăng quăng một cái tát, mẹ của cô đã nằm yên dưới đất, cô không cho phép ai dám ô nhục. Hơn nữa lại là kẻ vô sỉ như mẹ con Hàn Dĩnh.

Cái tát của Hàn Dẫn Tổ dường như là dùng hết sức mà Hàn Dĩnh lại không nghĩ người nhu nhược như Hàn Dẫn Tổ lại có thể đánh cô ta được. Thật là sơ sót nên không chuẩn bị bị tát mạnh như thế này.

Mặt bị xoay qua một bên nhanh chóng nổi lên dấu năm ngón tay rõ ràng, người cũng lao đảo lùi về sau hai bước. Hàn Dĩnh nào có thích bị thua thiệt dùng sức xông lên định sống mái với Hàn Dẫn Tổ:

“Cô dám đánh tôi, Hàn Dẫn Tổ, mày là đồ tiện nhân giống như mẹ mày đều là đồ tiện nhân...”

Lại bị Trịnh Vĩ kéo lại:

“Hàn Dĩnh cô điên rồi, cô còn muốn làm loạn lên sao?”

Hàn Dẫn Tổ không chút nào sợ hãi tiến lên một bước, ánh mắt sắc như dao nhìn Hàn Dĩnh, từng từ như rít qua kẽ răng:

“Cô dám nói mẹ tôi lại lần nữa xem?”

Hàn Dẫn Tổ như vậy, đừng nói là Hàn Dĩnh, ngay cả Trịnh Vĩ cũng cảm giác quá xa lạ. Cả người cô như bốc hỏa, khuôn mặt nhỏ đanh lại, đanh đến đỏ lên. Mắt mở thật to nhìn chằm chằm Hàn Dĩnh nếu như Hàn Dĩnh còn dám nói thêm một từ cô sẽ liều mạng với cô ta luôn.

Cả người khí thế của lăm lệt như đao, loại khí thế này ngay cả người luôn làm người ta giận điên người như Hàn Dĩnh cũng không dám can rõ. Trịnh Vĩ giật mình nhìn Hàn Dẫn Tổ. Đây là cô gái dịu dàng mà hắn biết ư? Cô lúc này tựa như nữ đầu sỏ đang đối đầu với kẻ địch trên chiến trường vậy.

Sau một hồi lâu Hàn Dĩnh mới phục hồi lại tinh thần lại bắt đầu la lối om sòm với Trịnh Vĩ:

“Trịnh Vĩ, anh còn là đàn ông sao? Cứ trơ mắt nhìn người ta khi dễ vợ con mình, đồ vô dụng khốn kiếp!”

Vừa mắng vừa đánh Trịnh Vĩ, móng tay bén nhọn cào cào lên mặt Trịnh Vĩ tạo thành mấy vết. Hàn Dẫn Tổ dần nguôi giận không thèm nhìn đôi nam nữ này nữa, quay sau mấy bước cầm túi đồ định đi.

Hàn Dĩnh bị thua thiệt nào chịu bỏ qua, vừa thấy cô định đi không biết lấy sức mạnh từ đâu ra đẩy Trịnh Vĩ xông lại túm lấy Hàn Dẫn Tổ. Hàn Dẫn Tổ bị dẫm lên miếng băng mỏng trên đường liền bị trượt chân ngã về phía sau.

“Tiểu Tổ.”

Trịnh Vĩ sợ hết hồn, hô một tiếng, chạy tới đỡ lấy cô nhưng đã quá chậm, Hàn Dẫn Tổ đã bị ngã lăn xuống bậc thang. Trịnh Vĩ tới muốn đỡ lấy cô nhưng cô dứt khoát hất tay hất ra, lại rên một tiếng, cánh tay đau không nhúc nhích được.

Muốn đứng lên nhưng chân không thể nhúc nhích được. Hàn Dĩnh đứng trên bậc thang không biết thật giả ngồi xồm xuống kêu la:

“Trịnh Vĩ, bụng em đau quá, anh mau tới đây đưa em tới bệnh viện. Trong bụng em là con của anh đó....”

Trịnh Vĩ có chút chần chừ. Chợt điện thoại của Hàn Dẫn Tổ vang lên, cô cử động tay phải một chút thấy có thể hoạt động được bèn lấy điện thoại ra nghe:

“Alô.”

Nghe giọng nho nhỏ của Hàn Dẫn Tổ, Phương Chấn Đông liền biết là có chuyện rồi. Đó là giọng của người đang nhịn đau, thậm chí cô còn nghe được tiếng hô hấp nặng nề của cô. Trong nháy mắt mặt anh trầm xuống.

Hôm nay Phương Chấn Đông mới trở về nơi đóng quân, sau đó giao hết việc cho Lão Phùng xử lý liền rong ruổi lái xe đến đây. Trước khi đi Lão Phùng còn dặn dò anh vài câu mà những thứ này hoàn toàn vô dụng với anh. Cái khuôn mặt lạnh như băng vạn năm kia ngay cả tóc gáy dựng cũng không thể cụp xuống được làm Lão Phùng cảm thấy vô cùng thất bại. Lão cứ thì thầm trong miệng: “Tiểu tử, chẳng lẽ cậu nói chuyện yêu đương với con gái nhà người ta cũng cái mặt này, thật là nhìn ai cũng đều vậy à?”

Phương Chấn Đông hoàn toàn thềm để ý đến Lão Phùng đang lăm lăm, dù trên mặt anh không biểu hiện gì nhưng trong lòng thì như cỏ đang mọc lan tràn, hận không thể lập tức đến gặp nha đầu kia.

Vào thành phố không thể chờ đợi nổi bèn gọi điện thoại, vừa nghe thấy tin tức của nha đầu không cần biết thế nào hỏi luôn:

“Cô đang ở đâu?”

Giọng nói bá đạo không thể cự tuyệt nổi, ngay cả Trịnh Vĩ cũng nghe rất rõ ràng.

“Tôi ở cửa tiểu khu.”

Hàn Dẫn Tổ trầm mặc hồi lâu, vẫn đành ngoan ngoãn mở miệng.

“Ở yên ở đó, đừng động đây.”

Giọng Phương Chấn Đông vừa dứt thì điện thoại đã bị ngắt rồi.

19. Chương 19

Chương 19

Theo tiếng thắng xe chói tai, chiếc xe Jeep quân dụng để lại một vết cua đẹp đẽ rồi dừng hẳn bên cạnh xe Trịnh Vĩ. Hàn Dĩnh dường như phải nheo mắt lại mới nhìn thấy được người đàn ông trắng kiện nhảy từ trên xe xuống.

Quân trang mặc trên người anh càng thêm uy vĩ cao ngất, ngũ quan anh tuấn như pho tượng. Cái loại khí thế bức người đó làm cho người như Trịnh Vĩ đứng bên cạnh có phần ti tiện.

Trong lòng Hàn Dĩnh kinh hoàng không yên, mặc dù là trước đây cũng là người đàn ông này giúp đỡ Hàn Dẫn Tổ đi khuôn đồ nhưng thật ra lúc đó Hàn Dĩnh không để ý nhiều lắm. Cô vẫn cho rằng Hàn Dẫn Tổ là vì mặt mũi nên kiếm đàn ông đến để giữ thể diện, nhưng hôm nay, giờ phút này bị ánh mắt sắc bén như dao đảo qua khiến trong lòng Hàn Dĩnh không ngừng run lên.

Người đàn ông này vô cùng lạnh lùng mà lại xuất sắc như thế, nếu như anh ta là người đàn ông mới của Hàn Dẫn Tổ.

Nghĩ đến chỗ này, một sự mãnh liệt hơn cả ghen tỵ xông lên đầu, cô cũng không hiểu vì sao Hàn Dẫn Tổ lại tốt số như vậy. Bị vứt bỏ rồi còn gặp được người đàn ông cực phẩm đến thế.

Phương Chấn Đông chỉ là khẽ nhắc mắt cũng đoán ra được tình huống hiện tại. Chân mày rậm đen cau lại, liếc qua Trịnh Vĩ cùng Hàn Dĩnh, mặc dù chỉ là cái chớp mắt nhưng lại lạnh lẽo đến cùng cực.

Theo bản năng, Trịnh Vĩ lui về phía sau hai bước, Phương Chấn Đông bước mấy bước đi tới, ngồi xổm xuống, tay cầm một chân của Hàn Dẫn Tổ lên nghe cô rên một tiếng, đau không thở được.

Phương Chấn Đông ngẩng đầu nhìn cô một cái, một cánh tay cường ngạnh xóc dưới nách cô, một tay khác đỡ lấy chân cô, đồng thời không quên cầm hai túi lớn trên mặt đất dễ dàng bế Hàn Dẫn Tổ lên.

Hàn Dẫn Tổ kêu lên một tiếng, cánh tay theo bản năng ôm chặt lấy cổ anh. Khóe miệng Phương Chấn Đông khẽ nhếch lên rồi xoay người sải bước.

Trịnh Vĩ dường như có chút chật vật lùi sang hai bước nhường đường, Phương Chấn Đông đi được vài bước chợt dừng lại nói:

“Là đàn ông chỉ nên nói, không nên làm khó phụ nữ, có chuyện gì cứ tìm đến tôi. Tôi là Phương Chấn Đông.”

Trịnh Vĩ cùng Hàn Dĩnh cứ nhìn Phương Chấn Đông như vậy ôm Hàn Dẫn Tổ vào cửa tòa nhà. Cứ đứng như vậy một hồi lâu. Người đàn ông kia thật là khí thế bức người, Trịnh Vĩ biết mình không bao giờ có thể chọc được vào loại người kia.

Nhìn tình hình này, người sĩ quan kia và Hàn Dẫn Tổ tuyệt không phải là quan hệ bình thường. Trong lòng Trịnh Vĩ nổi lên cảm giác thất bại khó hình dung. Hắn vẫn cho rằng Hàn Dẫn Tổ giả cho mình là có chút với cao rồi. Nhưng hôm nay hắn mới cảm thấy chân thật rằng cô rời bỏ mình thì có thể kiếm được người đàn ông còn cao hơn mình rất nhiều.

Hơn nữa, tư thái của người đàn ông ôm cô trong ngực xem cô như là thứ trân bảo dễ vỡ, che chở cẩn thận đến thế,....Quét mắt sang nhìn Hàn Dĩnh không nhìn được mở miệng:

“Náo cũng náo loạn rồi, mặt cũng mất rồi, cô không đi thì tôi đi.”

Nói xong, mở cửa xe ngồi vào. Một trời một vực, chưa bao giờ trong một khắc làm Hàn Dĩnh cảm thấy đàn ông có thể khác nhau một trời một vực như thế. Thái độ của Trịnh Vĩ với cô và thái độ người sĩ quan kia với Hàn Dẫn Tổ, Hàn Dĩnh đột nhiên cảm thấy Hàn Dẫn Tổ vẫn là công chúa cao cao tại thượng còn mình vĩnh viễn chỉ là con vẹt xấu xí chỉ biết núp vào góc tối gặm nhấm nỗi ghen tỵ của bản thân.

Thượng Đế thật rất không công bằng, nhưng Hàn Dĩnh cũng rất hiểu rõ ràng, điều duy nhất bây giờ mình có thể làm là phải bắt bằng được Trịnh Vĩ. Mẹ đã dạy cô đối đãi với đàn ông là phải biết vừa đấm vừa xoa, tiến lui đúng lúc.

Hàn Dĩnh bước nhanh về phía trước, mở cửa xe rồi ngồi vào. Trịnh Vĩ đạp mạnh chân ga làm xe xông thẳng ra ngoài, Hàn Dĩnh còn chưa kịp thắt dây an toàn, người liền bị vọt về phía trước suýt bị đụng vào kính. Cố gắng ngồi vững, mắt bốc lửa nhìn Trịnh Vĩ:

“Sao, tức giận hả? Biết Hàn Dẫn Tổ sau khi ly hôn với anh còn được người tốt gấp trăm lần anh theo đuổi nên bị tổn thương lòng tự ái hả?”

Trịnh Vĩ âm trầm liếc cô một cái, nghiêng răng nói:

“Hàn Dĩnh, đừng có gây chuyện với tôi!”

“Tôi gây chuyện sao? Nếu không phải sau lưng tôi anh đi tìm Hàn Dẫn Tổ thì tôi đâu có phải vất vả trời lạnh theo dõi anh. Trịnh Vĩ, anh nên chấm dứt ý nghĩ ấy đi, anh nhất định phải lấy tôi, nếu không....”

Hàn Dĩnh nói chưa nói xong, liền bị Trịnh Vĩ nóng nảy cắt đứt:

“Nếu không cô sẽ tìm lãnh đạo của tôi để sinh sự. Hàn Dĩnh, cô chỉ có chút bản lĩnh như vậy để uy hiếp kẻ yếu thôi, uy hiếp tôi cô không có tư cách.”

“Không có tư cách?”

Hàn Dĩnh có chút tức giận:

“Hàn Dẫn Tổ có tư cách sao? Hình như người ta không còn để ý tới anh rồi. Nói dễ nghe là anh đã ly hôn với cô ta, nói không chừng bên ngoài đã sớm có người nên mới ly hôn với anh đấy....”

“Két.”

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, Trịnh Vĩ đạp phanh gấp, đầu Hàn Dĩnh đập một cái lên mặt kính trước mặt. Vợ quay người lại điên cuồng đánh Trịnh Vĩ:

“Anh muốn làm tôi sảy thai, muốn vứt bỏ tôi hả? Không có cửa đâu! Cái đồ đàn ông không có lương tâm, anh là tên khốn kiếp....”

Trịnh Vĩ đẩy cô ta ra:

“Cô làm loạn đủ chưa? Mẹ nó! Tôi sẽ từ chức, không đi làm nữa, cô cứ đi tìm lãnh đạo của tôi mà làm loạn, tùy!”

Hàn Dĩnh có chút ngây ngốc, trong lòng cô hiểu rõ đây chính là lợi thế duy nhất của mình. Nếu như điều này Trịnh Vĩ cũng không cần thì đánh chết hán cũng không cưới cô.

Hàn Dĩnh chợt đau buồn, nghĩ đến Phương Chấn Đông ôm Hàn Dẫn Tổ trong ngực, lại nghĩ đến đứa con mình đang mang mà Trịnh Vĩ không chút thương tiếc liền uất ức khóc toáng lên, vừa khóc vừa mắng....

Trịnh Vĩ vuốt vuốt mái tóc, đại khái cảm giác mình có chút quá đáng, nói thế nào thì đứa con trong bụng Hàn Dĩnh cũng là con hán. Chờ cơn giận lắng xuống mới lại gần dụ dỗ cô:

“Được rồi, được rồi, là tôi không đúng, cô cứ mỗi ngày dùng điều này uy hiếp tôi sao tôi không phiền? Còn nữa, Tiểu Tổ dù sao cũng là chị cô, tôi đến tìm cô ấy cũng phải lễ. Có vậy mà cô cũng phải đi theo sao?”

Hàn Dĩnh thút tha thút thít hừ một tiếng:

“Cô ta không chỉ là chị của tôi, mà còn là vợ trước của anh....”

Nhìn sắc mặt Trịnh Vĩ lại trầm xuống Hàn Dĩnh cũng biết nên thu lại, nuốt câu nói kế tiếp vào bụng, không nói ra miệng. Nhưng trong lòng ghen tỵ như vết bỏng lan tràn. Trong lòng không hiểu vì sao Hàn Dẫn Tổ có thể kiếm được người đàn ông như vậy. Trước kia cô thấy Trịnh Vĩ đã tốt hơn so với những người đàn ông khác rất nhiều.

Hai người dần dần an tĩnh lại, giấu suy nghĩ của mình không cho ai biết.

Vào thang máy, Hàn Dẫn Tổ liền giẫy giụa một cái, cô cảm thấy trên mặt mình nóng rát:

“A, cái này.... Phương Chấn Đông anh thả tôi xuống!”

Phương Chấn Đông cúi đầu nhìn cô một cái, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật như vậy. Trên người cô thoang thoảng mùi thơm nhẹ như thấm vào ruột gan anh.

Cô gái nhỏ trong ngực vô cùng khẩn trương, toàn thân cứng đờ, mặc dù đầu có tựa vào ngực anh nhưng lại hận không thể chôn sâu vào. Như vậy càng khiến cho Phương Chấn Đông càng nhìn xuống thấp hơn và rơi vào phần cổ bị lộ ra ngoài.

Khăn quàng cổ đã lỏng ra lộ ra chiếc cổ với đường cong tuyệt đẹp, trơn bóng và trắng bóc. Vài sợi tóc dính vào càng thêm quyến rũ động lòng người đến kỳ lạ. Phương Chấn Đông dường như ngay lập tức cảm thấy thân thể mình có cảm giác biến hóa phách lối không thể nào kháng cự được.

Phương Chấn Đông là một người đàn ông bình thường, hơn nữa đang tuổi trẻ khí thịnh, có dự vọng là vấn đề bình thường. Thường thì phần lớn tinh lực sẽ bị ném vào huấn luyện kỹ thuật quân sự cũng không được xem là khổ sở. Sau đó còn có nhiều cách để giải tỏa, đây là điều hoàn toàn bình thường.

Mặc dù trước kia cùng Chu Á Thanh kết hôn, đối với loại chuyện như vậy Phương Chấn Đông cũng không coi là quá nóng lòng. Người phụ nữ không đồng cảm với mình thì sự cách biệt càng lớn, cộng thêm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Vốn cùng không thích dính dáng đến hôn nhân, về phương diện này số lần của anh và Chu Á Thanh chỉ đếm trên đầu ngón tay. Khắc chế, ẩn nhẫn đối với quân nhân mà nói là điều phải học cho nên cấm dục thật ra cũng không khó.

Nhưng Phương Chấn Đông đột nhiên phát hiện, ôm cô gái nhỏ này vào trong ngực quả thật là một thách thức lớn. Xung động mạnh mẽ dồn dập như muốn lệch khỏi quỹ đạo. Mùi thơm nhẹ nhàng của cô lọt vào mũi có thể khiến anh muốn phát ra xúc động nguyên thủy nhất. Phương Chấn Đông cảm thấy nắm tay hay hôn gì đó không cần biết, hiện tại điều anh muốn làm nhất là đem cô nuốt hết vào trong bụng, một mẫu cũng không trừ lại.

Phương Chấn Đông hít thật sâu rồi ra lệnh:

“Không được nhúc nhích!”

Giọng điệu như vẫn cường ngạnh bá đạo như cũ. Hàn Dẫn Tổ còn nghe thấy trong giọng còn căng thẳng nữa, cô kinh ngạc nhìn anh vừa đứng gập ngay ánh mắt anh đang nhìn cô và tan ngay vào trong đó. Ánh mắt của anh vẫn thế, đen, sâu, lạnh lùng nhưng không biết có phải cô nhìn lầm hay không khi cô còn thấy nơi đáy mắt anh còn lóe lên ánh lửa. Giống như một tia sét trong nháy mắt sẽ cháy lan ra cả đồng cỏ khô, vô cùng nguy hiểm.

Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng cúi đầu, ngoan ngoãn để cho anh ôm vào ngực. Rõ ràng biết là mình không chọc nổi anh rồi. Trên người đàn ông này có một mùi vị nồng đậm như hoàn toàn vây lấy cô làm cô có cảm giác toàn thân như có điều gì đó khác lạ nhưng vẫn không dám động dấy.

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ tự khinh bỉ mình, sao lại để cho Phương Chấn Đông đến đây? Sao có thể yên lặng để anh ta thích làm gì thì làm? Chẳng lẽ kiếp trước bọn họ là thiên địch?....”

“Chìa khóa!”

Giọng Phương Chấn Đông trầm thấp vang lên, Dẫn Tổ mới phát hiện đã đến trước cửa rồi. Nhưng lấy chìa khóa trong túi áo khoác đơn giản như vậy lại khó mà làm được.

“Anh trước tiên hãy thả tôi xuống, cứ như vậy tôi không thể lấy chìa khóa.”

Phương Chấn Đông cúi đầu cô hồi lâu như đang cân nhắc lời cô nói là thật hay giả cuối cùng mới cẩn thận để cô xuống. Chân trái cô vừa chạm xuống đất một cái thì cả người lão đảo, may mà có anh vững vàng ôm cô lại:

“Ồ trong túi?”

Hàn Dẫn Tổ gạt đầu một cái, phát hiện chân phải không sao cả, còn chân trái thì chắc chắn bị thương rồi. Phương Chấn Đông thò tay vào túi cô lấy chìa khóa ra:

“Chìa nào?”

Hàn Dẫn Tổ đổ mắt chỉ cho anh. Phương Chấn Đông mở cửa, khê khom người không cho Hàn Dẫn Tổ cự tuyệt ôm cô vào đặt ở sofa phòng khách rồi quay lại cầm hai túi lớn mang vào. Anh bước tới ngồi xổm xuống nhìn chân cô.

Vào lúc này mới kiểm tra, cô thấy tay phải có thể hoạt động nhưng gan bàn tay do bị ngã nên bầm tím thành một khối, sờ vào có chút đau. Còn chân....

Hàn Dẫn Tổ kêu “A” một tiếng, Phương Chấn Đông đã lưu loát cởi giày và tắt chân cô ra. Bàn tay bắt đầu sờ nắn, lúc cô hô thì động tác của anh dừng lại, ngừng đầu nhìn cô một cái:

“Kiên nhẫn một chút tôi muốn xem xương của cô có bị thương tổn hay không.”

Hàn Dẫn Tổ cắn môi, theo động tác ngón tay anh thì nước mắt cũng mau ra, lại cảm thấy khóc trước mặt anh thì thật là mất mặt nên hết sức chịu đựng.

Thủ pháp Phương Chấn Đông rất chuyên nghiệp, thật ra thì coi là rất nhẹ, nhưng dù sao thì Hàn Dẫn Tổ cũng không phải là lính của anh cho nên có chút không chịu được. Cũng may sau một lúc anh cũng buông ra:

“Xương không sao, mắt cá chân bị trật rồi.”

Phương Chấn Đông ngẩng đầu lên mới phát hiện trong đôi mắt của cô gái nhỏ này đã ứa đầy nước mắt, còn cắn môi nhìn anh chằm chằm thật có mấy phần oán trách anh quá tay.

Mắt anh lóe lên rồi cuộc cũng nói được một câu được xem là ôn nhu sẵn sóc:

“Rất đau?”

Hàn Dẫn Tổ vô cùng khẳng định gật đầu, Phương Chấn Đông lại phun ra hai chữ:

“Yếu ớt”

Thiếu chút nữa khiến Hàn Dẫn Tổ tức chết, cô giận điên người quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn anh. Phương Chấn Đông cất giày cho cô rồi nắm lấy tay cô:

“Trong nhà có túi chườm nước đá không?”

Hàn Dẫn Tổ vẫn còn tức giận lắc đầu:

“Không có”

Khóe miệng Phương Chấn Đông nhẹ nhàng chậm chạp nhếch lên, liếc nhìn cô một cái rồi vào nhà bếp. Rất nhanh sau đó cô cảm thấy ở mắt cá chân rất lạnh, cảm giác đau bớt đi, cô quay lại nhìn thấy anh không biết anh đang dùng khăn lông bọc cái gì đó. Anh nhìn mắt cá chân cô nhẹ nhàng lên án:

“Thế đây là cái gì?”

Hàn Dẫn Tổ nghi ngờ thắc mắc, cô không nhớ rõ trong nhà lại có túi chườm. Phương Chấn Đông cũng không thèm ngẩng đầu, hồi lâu mới chịu mở miệng:

“Bao nhiêu tuổi rồi còn ăn kem, thật giống con nít.”

20. Chương 20

Chương 20

Giọng Phương Chấn Đông giống như đang quở trách con gái của mình làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Dẫn Tổ trong nháy mắt đỏ bừng lên. Đầu cùng bình thường, cũng không phải là quá gấp gáp nhưng không biết làm thế nào để ứng phó với người đàn ông này.

Miệng thì nói những lời không xuôi tai nhưng tay anh lại rất nhẹ nhàng và dịu dàng. Bàn tay có chút thô ráp nắm lấy chân cô, bất kể thị giác hay cảm giác đều cảm thấy sự mập mờ không thể nói ra được.

Chân của cô rất đẹp, cho tới bây giờ Phương Chấn Đông cũng không biết rằng thì ra chân của con gái lại đẹp như vậy. Mềm mại trắng nõn, mặc dù mắt cá chân hơi sưng đỏ nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

Chân của cô rất nhỏ, một bàn tay Phương Chấn Đông có thể nắm được, ngón chân mảnh khảnh, móng rất mượt mà màu hồng nhạt được cắt rất gọn và đẹp.

Ngón tay anh lơ đãng đụng phải lòng bàn chân cô khiến ngón chân không nhin được mà ngo nguẩy mấy cái giống như trong lòng anh đang ngo nguẩy vậy.

“Không được nhúc nhích!”

Phương Chấn Đông tóm lấy chân cô, giọng nói vẫn ngang ngạnh mang đầy vẻ ra lệnh. Hàn Dẫn Tổ trừng mắt nhìn anh:

“Đây là phản ứng sinh lý bình thường, tôi làm sao có thể không chế được.”

“Phản ứng sinh lý?”

Ánh mắt Phương Chấn Đông lóe lên, ngẩng đầu lên, ánh sáng từ cửa sổ bằng kính xuyên qua chiếu vào người cô làm hình dáng đẹp đẽ của cô như có một vầng sáng mỏng, có chút ảo mộng mơ màng. Ánh mắt trong suốt sáng lên, cái mũi nhỏ hếch lên cái miệng nhỏ phía dưới chu lên đôi môi đỏ thắm giống như vừa ngượng ngùng lại vừa như đang bất mãn.

Cô bé này còn trẻ tuổi lại thanh khiết như vậy, hơi thở nhẹ nhàng thoang thoảng làm anh thật vất vả mới kiềm chế được cơn ngứa hoang trong lòng một lần nữa lại muốn dậy sóng.

Phương Chấn Đông đem khăn lông trong tay để vào khay trà bên cạnh, bàn tay đưa lên, thân thể cúi xuống càng gần. Hàn Dẫn Tổ chớp mắt dồn dập vài cái rồi trợn mắt nhìn anh tới gần. Tim không khỏi đập bình bịch nhảy lên nhưng lại bị anh cố ý giữ lấy chân không thể nhúc nhích được cứ đành trơ mắt nhìn anh đến càng gần. Cuối cùng định làm theo kiểu đà điều nhắm mắt lại, tim thì càng đập lộn xộn như sắp muốn xiu rồi.

Loại cảm giác này thật là xa lạ, cho dù thời điểm yêu Trịnh Vĩ cuồng nhiệt nhất cô cũng chưa bao giờ trải qua giờ khắc kịch liệt như thế này. Lần đầu tiên cô được Trịnh Vĩ hôn là ở dưới lầu ký túc xá, hân ôm cô và hôn cô vào trán rồi thuận thể hôn xuống môi....

Hàn Dẫn Tổ chợt trấn tĩnh lại, tự nghĩ mình đang nghĩ cái chuyện lộn xộn gì vậy? Đột nhiên mở mắt ra, trước mặt là khuôn mặt to lớn của Phương Chấn Đông, ngũ quan anh vô cùng cương nghị, đường nét rất rõ ràng giống như được chạm khắc vậy. Có vẻ rất nghiêm túc nhưng nơi sâu đáy mắt lại như có lửa....

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào má cô, vén sợi tóc lòa xòa xuống. Động tác nhẹ nhàng chậm chạp nhưng có chút ngứa ngứa. Cô cũng sờ nhìn anh không biết nên làm như thế nào nữa. Giữa hai người thật là mập mờ chông chênh như sắp đến điểm cao nhất sắp bị bộc phát ra.

“Reng.”

Tiếng chuông di động thật dài cắt đứt u mê, Hàn Dẫn Tổ giật mình tỉnh lại, vội vã cầm điện thoại lên:

“A lô.”

“Dẫn Tổ, Hải Nam quá đẹp, quá đẹp, gì mà Maldives, gì mà đảo Nam Thái Bình Dương đều không thể bằng trời xanh mây trắng với những cây dừa ở đây! Dẫn Tổ, tao đã bảo mày đi theo tao nhưng mày không chịu, cho hối hận chết đi. Buổi tối mày lên QQ tao gửi ảnh cho, cho mày thêm chết, để cho mày phải....”

Mộ Phong trước sau như một vẫn là người tính tính bộc trực như vậy. Hàn Dẫn Tổ len lén nhìn Phương Chấn Đông, anh đã đứng lên đi về phía cửa rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô:

“Tôi đi ra ngoài một chuyến.”

Không đợi Hàn Dẫn Tổ có phản ứng gì thì cửa đã đóng lại. Cô chợt hiểu mình và anh ta lại không có cách nào khai thông được rồi. Người đàn ông này quá bá đạo, bá đạo như là chuyện đương nhiên. Mà hơn nữa mình và anh ta không hiểu rốt cuộc đang có chuyện gì?

“Này này! Hàn Dẫn Tổ, mày có nghe tao nói không đó? Có phải mày đang nghĩ quá nhiều không? Tao thấy mày như người mất hồn ấy....”

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng kêu bất mãn của Mộ Phong, Hàn Dẫn Tổ cố lấy giọng mà nói:

”Tôi đang nghe, Mộ đại tiểu thư, tôi hiểu rõ công ty của các người hằng năm được đi du lịch, Hải Nam rất đẹp, cô đang chơi rất sung sướng, OK?”

Ước chừng Mộ Phong đã hài lòng, đột nhiên đè thấp giọng xuống nói:

“Tao nói cho mày biết nha, Đường Tử Mộ cũng ở đây đó! Không hổ là hotboy từng được tao thăm mến, mày biết không, khi cởi quần áo ấy à, vóc người anh ấy hắc hắc hắc....”

“Mộ tiểu thư.”

Một giọng rất uy nghiêm vang lên làm Mộ Phong nói nhanh:

“Tao không thể nói với mày được, Hoàng Thế Nhân tới, cái tên đó suốt ngày nhìn tao chăm chăm. Tối lên QQ chat nha, bai....”

Hàn Dẫn Tổ để điện thoại di động xuống không khỏi buồn cười, Mộ Phong vẫn còn là Mộ Phong, một cô gái hào phóng bộc trực mà hoạt bát sáng sủa không thay đổi chút nào. Còn mình thì đã toàn thân đầy tang thương.

Đường Tử Mộ, Hàn Dẫn Tổ không tự chủ nhớ lại người đàn ông dịu dàng đó. Quân tử như ngọc chắc là từ nói về anh chính xác nhất. Nghĩ đến Đường Tử Mộ cô đột nhiên nhớ đến bức tranh mình đang vẽ dở.

Cúi đầu cân nhắc lại tình cảnh của mình, thử cử động chân một chút thấy không có vấn đề gì lớn. Đứng lên có chút nghiêng ngã nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đứng vững. Bước chân nhảy lò cò đến gần cửa sổ nhưng chưa đi được vài bước thì chới với và ngã bịch xuống. Cũng may sàn nhà có lót thảm dày, nhưng vết thương ở tay đè xuống đất vẫn bị một trận đau xé.

Hàn Dẫn Tổ đột nhiên cảm giác thấy vô cùng tủi thân, không thềm đứng lên cứ ngồi ở thảm đầu chôn vào hai chân khóc nức nở. Cô không muốn mình vô dụng như vậy nhưng cảm thấy hiện tại mình thật là xui xẻo.

Mẹ chết rồi, bà ngoại lại bị bệnh nặng, cha thì thay đổi, mẹ kế thì chua ngoa, em kế thì vô sỉ, chồng trước đòi dây dưa, mình thì thiếu chút nữa ngã gãy chân....

Những thứ không tốt đẹp kia trong nháy mắt xông lên đầu khiến cô dường như sụp xuống....

Phương Chấn Đông mở cửa đi vào liền nhìn thấy tình cảnh này, cô gái nhỏ vẫn chân không ngồi bệt giữa sàn nhà, đầu chôn giữa hai đùi, bả vai run run. Mái tóc đen như thác chảy xuống như che kín nửa người cô càng lộ ra vẻ nhu nhược yếu đuối không có chỗ nương tựa. Giống như loại vật nhỏ đáng thương đang bị thương mà không có ai đoái hoài làm cho người ta thương tiếc lẫn đau lòng.

Ít nhất thấy Hàn Dẫn Tổ như vậy, người lòng luôn luôn nguội lạnh như Phương Đoàn Trưởng lại trở nên mềm mại đến lạ thường. Tiếng mở cửa làm Hàn Dẫn Tổ thức tỉnh, cô ngẩng đầu lên, mắt đã sưng thành quả đào, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ ửng, nước mắt cọ rửa đôi mắt đen láy trong suốt như một đầm nước trong cứ như vậy nhìn anh:

“Là anh? Sao anh còn chưa đi?”

Giọng nói còn không cảm được tia ghen ngào, thút tha thút thít như cô bé học sinh đang bị người ta bắt nạt đến uất ức. Phương Chấn Đông đổi giày, cởi áo khoác treo lên xong rồi cầm túi đồ đi tới:

“Không phải trước khi đi tôi đã bảo cô tôi ra ngoài một lát sao?”

Đem túi trong tay đặt lên khay trà, khẽ cúi người ôm lấy cô đặt lên sofa:

“Chân đã như vậy rồi còn mò mẫm làm gì, bị ngã cũng đáng.”

Hàn Dẫn Tổ phát hiện người đàn ông này nói chuyện thật vô cùng không xuôi tai, cơn tức bộc phát lên:

“Tôi thích động, tôi thích té đấy, sao....”

Phương Chấn Đông cau mày nhìn cô, ánh mắt nghiêm nghị không nói một lời. Ánh mắt như vậy khiến khí thế bùng bùng của cô trong nháy mắt xẹp xuống, cảm nín cúi đầu không dám nhìn anh.

Phương Chấn Đông ngồi xổm xuống, đem đồ trong túi đổ ra, mắt cô liếc một cái, đó là băng dán, thuốc, bông sát trùng,....Thì ra là anh mua những thứ này. Không đúng, còn có....

Mắt Hàn Dẫn Tổ lại bên kia một cái, mặt không khỏi đỏ bừng. Trong túi kia hình như là đồ lót của đàn ông, còn có cả tất chân nữa, anh ta mua thứ đó để làm gì?

Phương Chấn Đông lấy thuốc ra nhẹ nhàng bôi lên mắt cá chân đang sưng đỏ của cô rồi quấn băng gạc, mắt cá chân mảnh khảnh của cô trong chốc lát đã biến thành to đùng. Anh lôi tay cô lại dùng cặp gấp lấy bông sát trùng, cô không tự chủ rút về sau một cái lại bị bàn tay to của anh vững vàng nắm lại một chút cũng không thể rút ra được.

Phương Chấn Đông liếc cô một cái:

“Nhất định phải trừ độc mới có thể bôi thuốc, nếu không nhiễm trùng càng đau”

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ muốn trợn mắt lên, đạo lý đơn giản như vậy sao cô còn không hiểu. Nhưng mà người ta dù sao cũng là một cô gái, theo bản năng thì sẽ sợ đau, chỉ là vậy mà thôi mà giọng anh ta thì như đang giáo dục một đứa con nít chậm hiểu ấy.

“A.”

Hàn Dẫn Tổ hít sâu một cái, cõn bôi ở vết thương có chút xót nên khẽ run rẩy.

“Mấy ngày tôi nghỉ phép sẽ ở đây.”

“A.”

Hàn Dẫn Tổ sợ hết hồn, những lời này khiến cô quên mất tay đang bị thương, cho là mình nghe lầm bèn xác nhận lại:

“Anh nói gì?”

Phương Chấn Đông không nhúc nhích chút nào, túm lấy tay cô:

“Không được nhúc nhích”

Cầm lấy thuốc thoa nhẹ lên vết thương, miệng lại tiếp tục dạy dỗ cô:

“Về sau người khác nói chuyện thì nghe chuyên tâm một chút, đây chính là lễ phép. Tôi sẽ ở đây mấy ngày, cô cần người chăm sóc.”

Hàn Dẫn Tổ thật lâu mới tiêu hóa xong lời của anh vội vàng xua tay:

“Không, không, thật không cần, Phương Chấn Đông, tôi nói thật, bạn tôi sẽ đến đây chăm sóc tôi....”

Phương Chấn Đông dọn đồ trên khay trà, hoàn toàn không thèm nghe đến lời của Hàn Dẫn Tổ:

“Buổi trưa muốn ăn gì?”

“Phương Chấn Đông!”

Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng hô một tiếng, âm thanh khá cao, Phương Chấn Đông cúi người nhìn cô, bóng đen che phủ khiến trong chớp mắt cô vội giảm thanh xuống, hồi lâu mới nhỏ giọng nói:

“Điều này, tôi, là tôi sợ sẽ làm trễ nải công việc của anh. Không phải anh bảo anh rất bận sao? Vừa đi cứu trợ về chắc sẽ nhiều việc đọng lại.”

Đôi mày anh khẽ nhíu nháu:

“Cô quan tâm đến tôi?”

Mặt Hàn Dẫn Tổ nóng lên:

“À. Cái đó, trên TV ngày ngày cũng đều nói”

Đôi môi mỏng của anh mấp máy:

“Chấn đâu rồi?”

“A? À!”

Theo bản năng cô chỉ vào phòng ngủ của mình:

“Bên trong, trong ngăn kéo cạnh tường.”

Nhìn Phương Chấn Đông bước rất đều vào phòng Hàn Dẫn Tổ mới nhớ tới một điều đó là dưới chỗ để chân của cô là chỗ để nội y. Cô nhanh chóng hét lên:

“Phương Chấn Đông.”

Phương Chấn Đông đã hành động nhanh chóng, mục tiêu chính xác kéo ngăn tủ ra. Tiểu nha đầu này thật gọn gàng, y phục để rất trật tự, ở giữa là một chiếc chăn mỏng. Anh cầm chăn trên tay chợt nghe giọng rất tức giận của nha đầu kia. Anh khẽ cúi đầu xuống không khỏi tức cười.

Phía dưới là một ngăn có các ô ngăn với nhau dùng để các loại áo lót và quần lót đủ màu sắc sắp xếp rất chỉnh tề. Nói thật, thật là ngoài ý muốn của anh.

Ngón tay lướt qua phía trên đó một chút, màu hồng ren mỏng.....

Trong đầu anh không thể không chế được hình ảnh cô gái nhỏ này đang mặc nó vào.....

Phía ngoài Hàn Dẫn Tổ hình như đã quên, người chính khí凛冽 không câu nệ nói cười như Phương Đoàn Trưởng cũng chỉ là người đàn ông bình thường nhất. Lúc này chính xác đã hóa thành sói thềm thường tiểu bạch thỏ u mê đứng trước mặt này.

21. Chương 21

Chương 21

Trịnh Vĩ và Hàn Dĩnh một trước một sau vào thang máy, sau khi cãi nhau không khí có chút trầm muộn. Cãi vã đi qua không khí có chút trầm muộn, hai người đều thắc mắc rốt cuộc người sĩ quan kia có liên hệ gì với Hàn Dẫn Tổ?

Trịnh Vĩ hoảng hốt chợt hiểu một điều, hẳn đã mất đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời.

“Tôi là Phương Chấn Đông!”

Người đàn ông kia nói một câu đơn giản như vậy nhưng lời nói vô cùng có uy lực làm đánh tan hoàn toàn tất cả bao nhiêu kiêu ngạo từ trước đến nay của hắn. Ở trước mặt người đàn ông kia hắn cảm thấy mình có vẻ nhỏ bé hèn mọn thậm chí là quá bỉ ổi và hèn yếu.

Trong lòng hắn chợt cảm thấy trống trải vô cùng không thể thích ứng được, cũng là lần đầu tiên cảm thấy chân thật rằng Hàn Dẫn Tổ hoàn toàn rời xa hắn, một chút quan hệ cũng không có.

Hàn Dĩnh cũng bị ghen tỵ cắn xé vô cùng khổ sở, lúc cô cảm thấy rốt cục đã đánh bại được Hàn Dẫn Tổ thì lại phát hiện Hàn Dẫn Tổ lại có người tốt như vậy theo đuổi. Vừa anh tuấn cao lớn, khí thế bức người, hơn nữa lại là một sĩ quan cao cấp. Mà Hàn Dẫn Tổ được anh ta che chở như vậy bề ngoài có vẻ là bị thâm phách lạc nhưng thật ra là đang dương dương tự đắc.

Mà mình thì đến bây giờ cả người đàn ông tên là Trịnh Vĩ này còn hận không thể vứt bỏ mình. So sánh với cô ta cảm thấy mình chỉ là kẻ tôm tép nhãi nhép, dù qua bao nhiêu cách để thắng cô ta thì vẫn như vậy, ngay cả vật áo cũng không thể bằng cô ta chứ đừng nói đến chuyện thắng cô ta. Quả thật là chuyện nhục cười.

Người đàn ông kia sao có thể coi trọng Hàn Dẫn Tổ? Hàn Dĩnh độc ác nghĩ, một người đàn bà đã ly hôn, lại hai bàn tay trắng và là hàng đã dùng rồi thì sao có thể?

Thang máy “tinh” một tiếng mở ra, Trịnh Vĩ cũng không thèm nhìn cô ngẩng đầu cất bước ra ngoài. Trong lòng Hàn Dĩnh đầy bất mãn, dẫm chân cái hầm hừ đi theo sau. Vừa tới cửa còn chưa kịp lấy chìa khóa ra thì đã thấy bên trong có tiếng động. Hai người nhìn nhau, Hàn Dĩnh nhanh chóng núp sau lưng Trịnh Vĩ, nhỏ giọng nói:

“Không phải có có trộm vào đây chứ? Mau gọi 110!”

Trịnh Vĩ lấy điện thoại di động ra chợt nghĩ ngợi một chút, bộ phận an ninh đều ở đây mà an ninh khu này rất tốt có trộm là điều không thể. Hắn cất điện thoại rồi lấy chìa khóa ra, còn chưa kịp tra chìa khóa vào ổ thì cửa đã mở ra.

Trịnh Vĩ thấy người đang mở cửa thì sợ hết hồn:

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Sao mẹ không tới được?”

Bà Trịnh cầm váy ngủ của Hàn Dĩnh trong tay hừ một tiếng:

“Mẹ không đến thì đã không biết, đây là quần áo của ai? Mẹ nói cho mày hay, ban đầu mày cưới Hàn Dẫn Tổ mẹ đã bắt đắc dĩ mà đáp ứng. Lần này mày định mang đứa con gái ở đâu về thì mẹ cũng không.....”

Bà Trịnh chưa dứt lời thì đã thấy Hàn Dĩnh đứng sau lưng Trịnh Vĩ, mắt trợn lên:

“Cô là ai?”

Hàn Dĩnh hất tóc, ngọt ngào kêu một tiếng:

“Mẹ, con là Hàn Dĩnh”

Bà Trịnh nổi da gà vì nghe Hàn Dĩnh gọi mẹ. Ban đầu Trịnh Vĩ kết hôn với Hàn Dẫn Tổ vội vàng nên ngay cả tiệc rượu cũng không bày tiệc rượu, chỉ có vài bằng hữu thân thích ăn bữa cơm đơn giản. Bởi vì Hàn Dẫn Tổ nói nhà mẹ đẻ không có người đến, cũng không muốn tổ chức rườm rà mà cũng không có nhiều tiền nên chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng mà cha mẹ Hàn Dẫn Tổ vẫn không chịu lộ diện trong lòng bà Trịnh cũng cảm thấy kỳ lạ nghĩ rằng Hàn Dẫn Tổ sợ đưa cha mẹ đến sẽ mất mặt nên không đưa đến. Nào ngờ sau mới biết đó là mẹ kế, cho nên vì con dâu không có chỗ dựa nên bà Trịnh mới càng ngày càng quá đáng.

Nhìn bạn bè xung quanh cả con trai lẫn con dâu nhà nào mà chẳng có hai bên thông gia giúp đỡ. Mà Trịnh Vĩ nhà bà lại xui xẻo lấy phải một đứa cha mẹ chẳng có gì. Cho nên vừa nghe tin con trai ly hôn, trong lòng bà mới vui mừng trở lại.

Con trai vốn là nhân viên công vụ lại không có gánh nặng con cái, tìm được người quá hoàn hảo thì không nói nhưng người được thì vẫn có thể. Bà đã chọn ra được một người chờ khi Trịnh Vĩ về sẽ chọn ngày đi coi mắt.

Nhưng từ lúc giao thừa đến giờ Trịnh Vĩ không thấy lộ mặt đâu, gọi điện thoại cũng nói bận không có thời gian, bà Trịnh bực lắm. Trừ vài ngày trực thì cơ quan nhà nước có việc gì mà bận? Cho nên bà mới tự mình đến đây.

Lấy chìa khóa dự bị mở cửa ra, bà bị hù dọa đến giật mình. Mặc dù trong lòng không thích Hàn Dẫn Tổ nhưng bà cũng biết con dâu là đứa chịu khó, trong nhà lúc nào cũng sáng sủa sạch sẽ. Nhưng bây giờ.....

Bà Trịnh quét mắt nhìn quanh nhà, sàn nhà chắc không thường lau nên có chút bụi bẩn. Sau khi tuyết rơi cũng không thêm lau cửa kính để lại những vết dơ. Trên sofa những cái gối ôm bị ném chổng chơ và trên bàn là những đồ ăn vặt linh tinh lộn xộn lẫn lộn giữa lon và vỏ.

Bà Trịnh cau mày cởi áo khoác, xắn tay lên và bắt đầu làm vệ sinh. Dọn dẹp xong phòng khách thì tiến vào phòng ngủ, bà có chút nghi ngờ, con trai bà vừa mới ly hôn sao lại có y phục phụ nữ ở đây? Dù Hàn Dẫn Tổ chưa dọn đi hết nhưng..... Bà cầm cái váy ngủ trên bàn trang điểm nhìn một chút, cái loại vải mỏng tang như thế này mặc và không mặc có gì khác nhau, hơn nữa lại là màu đỏ không phải là loại Hàn Dẫn Tổ thích. Bà coi như là có hiểu về Hàn Dẫn Tổ, loại quần áo có màu sắc như thế này cô mặc vô cùng ít, cô không thích những loại màu sắc quá nổi bật. Y phục của cô chủ yếu là những màu nhẹ nhàng thuần khiết, còn cái kiểu trong suốt như thế này tuyệt đối là không có.

Chợt nhớ tới nguyên nhân con trai ly hôn, chẳng lẽ là nó có phụ nữ bên ngoài? Chợt nghe bên ngoài có tiếng động bà cầm y phục ra ngoài mở cửa không ngờ con trai mình lại khiến bà kinh sợ như vậy.

Ánh mắt soi mói của bà Trịnh quét Hàn Dĩnh từ trên xuống dưới, cô ta mặc một bộ váy lửng màu đỏ thắm vừa nhìn đã biết là đó chẳng phải là hàng cao cấp. Không cao lắm nhưng so với Hàn Dĩnh Tổ cao hơn một chút, tóc uốn xoăn xõa xuống, ngũ quan thật xinh đẹp nhưng lại mang kiểu đàn bà không an phận chỉ thích đi dụ dỗ đàn ông.

Mới nhìn thôi bà đã không thích Hàn Dĩnh, trong lòng chửi con trai không có mắt, càng chọn càng sai. Nghe Hàn Dĩnh gọi một tiếng “mẹ” mà mặt bà đen lại, lạnh đậm mở miệng:

“Tiểu thư đây xin đừng nhận người thân lung tung, tôi không có phúc làm nổi mẹ của cô đâu.”

Khuôn mặt tươi cười của Hàn Dĩnh hơi cứng lại, tay len lén sau lưng cầu cầu Trịnh Vĩ nói. Mà Trịnh Vĩ không muốn quan tâm tới cô nhưng lại sợ mất mặt, sợ Hàn Dĩnh sẽ làm loạn với mẹ hẳn làm hàng xóm chê cười nên đành chau mày:

“Mẹ, vào trong rồi nói, đứng ở cửa nói chuyện còn ra thể thống gì nữa.”

Bà Trịnh hừ một tiếng, đem y phục trong tay ném cho con trai:

“Vào đâu cũng vậy, không được tôi đồng ý thì đừng kẻ nào mơ vào cửa Trịnh Gia.”

Trịnh Vĩ và mẹ hẳn vào phòng hẳn để nói chuyện, Hàn Dĩnh đi sau bị cánh cửa đóng sập lại đành ngồi trên sofa nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng chặt mà tức giận. Ngồi một lát mắt đảo lung tung rồi lặng lẽ đứng lên đem tai dán vào cửa để nghe động tĩnh.

Mà cô chẳng cần làm như vậy cũng nghe giọng của bà Trịnh từ bên trong truyền ra:

“Cái gì? Cô ta là em của Hàn Dĩnh Tổ? Vĩ Vĩ, mày điên rồi, đã dễ dàng bỏ được Hàn Dĩnh Tổ lại dính vào em gái cô ta? Có phải cô ta đang quần lấy mày? Mẹ nói cho mày biết mẹ không đồng ý, mày muốn cưới vợ khác nhưng người ở nơi khác là không được.”

Hàn Dĩnh hóa khí vụt lên lên liền đập cửa xông vào. Trịnh Vĩ cau mày nhìn cô mà bà Trịnh thì vô cùng lạnh lùng:

“Chị gái cô đã không còn là người nhà này rồi, cô ở đây không thích hợp. Nếu người ta biết anh rể và em vợ có quan hệ với nhau thì Trịnh Gia chúng ta chẳng biết giấu mặt mũi đi đâu, cô đi đi.”

Trong lòng Hàn Dĩnh thầm nghĩ: Đuổi cô đi ấy à? Nào có chuyện dễ dàng như vậy? Đã nhịn đến hôm nay cũng không thể nào chịu đựng hơn được nữa, nghĩ đến đây Hàn Dĩnh cười cười:

“Mẹ, con mang thai, hơn ba tháng rồi. Con đã đi siêu âm người ta bảo tám chín phần là con trai.”

Bà Trịnh ngây ngốc ngay tại chỗ nhìn Hàn Dĩnh mà không biết nói gì.

Trịnh Vĩ phiền chết đi được, mặc kệ không thèm quan tâm họ náo loạn vội rút điều thuốc ra ban công hút trong đầu không ngừng nghĩ về chuyện Hàn Dĩnh Tổ và Phương Chấn Đông. Đó như một hạt cát chui vào lòng, không thể thích ứng được càng khó có thể chấp nhận.

Lại nói về Hàn Dĩnh Tổ bên này, trong phòng đột nhiên xuất hiện người đàn ông cao lớn như Phương Chấn Đông cảm giác thật là khác lạ. Mặc dù anh trầm mặc ít nói nhưng lại có thể cảm thấy được sự tồn tại rất lớn của anh khiến cô cảm thấy mình không phải là người đang bị bỏ rơi.

Chung quanh anh, dù cách đến bao nhiêu mét vẫn có thể bị ảnh hưởng bởi anh hưởng chỉ hôm nay Hàn Dĩnh Tổ bị đưa vào tâm ngắm.

Bữa trưa hai người ăn rất đơn giản nhưng buổi tối lại tương đối phong phú.

Hàn Dĩnh Tổ thành người nửa tàn phế không thể tự làm cơm nên Phương Chấn Đông tạm thời đảm nhận vai trò đầu bếp. Đại khái thì quân nhân đều là vạn năng, cô nhìn bàn thức ăn mà không tự chủ nghĩ đến điều này.

Người đàn ông này hiển nhiên không am hiểu nhiều nhưng sủi cảo gói cũng được, cơm nấu chín, mùi vị mặc dù là không được xem là tốt lắm nhưng ít nhất là chín. Nhưng đối với Hàn Dẫn Tổ điều này quả là ngoài sức tưởng tượng.

Người đàn ông như vậy, bàn tay kia đoán chừng thường là cầm súng nhưng hôm nay lại cầm dao thái làm bếp hơi có chút ngược đời tuy nhiên nó lại dung hòa với vẻ ngoài lạnh lùng của anh khiến cho anh có đôi phần nhu hòa. Người đàn ông này tuy lạnh lùng nhưng lại toát lên vẻ ấm áp.

Ăn cơm xong hai người lại ngồi ở phòng khách xem TV, Hàn Dẫn Tổ không dám coi thường người đàn ông ngồi bên cạnh. Mặc dù mắt anh nhìn thẳng mắt nhìn vào TV không nói một lời nhưng đừng nghĩ là anh không thấy gì.

Hàn Dẫn Tổ cảm giác thấy mình nên nói chuyện một chút, ho một phát thông cổ họng rồi mới mở miệng:

“À, anh có thể ngủ ở phòng bên kia, chăn ở trong đó đều là mới.”

Phương Chấn Đông quay sang nhìn cô một cái rồi gật đầu. Hàn Dẫn Tổ liền dừng lại, cô không biết nên nói tiếp hay không. Nhìn lên đồng hồ treo tường, đây bình thường là thời gian cô sẽ tắm rửa sau đó sẽ lên QQ chat với Mộ Phong hoặc chơi điện tử tiêu khiển.

Nhưng bây giờ Phương Chấn Đông ở đây, cô đang nghĩ hôm nay có nên tắm hay không. Ý nghĩ vừa nhen nhóm cô đã cảm thấy có cái gì đó không đúng rồi, đấu tranh một lát vẫn cảm thấy là mình nên đi tắm. Cô len lén đặt cái chân không bị thương xuống sàn, vừa mới đụng phải dép bông thì Phương Chấn Đông đã quay lại nhìn cô chằm chằm.

Mặt Hàn Dẫn Tổ đỏ lên, lắp ba lắp bắp giải thích:

“À, Ừ... tôi muốn tắm.”

Phương Chấn Đông cau mày như đang cân nhắc xem chuyện này có thể được hay không. Một lát sau đứng lên ra lệnh:

“Chờ tôi!”

Hàn Dẫn Tổ im lặng nhìn anh đi vào phòng tắm, rồi nghe tiếng nước ào ào. Cô ngó dáo dác nhìn vào hồi lâu không biết anh đang định làm gì.

Nhưng rất nhanh chóng anh đi ra, vô cùng tự nhiên bế lấy cô. Đối với việc anh cứ bế cô bế tới bế lui làm ban đầu cô vô cùng không thích ứng. Nhưng giờ thì cứ đành bình chân như vại sau khi trải qua buổi chiều và buổi tối cố gắng. Dù sau da mặt dày là được, hơn nữa người đàn ông này căn bản không biết cái gì gọi là cự tuyệt.

Dù vậy, lúc này Phương Chấn Đông ôm cô vào phòng tắm cũng làm cô sợ hết hồn, mặt nóng chấy lên rồi. Trong đầu quay cuồng ý nghĩ có phải anh ta muốn giúp cô tắm luôn????

Vào bên trong, Phương Chấn Đông đặt cô ở trên nắp bồn cầu, và nói:

“Có gì thì gọi tôi.”

Xong thì xoay người đi ra ngoài, Hàn Dẫn Tổ mới thật thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa khuôn mặt nóng bỏng mới chợt nhớ ra là mình đã nghĩ sai. Nước xả vào bồn tắm đã vừa ấm, hơi nước nóng bốc lên làm cả người cô như nóng lên.

Hàn Dẫn Tổ cẩn thận cởi quần áo, nhắc chân bước vào bồn tắm, thoải mái than nhẹ hai tiếng cảm thấy mình đã sống lại rồi.....

Quy luật vui quá hóa buồn là quy luật muôn đời của con người, Hàn Dẫn Tổ lau khô người mới phát hiện mình quên mang y phục vào, chỉ đành với lên giá treo lấy chiếc khăn tắm lớn nào ngờ lại bị trượt chân.

“A!!!!!!!”

Thân thể Hàn Dẫn Tổ trần truồng ngã rầm trên mặt đất, cánh cửa bị đẩy mạnh ra. Hàn Dẫn Tổ hận không thể chết luôn cho rồi, con người mở to vội co rút lại nhìn vào khuôn mặt không biểu cảm như pho tượng của Phương Chấn Đông....

Tác giả có lời muốn nói: coi thật là phù du, thật là phù du..... (Niệm một trăm lần).

22. Chương 22

Chương 22

Trong suốt cả đời Hàn Dẫn Tổ chưa bao giờ thấy xấu hổ như lúc này. Theo bản năng nhắm mắt lại để trốn tránh, dù sao thì cũng không nhúc nhích được, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Phương Chấn Đông chỉ sững sờ một cái chớp mắt rồi nhanh chóng bước vào kéo khăn tắm lớn bọc lấy người cô rồi cúi người ôm cô vào ngực.

Khăn tắm mềm nhẹ nhưng cũng rất mỏng, hơn nữa dù có lớn cũng không thể che được hết. Bàn tay Phương Chấn Đông không thể tránh được việc đụng chạm tới da thịt trắng nõn của cô gái trong ngực.

Con mắt của anh từ từ thâm trầm. Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực một cái, cô nhắm chặt mắt lại, lông mi dài vểnh lên có chút rung rung để lại một vệt sáng mờ. Không biết là vì không khí nóng bức hay không mà khuôn mặt nhỏ nhắn cho đến tai và cô đều đỏ ửng lên, xuống chút nữa.....

Phương Chấn Đông bất chợt cảm giác trên thân thể mình có chỗ nào đó đang sưng lên, cái loại phản ứng sinh lý tự nhiên này dường như là không thể khắc chế được nữa. Mặc dù là muốn áp đảo cô gái nhỏ này nuốt cô vào bụng nhưng lý trí cường đại nhắc cho anh biết trước tiên phải kiểm tra xem nha đầu có bị thương không đã.

Phương Chấn Đông hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cố gắng ngăn xao động trong lồng ngực lại rồi mới cất bước ra khỏi phòng tắm ôm Hàn Dẫn Tổ vào phòng ngủ của cô.

Hàn Dẫn Tổ chỉ mong có thể nhắm mắt như thế này cả đời được thì tốt quá. Tình huống xấu hổ như vậy lại bị Phương Chấn Đông nhìn thấy. Sau này biết đôi mặt với anh ta thế nào đây?

Mới vừa rồi tư thế mình ngã xuống sao khó coi đến vậy? Thật là, cô không muốn sống nữa! Tại sao không cho cô chết đi luôn cho rồi, hơn nữa chuyện này vẫn còn kéo dài.... Cô nhắm mắt, ngược lại càng cảm thấy nhạy bén rõ ràng, anh ta ôm mình, giữa hai người chỉ có chiếc khăn tắm mỏng và áo sơ mi của anh.

Ai đó có thể nói cho cô biết, giữa trời lạnh như thế này sao anh ta mặc ít áo như vậy? Thậm chí cô còn cảm giác được qua hai lớp vải mỏng có thể cảm thấy được cơ bắp và nhiệt độ cơ thể anh. Ít nhất phải là cơ bụng sáu múi!

Anh ta còn ôm chặt lấy cô làm cô cảm nhận rõ ràng sinh lý đang biến hóa. Giờ phút này cô mới nhớ tới Phương Chấn Đông không chỉ là người có cái mặt than, không chỉ là lãnh đạo của anh em binh lính mà còn là người đàn ông bình thường nhất. Mà mình thì đã quá sơ sót dẫn sói vào nhà rồi sao???

Cảm thấy phía dưới là một mảnh mềm mại, cánh tay vững chãi buông cô ra bức hormone nam tính dờ đi đồng thời cô cảm giác được chân cô có cảm giác hơi đau và thô ráp, lúc này cô mới lấy hết sức bình sinh và dùng khí mà mở mắt ra. Và càng không khỏi quần bách.

Cô nằm ngửa ở trên giường, tuy nói trên người còn trùm khăn tắm nhưng nhìn chẳng che đầu che đuôi gì cả. Hơn nữa anh lại nâng chân cô lên, từ góc nhìn của anh.....

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy tình cảnh bây giờ một chút cũng chẳng thấy tốt lên ngược lại nói không chừng lại càng thêm hồng bét.

“Không được nhúc nhích!”

Hàn Dẫn Tổ vừa động dậy một chút định che lấy bàn chân mình thì người đàn ông này đã nghiêm túc ra lệnh. Thật ra thì chẳng cần anh nói Hàn Dẫn Tổ cũng không dám động dậy vì cô phát hiện càng động dậy thì lộ càng nhiều. Quyết định cố làm da mặt dày, phát huy tinh thần lộn chết không sợ nước sôi mặc kệ anh định đoạt.

Phương Chấn Đông một tay cầm lấy chỗ mắt cá chân cô, một tay để ở lòng bàn chân mảnh khảnh nhẹ nhàng xoay tròn vài cái. Hàn Dẫn Tổ than nhẹ vài tiếng không hề kêu đau. Anh biết cô không có gì đáng ngại.

Biết cô không có sao, mặt Phương Chấn Đông trầm xuống bắt đầu tính sổ:

“Tôi đã nói có chuyện gì thì gọi tôi sao lại không nghe lời?”

Mặt Hàn Dẫn Tổ đỏ bừng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông này. Tình huống đó mà cô gọi anh thì có còn coi là cái gì nữa?

Nhưng những lời này không có cách nào để nói ra khỏi miệng, mà Hàn Dẫn Tổ cũng không cam chịu bị quở trách, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại bắt đầu già mồm:

“Dù sao ngã gãy chân là chuyện của tôi!”

Phương Chấn Đông nhíu nhíu mày, nha đầu này không biết lấy gan đâu mà lớn như vậy? Không phải tận mắt nhìn thấy anh cũng không nghĩ rằng nha đầu này đã kết hôn rồi ly hôn. Thật là quá trẻ con.

Nhưng Hàn Dẫn Tổ như vậy lại khiến Phương Chấn Đông không thể kháng cự bị cuốn hút được. Phương Chấn Đông là người mạnh mẽ rắn rỏi, chẳng cần người ta nói cũng đã biết, từ nhỏ đến lớn như bây giờ luôn biết mình phải làm gì. Hơn nữa những người phụ nữ bên cạnh anh cũng không ai giống Hàn Dẫn Tổ.

Mẹ anh thì không cần phải nói, người có thể một tay vun vén Phương Gia gọn ghẽ thì không phải người phụ nữ bình thường có thể làm được. Em gái Phương Nam của anh, anh vẫn còn nhớ rõ lúc Phương Nam học lớp 6 bị một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu chặn đường bị anh phát hiện. Khi anh còn chưa kịp ra uy làm anh trai thì tên tiểu tử kia đã bị Phương Nam đánh cho nát cái đầu dề.

Khi đó Phương Nam thật đúng là một nha đầu hoang dã không hơn không kém, về sau mặc dù có trở thành thực nữ khéo léo thì anh vẫn không thể quên được hình ảnh kia trong trí nhớ.

Có lẽ người đàn ông nào sinh ra đều muốn được che chở cho ai đó, cái ý niệm bảo hộ đó đã ẩn sau trong lòng Phương Chấn Đông ba năm năm và đến khi bộc phát ra thì có thể kinh khủng đến mức nào.

Mà Hàn Dẫn Tổ đúng lúc là người khiến đàn ông quá dễ dàng động lòng muốn bảo vệ. Cô gái Giang Nam xinh đẹp dịu dàng, là người vừa li hôn thê thảm....Còn nữa, cô nhìn có vẻ như nhu nhược nhưng thật ra lại là người vô cùng kiên cường, người đàn ông bình thường còn thương tiếc hướng chi người lại vô cùng muốn che chở cô như Phương Chấn Đông.

Cô gái nhỏ này cho dù giận dữ, lời nói ra cũng vô cùng nóng nảy nhưng mang một giọng điệu mềm mại nũng nịu chui vào tai Phương Chấn Đông vào tận trong lòng có chút ngứa ngáy. Hơn nữa ánh mắt anh nhìn xuống, chắc cô không biết lúc này cô mê người đến mức nào. Anh mất bao nhiêu khí lực để khắc chế mình nhưng dục hỏa vẫn dâng lên hừng hực.

Da của cô trắng nõn tươi mát, dường như không thấy được lỗ chân lông. Trắng nõn ở dưới ánh đèn giống như trần châu sáng bóng nhẹ nhàng chậm chạp lưu động, vóc người nhỏ nhắn hình dáng mảnh khảnh tuyệt đẹp. Phương Chấn Đông nhìn thấy người phụ nữ mặc ít như vậy chỉ có ba người. Một là em gái Phương Nam của anh lúc còn bé, hai là vợ trước Chu Á Thanh, rồi đến người trước mặt anh đây: Hàn Dẫn Tổ.

Dường như anh không còn nhớ được Chu Á Thanh như thế nào nữa nhưng cô gái nhỏ trước mắt này đã xâm chiếm toàn bộ trí óc anh. Sợ rằng suốt đời này sẽ không thể nào xóa đi được. Bản năng đàn ông sai khiến, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bắp chân cô.

Thân thể Hàn Dẫn Tổ không khỏi nhẹ nhàng run rẩy, có chút giật mình. Dường như không thể nào ngờ mà nhìn anh, mắt dần dần trợn to cứ trơ mắt nhìn anh đến gần mặt mình.

Anh đã sớm tháo cà vạt, cổ áo mở mấy cúc khiến cô thậm chí có thể nhìn thấy được cơ ngực anh. Trong khi đó cái mùi nam tính kia cùng với dạng bá đạo trên người anh thành một loại cường thế không cho phép cô cự tuyệt nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác mặt đỏ tim đập, cả người nóng lên.

Ánh mắt anh thâm trầm sâu như biển, trong đáy mắt lại như ngôi sao thấp sáng trên bầu trời đêm lấp lánh....

Hàn Dẫn Tổ bị trúng bùa mê rồi, chậm rãi nhắm mắt lại, cảm giác hơi thở của anh dường như bao phủ cả người cô khiến cô không thể trốn tránh. Cô còn cảm thấy được nhiệt độ của môi anh.

“Reng!!!”

Một tiếng chuông thật dài vang lên trong yên tĩnh trong nháy mắt phá vỡ không khí mập mờ. Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng mở mắt ra, môi anh chỉ cách môi cô có vài phân.

Cô chớp mắt mấy cái và hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Cái đầu nhỏ lui về phía sau một cái tạo khoảng cách giữa hai người, môi nhếch lên:

“À, Ủm....Điện thoại di động của anh...”

Hàn Dẫn Tổ lấp ba lấp bấp mở miệng, thanh âm có mấy phần run rẩy. Phương Chấn Đông lại không thèm để ý đến chuông điện thoại trong túi không ngừng vang lên, nhìn thật sâu vào mắt cô, ánh mắt mang theo soi mói cùng bất mãn.

Hàn Dẫn Tổ không dám nhìn thẳng vào mắt anh vội kéo chiếc chăn ở một bên trùm kín người. Phương Chấn Đông khẽ cau mày đứng lên móc điện thoại trong túi ra nhìn một chút rồi nhận. Giọng vẫn trước sau như một vô cùng tỉnh táo trầm ổn:

“Á Thanh có chuyện gì?”

Chu Á Thanh đứng trước ở cửa sổ sát đất, một tay cầm chiếc ly để cao một tay áp điện thoại vào tai. Trên lầu 20 có thể dễ dàng thấy được đô thị phồn hoa nhưng đáng tiếc giờ đây chỉ có thể thấy được ánh đèn leo lét. Có lẽ là vì lòng cô đã rã rời nên nhìn ánh đèn cũng rã rời.

Chu Á Thanh vĩnh viễn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Phương Chấn Đông, là anh trai mang theo cô đến bờ sông bơi lội. Bình thường anh cô có chết cũng không mang theo cô nhưng lần đó cô cố sống cố chết nài nỉ theo mới được đi cùng.

Đến nơi thì mấy đứa trẻ trong đại viện cũng ở đây, dĩ nhiên cũng có Phương Chấn Đông. Phương Chấn Đông là thủ lĩnh ở đây mà cô chỉ là cái đuôi nhỏ, thậm chí anh còn không thèm liếc nhìn cô một cái.

Bọn con trai thì đi bơi còn để lại cô với đám quần áo. Cô thấy trên sông cách đó không xa có một bụi hoa dại thật đẹp, cô chưa bao giờ thấy bông hoa nào xinh đẹp như vậy, nụ hoa màu trắng có đọng chút sương đêm đang hé nở. Con gái thì ai cũng thích hoa, dĩ nhiên cô cũng vậy.

Cô thận trọng dẫm lên một tảng đá để hái hoa, không ngờ tảng đá không vững chắc, thân thể cô nghiêng ngả một cái rồi ngã nhào xuống sông.

Người cô không cao lắm lại không biết bơi, cho dù nước sông rất cạn nhưng cô vẫn cảm thấy như không thấy đáy. Sau khi uống mấy ngụm nước mới được một đôi tay vững chãi lôi lên, chủ nhân đôi tay ấy chính là Phương Chấn Đông.

Anh cau mày nhìn cô, đem áo của anh khoác lên người cô rồi xoay người hái cành hoa dại nhét vào trong tay cô. Hình ảnh người con trai lạnh lùng dưới ánh nắng mặt trời cứ như vậy in sâu trong lòng Chu Á Thanh, vài chục năm sau cũng không phai nhạt....

Sau này hai người đi gặp mặt cũng là do cô âm thầm sắp xếp, xem mặt rồi kết hôn. Cô chưa bao giờ nghĩ có thể thuận lợi nhanh chóng cùng anh trở thành vợ chồng như vậy. Mộng đẹp hai mươi mấy năm đã trở thành sự thật, mà thực tế thì không phải là mộng....

Chu Á Thanh rất nhanh chóng phát hiện, Phương Chấn Đông không thương cô, một chút cũng không. Có lẽ ngay cả thích cũng không, dù là vợ cũng chỉ là người xa lạ.

Mặc dù giây phút cô run rẩy giao mình cho anh thì hai người cũng chỉ là người xa lạ. Chu Á Thanh dám chắc anh cũng sẽ không bao giờ biết vợ mình chính là cô bé hai mươi mấy năm trước anh đã đưa hoa cho.

Sau lại Chu Á Thanh mới biết, cái loại hoa ở bờ sông kia chính là cây xương bồ. Hoa đó có nghĩa là: “Tôi tin bạn.”

23. Chương 23

Chương 23

Trong điện thoại truyền đến giọng Phương Chấn Đông vô cùng mạnh mẽ và dứt khoát khiến trong lòng Chu Á Thanh than thở: Kết hôn cũng là cô, ly hôn cũng là cô, còn có thể nói gì được nữa.

Thật ra thì chính cô cũng không hiểu lắm, kết hôn là mộng giấu sâu trong lòng hơn hai mươi năm, giấc mộng đã trở thành sự thật nhưng lại có chênh lệch vô cùng lớn. Chu Á Thanh không thể thích ứng nổi. Anh có thể tỉnh táo hờ hững cùng cô làm chuyện vợ chồng, giống như một nghi thức không hề có chút kích tình. Anh có thể sau tân hôn hai ngày bỏ cô ở lại để về nơi đóng quân vì Quân Khu đang có đợt diễn tập lớn. Bởi vì anh là một quân nhân, mà nói thật Chu Á Thanh cũng không thể hiểu, cô cũng cố để làm một quân tẩu nhưng anh không cho cô cơ hội.

Anh không bao giờ nói chuyện của anh với cô, chung đụng giữa hai người hoàn toàn không phải là vợ chồng. Hôn nhân như vậy khiến Chu Á Thanh thất vọng cực độ. Ngoài thất vọng thì kiêu ngạo tự đáy lòng bắt đầu trỗi dậy. Cô xúc động mà nói lời muốn ly hôn, thật ra thì cô chỉ lấy cớ giận dữ một chút hoặc là uy hiếp người đàn ông kia, nhắc nhở anh rằng mình chính là vợ của anh. Không phải là người phụ nữ có cùng được, không có cùng không sao.

Mà Phương Chấn Đông không chút do dự gạt đầu. Giấy chứng nhận ly hôn cầm trong tay Chu Á Thanh mới biết mình đã làm khéo thành vụng rồi. Mặc dù có hối hận thì cũng không thể trở lại được. Cô luôn muốn biết hiện giờ anh thế nào, luôn luôn nhớ đến anh.

Chu Á Thanh âm thầm thở dài mở miệng:

“Năm mới em có ghé qua nhà một chuyến, mẹ nói anh vẫn ở quân khu, anh có khỏe không?”

Cho dù hai người ly hôn, Chu Á Thanh vẫn gọi mẹ anh là mẹ vô cùng tự nhiên. Phương Chấn Đông nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang len lén theo dõi anh, khỏe môi giật giật rồi nói vào điện thoại ba chữ:

“Tôi rất khỏe.”

Tiếp theo đó là yên lặng, Chu Á Thanh lại thấy thất bại. Đây chính là vấn đề lớn nhất giữa cô và anh, bọn họ không có đề tài để nói chuyện, không có ngôn ngữ tình cảm cơ bản nhất để trao đổi. Cô đã thử qua nhiều lần nhưng vẫn thất bại.

Căn bản là không thể nắm bắt được người đàn ông kia, vẫn trầm mặc, Chu Á Thanh không thể không mở miệng được:

“Anh bảo trọng, năm mới vui vẻ!”

Thả điện thoại xuống rơi xuống thảm, Chu Á Thanh cảm thấy mình buồn cười đến hoang đường rồi ngửa đầu uống hết ly rượu. Cửa kính phản chiếu một người phụ nữ phong tư trác tuyệt, xinh đẹp ưu nhã, những chữ này gắn ở trên người cô như hình với bóng nhưng vì cái gì mà Phương Chấn Đông lại có thể làm như không thấy? Anh cũng không gọi cô, anh cũng không bao giờ nghĩ tới cô nói muốn ly hôn cũng chỉ là chút thủ đoạn kiêu ngạo của phụ nữ mà thôi. Mà anh cứ thuận nước đẩy thuyền cùng cô “Một đao cắt đứt” như vậy?

Giữa gian phòng không lớn, khoảng cách hai người cũng không xa, hơn nữa lại vô cùng yên tĩnh nên Hàn Dẫn Tổ có thể nghe được giọng nữ mơ hồ từ điện thoại truyền ra. Mặc dù chỉ có vài lời nhưng cô có thể đoán được người phụ nữ kia và Phương Chấn Đông nhất định không phải là mối quan hệ tầm thường.

Giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, hoàn toàn tưới tỉnh trái tim đang đi chệch quỹ đạo của cô, Hàn Dẫn Tổ đột nhiên cảm thấy có phải mình trong mắt Phương Chấn Đông có phải là người quá tùy tiện? Dễ dàng cho anh tiến tới từng bước, hơn nữa lại phát triển đến tình cảnh mập mờ như thế này?

Mặc dù anh từng bước từng bước mà ép sát, nhưng nếu cô vẫn kiên định thì sẽ không nhanh chóng tan rã như vậy. Hoặc là trong tiềm thức của cô vẫn còn ý nghĩ ngu ngốc nào đó, hoặc là lần đầu tiên gặp mặt anh đã để lại cho cô cảm giác yên lòng, có lẽ là do cô thương tích khắp người nên cần một bờ vai vững chãi. Mà anh hiện ngang xông vào, cũng không nói gì nên không thể nào. Cô và Phương Chấn Đông căn bản là hai thế giới không liên quan gì đến nhau.

Phương Chấn Đông cứ như vậy nhìn cô gái nhỏ trên giường, ánh mắt cô từ nhẹ nhàng chuyển sang lạnh băng, cả người cô cuộn trong chăn, đầu cúi xuống không biết đang suy nghĩ điều gì nhưng toàn thân cô tràn ngập sự cự tuyệt:

“Thật xin lỗi, tôi muốn ngủ.”

Giọng nói như muỗi kêu truyền đến nhưng vào tai anh cực kỳ rõ ràng. Mặc dù anh là quân nhân xuất sắc nhưng chuyện liên quan đến phụ nữ anh lại chẳng biết điều gì. Mà người chuyên huấn luyện quân nhân như anh những chuyện rắc rối của phụ nữ anh làm sao hiểu nổi.

Chính vì như vậy thái độ của Hàn Dẫn Tổ khiến anh vô cùng không hài lòng. Anh thích cô ở bên cạnh anh không có chút khoảng cách nào, cứ nằm trong ngực anh, cứ ngượng ngùng mềm mại như vậy.

Anh vô thức đưa tay muốn chạm vào cô, cô không ngăn đầu nhưng như có mắt ở sau gáy nhanh chóng tránh xa ra, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt làm cho anh vừa vươn tay ra trong nháy mắt khựng lại, ánh mắt mềm yếu nhưng đầy vẻ cứng rắn và cự tuyệt như lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Anh thu tay về, xoay người đi ra ngoài. Lúc cô muốn thở phào một hơi thì anh lại trở lại với túi thuốc trên tay.

Hàn Dẫn Tổ sững sờ:

“Để tôi tự làm!”

Phương Chấn Đông đứng vậy bàn tay quyết không cho cô cự tuyệt thò vào trong chăn lôi chân bị thương của cô ra rồi bôi thuốc.

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy thật bất đắc dĩ, rốt cuộc người đàn ông này muốn thế nào đây? Cô thật không hiểu, cảm thấy mình nên nói rõ ràng với anh:

“Phương Chấn Đông, anh giúp tôi rất nhiều, tôi vô cùng cảm kích nhưng....”

Hàn Dẫn Tổ dừng một chút rồi tiếp tục:

“Tôi không phải là người phụ nữ tùy tiện.”

Anh dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn lên, thật lâu sau mới mở miệng:

“Hàn Dẫn Tổ, tôi là quân nhân.”

Nhìn thân ảnh cao ngất của Phương Chấn Đông biến mất sau cánh cửa mà cô thật lâu vẫn chưa định thần lại được. Anh có ý gì vậy? Cô không hiểu, mình và anh ta như ông nói gà bà nói vịt chẳng thể khai thông được. Ý cô nói là vậy nhưng vào tai anh như đá chìm xuống biển. Cô không hiểu có phải là anh không hiểu ý cô mà đáp lại bằng lời luôn không thể nào giải thích được.

Anh ta là quân nhân với việc cô không phải là người tùy tiện có gì liên quan tới nhau?

Mặc kệ thế nào thì Hàn Dẫn Tổ đã quyết định sẽ xác định khoảng cách với Phương Chấn Đông. Điều đáng mừng là cô bị thương không nặng nên hai ngày sau vết sưng đã xẹp xuống, mặc dù có chút đau nhưng đi bộ thì không thành vấn đề.

Mà ngày nghỉ phép của Phương Chấn Đông cũng hết, cô thở phào một hơi, trong lòng có chút mừng nhưng không gọi tên nhưng cô cố lắc đầu cho nó biến đi.

Tâm tình Phương Chấn Đông lại vô cùng buồn bực trở về đoàn bộ, mặt đen như đất nồi. Kể từ đêm đó đột nhiên tiến triển xong, anh vốn cho rằng hai người sẽ không có bất đồng nào nữa nhưng ngay hôm sau lại không như vậy. Còn hơn cả lúc trước, cô gái nhỏ vừa xa cách vừa khách khí, không kiêu ngạo và cũng không tự ti mà đối xử với anh làm anh không biết anh đã mắc lỗi gì. Nhưng anh biết cô gái nhỏ đang cố ý xa lánh anh.

Nhưng người chưa từng bao giờ biết biểu đạt thiện ý như anh căn bản sẽ không biết mình mắc lỗi ở đâu. Mà cảm giác của anh cực kỳ khó chịu, cô gái nhỏ kia cứ nhàn nhạt khách sáo với anh như vậy khiến anh vô cùng bức bối.

Mặt Đoàn Trưởng đen như mặt Bao Công, vừa vào nơi đóng quân thì từng cậu lính thấy một cái là biến mất tăm. Họ biết lúc Phương Đoàn Trưởng khó chịu sẽ biết tức thời mà trốn xa, đừng phải hòng súng đã lên nòng là điều không tốt.

Đáng tiếc, mặc dù mong của mọi người trong Đoàn Tăng Cường đã biến thành mong khỉ mọc đuôi thì lại quên Phương Đoàn Trưởng của bọn họ lại chính là Tôn Ngộ Không.

Phương Đoàn Trưởng căn bản không vào phòng làm việc mà trực tiếp đi đường vòng đến sân huấn luyện. Năm mới vừa qua xong khí trời vẫn còn lạnh cũng không có nhiệm vụ huấn luyện nào cộng thêm việc Đoàn Tăng Cường vừa mới từ Miền Nam cứu trợ xong mới về. Lại làm nhiệm vụ tưởng chừng như không tưởng có thể thành công như vậy cũng khiến nổi danh cả quân khu và làm đẹp mặt thủ trưởng.

Trong lòng Thủ trưởng cũng xót xa quân mình vội vàng tự mình hạ lệnh để anh em trong Trung Đoàn nghỉ ngơi thật tốt, cố gắng ăn uống tắm rửa giống như là nuôi thiên lý mã vậy. Mong vỗ béo chúng cho thân thể cường tráng để đợi đến khi khẩn yếu mới đem ra ngoài khoe khoang được.

Vốn là chuyện vô cùng tốt như vậy nhưng đáng tiếc đám sói chết bầm này lại không thích rảnh rỗi. Mà mỗi khi rảnh rỗi lại sinh sự, hơn nữa kẻ đầu têu lại là Đại đội trưởng trinh sát Vương Đại Bưu.

Ban đầu khi vào Đoàn Tăng Cường hẳn cuồng vọng không tưởng tượng nổi, ý vào mình là người đã qua thử thách về kỹ năng quân sự vượt mặt không thêm nề mũi hễ gặp ai cũng nổ.

Đoàn Tăng Cường ai cũng là mũi nhọn thì làm sao chịu được điều này, hai ngày ba bữa không phải là đối kháng thì là tỉ thí bắn bia làm cho cả Tăng Cường Đoàn như võ đài mà không thể thắng được tên tiểu tử này.

Vương Đại Bưu thì càng đắc ý, nghĩ mình sẽ vượt qua được Phương Chấn Đông trở thành người anh hùng trẻ tuổi. Sau đó lại vô số lần nghĩ mình không việc gì phải rút đầu lại, nhìn mấy khuôn mặt xảo trá như thế này căn bản là không có ý tốt gì rồi.

Hắn bị Phương Đoàn Trưởng diệt cho chút hỏa khí cũng không còn. Từ bắn bia đến đối kháng đến lắp súng thua đến mất quần, cái mặt không biết núp vào đâu cho đỡ thẹn. Đến giờ nhớ tới vẫn còn thấy hoảng. Cho nên Vương Đại Bưu mặc dù kiêu căng như lại là con chuột trong tay Phương Chấn Đông một tiếng cũng không dám ho he.

Nhưng lúc con cọp không có ở đây, thì con khỉ lại được thể làm loạn, mấy này này Phương Chấn Đông không có ở đây hẳn liền ngứa ngáy cả người liền thách đấu với Đại đội trưởng đội Nhị Liên Triệu Dũng.

Làm lính cũng không cần phải lải nhải, không phục, được thôi! Cấp dưới kiêu căng là Vương Đại Bưu thì Đại đội trưởng Triệu Dũng cũng không phải là người không ra gì, cũng là nam tử hán cao năm thước cả, người nào thấy cũng phải kính nể.

Hai người sóng vai nhau vào sân huấn luyện, anh một quyền tôi một cước cứ thế mà triển khai mà cộng thêm lính hai bên không ai phục ai cứ đứng bu lại vừa cổ vũ vừa khích bác nhau, chỉ thiếu ầu ẩu nữa mà

thôi.

Cả sân huấn luyện loạn như lũ cóc nằm trong hổ, lúc Phương Chấn Đông đi vào chính là tình cảnh này đập vào mắt. Ở giữa hai người như hai con trâu điên cứ húc nhau như là gặp phải kẻ thù giết cha vậy, không ai nhường ai, ra tay càng ngày càng hung ác.

“Nghiêm!”

Phương Chấn Đông vừa bước vào vừa hô to, cả sân lặng ngắt như tờ. Giọng nói của Phương Đoàn Trưởng có tác dụng cực lớn, phàm là người của Tăng Cường Đoàn không ai là không thể sơ sót vừa nghe một cái thì liền phản ứng ngay. Mà hai con trâu mù quáng kia còn mất điếc tai ngơ.

Cho đến khi Phương Chấn Đông lên tiếng gọi thì cả hai mới giật mình vội đứng nghiêm chỉnh.

Phương Chấn Đông đi vòng quanh hai người ba vòng, trên mặt cả hai đều sưng vù xanh xanh tím tím thật là nhếch nhác. Sóng lưng thẳng tắp nhưng mắt vẫn không chịu buông tha cho đối phương cứ nhìn nhau chằm chằm hận không thể đâm trên người đối phương thành mấy lỗ thủng.

Phương Chấn Đông đứng ở trước mặt Vương Đại Bưu.

“Vương Đại Bưu!”

“Có!”

“Cậu nói rõ một chút, chuyện gì đang xảy ra? Người quá ngứa ngáy hay xương cốt cứng nên muốn thoải mái?”

Vương Đại Bưu cũng không phải là đứa ngốc, đầu dưa chuyển một cái, tránh nặng tìm nhẹ mở miệng:

“Báo cáo Đoàn Trưởng, không phải như vậy, tôi và Đại đội trưởng đội Nhị Liên đang tỷ thí với nhau.”

“A! Tỷ thí với nhau?”

Phương Chấn Đông dường như hiền hòa gật đầu một cái, rồi sắc mặt biến đổi:

“Đã như vậy, Vương Đại Bưu, Triệu Dũng, giờ tôi lệnh cho hai cậu tiến lên để “luận bàn” với tôi một chút!”

Tác giả có lời muốn nói: đối với các vị thân hữu mong mỗi có thịt xin nói rằng các bạn thật không thuần khiết, không thuần khiết, không thuần khiết....(niệm 1000 lần)

24. Chương 24

Chương 24

Vương Đại Bưu và Triệu Dũng nhìn nhau trao đổi, cả hai đều có chút sợ hãi trong lòng. Cả quân khu ai mà không biết đại danh của Phương Chấn Đông Đoàn Tăng Cường của bọn họ. Đó không phải là người tầm thường mà có thể trở thành Đoàn Trưởng được. Có thể hỏi mấy quân khu xem có người nào mới ba lăm tuổi có thể nhảy lên vị trí Đoàn Trưởng? Chỉ có Đoàn Trưởng của bọn họ mà thôi.

Trừ chỉ huy tác chiến thì còn thông thạo mười môn toàn năng, hơn nữa Vương Đại Bưu là người từng bị dạy dỗ vô cùng thâm thúy. Lại hơn nữa hai người chỉ cần nhìn mắt cũng biết thủ trưởng của bọn họ đang muốn xả giận. Nhìn cái mặt đen như đất nòi như muốn liêu mạng, rõ ràng đang vô cùng bức bối.

Hai người bọn họ đã vô tình đụng trúng họng súng rồi, nhưng giờ phút này có kinh sợ mà nhận ra thì Đoàn Trưởng cũng nhất định không chịu tha cho hai người. Không bằng dứt khoát mà tiến lên, có thể khiến Đoàn Trưởng hả giận dù sao cũng chỉ là vài quả đấm đá, ta đây da dày thịt béo sợ gì.

Tia sét xoẹt qua, hai người suy nghĩ thấu đáo rồi đứng nghiêm ngay ngắn hô:

“Rõ! Thưa Đoàn Trưởng.”

Phương Chấn Đông gạt đầu một cái:

“Được, mạnh mẽ, đúng là lính Đoàn Tăng Cường!”

Nói xong, đưa tay mở từng nút áo khoác rồi cởi áo ra, thuận tay kéo cà vạt, mở vài nút áo sơ mi ở cổ và ồng tay để lộ ra cơ ngực vạm vỡ dù cách lớp áo sơ mi nhưng vẫn có thể thấy được.

Anh lùi về phía sau mấy bước thủ thế.

“Đoàn Trưởng cố lên! Đoàn Trưởng tất thắng!”

Đám lính hai bên càng nhiệt tình, không thể không kích động hận không thể hét rách cả cổ họng. Cả sân huấn luyện trong nháy mắt như rung chuyển. Đám lính ở trong doanh trại nghe tiếng la hét cũng đổ ra ngoài như ong vỡ tổ xem náo nhiệt. Ai cũng muốn nhìn Triệu Dũng và Vương Đại Bưu bị đánh.

Hai người này tuy là Đại đội trưởng, nhưng người này so với người kia còn kiêu căng hống hách hơn, còn ngạo mạn nữa, ngay cả cấp trên là Trại Trưởng cũng dám chống đối, cuồng không có giới hạn. Bình thường không có ai dạy dỗ, hôm nay đụng phải hòng súng là Đoàn Trưởng thì kết quả có thể nghĩ, ai cũng muốn xem hai người kia bị thu phục như thế nào.

Lúc Lão Phùng chạy tới thì hai bên đã xông vào rồi, Phương Chấn Đông cũng không cố bắt nạt hai người này lệnh cho cả hai người đều xông lên. Vương Đại Bưu và Triệu Dũng biết lúc này không phải là lúc nói đùa đến chuyện cốt khí anh hùng. Sức chiến đấu của Đoàn Trưởng một người bọn họ không thể gánh nổi, cùng xông lên may ra bị thua không đến mức quá khó coi.

Không suy nghĩ nhiều, hai người nhìn nhau một cái phải một trái xông lên tấn công Phương Chấn Đông như hai con nghé tơ phối hợp vô cùng khăng khít.

Đội trinh sát và đội Nhị liên đang đứng bên ngoài có chút buồn bực, hai vị Đại đội trưởng bất hòa đó là chuyện từ xưa đến nay, người nào cũng xem người kia không thuận mắt mà giờ đây đã trở thành huynh đệ rồi.

Cùng kẻ thù thì tất nhiên phải đoàn kết làm lính lại càng phải phân rõ địch ta và cũng quên mất đó là Đoàn trưởng vài ba người nghĩ kẻ giúp Đại đội trưởng của mình:

“Đại đội trưởng, gạt chân, ôm chân rồi vật ngã đi!”

Vương Đại Bưu bị Phương Chấn Đông đạp cho một phát lão đảo hai bước ngã chổng vó lại nghe lính của mình đang than thở trong lòng vô cùng tức. Vội bật dậy thét lên:

“Mẹ kiếp, chúng mày bày cho ông nội cái kế thú vị gì vậy? Có giỏi thì tay không bắt giặc đừng có mà đứng đó mà bày đặt, ai không phục thì tỷ nữa đấu tay đôi với tao.”

Đám lính im bất, Vương Đại Bưu có chút khí thế hừ lạnh hai tiếng. Lại nhìn qua bên kia thấy Triệu Dũng bị Đoàn Trưởng dùng một chiêu tóm chân quăng xuống khiến hắn nằm nhếch nhác trên mặt đất. Vương Đại Bưu không khỏi cười hắc hắc, nói thầm trong lòng: “Phải rồi! Không ai được lợi hết.”

Phương Chấn Đông vỗ vỗ tay mở miệng:

“Ai nói tay không bắt giặc không được thì nghĩ lại. Chỉ cần đúng cách là có thể chiến thắng. Vương Đại Bưu, lời của cậu không đúng.”

“Dạ, Vương Đại Bưu cảm ơn Đoàn Trưởng đã chỉ dạy”

“Ha ha!”

Lão Phùng nhặt áo khoác của Phương Chấn Đông trên mặt đất rồi đi đến đưa cho Phương Chấn Đông:

“Tôi đang thắc mắc là sao không thấy cậu ở đâu hóa ra là chạy đến sân huấn luyện.”

Phương Chấn Đông phỉ phỉ bụi trên áo sơ mi, tên Vương Đại Bưu này ra tay thật ác, có chút đau. Anh cầm lấy áo khoác mặc lên người, cài nút áo, cảm thấy buồn bực trong lòng tiêu ta đi không ít. Xoay người ra lệnh cho Vương Đại Bưu và Triệu Dũng:

“Hai người các cậu còn muốn thì cứ đến chỗ tôi, tôi sẽ theo đến cùng.”

Vương Đại Bưu cùng Triệu Dũng vội vàng đứng nghiêm ngay ngắn, một tiếng cũng không dám ho he, bao nhiêu phách lối thường ngày đã sớm bay hết, giờ ngoan ngoãn như hai con mèo.

Lão Phùng không khỏi bật cười, thật là đúng câu nói “ngựa roi voi búa”, vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Hai người vào đoàn bộ, lão Phùng mới cười nói:

“Thế nào, tôi nghe nói cậu còn nghỉ phép cơ mà, không phải cô vợ nhỏ của cậu đang bị trọc chân sao? Nhanh khỏi vậy sao?”

“Cô vợ nhỏ...”

Mấy chữ này lọt vào lỗ tai Phương Chấn Đông, trong lòng còn chút không thoải mái do Hàn Dẫn Tổ gây ra trong nháy mắt đã tan thành mây khói. Không phải là cô vợ nhỏ sao? Đàng nào cũng là cô vợ nhỏ tương lai của anh, tiểu nha đầu có chút bướng bỉnh chưa nghe lời anh.

Lão Phùng hiểu rất rõ Phương Chấn Đông, vừa nhìn thấy bộ dạng này của anh cũng đã biết là đang có vấn đề. Suy nghĩ một lát vẫn cảm thấy nên lấy cương vị là người từng trải khuyên bảo anh:

“Chấn Đông à! Không phải là tôi đang trách cậu nhưng tính khí của cậu nên sửa đổi một chút. Đối với lính của chúng ta thì cứng rắn một chút thì là tốt, đều là nam tử hán năm thước cao, có tức giận thì mắng đôi câu là chuyện thường không sao hết. Nhưng mà với phụ nữ thì không được như vậy, cậu phải nói nhẹ nhàng dễ nghe, cứng rắn không làm thành đại sự được đâu.”

Nói xong rồi gần gũi hỏi thăm:

“Trách? Giận dữ rồi hả?”

Phương Chấn Đông nghiêm túc suy nghĩ một chút cũng không phải. Chính là do nha đầu kia đang cố tình xa lánh anh, khách sáo đến mức khiến người ta phát giận. Rõ ràng đêm hôm đó hai người còn rất tốt.

Ngẩng đầu nhìn lão Phùng, cái mặt hóng chuyện đang cười hí mắt nhìn anh khiến anh không khỏi cau mày:

“Kế hoạch huấn luyện tháng sau thế nào rồi?”

Được rồi, lời kia vừa thốt ra thì Lão Phùng cũng hiểu hôm nay không hỏi thăm được gì rồi. Trong lòng lão tự nhủ: “Tôi không tin lòng cậu không có quỷ, sớm muộn gì tôi cũng biết được nhưng trước mắt phải khéo léo với cục sắt này đã”. Nghĩ xong lão lấy bản kế hoạch huấn luyện tháng sau đưa cho anh.

Điện thoại trên bàn vang lên, lão Phùng thuận tay nhận. Nghe giọng trong điện thoại lập tức liền nở một nụ cười:

“A! Dạ chào dì, chúc mừng năm mới. Chấn Đông đang ở đây, dì chờ một chút.”

Nói xong đưa luôn cho Phương Chấn Đông, anh một tay mở bản kế hoạch huấn luyện, một tay nắm lấy ống nghe:

“Mẹ, có chuyện gì?”

“Chuyện gì?”

Bà Phương tức không chịu được, ban đầu trông cậy vào dịp năm mới con trai sẽ về nhà sẽ sắp xếp mấy cô gái xem mắt nhưng lại phải đi cứu trợ nên không có cách nào khác. Mà cứu trợ xong rồi thì nên nghỉ phép đi chứ! Nhưng bà trái chờ phải mong mà vẫn không thấy bóng dáng đâu. Hôm nay hỏi Lão Phùng nhà bà mới biết là con trai đã sớm nghỉ phép ba ngày nhưng không chịu về nhà. Hôm nay mới đúng lúc trở về doanh trại.

Trong lòng bà nghĩ có phải vì tránh coi mắt nên con trai mình cả ngày nghỉ phép cũng dứt khoát không chịu về nhà? Chuyện này anh đừng hòng mà tránh nhá, anh không mong vợ nhưng tôi thì mong cháu lắm rồi. Vì vậy bà trực tiếp gọi điện đến đoàn bộ luôn:

“Mấy ngày nghỉ phép con đi đâu vậy?”

Phương Chấn Đông cau mày lại:

“Trong nhà có việc?”

Bà Phương hừ một tiếng:

“Không có gì thì anh không về nhà đúng không? Có chuyện! Đại sự! Tôi muốn cháu!”

Phương Chấn Đông buông bản kế hoạch trong tay, chuyển ống nghe sang tai khác:

“Nếu mẹ nhớ Tiểu Phong thì bảo Phương Nam đưa đến.”

Bà Phương lại hừ một tiếng:

“Tôi muốn cháu nội trai, không phải cháu ngoại trai. Anh nói cho mẹ luôn đi, khi nào về? Con gái của bác Hạ mới từ nước ngoài về, mẹ thấy....”

Bà Phương chưa nói xong, liền bị Phương Chấn Đông cắt đứt:

“Chuyện như vậy không cần mẹ phải quan tâm, chuyện riêng của con con sẽ sớm giải quyết, con bận, con cúp máy trước.”

Rầm một tiếng rồi sau đó là tiếng tút tút, bà Phương sững sốt quay lại nhìn Phương Nam đang ngồi ở sofa hỏi:

“Anh con bảo chuyện riêng sẽ nhanh chóng giải quyết là ý gì?”

Phương Nam rất không ngờ nhú mày:

“Điều này còn chưa rõ sao? Chính là anh đã có mục tiêu của mình rồi, thật là tin lớn. Anh trai con như cây vạn tuế vạn năm cuối cùng cũng có ngày nở hoa. Mà điều làm con hiếu kỳ nhất là không biết người làm anh vừa mất trông như thế nào?”

Bà Phương liếc cô một cái có chút lo lắng:

“Sợ là đứa con gái không tử tế....”

Trà trong miệng Phương Nam suýt nữa thì phun ra, cô đi tới ôm lấy vai mẹ cười và nói:

“Thôi đi mẹ ạ, anh con chính khí lắm liệt như vậy thì bang môn tà đạo nào dám đến. Phụ nữ không đứng đắn nhìn thấy anh con chỉ sợ chạy còn không kịp ấy chứ. Mẹ chớ lo những chuyện linh tinh, ban đầu Chu Á Thanh làm chị dâu con con đã không đồng ý rồi. Rõ ràng không phải là người anh thích, mẹ cần gì phải vội kiếm người để gả tổng cho anh để mang tội khiến vợ chồng người ta bất hòa?”

Bà Phương thở dài, lặng lẽ nắm tay con gái:

“Nói đến Á Thanh mẹ cũng thắc mắc không hiểu lúc kết hôn nó hạnh phúc như vậy. Ai ngờ chưa đến một năm đã chia tay. Hôm trước nó đến chúc tết mẹ còn nghe nó nói gần nói xa hỏi thăm anh con.”

Phương Nam hừ một tiếng nói:

“Mẹ, con đã nói rồi mà. Mẹ đừng nghĩ đến chuyện cô ta quay lại với anh trai con. Ly hôn cũng là cô ta nói trước, cố làm ra vẻ kiêu cách, từ nhỏ con đã thấy phiền rồi.”

“Phải, phải!”

Bà Phương liếc cô một cái:

“Mẹ nói một câu mà cô đã nói đến mười câu chặn họng rồi, mặc kệ anh cô đấy! Cô cố mà hỏi thăm xem người anh cô nhìn trúng là như thế nào. Mẹ nghĩ mãi không ra, anh cô cả ngày sống trong doanh trại, chẳng lẽ là cô vẫn công hay là nhà báo nào....”

Dĩ nhiên Phương Chấn Đông không biết mình chỉ băng quơ một câu mà khiến mẹ và em gái mình có thể suy đoán rắc rối như vậy. Lúc anh rảnh rỗi sẽ tự dừng nhớ đến Hàn Dẫn Tố.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, da thịt non mềm, dưới bàn tay vuốt ve có thể cảm nhận được sâu sắc đến giờ. Ở đây anh hận không thể lập tức nhìn thấy cô ngay, mà anh xa cô chưa đến tám tiếng.

Ánh mắt anh nhìn lên đồng hồ trên tường rồi đứng lên đi đến bên cửa sổ. Cây mai ở cạnh cây tùng bách đã nở vài bông. Mặc dù không có tuyết rơi nhưng ở dưới ánh mặt trời ngày đông vẫn toát lên vẻ thanh cao xinh đẹp, thật giống như cô gái nhỏ trong lòng anh.

Không biết giờ cô đang làm gì, có chịu bôi thuốc ở chân không? Hình như đã tìm được có danh chính ngôn thuận, anh liền cầm lấy điện thoại gọi, chuông reo bốn lần mới có người nhận:

Sắc mặt Phương Chấn Đông có chút trầm xuống:

“Đang ở đâu. . . .”

25. Chương 25

Chương 25

Hàn Dẫn Tổ vốn tính toán là chuẩn bị vẽ nhiều hơn hai bức tranh nữa mới gửi ở phòng tranh của Đường Tử Mộ nhờ bán hộ. Nhưng ca phẫu thuật của bà ngoại quả thật là không thể hoãn được nữa. Cậu không có lỗi nhưng kinh tế cũng không tốt lắm, cậu mợ hai người đều là công nhân bình thường mà em họ vẫn còn đang đi học đại học trong khi đó còn phải chăm sóc cho bà ngoại nhiều năm nữa.

Bà ngoại sáu năm trước đã làm phẫu thuật nối mạch cho tim, ban đầu đã nói chỉ có thể bảo vệ năm năm, bất luận thế nào năm nay cũng phải làm phẫu thuật. Chi phí phẫu thuật đến sáu bảy vạn, bà ngoại lại không có bảo hiểm y tế, cậu đã gánh hết sức rồi mới bắt đắc dĩ mở miệng nói với Hàn Dẫn Tổ.

Hai năm qua Hàn Dẫn Tổ cũng không để ra được nhiều tiền. Nộp một năm tiền phòng còn dư lại cũng chỉ hơn ba vạn, toàn bộ đưa hết cho cậu thì vẫn còn thiếu một nửa. Vì thế cô đành cầm tranh của mình tìm đến Đường Tử Mộ.

Theo địa chỉ trên danh thiếp cô tìm đến nơi này, Hàn Dẫn Tổ có chút chần chừ. Mặc dù biết Đường Tử Mộ đã vô cùng nổi danh nhưng không ngờ phòng tranh cả anh lại lớn như vậy khiến người ta không thể tin được. Nhìn những bức tranh trưng bày ở đây thì những bức cô vẽ xem là gì? Dù sao cô cũng không phải là người nổi tiếng.

Nhưng thực tế không cho phép Hàn Dẫn Tổ lùi bước, liều mình mang tranh đi vào. Tiếp đãi cô là cô nhân viên rất xinh đẹp và lịch sự dẫn cô đến chờ ở phòng khách.

Phòng khách cạnh phòng trưng bày tranh có một chiếc gương lớn soi phong cảnh ngoài đường khiến không gian có mấy phần lãng mạn. Không khí bên ngoài rất lạnh nhưng trong phòng lại vô cùng ấm áp, không cần mặc áo khoác dày làm gì.

Hàn Dẫn Tổ cởi chiếc áo bông dày ra rồi để gọn ở trên sofa, cô cau mày suy nghĩ xem có thể làm thế nào để lấy trước một ít tiền. Dù sao thì tranh cũng không bán nhanh và dễ dàng như vậy, điều này cô rất rõ ràng nhưng cô lại đang rất cần tiền. Thật nếu bắt đắc dĩ cô đành tìm tới Mộ Phong mượn chút tiền rồi vẽ tranh bán trả lại cho cô ấy sau, hoặc là năm sau cô nhận học sinh về nhà dạy.....

“Cô ấy có tâm sự.”

Nhìn xuyên qua cửa kính phòng khách, bước chân Đường Tử Mộ hơi dừng lại. Anh nhìn thấy Hàn Dẫn Tổ đang mất hồn, trong ấn tượng của anh vị tiểu sư muội này luôn trầm lặng, chân mày khéo mắt luôn nhàn nhạt u sầu làm tỏ lên khó khăn nói thành lời. Cô lặng lẽ lại toát ra một ý vị thâm sâu.

Tóc của cô rất dài, trơn mượt đen bóng, không có chút nào dư thừa cứ thẳng tắp buông sau lưng. Cô mặc chiếc váy len màu xám, đi đôi giày màu trắng, trắng và xám hòa hợp khiến khí chất cô càng ưu nhã tinh khiết.

Hình dáng cô mảnh khảnh dịu dàng, yên lặng ngồi đó giống như bức tranh thiếu nữ vậy, cổ kính, ý vị khiến Đường Tử Mộ không khỏi có chút mất hồn.

Chợt cô lấy điện thoại từ trong túi ra nhìn một chút, Đường Tử Mộ không thể biết là ai đang gọi nhưng nét mặt cô trong nháy mắt chợt sinh động giống như đêm khuya được thắp lên ngọn đèn dầu. Mặc dù không sáng lắm nhưng cũng không cô độc nữa.

Phương Chấn Đông, trên màn hình điện thoại hiện lên ba chữ to đùng đập vào mắt khiến Hàn Dẫn Tổ không nhận được mà bĩu môi. Người đàn ông này sáng nay mặt thật là khó chịu, đương nhiên cô biết là vì sao.

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy mặc dù xa lánh anh như vậy nhưng giữa hai người vẫn có gì đó chưa thỏa đáng. Hai người cũng chẳng phải là gì của nhau cả, nghiêm túc mà nói thì cũng chỉ là gặp mặt mấy lần mà thôi.

Hơn nữa, Hàn Dẫn Tổ không muốn dính dáng đến đàn ông, càng không phải là người như Phương Chấn Đông. Cô không chọc nổi loại người như anh. Hiện tại điều cô mong muốn duy nhất đó là kiếm tiền, chữa khỏi bệnh cho bà ngoại, xây cho mẹ một khu mộ đẹp để mẹ ở dưới đất có thể yên tâm mà an nghỉ.

Sau Trịnh Vĩ, cô không muốn dính dáng gì đến hôn nhân nữa. Cô không có lòng tin để có thể xây dựng một gia đình, có thể do tính tình vô sỉ xấu xa của Trịnh Vĩ. Nhưng hai năm hôn nhân cũng nhất định do một phần tính cách của cô.

Cho nên, trước khi mọi chuyện đi quá xa cô nên cắt đứt tất cả mới là điều sáng suốt nhất. Cho nên thấy điện thoại gọi tới cô có chút phân vân rồi cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi và quyết định nhận.

Trong loa truyền đến giọng trầm bá đạo của Phương Chấn Đông, người đàn ông này chắc đã kiềm chế quá lắm rồi. Có lẽ bình thường sẽ mang bệnh nghề nghiệp đối xử với Hàn Dẫn Tổ như là lính cấp dưới của anh, hơn nữa không bao giờ cho cô cơ hội cự tuyệt.

Hàn Dẫn Tổ khẽ thở dài, hàm hồ trả lời:

“Ở bên ngoài.”

Phương Chấn Đông cau mày lại:

“Chân còn chưa khỏi còn chạy lung tung đi đâu? Về nhà ngay!”

Hàn Dẫn Tổ có chút nổi đóa, người đàn ông này thật có thể đem thánh nhân ép phát điên. Tại sao anh ta có thể.....Cô nghe tiếng cửa nhẹ đẩy phía sau cô mới quay ra một chút. Nhìn thấy Đường Tử Mộ đang đi tới vội trả lời qua loa:

“Tôi đang bận, lát nữa nói sau.”

Phụt một tiếng rồi tút tút, Phương Chấn Đông ngắt ra. Dám ngắt điện thoại của anh thì chỉ có nha đầu kia là người đầu tiên. Kinh ngạc hồi lâu, sắc mặt đen lại, vừa định thần trở lại thì Lão Phùng bước vào anh liền từ bỏ ý định. Dù sao thì cô gái nhỏ này cũng không chạy được, chờ lúc gặp lại tính sổ cũng không muộn.

Hàn Dẫn Tổ để điện thoại di động xuống rồi đứng lên, trong lòng có vài phần rối rắm. Đường Tử Mộ cho cô cảm giác anh cao cao tại thượng không thể leo cao mà với được. Anh có thiên phú, có tài hoa, có cơ hội, người lại vẫn nhã tuấn lãng. Mặc dù là anh chủ động đề nghị, Hàn Dẫn Tổ trước giờ không hề nghĩ sẽ đến phòng tranh cao cấp như vậy.

Mới vừa rồi cô đã nhìn qua một chút, phần lớn đều là danh gia họa tác (tác phẩm của họa sĩ nổi tiếng), vì thế có cảm giác mình vẽ chưa là gì cả. Đường Tử Mộ lại rất thân thiện hàn huyên:

“Anh nghĩ em sẽ đi Hải Nam, đến sân bay mới biết là em không đi. Em nên đi xem một chút, phong cảnh ở đó rất đẹp mà giải sầu cũng rất tốt.”

Hàn Dẫn Tổ đứng đã lâu, chân đau có chút mỏi, ánh mắt anh trượt xuống nhìn vào chân cô:

“Chân sao vậy?”

Thái độ của anh làm Hàn Dẫn Tổ bình tĩnh trở lại, cười cười nói:

“Không cần thận ngã mấy ngày trước.”

Lời vừa ra khỏi miệng, thấy Đường Tử Mộ muốn đưa tay ra đỡ cô. Cô vội vàng lui về sau một bước xua xua tay:

“Không có gì đáng ngại, đã tốt hơn nhiều”

Tay Đường Tử Mộ dừng lại, thu về:

“Vậy chúng ta ngồi xuống nói.”

Hàn Dẫn Tổ gật đầu, ngồi ở đối diện với Đường Tử Mộ đem tranh của mình đặt lên bàn trà:

“Trước mắt trên tay em chỉ có mấy bức này, sư huynh xem có thể bán được không? Nếu không có người mua cũng không sao đâu.”

Đường Tử Mộ chau chau mày:

“Dẫn Tổ, thế này chẳng giống em chút nào hết, sao lại không tự tin?”

Hàn Dẫn Tổ nhin được cười khỏ, tự tin là thứ xa xỉ với cô, hình như đã bị mất lâu rồi.

Đường Tử Mộ không khỏi mất hồn, nụ cười khê bên môi cô thoáng qua tia chua chát bất đắc dĩ mang theo cả tang thương vô tận cùng tuổi của cô chẳng hợp chút nào. Trong ký ức của anh, Hàn Dẫn Tổ luôn luôn tốt đẹp như lúc ban đầu. Sau khi anh bắt đầu hối hận, anh tự giã vò bản thân mình sao lúc đó không tiếp tục theo đuổi cô. Nếu như ban đầu anh tiếp tục thì hai người đã không phải ngồi đây.

Hàn Dẫn Tổ là cô gái anh từng thầm mến, cũng là người bao nhiêu năm qua anh không thể quên được. Đường Tử Mộ đương nhiên là chú ý đến mọi thứ của cô, cho nên với các tác phẩm của cô anh hoàn toàn không xa lạ. Thậm chí chắc cô không biết chỗ anh có rất nhiều bức ký họa của cô, là do anh lợi dụng mối quan hệ của mình ở trường để lấy về.

Từ trẻ trung đến thành thực, cô đã vẽ nhiều bức rất có phong cách. Cô có thiên phú và tài hoa, chẳng qua là thiếu cơ hội mà thôi.

Hàn Dẫn Tổ lấy ra chỉ ba bức vẽ, hai bức là phong cảnh, một bức là vẽ người. Hai bức phong cảnh chính là cô vẽ thị trấn nhỏ ở Giang Nam quê hương cô, còn bức vẽ nhân vật chính là vẽ mẹ cô theo trí nhớ. Bức vẽ đó cũng chính là tác phẩm tốt nghiệp của cô. Đánh giá mà nói trong các bức vẽ phong cảnh có vài phần non nớt, chỉ có bức vẽ mẹ cô là bức tranh cô vừa ý nhất vì nó mang theo toàn bộ tâm tư và tình cảm của cô với mẹ.

Đường Tử Mộ cầm rất cẩn thận, gọi thư ký tới giao phó kỹ càng đem treo lên khu bày bán. Rồi anh lấy phân hợp đồng đã sớm chuẩn bị ra:

“Em xem đi, nếu như tranh được bán đi thì bọn anh sẽ thu 10% phí đại lý. Nếu như không có vấn đề gì thì ở cuối cùng là tờ ủy quyền bán, em cứ ký tên vào đó.”

Hàn Dẫn Tổ nhận lấy hợp đồng có chút kinh ngạc nhìn Đường Tử Mộ. Nghệ thuật, tiền bạc, ban đầu là hot boy tiếng tăm lừng lẫy ở viện Mỹ Thuật dường như cái loại phong nhã và trần tục kết hợp với nhau thật hoàn mỹ không tỳ vết.

Đối mặt với ánh mắt bất ngờ của cô, Đường Tử Mộ không khỏi cười:

“Sao? Em không ngờ sư huynh lại là người khắp nơi tràn đầy hơi tiền?”

Hàn Dẫn Tổ vội lắc đầu:

“Không, không. Đường sư huynh không nên hiểu lầm, em chỉ phát hiện ra sư huynh thật lợi hại mà thôi.”

Ánh mắt Đường Tử Mộ lóe lên, cười thầm hai tiếng:

“Cám ơn em, nói thật có thể được tiểu sư muội khen thật làm anh kích động . Nếu em không chê, tối nay anh mời cơm được không?”

Trong lúc cô đang do dự, anh nói luôn:

“Thuận tiện gọi Mộ Phong và anh em tốt của anh là Hoàng Thế Vinh. Công ty của bọn họ đang nghỉ nên rất rảnh rỗi. Còn giờ em có thể vui lòng để anh mời em đi dạo phòng tranh một chút được không?”

Hàn Dẫn Tổ chợt phát hiện mình đã cùng với xã hội này tách rời rồi sao không tìm được lý do cự tuyệt? Đối mặt với người bá đạo như Phương Chấn Đông, dưới khí thế của anh ta cô không chịu không được. Nhưng với người dịu dàng nhẹ nhàng như Đường Tử Mộ cô vẫn không thể cự tuyệt được là sao?

Như hiện tại anh lấy lý do chân cô bị thương rất lịch sự đỡ lấy tay cô. Mặc dù không cảm thấy đường đột nhưng cô có cảm giác không thích hợp, hay nói đúng hơn hình như là có cái gì đó không hợp.

Đoán chừng nơi này không mở cho người ngoài và chỉ dành cho những khách hàng nhất định. Trên hành lang được thiết kế rất tinh xảo chỉ có hai người bọn họ. Dưới chân là thảm mềm, bên tai phiêu lãng thứ âm nhạc nhẹ nhàng, trừ những điều đó ra không có thứ tạp âm nào. Chỉ có lời giảng giải của Đường Tử Mộ mà thôi.

Giọng nói của anh rất nhẹ, rất êm tai, trầm bổng du dương không hề giống Phương Chấn Đông. Giọng nói của Đường Tử Mộ giống như dòng suối mát nhỏ chảy xuôi dòng. Còn giọng của Phương Chấn Đông như sóng dữ dội giữa biển lớn, không nói thì thôi, mà nói thì không phải phản bác thì là ra lệnh.

”Dẫn Tổ, đây là tác phẩm của ân sư của anh. n sư là người gốc Hoa, có thể em đã từng nghe đến tên ông ấy. n sư nói khi ông ấy còn trẻ từng đi qua Giang Nam, em xem, trong tranh ông ấy nồng đậm phong cách Giang Nam.

Hàn Dẫn Tổ cũng có chút mất hồn, trước mắt là bức vẽ về mưa ở Giang Nam. Trong trí nhớ nó ướt ướt, con đường lát đá xanh đầy mưa rơi, trong mưa đình hương tự nhiên nở rộ. Không biết vì sao cô lại cảm thấy cực kỳ quen thuộc. Ánh mắt cô nhìn vào một góc tranh có chữ ký như rồng bay phượng múa mà như sấm bên tai:

“Tracy Mc Grady”

26. Chương 26

Chương 26

Hàn Dẫn Tổ nơm nớp lo sợ mấy ngày hôm nay, nghĩ lại đây là lần đầu tiên cô dám nói với Phương Chấn Đông bằng giọng đó. Chắc là do qua di động nên năng lực uy hiếp của anh ta đã bị giảm xuống một level nên cô mới to gan như vậy. Sau chuyện đó cô vốn tưởng người đàn ông bá đạo đó sẽ gọi điện lại và trị cô, mà cô cũng đã sắp xếp tư tưởng để ứng phó nào ngờ anh ta lặn mất tăm. Cô nhẹ thở phào một tiếng động thời có một nỗi thất vọng không tên thoáng qua. Mà thất vọng vì điều gì? Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy.

Từ trường học ra cô đã nhìn thấy Đường Tử Mộ đang đứng đối diện, một tay đút trong túi quần đứng tựa vào xe. Ánh mặt trời ngày đông chiếu xuống thân ảnh của anh khiến cả người anh tỏa ra một vầng sáng, ưu nhã tuấn lãng đứng ở đó trông đẹp mắt vô cùng.

Nhìn thấy cô, Đường Tử Mộ nở một nụ cười nhẹ, trong mắt Hàn Dẫn Tổ thoáng qua một tia kinh ngạc. Anh kín đáo quan sát cô, tiết trời ẩm lại, bỏ đi chiếc áo bông dày cộp, trên người cô chỉ khoác một chiếc váy len màu trắng bên ngoài kiểu dáng rất đơn giản, bên hông thắt chiếc thắt lưng lớn, mặc dù đơn giản như vậy nhưng mặc lên người cũng thấy có một cảm giác uyển chuyển mềm mại kín đáo.

Nhưng trong lòng anh cũng đầy phiền não, anh tự xem kỹ lại mình, cách bày tỏ của anh vô cùng hàm súc mà tiểu sư muội thì lại quá chậm hiểu. Anh tự thấy mình đã bày tỏ cực kỳ rõ ràng rồi mà cô cứ như không biết gì hết. Lúc ở Hải Nam, Mộ Phong còn nửa đùa nửa thật mà nói rằng: “ngày xưa lúc ở Viện Mỹ Thuật anh nhiều lần ghé qua ký túc xá bọn họ xin ăn cơm làm cho bao nhiêu người suýt mơ mộng. Đứa nào cũng

cho rằng hot boy đang coi trọng mình, nhớ lại thật là buồn cười, thật ra thì Đường sư huynh đang coi trọng chính là Dẫn Tổ nhà em có phải không?”

Lúc đó Đường Tử Mộ không vì bị vạch trần mà lúng túng, chỉ cười cười. Tình yêu khi còn trẻ tuy thất bại nhưng cũng là ngọt ngào. Huống chi anh lại cảm thấy đó không phải là thất bại, không phải giờ anh đang có cơ hội sao? Nhưng cô vẫn chưa hiểu tâm tư của anh, hay là anh nên trực tiếp bày tỏ?

“Đường sư huynh, sao anh lại ở đây?”

Hàn Dẫn Tổ vừa nói xong thì Đường Tử Mộ không khỏi âm thầm lắc đầu, đối với tiểu sư muội này nếu quá trực tiếp thì hình như không tốt. Dù sao thì hiện tại anh vẫn còn nhiều thời gian để theo đuổi cô, chờ đợi cô có thể nhìn ra tình cảm của mình cũng là một điều không phải là quá tệ.

Đường Tử Mộ mở cửa lái phụ:

“Anh tới gặp em, hôm qua ân sư của anh về nước thăm người thân rồi thuận tiện ghé qua chỗ anh một lát rồi nhìn trúng tranh của em bảo là muốn gặp em một chút rồi thuận tiện thương lượng giá cả cụ thể.”

Hàn Dẫn Tổ sững sốt rồi mừng rỡ, cô đang lo phí phẫu thuật cho ba ngoại không ngờ lại nhận được tin tức tốt thế này. Hơn nữa phàm là họa sỹ ai không muốn gặp vị đại sư nổi tiếng kia.

Ngồi lên xe Đường Tử Mộ, cô vẫn còn chút kích động, thỉnh thoảng vuốt vuốt tóc mình và y phục. Nhìn cô gái nhỏ có chút khẩn trương, Đường Tử Mộ không khỏi cười khẽ:

“Em không cần phải quá mức lo lắng như thế, ân sư tuy có chút cô độc nhưng cũng xem là người dễ gần gũi.”

Thật ra thì Đường Tử Mộ cũng có chút kỳ quái, ân sư dù sao cũng là danh họa nổi tiếng thế giới lại có hứng thú với một bức tranh của sư muội, điều này vẫn ngoài sự tưởng tượng của anh. Anh vẫn còn nhớ biểu hiện của ân sư khi nhìn bức họa của sư muội, như hoài niệm, như là một ký ức lại có vẻ có chút kích động, tóm lại là biểu hiện có chút phức tạp. Điều là ba bức họa như nhau treo lên, nếu nói về vẽ thì sư muội am hiểu về vẽ phong cảnh hơn nhưng ân sư lại cố tình chọn bức vẽ người kia hơn nữa lại còn nhìn không chớp mắt. Nghĩ đến đây anh không khỏi hỏi:

“Có thể nói cho anh biết người trong bức tranh em vẽ là ai vậy?”

Sắc mặt Hàn Dẫn Tổ buồn bã, trầm mặc hồi lâu mới nhỏ giọng trả lời:

“Là mẹ em, bà qua đời khi em vừa tốt nghiệp trung học...”

Xe vừa dừng ở trước cửa khách sạn, Đường Tử Mộ mới nhẹ nhàng lên tiếng:

“Dẫn Tổ, anh thật xin lỗi.”

Hàn Dẫn Tổ lắc đầu:

“Không sao, đã qua đã lâu rồi.”

Ghé đầu nhìn ra bên ngoài:

“Chính là chỗ này sao?”

Đường Tử Mộ xuống xe, rất ga lăng mở cửa xe cho cô rồi đưa chìa khóa cho bảo vệ trông xe.

Trong phòng trà ở khách sạn, Hàn Dẫn Tổ đã gặp một người tên là Stephen Li, tên tiếng anh và cái danh họa sỹ nổi tiếng chẳng hợp tý nào. Ông mặc một bộ trường sam, có vẻ cao gầy nho nhã, tác phong vẫn nhanh nhẹn cho dù ông không còn trẻ nữa. Nếp nhăn ở khóe mắt hay ở khóe môi không khiến cho ông thêm già đi mà ngược lại lại tăng thêm một sức hút mãnh liệt. Đây quả là người đàn ông đầy mị lực, cái loại mị lực đó ăn sâu vào trong xương tủy khiến người ta không thể đoán ra tuổi ông.

Nhìn Tử Mộ mang theo cô gái chậm rãi đến gần, Stephen Li không khỏi nheo mắt lại. Cho đến khi cô đến gần ánh mắt ông vẫn không rời khỏi cô. Thật là mềm mại sâu lắng mà thanh nhã, thật xinh đẹp. Ông nhìn hồi lâu mới định thần được, rồi ngay lập tức mỉm cười:

“Tôi là Lý Thanh Trần, rất hân hạnh gặp cô gái trẻ xinh đẹp như thế này.”

Rõ ràng là tiếng Trung, Đường Tử Mộ hơi kinh ngạc. Tên tiếng Trung của ân sư bình thường rất ít khi nhắc tới. Mà Hàn Dẫn Tổ thì có chút hưng phấn, dù sao một họa sỹ lớn đang ở trước mặt mình không vui sao được. Cảm giác thân thiết gần gũi rồi còn mỉm cười với cô, một chút kiêu ngạo cũng không. Cô âm thầm hít sâu một hơi rồi cũng kính cúi đầu chào:

“Chào đại sư!”

Lý Thanh Trần không khỏi khẽ cười lên, rất thân thiết nói:

“Không cần câu nệ như vậy, nếu như cô muốn có thể gọi tôi một tiếng “Bác” cũng được. Tôi nghĩ tuổi tôi chắc là lớn hơn một chút so với cha cô.”

Đường Tử Mộ nháy mắt với Hàn Dẫn Tổ mấy cái:

“Anh đi pha trà.”

Hương trà thơm bốc lên đó chính là trà Long Tĩnh Tây Hồ, Hàn Dẫn Tổ không khỏi có chút mất hồn. Mẹ rất thích uống trà, nhất là trà Long Tĩnh, chỉ là công việc bận rộn nên ít khi thưởng thức thôi. Cô còn nhớ khi còn bé mỗi khi có vụ thu hoạch trà mới, mẹ cũng sẽ lấy một bộ ấm trà tinh xảo ra để pha trà, hương trà bay mù mịt trong không khí thật lâu mới tan.

“Hàn tiểu thư là người nơi nào?”

Giọng nói trầm nhẹ lời cô từ trong hồi ức trở về hiện thực:

“Tôi là người Miền Nam, Chiết Giang.”

Lý Thanh Trần sững sốt:

“Miền Nam à? Trước kia tôi từng qua đó, đã là chuyện của vài chục năm về trước rồi. Nơi đó thật đẹp, tường trắng, ngói xanh, tấm bình phong bằng gỗ. Mưa lất phất rơi trên những con đường lát đá, mạn thuyền đứng yên tựa như trong giấc mộng, thật xinh đẹp như cô gái Giang Nam giống như Hàn tiểu thư đây.”

Bị đại sư khen trực tiếp như vậy khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Dẫn Tổ nhuốm một mảnh hồng như một thiếu nữ chưa rõ sự đời khiến ánh mắt Đường Tử Mộ không khỏi ngẩn ngơ bởi phong tình động lòng người. Đường Tử Mộ thật sự không hiểu loại người đàn ông nào lấy được người phụ nữ như vậy còn chịu buông tay?

Lý đại sư cười cười nhìn cô, đối với cô gái này thiện cảm đến một cách tự nhiên giống như tự mình cảm nhận được. Theo Tử Mộ ông cũng biết sơ qua cô vì cần tiền nên mới cần bán tranh gấp, trong lòng lại không khỏi thương tiếc:

“Tôi rất thích bức vẽ cô vẽ người kia, cô cứ ra giá đi, không cần khách sáo.”

Hàn Dẫn Tổ có phần quẫn bách, lúc này mới chợt tỉnh táo lại, bức họa mà đại sư coi trọng là bức cô vẽ mẹ khiến cô không khỏi chần chừ. Nói thật khi mang bức tranh kia đến phòng tranh nhờ bán hộ cô cũng chỉ là miễn cưỡng đem đi cho đủ số. Hàn Dẫn Tổ cảm thấy bức tranh kia dù sao ngòi bút của mình vẫn còn non nớt, người bình thường trong nghề đại khái sẽ không xem nó vào mắt cho nên cô không lo bức tranh này sẽ bị bán. Dù sao cũng là mẹ, đây là chút tưởng niệm của cô, hiện giờ cho cô vẽ lại cũng không thể vẽ nổi. Mặc dù mẹ trong lòng cô vẫn vậy nhưng cô không tìm được cảm giác để vẽ lại được nữa. Cho nên bức tranh này hết sức quý giá với cô.

Lý đại sư vừa nhìn sắc mặt của Hàn Dẫn Tổ cũng biết nhất định là không muốn bán, cái gọi là quân tử không đoạt đồ tốt của người khác lại đúng với cảm giác đi mua bức tranh này, vốn có mấy phần hoang đường.

Hàn Dẫn Tổ khẽ cắn răng, chần chừ mở miệng:

“Không đối đại sư, bức tranh là tôi vẽ người mẹ đã qua đời, cho nên mặc dù gửi bán nhưng lại thật không muốn bán đi, thật vô cùng xin lỗi.”

Lý Thanh Trần rất có phong độ gật đầu:

“Không sao.”

Từ khách sạn đi ra, Hàn Dẫn Tổ có mấy phần ngượng ngùng. Ngồi lên xe, cô mới lắp bắp mở miệng:

“Điều này.... Đường sư huynh, thật xin lỗi. Anh đã nhiệt tình giúp em bán tranh mà lại bị em biến thành như vậy.”

Đường Tử Mộ lắc đầu một cái:

“Không quan trọng, Dẫn Tổ, em không cần khách sáo với anh như vậy.”

Suy nghĩ một chút, rồi thận trọng mở miệng:

“Nếu như em cần tiền gấp, anh....”

Lời của anh còn chưa nói xong đã bị cô ngắt đầu lên nhìn kiên quyết và cố chấp:

“Sư huynh!”

Tiếng “Sư huynh” của cô vừa ra khỏi miệng thì lời nói anh còn định nói ra đành nuốt về. Là cô kiêu ngạo, anh cũng biết, cái loại kiêu ngạo này khiến cho anh nhiều lần muốn giúp cô nhưng không thể tìm được cơ.

Đường Tử Mộ bỗng nhiên có cảm giác có chút vô lực. Đối mặt với tiểu sư muội, rõ ràng trong lòng thích lại không dám hành động, rõ ràng muốn đem cô ôm vào trong ngực che gió che mưa nhưng lại không thể tìm được lý do chính đáng. Cũng giống như trước kia mỗi lần đứng trước cô anh luôn phải lùi về phía sau không dám tiến lên.

Hàn Dẫn Tổ khách sáo mời Đường Tử Mộ dùng cơm để cảm ơn, cô cảm thấy mình đã làm phiền Đường Tử Mộ quá nhiều, dù sao hai người cũng không quen biết nhiều. Còn chưa kịp lên lầu thì nhận được điện thoại của mẹ cô gọi đến khiến Hàn Dẫn Tổ nhất thời tâm thần loạn lên. Trong điện thoại mẹ nói rằng bà ngoại cô đang gặp nguy hiểm, bác sĩ nói nhất định phải lập tức phẫu thuật. Nếu trì hoãn chỉ sợ sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Hàn Dẫn Tổ bằng tốc độ nhanh nhất xông lên lầu cầm giấy tờ và ví tiền ngay cả hành lý cũng không kịp thu dọn chạy thẳng đến sân bay. Trên đường đi gọi điện cho lãnh đạo nhà trường xin nghỉ rồi mua một vé máy bay gần nhất.

Lúc cô đến bệnh viện thì trời đã về khuya, may mắn đã làm phẫu thuật kịp thời, bà ngoại đang ở trong phòng ICU đã không còn có gì đáng ngại nữa. Cô nhìn qua cửa kính thấy bà ngoại dường như đang ngủ thiếp đi, rất yên bình, lúc này tim cô mới trở lại bình thường. Mẹ kéo tay cô:

“Cậu con không cho mẹ gọi điện cho con sợ làm trễ nải công việc của con. Nhưng lúc này mẹ thật sự nghĩ....”

Mẹ vừa nói vừa ghen ngào, mẹ là người phụ nữ bình thường lại lương thiện và chất phác. Hàn Dẫn Tổ mở ví tiền ra rút một nửa tiền nhét vào tay mẹ:

“Bình thường con công việc bận rộn lại ở xa không thể thường xuyên về được. Số tiền này mẹ cứ cầm trước chờ bà ngoại xuất viện mua cho bà ít đồ tẩm bổ.”

“Như vậy làm sao được. Đã xin con tiền phí phẫu thuật, cậu mẹ đã thấy vô cùng có lỗi rồi.”

Mẹ vội vàng từ chối, cuối cùng không chối nổi đành cầm lại rồi bảo về nhà nấu cơm mang đến cho cô, đã trễ thế này thì phòng ăn bệnh viện cũng đã đóng cửa rồi.

Ngoài hành lang bệnh viện là khu dành cho thân nhân, cậu đem giường đơn đặt ở chỗ này, Hàn Dẫn Tổ cứ ngồi ở trên giường ngắm nhìn cửa sổ. Ngày xưa mẹ cũng vậy, cũng ra đi lặng lẽ vào đêm khuya, cô sợ bà ngoại cũng vậy. Cô ôm chặt vòng tay chợt cảm thấy có chút lạnh. Bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian yên tĩnh vô cùng chói tai, cô vội vàng đứng lên đi tới cầu thang cạnh đó nghe điện thoại:

“Mấy giờ rồi, vẫn chưa về nhà?”

Trong điện thoại truyền đến giọng Phương Chấn Đông có mấy phần tức giận và nóng nảy. Giữa đêm khuya như vậy khiến cho lòng cô dâng lên một luồng ấm áp khó tả, xua tan đi mọi lo lắng như đó chính là năng lực đặc thù của người đàn ông này vậy.

27. Chương 27

Chương 27

“Phương Chấn Đông, tôi đang ở Hồ Châu, bà ngoại tôi vừa mới làm phẫu thuật tim xong.”

Không biết vì sao nữa mà lời như vậy cô có thể nói vô cùng trôi chảy không chần chừ chút nào. Trong khoảng ngắn ngủi yên lặng lại nghe thấy giọng nói Phương Chấn Đông:

“Bệnh viện gì ở Hồ Châu?”

Hàn Dẫn Tổ cầm điện thoại di động khẽ cúi đầu:

“Trung tâm y tế”

Hàn Dẫn Tổ chưa nói xong, liền bị tiếng hô của y tá cắt đứt: “Người nhà Nhạc Tú Lan, người nhà Nhạc Tú Lan.”

Hàn Dẫn Tổ giật mình đánh rơi cả điện thoại, nấp cùng pin tung tung tóe một nơi một mảnh, cô cũng không thêm để ý lao ra ngoài cầu thang chạy tới phòng chăm sóc đặc biệt.

Vừa tới cửa phòng bệnh đã nhìn thấy bác sĩ trực cùng mấy y tá với dụng cụ đầy đủ nhanh chóng vào phòng bệnh. Hàn Dẫn Tổ định vào liền bị y tá nào đó mới gọi thân nhân người bệnh ngăn lại: “Thân nhân chờ bên ngoài.” Hàn Dẫn Tổ nắm lấy tay cô như người chết đuối vớ được cọc gỗ, run rẩy mở miệng:

“Xin cứu bà ấy! Xin cứu lấy bà ngoại tôi!”

Hai hàng nước mắt theo gò má chảy xuống, rơi vào bàn tay nóng bỏng. Y tá hiển nhiên đã trải qua quá nhiều trường hợp như vậy cũng không quá ngạc nhiên, rồi an ủi:

“Dù sao thì tỷ lệ phẫu thuật nối mạch máu thành công đến 98%, xác suất nguy hiểm của bệnh nhân không lớn. Nhưng bà ngoại cô huyết áp không ổn định, sau khi phẫu thuật dễ phát sinh tắc động mạch. Nhưng cô không cần quá lo sợ, chẳng qua là chúng tôi theo tiền lệ mà thông báo thôi, không đến mức nguy kịch đâu.”

Buông tay y tá ra, Hàn Dẫn Tổ thò thẩn nhìn qua cửa kính vào bên trong, thật ra thì cô cũng không hiểu được bên trong cụ thể là như thế nào nhưng cô chỉ là muốn nhìn mà thôi. Giống như chỉ cần cô không chớp mắt thì bà ngoại sẽ không ra đi. Lúc này trong lòng cô một mảnh cô đơn, trên đời này trừ mẹ cô ra chỉ còn bà ngoại, nếu như bà ngoại đi thì không biết cô còn lại cái gì nữa? Cô thật không dám nghĩ.

Cái loại khủng hoảng giống như một bàn tay to nắm chặt trái tim của cô, càng nắm càng chặt. Thậm chí cô còn không cảm giác được nỗi đau. Chỉ thấy cảm giác chết lặng tuyệt vọng, khoảng không trước mắt đen kịt không có một tia ánh sáng.

Bác sĩ phụ trách cấp cứu là một người gần ba mươi tuổi, nhìn thấy bà cô thoát qua nguy hiểm cũng thở phào nhẹ nhõm, ra ngoài thấy Hàn Dẫn Tổ cười cười an ủi: “Haizzz, yên tâm đi! Tạm thời không còn nguy hiểm nữa, chỉ cần giữ huyết áp ổn định là có thể khỏi phục được.”

Bác sĩ và y tá rời đi Hàn Dẫn Tổ mới như mất hết sức lực toàn thân, tựa vào bờ tường mà trượt xuống rồi ngồi xồm trên mặt đất không đứng lên nổi.

Mợ xách theo cặp lồng cơm trở lại thì thấy Hàn Dẫn Tổ như vậy không khỏi thở dài. Bà kéo cô đến dãy ghế ngoài hành lang, mới vừa rời y tá đi ngang đã nói qua tình hình. Mới ban đầu bà cũng luống cuống, dù sao thì bà và cậu của Dẫn Tổ đều không ở bên cạnh, nếu như lúc đó mẹ đi thì làm sao mà chịu nổi. Biết cấp cứu thành công bà mới yên tâm.

Mà đứa nhỏ Dẫn Tổ này thật là khiến người ta thương, bà biết mẹ chồng quan trọng như thế nào với Dẫn Tổ. Nếu như mẹ chồng có gì bất trắc chắc người đau khổ nhất là đứa nhỏ này. Bà mở hộp giữ nhiệt ra, lấy thức ăn ra rồi đem đưa nhét vào tay Hàn Dẫn Tổ:

“Con cả đêm chạy tới đây chắc chưa ăn gì, nếu tiếp tục như vậy thì người có bằng sắt cũng không chịu nổi. Bà ngoại con chỉ sau vài ngày nữa sẽ tỉnh. Nếu nhìn thấy cháu ngoại bảo bối gầy như thế này cũng sẽ đau lòng chết.”

Hàn Dẫn Tổ cũng biết giờ mình tuyệt đối không thể gục ngã, bệnh bà ngoại còn trông cậy vào cô nữa. Cô gắng nuốt vào miếng dù không muốn ăn rồi cô khuyên mẹ về nhà nghỉ ngơi, dù sao cậu mẹ bao nhiêu ngày đêm trông bà rồi, giờ nên đến lượt cô để cho họ nghỉ ngơi một chút.”

Mẹ cũng không còn từ chối, dù sao thì tuổi cũng không còn trẻ, mỗi ngày đêm như vậy thì thật sự cũng không chịu nổi. Huống chi ngày mai bà còn phải đi làm. Bà cẩn thận dặn dò Hàn Dẫn Tổ mấy câu rồi về.

Hàn Dẫn Tổ mới nhớ tới điện thoại di động của mình liền đi tới cầu thang thấy điện thoại di động còn nằm trên mặt đất. Cô ngồi xổm xuống nhặt lên đem pin lắp vào rồi nhất nút nguồn nhưng màn hình ngay cả chút lóe sáng cũng không khiến cô không khỏi thở dài.

Cầm điện thoại di động về đến khu vực chờ, cả người cô giống như bị rút cả linh hồn, không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

Phương Chấn Đông đi vào trong phòng chờ dành cho thân nhân của khoa tim, liếc mắt nhìn một cái là thấy Hàn Dẫn Tổ. Ánh đèn sáng trưng trên trần nhà rọi xuống bao lấy thân ảnh đang ngồi của cô. Cô ngồi bó gối, đầu cúi sâu xuống hai đùi khiến không thể nhìn rõ được khuôn mặt nhỏ nhắn. Có lẽ trên người cô toát ra một thứ... cái thứ gọi là tuyệt vọng không ai giúp lại giống như kim châm châm thẳng vào trong lòng Phương Chấn Đông.

Phương Chấn Đông đi ủng quân trang nên giữa không gian yên tĩnh của bệnh viện phát ra âm thanh rất rõ ràng và cũng khiến Hàn Dẫn Tổ giật mình. Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Phương Chấn Đông cách đó không xa. Anh vẫn yên lặng đứng đó, khuôn mặt vẫn như tượng tạc không có chút biểu cảm gì, càng không nhìn ra một chút mệt mỏi không hề giống như vừa trải qua một chuyến đi xa suốt đêm tới đây.

Hàn Dẫn Tổ đứng lên đi về phía anh, đến gần ngẩng đầu lên nhìn anh thật lâu mới lắp bắp mở miệng:

“Anh, sao anh lại tới đây?”

Phương Chấn Đông nhìn cô thật lâu không nói một lời rồi đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cô, đem cô ôm trọn vào ngực mình. Trong ngực anh vô cùng ấm áp mang theo mùi cơ thể vô cùng đặc biệt của anh xông thẳng vào mũi trong nháy mắt xua tan bao nhiêu giá lạnh khiến hiện tại thật là yên bình. Hàn Dẫn Tổ cảm thấy chưa bao giờ có thể bình yên như lúc này, giống như người lữ hành đã bấy lâu trôi dạt mệt mỏi rồi chợt được về nhà.

Cô gái nhỏ mềm mại không xương nép trong ngực mình khiến lòng Phương Chấn Đông thật mềm mại, mềm mại dường như có thể chảy ra nước được. Nói thật, anh chưa bao giờ cảm thấy như hôm nay, sống hơn ba mươi năm mà đây là lần đầu tiên anh xúc động như vậy. Chỉ vì nghe giọng nói sợ hãi và bất an của cô mà khiến anh thậm chí lần đầu tiên chủ động dùng mối quan hệ cá nhân để đáp phi cơ chuyên dụng với tốc độ nhanh nhất đến đây. Phút chốc nhìn thấy cô thì sự lo lắng dâng cao trong lòng anh mới hạ xuống. Anh đã hiểu một chuyện: cô gái nhỏ này từ nay về sau không được đi đâu hết, chỉ có thể được nằm ngoan ngoan trong lòng anh, như vậy anh mới có thể yên tâm. Đây chính là cảm nhận chân thật nhất của anh lúc này.

Lúc Hàn Dẫn Tổ định thần lại mới phát hiện mình còn nằm trong ngực Phương Chấn Đông mà tay còn ôm chặt lấy eo anh.....Cô bắt đầu xin lỗi, mặt đỏ như máu, chân tay nhất thời luống cuống không biết nên ứng phó thế nào với tình huống đi quá xa như thế này.

Thật ra thì nghĩ lại từ lần đầu tiên gặp Phương Chấn Đông cuộc đời cô đã bắt đầu đi chệch quỹ đạo của nó, không biết đã đi về hướng nào....Mặc dù chân tay luống cuống hận không thể lập tức trốn ngay nhưng không phải cô muốn thì có thể kiểm soát được. Cô hít một hơi thật sâu lấy giọng, vẫn là câu nói lúc này:

“Anh, sao anh lại tới đây?”

Khóe miệng Phương Chấn Đông giật giật, cô gái nhỏ này đúng là đồ qua sông liền rút cầu. Mới vừa rồi còn ở trong lòng anh mà chỉ trong chớp lát liền muốn phủi sạch quan hệ. Phương Chấn Đông mặc kệ tính cách cô có nhỏ mọn, thật vất vả mới tiến đến một bước anh không cho phép cô lui lại, chỉ được phép tiến lên mà thôi. Anh vươn tay tóm lấy vai cô như nắm lấy đồ vật của mình, giữ vai cô theo mình tới đây ghế ngoài

hành lang, nâng cằm cô lên khiến cả khuôn mặt cô đỏ bừng một mảnh. Cô không thể trốn tránh đành nhìn vào mắt anh.

“Hiện tại nói cho tôi biết, chuyện gì đã xảy ra?”

Vẫn là giọng ra lệnh, vẫn là giọng bá đạo, cường ngạnh không cho cự tuyệt, Hàn Dẫn Tổ thật dễ dàng toàn tâm toàn ý mất hết dũng khí trong nháy mắt liền lắp ba lắp bắp đem chuyện bà ngoại nằm viện nói ra một lượt luôn.

“Có vấn đề thì giải quyết, khóc lóc gì? Yếu ớt!”

Hàn Dẫn Tổ tức giận mở to hai mắt nhìn chăm chăm anh, cái người đàn ông này nói chuyện thật không thể nào xuôi tai được, nhưng mà bao nhiêu tuyệt vọng bất an trong lòng phút chốc đã biến đi phân nửa.

Phương Chấn Đông đứng lên lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại. Năm giờ rạng sáng đã có mấy chuyên gia tim mạch tới cùng viện trưởng bệnh viện này khám bệnh cho bà ngoại cô. Tìm hiểu kỹ càng ca phẫu thuật của bà ngoại và nhanh chóng tìm ra phương pháp trị liệu hiệu quả nhất. Hàn Dẫn Tổ không muốn bị náo động đến như vậy. Cô nào biết người đàn ông bình thường khiêm tốn này lại có quyền uy kinh khủng như vậy, đứng ở bên cạnh Phương Chấn Đông nghe chuyên gia có mái tóc hoa râm đang mạch lạc nói về bệnh trạng của bà ngoại cô mà cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Hơn nữa người đàn ông đó tuy phía trên là mặc áo blue trắng nhưng ở dưới lại mặc quần trang.

Phó viện trưởng Chu nhìn tiểu nha đầu đứng bên cạnh Phương Chấn Đông một chút không khỏi cười thầm. Chu Phó viện trưởng không chỉ là chuyên gia tim mạch mà còn lại Phó viện trưởng của quân khu. Đêm hôm khuya khoắt điều động Phó Viện Trưởng của quân khu đến đây một chuyến ngoại trừ Chấn Đông nhà Lão Phương thì không ai có thể làm được.

Ánh mắt Lão Chu vô cùng tin tưởng, chỉ cần nhìn qua cũng đã hiểu tình hình. Trong lòng cũng hết sức hiếu kỳ, đừng có nhìn Phương Chấn Đông bình thường như cục sắt nguội, đứng trước mặt cô gái này cũng dịu dàng như nước vậy.

Dĩ nhiên trong mắt Lão Chu, dịu dàng như nước này cũng chỉ là mang tính chất tương đối thôi. Dù sao thì bình thường Phương Chấn Đông có gặp ai cũng chỉ là tên tiểu tử cứng đầu, chứ đừng nói đến phụ nữ. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng muốn bảo vệ tiểu nha đầu trong lòng, đi đến đâu cũng muốn bảo vệ thì có thể không gọi là dịu dàng như nước được sao?

Ánh mắt Chu phó viện trưởng không tự chủ rơi vào trên người Hàn Dẫn Tổ. Nha đầu mảnh khảnh mềm yếu, nhìn cũng đã biết là cô gái vùng sông nước, thật quá xinh đẹp. Có cô vợ nhỏ này thì tên tiểu tử thú vị này coi như là yên bề rồi. Ông sắp được uống rượu mừng rồi.

Tiến đoàn người của Chu phó viện trưởng, Hàn Dẫn Tổ không khỏi oán giận Phương Chấn Đông:

“Sao anh không nói trước với tôi một tiếng, làm lớn như thế này tôi làm sao mà trả nợ ân tình cho nổi?”

Phương Chấn Đông cau mày nhìn cô:

“Chú Chu không phải là người ngoài, không cần phải trả ơn.”

Hàn Dẫn Tổ nhin được lúng búng trong miệng: “Không phải là người ngoài của anh nhưng là người ngoài với tôi.”

Hình như đọc được ý nghĩ của cô Phương Chấn Đông tóm lấy cằm nhỏ của cô nâng lên:

“Nếu không phải là người ngoài với tôi thì cũng có nghĩa không phải là người ngoài với cô, hiểu chưa?”

Hai người đứng ở cuối hành lang bên cạnh cửa sổ, đã là sáng sớm rồi, ánh nắng ban mai chiếu của cửa kính chiếu lên má anh có chút ánh vàng xinh đẹp. Người đàn ông này không có một chút lời ngon tiếng ngọt, thậm chí lời của anh rất không xuôi tai, trực tiếp nói thẳng nhưng giờ phút này đây ánh mắt nghiêm túc và cương quyết lại khiến Hàn Dẫn Tổ không khỏi có cảm giác động lòng.

28. Chương 28

Chương 28

Lúc cậu và mẹ đến thì Phương Chấn Đông đã đi rồi, vốn là Phương Chấn Đông sẽ không nghỉ phép nhưng vì không thể cưỡng lại nỗi lo lắng trong lòng nên mới ra ngoài tìm Hàn Dẫn Tổ, ngày mai còn có cuộc họp quân sự quan trọng cần anh phải có mặt. Chú Chu nói bà ngoại cô không còn gặp nguy hiểm nữa nên anh sắp xếp xong xuôi rồi trở về quân khu.

Nói thật sau khi tiễn Phương Chấn Đông đi Hàn Dẫn Tổ mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu không cô cũng không biết giới thiệu với cậu mẹ như thế nào nữa.

Hình như mọi phụ nữ đều yếu ớt, ngày hôm qua Phương Chấn Đông như một đấng cứu thế đến làm cô bất giác dựa vào anh, tin cậy anh. Hiện tại muốn phải sạch quan hệ có vẻ như có chút đối trá. Hơn nữa cô không cho rằng người đàn ông kia sẽ dễ vậy.

Nghĩ đến đây cô không khỏi nhăn nhó đôi mày thanh tú một cái rồi lắc đầu. Hiện tại qua ngày nào biết ngày đó, có chuyện gì thì sau này hãy nói.

“Dẫn Tổ, mẹ nghe y tá trưởng nói tối hôm qua có một quân nhân rất đẹp trai và khí phách tới, là gì của con vậy?”

Mẹ tò mò hỏi cô. Vì bệnh của bà ngoại nên cậu mẹ định thuê một nhà nhỏ trú chân, hai người đến trung tâm giúp việc gần đó đăng ký, kiếm chút tiền. Mặc dù tiền không nhiều lắm nhưng thời gian tự do cũng không làm trễ nải việc chăm sóc người bệnh.

Sáng sớm hôm nay, mẹ làm xong công việc rồi ghé qua bệnh viện luôn. Vừa vào khu phòng bệnh đã nghe y tá trưởng thần thần bí bí hỏi qua có phải là đối tượng của cháu gái bà? Ánh mắt hâm mộ kia khiến bà có chút không giải thích được.

Chuyện Dẫn Tổ ly hôn bà cũng đã nghe chồng nói, nhưng vì mẹ chồng đang bệnh tim nên vẫn còn giấu bà, sợ mẹ lo lắng tức giận sẽ tái phát bệnh. Nhưng trong lòng bà vẫn thầm mắng tên khốn Trịnh Vĩ kia không có lương tâm. Năm đó, lúc hai người kết hôn, nhìn Trịnh Vĩ tốt vô cùng, lại săn sóc chừng mực, nào có biết hẳn lại là tên đàn ông khốn kiếp. Vô sỉ nhất là dám mèo mửa với Hàn Đình.

Chuyện của Hàn Gia nói đúng lý ra thì không nên can thiệp nhiều nhưng cũng thật khiến cho người ta tức chết. Năm đó chị chồng cô thật là cô gái tốt được gả cho Hàn Thanh Sơn, mà quả thật đúng là gả, cưới về lo liệu vun vén gia đình hết thủy. Vậy mà ai biết được mới chân trước chết đi thì chân sau Hàn Thanh Sơn đã cưới mẹ ghẻ cho Dẫn Tổ, còn dẫn theo đứa em kế.

Thật đúng với câu: có mẹ kế thì có bố dượng, Hàn Thanh Sơn đột nhiên đem học phí của con gái ruột đi học đại học tham ô cho đứa con gái ghẻ, nghĩ đến thật khiến cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Mà cũng thật không ngờ cháu gái sau khi ly hôn được mấy tháng đã có đối tượng. Vì thế bà mới hỏi, mà Dẫn Tổ chớp mắt mấy cái rồi khuôn mặt không có chút tự nhiên ấp úng mà nói:

“Chỉ là một người bạn, biết bà bị bệnh, thuận tiện tới giúp một chút chuyện.”

Mẹ nhìn cô che che dấu dấu đoán tám chín phần là đối tượng của cháu gái mình, trong lòng muốn hỏi thăm nữa nhưng lại cảm thấy có hỏi thì cô cũng không nói. Có lẽ là nên chờ không chừng sẽ sớm mang về, hơn nữa nghĩ tới người ta là quân nhân nên chắc chắn không phải là loại người như Trịnh Vĩ nên không hỏi nữa.

Bà quét qua cô một cái rồi cười đổi chủ đề:

“Con đã về rồi, cũng nên qua bên cha con.”

Hàn Dẫn Tổ cúi đầu:

“Hai ngày nữa rồi hãy nói!”

Cô thật sự không hề muốn gặp cha mình. Chuyện Trịnh Vĩ và Hàn Dĩnh và thái độ của cha đã khiến lòng cô rét lạnh. Những lời nói dù nói ra hay trong ý đều bênh vực Hàn Dĩnh dù cho cô ta có làm ra chuyện vô sỉ đến như vậy. Nhưng cha vẫn không muốn cô trách Hàn Dĩnh, còn nói cô ta không phải cô ý, thật là chuyện nực cười nhất trong thiên hạ.

Người cha ôn hòa hiền lành trong trí nhớ của cô đã biến mất, hôm nay không còn liên quan. Mà dù có liên quan cũng chỉ là chút máu mủ như ao nước lã mà thôi.

Không đợi Hàn Dẫn Tổ quyết định có về nhà hay không, cha cô đã gọi điện tới. Điện thoại cô bị rơi hổng, trước khi đi Phương Chấn Đông đã đem điện thoại của anh nhét vào tay cô và lấy cái điện thoại đã vắng một nơi một miếng của cô đi, căn bản là cưỡng bách người ta phải dùng.

Người đàn ông này luôn đem quan tâm săn sóc ẩn sâu trong sự cường ngạnh, bây giờ Hàn Dẫn Tổ đã dần hiểu một chút, không thấy ghét mà ngược lại lại có một cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng. Thật là biến chuyển kỳ quái.

Hàn Dẫn Tổ cầm điện thoại di động nói:

“Cha, có chuyện gì vậy?”

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ rõ ràng, nếu như không có chuyện cha sẽ tuyệt đối không bao giờ tìm cô nhưng cô vẫn còn có một chút hy vọng nhỏ bé nào đó.

Hàn Thanh Sơn quét sang vợ đang ngồi bên cạnh, có chút lấp bắp không mở nổi miệng. Triệu Hồng tròn mắt một cái, trầm giọng thúc giục:

“Nói nhanh lên một chút!”

Giọng nói của bà ta không lớn nhưng bên kia Hàn Dẫn Tổ đã nghe tất cả, mặt cô trầm xuống lạnh đạm nói:

“Nếu như không chuyện gì con cúp máy đây, không phải tiền điện thoại di động rất đắt sao?”

Hàn Thanh Sơn bắt đắc dĩ vội vàng mở miệng:

“Tiểu Tổ con khoan đã cúp máy, à....Cha muốn hỏi con một chút, trong tay con còn tiền nữa không? Em gái con tháng sau sẽ kết hôn....”

Lúc này Hàn Dẫn Tổ không thể áp chế nổi lửa giận của mình, cô có nằm mơ cũng không nghĩ đến cha cô có thể dám mở miệng nói điều này. Mặc dù giọng nói có chút bắt đắc dĩ chần chừ nhưng nó như lưỡi dao lạnh băng đâm vào lòng cô khiến lòng cô lạnh một mảnh.

Giận đến mức tận cùng lại có thể bình tĩnh được, cô cắt đứt luôn lời cha:

“Cha, bà ngoại con phải nằm viện và phẫu thuật, cha có biết hay không?”

Hàn Thanh Sơn nhất thời sững sờ:

“Hả? Cái gì? Sao đột nhiên lại nhập viện? Trước đó còn rất tốt mà.”

Hàn Dẫn Tổ không nhịn cười lạnh ở trong lòng, cũng không muốn nói nhảm nữa nói thẳng luôn:

“Lúc con ly hôn với Trịnh Vĩ thì chẳng có gì, một phen tiền cũng không muốn. Điều này chắc cha phải rõ ràng hơn ai hết. Mặc dù có chút tiền dư nhưng số tiền bà ngoại nằm viện và phẫu thuật đến sáu bảy vạn. Một nửa là con vay của bạn bè cho nên thật vô cùng xin lỗi.” ”

Lời nói của Hàn Dẫn Tổ lạnh lùng khách sáo như âm thanh cúp điện thoại, mà tay cô không ngừng phát run. Hàn Thanh Sơn nắm chặt điện thoại có chút xấu hổ mà xám xịt. Triệu Hồng ngồi bên cạnh đẩy một cái:

“Thế nào? Nha đầu kia không cho mượn?”

Hàn Thanh Sơn để điện thoại xuống nhìn bà ta một cái:

“Bà ngoại nó nhập viện rồi, mà nó vừa ly hôn thì lấy đâu ra tiền? Tôi đã bảo không thể mở miệng đòi hỏi điều này nhưng bà cứ bắt tôi gọi.”

Triệu Hồng nghe xong liền lửa giận bốc lên:

“Nói không có tiền mà ông cũng tin, đúng là ông già quá hồ đồ. Tiểu Dĩnh nói, mẹ Trịnh Vĩ bảo tuy cô ta sau khi ly hôn tay trắng nhà và xe không muốn nhưng tiền trong ngân hàng không ít đem đi hết không dư lại một phần. Bằng không sao Tiểu Dĩnh có thể lấy chồng nghèo như vậy. Tôi nói cho ông hay, tôi chỉ có đứa con gái là Tiểu Dĩnh, để nó trở thành đứa bị người ra sai bảo là điều tuyệt đối không được. Tôi thừa biết ông ghét bỏ Hàn Dĩnh không phải là con ruột của ông, dù sao cũng không thể bằng con gái ruột yêu quý của ông được có phải không?”

Triệu Hồng nổi tiếng là kẻ giỏi quấy nhiễu vì thế Hàn Thanh Sơn cau mày bắt đầu than thở. Dù sao thì ông cũng coi là người thành thật, mặc dù đàn ông có thói hư tật xấu nhưng không thể ứng phó được với Triệu Hồng. Bà ta chỉ cần ngọt nhạt bên tai đôi câu thì bất kể tức giận thế nào cũng quên hết. Cho nên Triệu Hồng nói gì nghe nấy thị phi cũng không còn phân rõ nữa rồi.

Thật ra thì Triệu Hồng mắng ông già mà hồ đồ thật có chút quá đáng, dù sao ông cũng là đàn ông cũng có chút máu nóng, bị Triệu Hồng mắng cũng cực kỳ tức giận quát lại:

“Bà nói xong chưa? Bà còn muốn tôi làm cha dưỡng như thế nào nữa? Tiền trong nhà đều vào tay bà. Vốn Tiểu Dĩnh cướp chồng Tiểu Tố, chuyện này tôi đã ngại không nói ra rồi. Theo tôi thì chỉ đi đăng ký kết hôn là được bà đỡ phải lo làm nhiều. Sao bà không biết đến thể diện còn bắt tôi hỏi vay tiền Tiểu Tố? Tôi mặc kệ, tùy bà...”

Nói xong, xoay người vào trong phòng đóng cửa rầm một cái. Triệu Hồng nhìn Hàn Thanh Sơn nổi nóng cũng không dám náo loạn, cũng biết chuyện này không nên gây sự nhiều.

Thật ra thì chuyện này là do mẹ Trịnh Vĩ đưa ra chủ ý, nói trên người Hàn Dĩnh Tố còn không ít tiền muốn lấy lại một ít để trả tiền trả góp cho xe và nhà. Về sau hai vợ chồng son kết hôn sẽ đỡ vất vả hơn một chút.

Triệu Hồng là người khôn khéo thế nên trong lòng vô cùng rõ ràng, Hàn Dĩnh dù sao cũng không phải Hàn Dĩnh Tố, không có công việc cố định, cũng không phải là dân thành phố, nói cho cùng chỉ dựa vào gương mặt và khối thịt trong bụng là đáng tiền mà thôi. Nếu kết hôn thì gánh nặng tiền xe và tiền nhà chắc chắn sẽ túng quẫn.

Con gái của mình thì mình biết cũng chẳng phải là người sống tiết kiệm về sau chỉ sợ là vì tiền sẽ cãi nhau ầm ĩ. Thật vất vả mới túm được con rể là nhân viên công vụ, Triệu Hồng cũng không muốn con gái buông con cá lớn này ra.

Trong lòng lại hận Hàn Dĩnh Tố, nha đầu kia đừng nghĩ nó có vẻ nhu nhược có thể dễ bắt nạt, ánh mắt nó nhìn mình và lời nói ra sắc như dao không chút khách khí.

Vốn tưởng Hàn Thanh Sơn là cha ruột, cha ruột lên tiếng thì con gái chắc chắn phải nghe nào ngờ lạnh lùng cự tuyệt như vậy. Nghĩ một chút, nha đầu kia độc ác như vậy thì bà ngoại xem là gì? Chẳng phải có con trai và con dâu bên cạnh sao mà phải dùng đến tiền của cháu gái? Đây chính là lý do chắc chắn Hàn Thanh Sơn sẽ tin thôi.

Hàn Dĩnh Tố cũng không nghĩ đến có người như vậy, mẹ kế của cô chắc là người đứng đầu trong giới mẹ kế, có thể ghi vào sách kỉ lục Guinness được. Thật ra thì mẹ kế có nói thế nào thì cũng chẳng liên quan, chẳng thêm chấp, một chút cũng không thêm để ý, không đáng để cô tức giận. Nhưng người cô giận chính là cha, là người có quan hệ máu mủ với cô mà nói những lời này khiến trong nháy mắt trong lòng cô không còn mấy thân tình nào nữa, càng ngày càng thêm mỏng manh.

Nửa tháng sau, bệnh tình bà ngoại đã ổn định, lúc cô đi thanh toán mới biết Phương Chấn Đông đã thay cô trả phần viện phí còn thiếu. Cô đang bắt đầu thắc mắc vì bệnh viện không thúc giục đóng viện phí, dù sao thì cũng được mấy ngày chăm sóc đặc biệt thì cũng phải đến bảy tám ngàn tiền viện phí thì ra là do Phương Chấn Đông giúp.

Tinh thần bà ngoại không tệ, dù sao thì cũng là người lớn tuổi cần thời gian dài để hồi phục mới được nhưng khi nắm bàn tay nhăn nheo của bà thì lòng cô cuối cùng cũng đã bình tâm trở lại, dù sao vẫn còn bà ngoại bên mình.

Lúc Hàn Dẫn Tổ trở lại thành phố B thì đã tháng ba rồi, vừa đến nhà liền nhận được điện thoại của Đường Tử Mộ nói trừ bức vẽ người thì hai bức vẽ phong cảnh đã được bán rồi, bảo cô qua lấy tiền.

Hàn Dẫn Tổ vui mừng quá đỗi, cô rất rõ ràng dùng tiền của Phương Chấn Đông là không thỏa đáng, vốn muốn đem tiền của Mộ Phong trả trước cho anh, ai ngờ hôm nay lại có khoản tiền ngoài ý muốn này, thật là sung sướng.

Trả tiền lại cũng không phải là cô muốn phủi sạch quan hệ, chỉ là cô muốn giữa mình và Phương Chấn Đông tiền bạc không rõ ràng, đây chính là kiêu ngạo của cô.

29. Chương 29

Chương 29

Hàn Dẫn Tổ đến phòng tranh của Đường Tử Mộ, Mộ Phong cùng ông chủ của cô là Hoàng Thế Vinh cũng ở đây. Cô nhạy cảm phát hiện người luôn tùy tiện như Mộ Phong có chút không giống, cả người thần thái phần khởi giống như mùa xuân đang đến, hòa ái vui vẻ sắc xuân hiện trên chân mày khỏe mắt cô. Ánh mắt như vô tình luôn hướng về trên người ông chủ mà cô luôn mắng là Hoàng Thế Nhân.

Hàn Dẫn Tổ không tự chủ cười, chút ranh mãnh nháy mắt với Mộ Phong mấy cái khiến gương mặt Mộ Phong ửng đỏ. Nhưng rất nhanh trở lại bình thường kéo cô lại ngồi bên cạnh hỏi chuyện về bà ngoại cô.

Gia cảnh của Mộ Phong rất bình thường, trước kia cô còn hâm mộ nhiều bạn học gia đình có gia thế, sau đó quen thân Hàn Dẫn Tổ mới biết mình đã là người hạnh phúc lắm rồi. Đừng nhìn Dẫn Tổ nhu nhược, thật ra khi đối mặt với khó khăn cô kiên cường hơn bất kỳ ai.

Đường Tử Mộ thật bất đắc dĩ, biết rất rõ ràng tình trạng cô đang quẫn bách nhưng lại không tìm được cách nào giúp. Trước mặt sự muội hình như anh có làm gì cũng không thỏa đáng, có lúc anh vô lực, Hàn Dẫn Tổ cho anh cảm giác chỉ được đứng xa nhìn, rõ ràng cô đang ở ngay trước mắt nhưng lại hư ảo mờ mịt. Lúc anh tiến vào liếc mắt đã nhìn thấy cô, cô gầy, chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi có một tháng mà đã gầy hẳn đi. Trong lòng anh tràn đầy thương tiếc nhưng trong nháy mắt tất cả đều hiện lên trong đáy mắt cứ nhìn cô gái mảnh khảnh nhu nhược trước mắt này.

Hoàng Thế Vinh nhìn bạn tốt cũng không nhịn được âm thầm thở dài, Hàn Dẫn Tổ quả thật không giống bất kỳ ai. Ban đầu thấy cô thật khiến anh ngạc nhiên, công bằng mà nói so với Mộ Phong thì nha đầu này xinh đẹp hơn, khí chất cũng tốt, cho dù là đã ly hôn nhưng cũng không thể nhìn vào đó mà đánh giá được. Cái loại cao ngạo thanh khí vẫn khác biệt so với người khác, cho dù đứng ở đâu vẫn có thể khiến người ta nhận ra được.

Hơn nữa nhìn Hàn Dẫn Tổ, Hoàng Thế Vinh mới biết người luôn luôn tự cho mình là siêu phàm như Đường Tử Mộ thì ra là tương tự đơn phương, người ta cho tới bây giờ cũng không biết tâm ý của anh, lại khiến có vài phần buồn cười.

Đường Tử Mộ là ai Hoàng Thế Vinh rất rõ, gia cảnh tốt lại có tài hoa, lại khôi ngô tuấn tú, từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió. Nhưng Đường Tử Mộ lại có tình đụng phải vách tường là Hàn Dẫn Tổ.

Sự lãnh đạm của Hàn Dẫn Tổ đã gắn liền với xương tủy, có lẽ là do hôn nhân thất bại nên cô mất đi lòng tin ở đàn ông. Hoàng Thế Vinh nhìn xem ra cô đối với Tử Mộ một chút ý tứ cũng không có cho dù Tử Mộ có tận lòng bày tỏ đến bao nhiêu.

Tình yêu thì cần cố gắng và có dũng khí, nhưng nhân tố quyết định là cơ hội và duyên phận. Hai người này không hợp nhau, không phải vì bề ngoài mà tính cách, cả hai đều quá hàm súc kín đáo, bình lặng quá mức thì sẽ không thể tạo nên kích tình sóng to gió lớn được. Mà không có kích tình thì làm sao mà sinh ra tình yêu được.

Hàn Dẫn Tổ lễ phép đứng lên chào Đường Tử Mộ, Đường Tử Mộ cười nói xin lỗi:

“Vừa lúc có một khách quen sang đây xem tranh, để cho mọi người phải đợi lâu.”

Mộ Phong cười gian:

“Không sao, không sao, chỉ cần buổi tối anh mời cơm là được, đợi bao lâu cũng không sao.”

Hoàng Thế Vinh liếc Mộ Phong một cái, thở dài nói:

“Không biết còn tưởng rằng anh bớt tiền lương của em, em túng tiền lắm sao?”

Mộ Phong liếc anh một cái:

“Anh là người no làm sao có thể biết tâm trạng của người đói, về tiền lương thì em có thể miễn cưỡng xem là đầy đủ nhưng muốn xĩa răng còn phải mất tiền, đây là ăn hôi anh có biết không? Dù sao thì Đường sư huynh có tiền, em chỉ giúp anh ấy tiêu một chút coi như là cứu tế nạn dân, đây chính là việc thiện vĩ đại. Dẫn Tổ, mà xem tao nói có đúng không?”

Hàn Dẫn Tổ mỉm cười gật đầu một cái:

“Ừ, cũng có chút lý, nhưng mà Mộ Phong này, hình như cậu đang hơi mập đó.”

“Có thật không? Có thật không?”

Mộ Phong khấn trương đứng lên, chạy đến bên tấm gương lớn soi bắt đầu lăm lăm:

“Không mập mà! Hoàng Thế Nhân, anh nói xem em có mập lên không?”

Hàn Dẫn Tổ khỏi cười hì hì một tiếng, dám công khai gọi ông chủ là Hoàng Thế Nhân ngoại trừ Mộ Phong đang lúng phúng cùng ông chủ thì chẳng có người thứ hai.

Đường Tử Mộ liền đem chi phiếu đưa cho Dẫn Tổ, cô nhận và nhìn lại chợt bị hù cho giật cả mình:

“Đường sư huynh, em nhớ hai bức tranh phong cảnh định giá không phải là một vạn sáu ư? Sao mà nhiều như vậy?”

“n sư anh nói sông nước Giang Nam dưới ngòi bút của em mang vẻ diễm tĩnh mà đầy tâm sự nặng nề, phong cách khác biệt. Ông đã bàn luận như vậy với bạn bè. Mà tranh em ban đầu cũng không công khai ghi giá, người ta tìm đến mua anh cảm thấy bán như vậy quá hời cho khách mà không thỏa đáng. Khách hỏi mua anh liền nói mức giá mới, ông ấy đồng ý mua gấp luôn nên anh không kịp thương lượng với em tự tiện quyết định bán luôn.”

Hàn Dẫn Tổ có chút ngốc, không khỏi nghĩ đến vị đại sư hiền hòa, biết mình vận khí tốt được họa sỹ nổi tiếng đánh giá cho nên được định giá cao, cứ xem như là theo lý. Mặc dù như vậy cô cũng có chút ngượng ngùng. Đường Tử Mộ cẩn thận quan sát hồi lâu mới mở miệng:

“n sư đề nghị em vẽ vùng sông nước thành bộ sưu tập rồi cùng triển lãm tranh với ông.”

“Triển lãm tranh của ông ấy?”

Trong đầu Hàn Dẫn Tổ quay cuồng mấy chữ này, đây từng là giấc mộng của cô sau lại bị hiện thực tàn phá tất cả. Mơ ước và thực tế sao có thể chênh lệch như trời đất, bây giờ cô có tư cách mơ ước sao?

Mộ Phong đảo quanh Hàn Dẫn Tổ hai vòng so với Hàn Dẫn Tổ còn kích động hơn:

“Ban đầu giáo sư chúng ta đã nói mày là người cực kỳ tài hoa, ông ấy giới thiệu cho mày đi du học nước ngoài mày đã cự tuyệt để cưới tên khốn Trịnh Vĩ đó.”

Thấy trong nháy mắt Hàn Dẫn Tổ biểu tình ảm đạm Mộ Phong mới gãi gãi đầu:

“Xin lỗi, Dẫn Tổ, mày đừng để ý tao nói hươu nói vượn. Nhưng Đường sư huynh nói rất đúng, đây mới là đường mày nên đi, việc gì phải làm giáo viên dạy mỹ thuật thật lãng phí tài năng của mày, cái này gọi là phí của trời mày biết không?”

Hàn Dẫn Tổ nhìn Đường Tử Mộ, vô cùng chân thành nói:

“Sư huynh, cảm ơn anh.”

Ánh mắt Đường Tử Mộ nhu hòa lại, thật lâu mới nói:

“Có thể giúp em như vậy anh cũng thấy vui vẻ rồi.”

Mộ Phong hận không trợn trắng mắt lên, Đường sư huynh này đừng có mà nhìn người đoán hình chó, thủ đoạn theo đuổi con gái nhà người ta thật khác người. Đây là thời nào và hoàn cảnh nào rồi mà nói câu nhằm lập lờ nước đôi như vậy. Nhớ tới biểu hiện của anh lúc học đại học của anh thì cũng không thấy lạ.

Nhưng Đường Tử Mộ thật cách xa vạn dặm so với Trịnh Vĩ, Mộ Phong đã sớm nghe ngóng rõ ràng hoàn cảnh của Đường Tử Mộ. Cha mẹ đều định cư ở nước ngoài, tư tưởng thông thoáng chắc sẽ không để ý đến Dẫn Tổ đã từng ly hôn. Sư huynh lại đẹp trai, giá trị con người thanh cao. Điều quan trọng nhất là từ khi học đại học đã thâm mến Dẫn Tổ hơn nửa đời tư vô cùng nghiêm túc, không khéo còn chưa từng có bạn gái.

Mộ Phong tựa như cho mình chọn rể cho con gái, cảm thấy Đường Tử Mộ thật là thuận mắt không lập tức đẩy anh cho Dẫn Tổ, so với Đường Tử Mộ còn gấp gáp hơn.

Tiến lên một bước kéo Hàn Dẫn Tổ:

“Buổi tối chúng ta đi ăn cơm, ăn cơm xong chúng ta đi xem phim đi. Vừa đúng lúc có phim kinh dị 3D của Mỹ, đi luôn nhé.”

Không nói thêm lời nào kéo Hàn Dẫn Tổ ra ngoài, Hoàng Thế Vinh không khỏi lắc đầu cười khê đầm vào vai Đường Tử Mộ:

“Xem ra hoàng đế còn chưa vội mà Mộ Phong đã vội muốn chết rồi. Nhưng mà người anh em, mình cho cậu lời khuyên, nếu như muốn thì mau sớm mà ra tay, chuyện này đợi không được đâu. Nói chính xác là sẽ bị người khác đoạt đi thì lúc đó cậu khóc cũng không kịp.”

Đường Tử Mộ cười:

“Yên tâm đi! Bỏ lỡ lần thứ nhất mình đã hối hận nhiều năm, lần này mình đã bắt mình phải hành động. Sư muội dù sao cũng vừa li hôn, mình muốn cho cô ấy một chút thời gian thích ứng, mình tất có tính toán.”

Hoàng Thế Vinh thật không thể nào hiểu nổi Đường Tử Mộ, thích thì xuống tay đi, có gì đáng để do dự? Như anh đã biết mình thích Mộ Phong liền nhanh nhẹn ra tay, lợi dùng tất cả cơ hội tóm cô lại. Cô chính là của anh, nếu không ra tay thì sớm muộn gì cũng sẽ chạy mất.

Nhưng cũng không phải không thừa nhận, dù sao Hàn Dẫn Tổ cũng không phải là Mộ Phong, cô nhu nhược yếu ớt lại thật kiên cường, kiểu phụ nữ này thật phức tạp là loại khiến đàn ông khó nắm chắc trong tay nhất.

Bốn người đến nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng, sảnh ăn là thiết kế hình bán nguyệt, bàn ăn đều tựa vào cửa sổ thiết kế vô cùng xảo diệu, ở giữa còn có một sân khấu nhỏ. Mà ngẫu nhiên lại gặp người quen ở đây.

Em gái của Phương Chấn Đông cùng cháu ngoại của anh Tiểu Phong, nếu trước kia Hàn Dẫn Tổ sẽ cảm thấy bình thường nhưng sau khi trải qua cái ôm ở bệnh viện khiến cô có cảm giác vài phần khó nói.

Hàn Dẫn Tổ đến trước ngồi xuống chỗ ngồi và gọi vài món điểm tâm thì thấy Phương Nam dắt Tiểu Phong đi vào. Cô không biết vì sao mình lại có đôi phần hốt hoảng lại trông mình thật hết sức buồn cười.

Tiểu Phong nhìn qua đã thấy Hàn Dẫn Tổ liền kéo tay mẹ:

“Mẹ, cô giáo Hàn của con cũng ở đây.”

Đối với giáo viên dạy vẽ của con trai Phương Nam không tính là quá quen, cũng từng nói qua vài câu, rất có khí chất nhưng không biết cụ thể bao nhiêu tuổi nhưng rất xinh đẹp và trẻ tuổi. Con trai cô không ngừng nói về cô giáo mặc dù một tuần cũng chỉ có hai buổi học nhưng so với cô giáo ở trên lớp còn thân hơn.

Theo khuôn phép luôn luôn chào hỏi, Phương Nam dắt Tiểu Phong gần, Hàn Dẫn Tổ đứng lên chào. Phương Nam nhìn qua những người còn lại không khỏi âm thầm gật đầu, rất xứng đôi hai đôi nam nữ, hơn nữa Hoàng Thế Vinh là người cô có quen biết, có chút quan hệ làm ăn với công ty cô.

Tiểu Phong cười cười nói:

“Cô giáo Hàn, sao cô không dạy con vẽ tranh nữa? Con không thích cô giáo mới lắm.”

Giọng trẻ con Tiểu Phong khiến Hàn Dẫn Tổ không nhịn được mà cúi xuống xoa xoa đầu thẳng nhóc:

“Nhà cô có chút chuyện nên xin nghỉ, tuần sau cô sẽ lên lớp.”

Tiểu Phong ngoác miệng ra cười đưa ngón út mập mạp ra:

“Vậy chúng ta ngoéo tay”

Hàn Dẫn Tổ cười cũng đưa ngón út đóng dấu với Tiểu Phong. Đóng dấu xong Tiểu Phong mới hài lòng, gương mặt hồng hào rất đáng yêu.

Phương Nam cũng cười.

“Đứa nhỏ này có chút hướng nội, nhưng vô cùng thích cô giáo Hàn, sau này mong cô giáo Hàn có thể để ý nhiều hơn.”

Nói khách sáo mấy câu rồi hàn huyên vài câu với Hoàng Thế Vinh, Phương Nam mới dẫn con đi đến chỗ bàn ăn bên cạnh. Hàn Dẫn Tổ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong đầu xẹt qua khuôn mặt của Phương Chấn Đông, sao có thể khác em gái anh ta như vậy.

Phương Nam ngồi vào ghế, giúp Tiểu Phong cởi áo ngoài và cởi luôn áo khoác của mình đưa cho chồng đem đi treo xong cô mới nhìn chồng cười nói:

“Hôm nay là ngày gì mà muốn hẹn em ra ngoài ăn cơm?”

Xoa xoa gương mặt phúng phính của con trai, anh mỉm cười nhìn vợ:

“Thỉnh thoảng ăn cơm bên ngoài một bữa cũng không cần để ý là ngày gì.”

Phương Nam cười hì hì một tiếng, chồng mình hôm nay cũng biết nói những lời như vậy sao? Ban đầu như một con mọt sách, một chút lãng mạn cũng không có.

Điện thoại di động vang lên, Phương Nam móc ra nhìn một chút rồi nhận, hình tượng tao nhã biến mất tăm, thay vào đó là hò hét:

“Phương Chấn Đông, anh còn biết gọi điện sao? Em cho là anh đã biến mất tích đâu rồi. Mẹ đã phát lệnh truy nã bắt anh mang vợ về nhà, nếu không về sau anh cũng đừng nghĩ đến chuyện về nhà nữa.”

Phương Chấn Đông hoàn toàn không để ý đến tính khí nóng nảy của em gái, bình tĩnh ngắt lời cô:

“Buổi chiều em gọi tới đoàn bộ là vì điều này?”

Phương Nam hừ một tiếng:

“Đây là chuyện lớn nhất, liên quan đến cháu trai của mẹ, em bị mẹ than phiền đến chết rồi. Anh đi mà an ủi mẹ, em mặc kệ đấy!”

Phương Nam siết điện thoại di động, Tiểu Phong xoay xung quanh cô vài vòng chu cái miệng nhỏ nũng nịu:

“Mẹ, mẹ đưa điện thoại cho con, con muốn nói chuyện với cậu.”

Phương Nam không còn cách nào khác đành đưa di động cho con trai. Tiểu Phong vừa nhận lấy điện thoại trong nháy mắt đã đứng nghiêm, lớn tiếng hô:

“Chào thủ trưởng!”

Phương Chấn Đông cười nhẹ phối hợp:

“Chào đồng chí Tiểu Phong!”

Tiểu Phong ngẩng đầu liếc mắt nhìn cha mẹ đang cố nhịn người, cầm điện thoại chạy vào trong góc thân thần bí bí nhỏ giọng nói:

“Báo cáo thủ trưởng, phát hiện địch tình, cô giáo Hàn cùng với một nam đồng chí rất tuấn tú đang ăn cơm....”

Tác giả có lời muốn nói: các đồng chí! Chương tiếp theo bắt đầu kế hoạch đại nhảy vọt, kích tình bắn ra bốn phía à....ha ha!!!! Tiểu đặc vụ báo tin, Phương lão đồng chí ghen, Tổ Tổ chết chắc rồi!!! Mong đợi không?

30. Chương 30

Chương 30

Lão Phùng nhìn mặt Phương Chấn Đông càng ngày càng đen, đen đến mức không thể đen hơn nữa thật khiến lão hơi run rẩy. Tuy nói Phương Chấn Đông chẳng bao giờ tươi cười gì nhưng kể từ hôm từ Miền Nam trở về, trong một tháng gần đây tâm tình luôn luôn tốt, không có vấn đề gì khác, đây là chuyện cả Tăng Cường Đoàn đều biết.

Bình thường nếu là vi phạm nhỏ hoặc có lỡ lén lút làm chuyện gì mà bị Đoàn Trưởng biết thì chỉ có một chữ là “Chết” mà thôi. Trong một tháng nay, hạnh phúc đã trở lại khiến cả Đoàn Tăng Cường như chỉ thấy trời xanh, một mảnh mây đen cũng không có, mỗi ngày đều là mùa xuân rực rỡ tươi đẹp.

Phương Chấn Đông dựa vào quan hệ cá nhân để điều chuyển chuyên cơ tất nhiên sẽ không gạt được bạn nổi khổ Phùng Chính Ủy, hơn nữa căn bản Phương Chấn Đông cũng không có ý giấu diếm, điều cả chuyên gia phó viện trưởng bên quân tổng chẳng lẽ bên này còn không biết.

Trong một tháng này, đoàn bộ nhận không ít sự quan tâm, thật sự các vị thủ trưởng thật thích lo chuyện bất quái, nếu không phải Phương lãnh đạo ra nước ngoài thì chắc chắn sẽ vô cùng hỗn loạn rồi.

Lão Phùng bình thường thật đúng là không nhìn ra, đừng xem gương mặt lạnh lùng không nói không rằng cứ làm kia, khỏi cần phải nói chắc chắn đã thu hoạch được gì đó rồi. Nếu không lúc trở về đoàn bộ đã trở thành người mất hồn như vậy. Thật ra mắt hờn cũng chưa phải, nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ thấy khóe miệng Phương Đoàn Trưởng khẽ mỉm cười.

Đây dường như được gọi là tương tư xuân tình làm Lão Phùng ngứa ngáy khó chịu, vắt óc tìm mưu kế hỏi thăm nhưng Phương Chấn Đông một chữ cũng không chịu hé răng. Lão Phùng không vội không được, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, dù sao thì cũng đã ngoài ba mươi, về nhà cũng cần vợ con xây dựng mái ấm chứ mỗi ngày tro tàn bếp lạnh một mình thì có ý nghĩa gì.

Nhưng lão hiểu kỳ về cô vợ nhỏ của Phương Chấn Đông lắm rồi, không biết là cô gái dạng gì mà khiến cho người kia xem như vật quý hiếm, giấu như bảo bối hận không thể nhét luôn vào tim như vậy.

Lão Phùng biết, nói lý ra lính Đoàn Tăng Cường cũng hận không được mở tiệc liên hoan luôn. Có thể tưởng tượng Đoàn trưởng sau này sẽ kết hôn, có chị dâu bọn họ coi như được sống những ngày hạnh phúc rồi. Nếu không, sau vài năm nữa Đoàn trưởng thỉnh thoảng lại không vui bất bớ ai đó thao luyện một mình thì nói thật ai mà chịu nổi.

Lúc Phương Chấn Đông nghe điện thoại Vương Đại Bưu cũng ở đó đang báo cáo công tác tư tưởng.

Lão Phùng cùng Phương Chấn Đông đều có ý muốn cất nhắc tên tiểu tử này, trước mắt Trại Trưởng muốn chuyển đi mà Vương Đại Bưu có chút ngu nhưng mặt khác đều là ứng cử viên thỏa đáng nhất. Dù sao làm lính cần nhất là không sợ trời không sợ đất, nếu cứ khúm na khúm núm như đàn bà thì làm quái gì có thể bảo vệ được quốc gia, nhà có vợ con là được rồi. Nhưng dự định này không phải nói là làm ngay được, nếu không thì tương lai sẽ gây họa, mà khi đó lão và Phương Chấn Đông sẽ phải gánh.

Mới đầu Phương Chấn Đông cười hai tiếng, mặc dù cũng gần lớn bằng khủng long bạo chúa rống nhưng cũng có thể hiểu là Phương đồng chí đang khoái trá. Giọng nói trong điện thoại rất lớn nên lão Phùng và Vương Đại Bưu có thể nghe được rõ ràng đó là con trai của em gái Đoàn Trưởng.

Sau đó giọng nói nhỏ lại không nghe được nhưng mặt Đoàn Trưởng đen lại. Vương Đại Bưu thảng trước vừa bị dạy dỗ xong bây giờ vẫn còn thấy sợ vợ tìm có chuồn luôn.

Dù sao thì anh cũng nể cái mặt già nua của Lão Phùng nên cố gắng ở lại đây, nhìn gương mặt đen như đất nòi của Phương Chấn Đông mà trong lòng bất ổn. Sao giống như là bắt được vợ đang treo tường thế?

Ý nghĩ này vừa tới trong lòng lão vợ “phủi phui” hai tiếng. Điều này sao có thể, là người bị Phương Chấn Đông nhìn trúng sao có thể chạy được? Trừ khi là mặt trời mọc hướng Tây.

Phương Chấn Đông quàng điện thoại xuống rồi cầm mũ đội lên nói:

“Hôm nay tôi ra ngoài, sáng mai nếu không về kịp anh đối phó với sư bộ thay tôi.”

Nói xong, cũng không thèm để ý xem Lão Phùng có đồng ý hay không bước đi luôn. Lúc Lão Phùng lấy lại tinh thần thì trong viện đã vang lên tiếng xe nổ và chiếc xe Jeep đã lao như điên ra khỏi đại viện của đoàn bộ rồi.

Cái gì gọi là ghen tỵ? Cái từ xa lạ kỳ quái này trong suốt ba năm cuộc đời Phương Chấn Đông chưa từng xuất hiện qua. Nhưng bây giờ hai chữ đó giống như hai cây đuốc cháy phừng phừng cháy từ lòng anh lên đến tận đỉnh đầu. Thậm chí cả khắp nơi chân tay đến tận xương tủy đều lan đến.

Tiểu nha đầu được lắm! Dám chơi trò sớm nắng chiều mưa với anh, thật là thiếu dạy dỗ rồi. Anh vốn cảm thấy không cần thiết phải nói rõ ràng, đêm hôm đó, cái đêm mà cô đã nằm trong lòng anh kia đã không cần phải nói rồi. Cô là của anh, đời này là vậy. Nhưng nghĩ đến lúc anh vừa quay đi tiểu nha đầu này dám đùa anh mà không thèm nhìn thử anh là ai!

Phương Chấn Đông bị ghen tỵ gặm nuốt gần như mất đi cả lý trí, cứ phóng xe như điên như cái kiểu không muốn sống nữa. Vừa đứng dịp lái xe vào tiểu khu còn chưa xuống xe chợt lửa giận bùng lên, anh thấy một chiếc xe lớn phóng qua khiến anh vừa lúc nhìn thấy Hàn Dẫn Tổ đang ngồi ở ghế lái phụ.

Sau khi ăn cơm Hàn Dẫn Tổ không đi xem phim mà cô cũng không phải là kẻ ngốc nghếch, bọn họ hai đôi nam nữ ghép thành đôi đi xem phim nghĩ thế nào cũng không thỏa đáng. Hơn nữa đối phương là Đường Tử Mộ cô càng nên cẩn thận để tránh sinh ra hiểu lầm.

Mà cô cũng thật sự mệt mỏi, thể xác và tinh thần cực kỳ mệt mỏi. Từ quê trở lại cô còn chưa vào nhà đã đến phòng tranh. Nhà một tháng chưa về không biết đã thành dạng gì rồi. Lúc cô đi vội vàng còn chưa kịp thu dọn đồ ăn trong tủ lạnh và quần áo ở ngoài ban công chưa lấy vào.

Đường Tử Mộ rất có phong độ, thúc giục Mộ Phong đi cùng bạn tốt còn mình lái xe đưa Hàn Dẫn Tổ về. Cô cũng không muốn phiền đến anh nhưng anh cố ý muốn đưa đi khiến cô không tiện cứng rắn mà cự tuyệt. Dù sao thì hai người trừ quan hệ sư huynh sư muội thì anh còn giúp cô quá nhiều.

Còn một chút nguyên nhân nữa đó chính là em gái của Phương Chấn Đông. Thấy em gái của anh cô mới ý thức được bối cảnh hiển hách của anh. Chỉ vì cảm giác trong ngực anh quá hạnh phúc, quá ấm áp khiến cô quên đi khoảng cách giữa hai người, quên đi thực tế.

Cô là một người phụ nữ đã ly hôn làm sao có thể xứng với Phương Chấn Đông. Mặc dù anh có bờ vai vững chãi nhưng cũng không phải là nơi cô có thể dựa vào. Cô độc tự ti như thủy triều cuốn tới trong nháy mắt đã nhấn chìm đi một cái gì đó mới nhen nhóm khiến lòng cô trở lại còn một mảnh hoang tàn.

Phương Chấn Đông mím chặt đôi môi mỏng, neho mắt quan sát người đàn ông từ trên xe bước xuống. Mặc dù đang ghen tỵ như ngòi thuốc nổ đang cháy sẽ nổ tung ngay lập tức nhưng anh không thể không phủ nhận người đàn ông kia rất xuất sắc. So với chồng trước của Hàn Dẫn Tổ, người đàn ông này khiến cho Phương Chấn Đông có chút lo lắng.

Nhưng chỉ là một chút, cho tới giờ Phương Chấn Đông anh chưa từng sợ bất kỳ sự khiêu chiến nào. Đối thủ mạnh đến đâu cũng chỉ là bại tướng dưới tay anh, lần này tất nhiên cũng không ngoại lệ. Tình trường cũng như chiến trường, không khác biệt nhau là mấy.

Chỉ là qua điện thoại nghe cháu anh nói cô gái nhỏ này đang ăn cơm cùng với người đàn ông khác khiến sự đồ kị bốc lên như lửa không thể dập tắt được. Huống chi hai người còn thân thiết trước mặt anh như thế này khiến nắm đấm của anh kêu răng rắc. Nếu để lính Đoàn Tăng Cường nhìn thấy chắc chắn sẽ biến xa tầm trường.

Hàn Dẫn Tổ xuống xe không khỏi sợ run cả người, cứ có cảm giác có chút lạnh lẽo bao vây người mình liền không tự chủ ôm lấy cánh tay.

Đường Tử Mộ cũng để ý đến hành động của cô, săn sóc lấy khăn quàng cổ của mình xuống định quàng cho cô nhưng cô lui thật nhanh về phía sau, chớp mắt mấy cái, cười cười:

“Sư huynh, em đã đến nhà, cảm ơn anh rất nhiều!”

Đường Tử Mộ dừng tay lại một chút rồi nhìn lên trên lầu nhẹn nhàng nói:

“Có cần anh tiễn em lên lầu không?”

Hàn Dẫn Tổ vội vàng xua tay:

“Không, không cần, thật cảm ơn sư huynh đã giúp đỡ em rất nhiều. Anh còn phí công mời em đi ăn cơm thật là ngại, hôm nào rảnh em sẽ mời anh.”

Trong lòng Đường Tử Mộ xông lên một tia tiếc nuối nhưng rất nhanh chóng nở một nụ cười ấm áp:

“Chính em nói đó, nhớ giữ lời.”

Hàn Dẫn Tổ cũng cười:

“Vâng, được ạ.”

Dưới đèn đường, cô cười như ánh trăng rẽ mây, ánh sáng như bạc khiến Đường Tử Mộ khẽ ngẩn ra. Cô phất tay một cái:

“Em lên trước, sư huynh lái xe cẩn thận.”

Cho đến khi thân ảnh cô biến mất thì Đường Tử Mộ mới có chút buồn bã, không khỏi lắc đầu cười khổ. Tuy mình nói với Thế Vinh kiên định như thế nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn không khỏi phiền muộn.

Đường Tử Mộ buồn bã xoay người lại vừa đứng lúc nhìn thấy Phương Chấn Đông đang nhảy từ xe Jeep xuống đi tới. Mặc dù đèn đường mờ mờ, bóng đêm thâm trầm nhưng cái loại khí thế bức người không thể che đi được.

Xe Jeep giấu trong bóng tối nên anh không để ý, người đàn ông kia đi tới lướt qua anh, anh nhìn thấy ba ngôi sao trên cầu vai xẹt qua lóe lên khiến không khỏi kính nể. Đây là một vị quân nhân là Thượng Tá, chẳng trách khí thế lại bức người như vậy.

Phương Chấn Đông cũng không nhìn Đường Tử Mộ mà lướt qua luôn, đứng bên cạnh không biết có phải Đường Tử Mộ có cảm giác sai hay không mà anh cảm thấy người đàn ông này toát ra đầy vẻ đối địch. Nhìn vị quân nhân lấy chìa khóa ra mở cửa chính đi vào anh mới không khỏi bật cười, xoay người lên xe rời khỏi tiểu khu.

Phương Chấn Đông mặc dù rất tức giận nhưng không phải không biết phân biệt thị phi. Anh vô cùng rõ ràng rằng người đàn ông đưa Hàn Dẫn Tổ về chưa bao giờ là trọng điểm. Mà trọng điểm chính là cô gái nhỏ đang ở trên lầu kia. Trọng điểm là trong lòng cô gái nhỏ đó, Phương Chấn Đông anh là người như thế nào.

Phương Chấn Đông cảm thấy mình nên cần thiết phải tuyên bố chủ quyền để cô gái nhỏ kia biết anh là Phương Chấn Đông, là người đàn ông của cô.

Hàn Dẫn Tổ căn bản không biết gì, trong lúc vô tình cô đã chạm phải ngòai nổ của Phương Chấn Đông, mà không chỉ là lửa cháy, lửa giận mà còn là dục hỏa. Mà cô chính là nhân viên phòng chữa cháy hiệu quả nhất.

Vừa mới cởi áo khoác ngoài ra thì chuông cửa đã reo lên, Hàn Dẫn Tổ sợ hết cả hồn. Dù sao lần trước bị trộm vào đến giờ vẫn còn chút ám ảnh. Sau khi kìm nén được hoảng loạn mới thò tay nắm lấy bình hoa trên tủ giày đợi đến khi cửa mở ra liền mặc kệ ném vào.

Thật không may Phương Chấn Đông là quân nhân nên bị anh tóm được, lúc này cô mới nhìn kỹ người đi vào là Phương Chấn Đông. Không đợi Hàn Dẫn Tổ phản ứng anh đã buông bình hoa ra tiến đến một bước đưa tay ra túm lấy gáy cô.

Hàn Dẫn Tổ hoàn toàn không thấy rõ hành động của anh, bóng hình lướt qua rồi bị chế trụ gắt gao không thể nhúc nhích nổi. Sau đó đôi môi bị một mảnh ẩm áp bịt kín lại.

Đầu cô ong ong, chỉ cảm thấy mình bị khóa trụ cứng đờ rồi bị bao phủ trong hơi thở nam tính bá đạo của Phương Chấn Đông, không thể nhúc nhích nổi.....

31. Chương 31

Chương 31

Ở trong lòng nhớ thương lâu như vậy, rốt cuộc có thể ném được thì cảm giác của nó quá tuyệt vời. Trong nháy mắt, Phương Chấn Đông liền hóa thân thành sói, lý trí phải biết khắc chế của quân nhân đã sớm bay lên chín tầng mây. Trong mắt anh, trong lòng anh, trong tay anh, bên môi anh chỉ còn có cô gái nhỏ ngon miệng này.

Đã cho rằng chính là của mình thì thật ra Phương Chấn Đông cảm thấy mình không cần thiết phải kìm nén. Ban đầu ấn binh bất động cũng chỉ vì muốn cho cô chút thời gian thích ứng với anh. Nhưng điều đó không bao gồm việc bị đám sói vây rình, anh sao có thể ngồi nhìn. (lời của tác giả: nói thật một câu đi: thủ trưởng đại nhân, hình như ngài mới chính là con sói già đúng không?)

Nhiều năm sống trong quân lữ đã nói cho Phương Chấn Đông biết: Cơ hội chiến đấu thoáng qua rồi biến mất, nếu không nắm lấy cơ hội sẽ hối hận không kịp. Mà xét Phương Chấn Đông, anh chưa bao giờ cho mình có cơ hội để hối hận.

Chiếc lưới cứng rắn cạy hàm răng ra rồi cường hãn xâm nhập vào trong bắt lấy tù binh nho nhỏ và tùy ý dây dưa. Hàn Dẫn Tổ bị Phương Chấn Đông ôm vào ngực, bị anh hôn đến hôn bay phách lạc.

Người đàn ông này quá cường thế, căn bản không được phép cự tuyệt và phản kháng, cô có chút phản kháng liền bị anh không chút do dự mà bóp chết.

Đầu bị anh giữ trong tay, có muốn cử động nhẹ cũng là vấn đề, nói thật Phương Chấn Đông hôn cũng không có bất kỳ kỹ xảo nào không hề giống với tuổi của anh. Mới vừa rồi cứ gặm cắn môi cô thậm chí có chút đau, nụ hôn của anh giống như con người anh, không có chút kỹ xảo lại tràn đầy sức mạnh.

Trừ tiếp nhận, Hàn Dẫn Tổ không còn cách nào khác, hơn nữa cô nhanh chóng phát hiện, theo nụ hôn của anh một cỗ sinh lý theo bản năng chậm rãi dâng lên, rồi không thể kiểm soát được nó nhanh chóng lớn mạnh hóa thành lửa cháy hừng hực khiến chút lý trí vừa trở về với cô bị thiêu rụi hoàn toàn.

Cô không khỏi âm thầm khẽ rên rỉ hai tiếng, tất nhiên Phương Chấn Đông sẽ không chỉ thỏa mãn với mỗi chuyện hôn đơn giản này. Mục đích của anh thật rõ ràng, hôm nay anh nhất định phải tóm nha đầu này lại đem gạo sống nấu thành cơm chín. Để xem cô có dám còn sau anh mà đi trên hoa ghẹo nguyệt.

Ghen tức xoay tròn kích tình, Phương Chấn Đông hạ thủ không chút lưu tình, theo nụ hôn nóng bỏng hôn xuống gáy tóm lấy váy len của cô cởi tất và ném xuống đất. Không khí lạnh lẽo xâm nhập vào da thịt, nhưng cô còn chưa cảm nhận được cái lạnh thì đã bị anh bế lên bước mấy bước đi thẳng vào phòng ngủ đặt lên giường.

Phía dưới tầng đệm lạnh lẽo, chút lý trí lại trở về với cô nhưng căn bản anh không cho phép lý trí cô trở lại toàn bộ đã đè lên người cô, bao phủ cô trong hơi thở của mình khiến cô bắt đầu mơ hồ.

Da thịt cùng da thịt không hề có khoảng cách cứ như vậy thân mật mà chạm nhau, hai người cũng không khỏi tự chủ rên một tiếng. Phương Chấn Đông vô cùng thỏa mãn, phía dưới thân là một thân trắng nõn, cảm giác thật trơn mịn quả thật như tơ lụa hảo hạng nhất và cũng là ấm áp nhất tỏa ra mùi nữ tính sâu kín mà thơm ngát. Đối với anh mà nói đây là sự dụ hoặc khổng lồ khó mà chống cự được, làm cho hormone nam tính trong cơ thể điên cuồng bộc phát đến mức xưa nay chưa từng thấy.

Cô gái nhỏ này là của anh, đang ở trong ngực anh, lúc này điều anh nghĩ duy nhất và chân thật nhất đó là nhất định phải có cô, biến cô thành một phần của thân thể mình.

Phương Chấn Đông không chậm trễ chút nào nữa, bàn tay theo đường cong đẹp đẽ của eo chậm rãi trượt xuống. Cảm giác thô ráp khiến cô không kiềm chế được mà run rẩy....

Bàn tay to của anh linh xảo cởi quần lót của cô ra, và đi vào trong....

Đang lúc tay anh đang chạm vào cửa khẩu cuối cùng, trong nháy mắt cô đã tỉnh táo trở lại. Đôi mắt mở sững mở ra khôi phục lại chút lý trí, đôi chân không tự chủ kẹp chặt lại.

Cô vừa mở mắt ra liền rơi vào mắt anh, ánh mắt anh thâm thúy, có lẽ là bị dục vọng xâm lấn có chút sững sờ không bình thường. Đây mắt anh toát ra ngọn lửa rõ ràng, từ trong mắt anh cô có thể thấy được bộ dạng động tình của mình.

Hàn Dẫn Tổ chợt mông lung, cô đang làm gì vậy? Sao cô có thể ở dưới thân người đàn ông này và để tiến tới tình trạng này? Cả người cô trần truồng, dây áo lót chảy xuống để lộ một bên ngực trắng nõn đang bị Phương Chấn Đông nắm trong lòng bàn tay xoa nắn.

Có phải mình quá điên rồi không? Cô bắt đầu khước từ, nhưng cô phản kháng với Phương Chấn Đông thì cũng chỉ như kiến lay cành cây. Nhưng nha đầu này cứ giằng co thế này khiến anh không thể nào xuống tay được.

Phương Chấn Đông một cái tay tóm lấy tay cô không tốn một chút sức giữ trên đỉnh đầu. Hàn Dẫn Tổ khó coi phát hiện kết quả mình phản kháng lại càng đem bản thân không hề còn chút tôn nghiêm bày ra trước mặt Phương Chấn Đông.

Cô vừa xấu hổ vừa vội, thân thể bắt đầu uốn éo kịch liệt:

“Phương Chấn Đông, anh tránh ra, tôi không thoải mái!”

Hàn Dẫn Tổ tìm cái cơ sứt sọc nhất mà gương mặt trong ngực anh không khỏi đỏ bừng gọi cảm. Trong phòng không mở đèn nhưng ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào mặc dù không sáng lắm nhưng đủ để có thể thấy được cơ bắp rắn chắc của Phương Chấn Đông. Cô thấy mình mềm mại vô lực hoàn toàn khác với người mình đồng da sắt của người đàn ông này, tuy vậy nhưng lại tràn đầy sức mạnh và đẹp đẽ.

Mặc dù rất thích hợp nhưng cô không tự chủ mà so sánh người đàn ông này với chồng trước, cô phát hiện hai người hoàn toàn không thể so sánh với nhau. Người đàn ông này rất đẹp mắt, rất có mị lực nhưng không có nghĩa là cô cứ như vậy mà đưa tới miệng cho anh ta ăn sạch sành sanh.

Cô giãy giụa ở trong mắt Phương Chấn Đông là điều không hề tầm thường chút nào. Anh căn bản không phí chút hơi sức đem chân cô giữ chặt dưới thân mình, ôm cứng trong cánh tay anh khiến cô không thể nào động đậy được. Còn nửa người trên, cô phát hiện mình càng giãy dụa càng khiến lửa trong mắt người đàn ông này càng sáng. Cô khê cúi đầu xấu hổ không dứt.

Toàn thân mình bị phơi hết ra ngoài, bộ ngực ngạo nghễ uốn lên, trong không khí hai đỉnh như hai trái đào tươi mới đang khê run rẩy theo động tác của cô. Thậm chí cô còn cảm thấy cực kỳ rõ ràng hạ thân của anh đang biến hóa kịch liệt, càng ngày càng cứng rắn tựa như thanh kiếm nóng đỏ vừa rút ra khỏi vỏ đang đặt tại đùi cô.

Mồ hôi trên trán anh đọng lại thành những hạt nhỏ mà cô gái nhỏ dưới thân lại cố tình không biết anh phải dùng bao nhiêu lực khắc chế mới không lập tức tách hai chân cô ra mà tiến vào để cô biến hoàn toàn thành của anh chỉ vì một câu “Không thoải mái” kia.

Phương Chấn Đông cúi đầu, cái trán chạm vào trán cô, nhiệt độ bình thường, so với mình thậm chí mình còn nóng hơn, anh phát hiện trong mắt cô đang lóe lên tia giảo hoạt, bất chợt anh hiểu.

Ngón tay túm lấy cằm cô nâng lên khiến cho mắt cô nhìn sâu vào mắt mình, hít thật sâu mấy cái để khắc chế một chút dục vọng đang dâng trào mà phía dưới anh thì sắp nổ tung rồi. Anh kìm nén bực bội cắn răng mở miệng:

“Lúc về doanh trại anh sẽ làm báo cáo kết hôn, giờ thì ngoan chút, được chưa?”

Nói xong, không thèm để ý đến bộ dạng ngu ngơ của cô, mạnh mẽ tấn công luôn, mục tiêu là hai quả anh đào màu hồng mà anh đã thêm thường này giờ, cắn nuốt.

Hàn Dẫn Tổ ngây ngốc chỉ trong chốc lát rồi không nhịn được mà kêu lên, thân thể run rẩy như không phải là cơ thể cô. Chút lý trí cuối cùng chỉ là thắc mắc vì sao người đàn ông này không có kỹ xảo gì cả. Thật ra bản năng nguyên thủy của đàn ông mới là kỹ xảo tốt nhất, ít nhất cô ở dưới thân anh đã không thể tìm thấy lý trí của mình....

Đôi chân thon dài mềm yếu vô lực bị nhẹ nhàng tách ra, mặc dù không phải là lần đầu tiên nhưng cô cảm thấy đau, cái loại đau do thân thể và linh hồn hòa hợp giống như con bướm phải phá kén ra mới hóa thành bướm được thì phải nhất định trải qua cơn đau này.

Động tác kịch liệt của người đàn ông này mang cô từ trên trời rơi xuống đất, không ngừng luân hồi....

Ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu xuyên vào trong phòng, trên giường có đôi nam nữ dùng tiết tấu nguyên thủy nhất để nói lên tình yêu của họ, từ nay trở đi sẽ hợp lại thành một không bao giờ phân ly nữa.

Phải nói thể lực của Hàn Dẫn Tổ và Phương Chấn Đông không phải cùng một bậc. Huống chi người đàn ông này đã cầm dục nhiều năm một khi đã bộc phát ra thì cô chắc chắn không thể nào mà chống đỡ được. Cô hận không thể ngắt đi cho xong.

Tư thế yêu của người đàn ông này cũng không có gì mới lạ, nhưng luôn nắm quyền tuyệt đối trong tay. Bàn tay anh gặt gao giữ lấy hông cô mạnh mẽ tiến vào từng phát từng phát đâm vào như đục phải cả linh hồn cô khiến cả hồn cô thất lạc. Cô nghĩ hông cô chắc bị bầm tím rồi.

Lúc này cô đã không còn rối rắm về mối quan hệ giữa hai người nữa, dù sao thì ván cũng đã đóng thuyền, hối hận cũng đã muộn. Giờ cô bắt đầu lo lắng cho mình sẽ chết ở trên giường mất. Nếu như vậy đúng là cái chết thật mất mặt a a a....

Dường như cảm thấy cô gái dưới thân đang mất hồn, đồng chí thủ trưởng vô cùng rất không hài lòng, sắc mặt trầm lại càng tăng động tác phía dưới.

Trong nháy mắt, bao nhiêu ý nghĩ lộn xộn trong đầu cô bị đánh bay đi đâu hết. Cô rên rỉ không biết vì sung sướng hay vì thống khổ nữa, thân thể như cành liễu trong gió, có lúc yên lặng, có lúc run rẩy căng thẳng.

Đây là chính là cô vợ nhỏ của anh, về sau cả ngày lẫn đêm đều sẽ chỉ là của một mình anh. Ý nghĩ này vừa thoáng qua đã đánh động sợi dây thần kinh xúc cảm khiến anh rên lên một tiếng, phía dưới động tác càng thêm kịch liệt.

A....Hàn Dẫn Tổ cảm thấy mình muốn chết rồi, nếu không phải chết vì sao trước mắt lại tối sầm là sao? Nhắm mắt lại thì cơn buồn ngủ xông tới nhấn chìm tâm trí cô. Cao triều đi qua rồi cô cũng đã được như nguyện mà ngắt đi.

Thật lâu sau Phương Chấn Đông mới từ cái nơi sung sướng đến hủy diệt cả trời đất đó trở lại. Cái loại thỏa mãn đó không cách nào mà lấp đầy được. Nhưng anh biết nếu mình không có được thỏa mãn chắc chắn về sau mình sẽ đói khát cô gái nhỏ này mà chết.

Phương Chấn Đông khẽ cúi đầu, cả người cô mềm mại như bông, mắt run run, lông mi cong lên như hai cánh quạt nhỏ, da thịt trắng đường như trong suốt, vòng eo mảnh khảnh, cả người yếu đuối mềm nhũn như có trận gió qua có thể đổ gục. Nhưng thân thể mềm mại này lại mang cho anh cảm giác thỏa mãn nhất từ khi anh chào đời đến bây giờ.

Trong nháy mắt anh phá vỡ nguyên tắc đương nhiên của chính mình, tay phụ nữ quả là khác biệt to lớn, anh cẩn thận dùng mền bao kín người cô rồi ôm đến phòng tắm.

Nước ấm áp vây quanh thân nhưng cô vẫn không tỉnh lại, cô quá mệt mỏi rồi, chỉ thoả mái rên nhẹ hai tiếng. Phương Chấn Đông phát hiện việc hầu hạ cô vợ nhỏ tắm lại là việc không có chút phiền toái nào, ngược lại lại vô cùng hưởng thụ thuận tiện có thể sờ soạng được đôi tít. Anh đã quyết định về sau chỉ cần là lúc rảnh rồi sẽ phục vụ cô vợ nhỏ tắm rửa.

Phát hiện ra thứ đúng là mình cần thì sẽ của chính mình, đây chính là tác phong của Phương Chấn Đông. Chỉ là trước kia thứ anh nhận thấy không bao gồm phụ nữ, Hàn Dẫn Tổ quả thật là ngoại lệ.

Hàn Dẫn Tổ cũng không biết lần đầu tiên cô trêu chọc tới người đàn ông này thì đã bị người đàn ông bá đạo này gọi tên rồi, gọi tên là: Vợ của Phương Chấn Đông.

Tác giả có lời muốn nói: các bé đã thỏa mãn chưa? Thịt đủ chưa? Chậm mới có thịt là bởi vì nhịn lâu ăn mới ngon biết không?

32. Chương 32

Chương 32

Hàn Dẫn Tổ có một giấc mơ thật dài, trong mộng mẹ vẫn trẻ tuổi và xinh đẹp như vậy. Mẹ đứng ở bên cầu nhỏ cạnh nhà cũ của bà ngoại ở đầu phố nhỏ nhìn xa xăm. Trên sông thuyền chèo chậm rãi đi qua, hai bên bờ sông là rừng liễu phất phơ theo gió hòa vào mái tóc mẹ. Rồi mẹ mỉm cười nhẹ nhàng như mọi vật cứ trôi mãi như thế trong giấc mộng nhẹ nhàng chậm rãi.

Mẹ nhìn rất nhập thần, cánh tay nhỏ bé của Hàn Dẫn Tổ được mẹ dặt ngẳng đầu lên nhìn mẹ:

“Mẹ nhìn gì vậy?”

Mẹ giống như không nghe thấy, Hàn Dẫn Tổ dùng sức lay lay tay mẹ lại hỏi thêm lần nữa:

“Mẹ nhìn gì thế ạ?”

Lần này mẹ nghe được, ngồi xuống cúi đầu xoa xoa đầu cô:

“Mẹ không nhìn gì hết, đã ra ngoài lâu rồi, về thôi không bà ngoại mong.”

Nói xong, lại nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô bước lên cầu đi sang phố bên cạnh. Đi ngang qua đầu phố bán cổ và chân vịt rồi buông Hàn Dẫn Tổ ra mua cổ chân vịt mà bà ngoại thích ăn nhất.

Hàn Dẫn Tổ ngoan ngoãn đứng đó quay đầu lại nhìn xem không khỏi ngẩn người ra, hình ảnh rất quen thuộc....

Chợt từ trong giấc mộng cô tỉnh lại, theo thói quen đưa tay lên, rên rỉ một tiếng, toàn thân cô hình như mỗi chỗ xương cốt đều đau. Chuyện đêm qua nhanh chóng chui vào đầu khiến cô chôn đầu vào trong gối hận không muốn tỉnh lại nữa.

Tuy nói đêm qua Phương Chấn Đông quá bá đạo và cường thế là không cho cự tuyệt, nhưng để tay lên ngực mà tự hỏi Hàn Dẫn Tổ không phải không hiểu, nếu như mình nói không muốn thì anh cũng sẽ không làm.

Cho nên hiện tại cứ bao nhiêu tội lỗi cứ đổ lên đầu người đàn ông kia không tốt. Nghĩ lại thì mình cũng không có tổn thất gì, lại chợt trong đầu xẹt qua dáng vẻ Phương Chấn Đông lúc ấy, mồ hôi từng hạt từng hạt lớn rơi xuống, cánh tay rắn chắc cứ nắm chặt eo mình cứ đi vào....

A! Hàn Dẫn Tổ đỏ mặt lắc lắc đầu, mình nghĩ đến cái thứ lung tung gì vậy? Cô ngồi dậy mới phát hiện thứ thảm nhất chính là eo của mình.

Giơ chân lên mặt càng đỏ hơn, trên người áo ngủ đã được mặc rồi, mặc dù cả người chưa xót đau đớn nhưng cảm giác lại nhẹ nhàng khoan khoái. Hiển nhiên tắm rửa và mặc quần áo đều là Phương Chấn Đông làm.

Cô vén áo mình lên liền nhìn thấy hai dấu tay tím bầm bên hông, có thể thấy được người đàn ông này đã dùng bao nhiêu khí lực. Chợt có tiếng mở cửa, cô nhanh chóng thả vạt áo ra rồi ngẩng đầu nhìn lên, mắt chạm ánh mắt Phương Chấn Đông lại nhanh chóng cúi đầu.

Mặc dù chỉ là cái chớp mắt ngắn ngủn cô vẫn nhìn ra tâm trạng hôm nay của người đàn ông này vô cùng tốt, thật khác biệt với sự nhếch nhác lúc này của mình.

Hàn Dẫn Tổ nghĩ một chút cũng không sai, tâm tình của Phương Chấn Đông đích thực là vô cùng tốt. Cuộc sống nhiều năm cấm dục và kiểm chế như vậy nên đến lúc được giải phóng tuy nói Hàn Dẫn Tổ rất thán phục nhưng anh biết hai người đều thỏa mãn có thể nói là hạnh phúc. Anh phát hiện tính phúc và hạnh phúc quả nhiên là có liên hệ mật thiết.

Nếu không phải thương xót cô gái này thân thể quá yếu thì anh đã muốn làm mấy lần nữa, nhưng nghĩ đến năm rộng tháng dài sau này nên có thể tạm thời nhịn được. Dù sao cũng có không ít cơ hội được hôn và ăn đậu hũ non, vì Hàn Dẫn Tổ bị anh giày vò mệt quá nên ngủ đến hôn mê không biết gì thôi.

Phương Chấn Đông không thể tự kiềm chế được cảm giác yêu cô gái nhỏ trong lòng, cả người nằm ngoan ngoãn trong lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng gối lên khuỷu tay anh, mùi vị thơm tho, hơi thở nhẹ nhàng....

Anh hít thật sâu một cái áts chế khát vọng sinh lý đang dâng trào, chỉ cần nhìn cô gái nhỏ này mà phản ứng của anh đã lớn như vậy rồi.

Chắc giờ cô cũng không biết mình có bao nhiêu mê người, ánh sáng chiếu vào mái tóc cô, cô cúi đầu mái tóc đen theo đó mà rũ xuống. Từ chỗ Phương Chấn Đông có thể thấy đôi lông mi cong cong và cái mũi nhỏ, đôi môi đỏ mọng, hàm răng trắng đều cắn chặt môi dưới. Vẻ nhu nhược càng thêm lộ ra vẻ quyến rũ và lười biếng, đây là người phụ nữ của anh hay chính là cô vợ nhỏ của Phương Chấn Đông.

Phương Chấn Đông không bước tới mà trực tiếp mở miệng:

“Đứng lên rửa mặt, chờ anh dọn dẹp xong đóng hoa cỏ của em thì ăn sáng.”

Nói xong đóng cửa lại, Hàn Dẫn Tổ còn chưa có tiêu hóa xong lời của anh thì cửa lại mở ra, Phương Chấn Đông nhìn đồng hồ rồi ra lệnh:

“Giờ là bảy giờ năm năm phút, cho em mười phút, động tác nhanh lên.”

Ngây ngốc nhìn cửa lần nữa bị đóng lại, Hàn Dẫn Tổ không khỏi tức giận, người đàn ông này quả là quá đáng! Tối hôm qua giày vò cô đến nửa đêm là ai? Không phải đi làm thì cần gì gấp gáp bắt cô rời giường như vậy làm gì? Dám coi cô là lính của anh à?

Trong miệng mặc dù lầm bầm đôi câu bất mãn, nhưng vẫn phải làm. Tính tình của cô gọi là kẻ yếu bị bắt nạt, Phương Chấn Đông lại quá mạnh mẽ cô chọc không nổi. Hơn nữa trải qua chuyện tối qua, cô nghĩ người đàn ông này đã tự cho mình cái quyền không chế cô rồi.

Hàn Dẫn Tổ đứng trên sàn nhà mới phát hiện chân có chút run run, một lát sau mới thích ứng được, chậm rãi bước đi như một bà cụ già, tư thế thật có chút buồn cười.

Vào trong sảnh, không khỏi hơi sững sờ, trên ban công, Phương Chấn Đông đang bận rộn dọn dẹp đám rau cỏ của cô, cô bước tới cạnh ban công nhìn ra ngoài.

Cô nhìn cây hồ tiêu đang kết thành những chùm hạt tiêu, có hồng có xanh tràn đầy sức sống. Rau hẹ, hành lá cũng đã cao đến một gang tay, còn chậu đỗ quýt bên kia được ánh mặt trời chiếu xuống đã nở rộ. Có thể nhận thấy trong khoảng thời gian cô đi, nơi này đã được chăm sóc rất tốt. Mà Phương Chấn Đông thì đang cầm cái xẻng nhỏ của cô xới đất, bón phân.

Ánh mặt trời chiếu xuống làm khuôn mặt cương nghị của anh mềm mại đôi chút, nhìn qua hơi có chút thiện rất không giống anh lúc bình thường. Anh giống như cái đêm ở bệnh viện vậy, làm trong lòng cô như chảy qua một dòng nước ngầm ấm áp, chậm chạp làm dịu đi lòng cô đã sớm bị khô cạn.

Phương Chấn Đông cái xẻng trong tay quay đầu lại nhíu mày nhìn cô rồi cúi đầu nhìn đồng hồ:

“Em còn năm phút!”

Dòng nước ấm vừa dâng lên chợt tắt ngúm trong nháy mắt, người đàn ông này thật là....Cô không thêm quan tâm tới anh nữa xoay người đi vào phòng tắm luôn. Cô không nhìn thấy nụ cười sau đó của anh, anh rất ít khi cười nhưng nếu thấy được thì sẽ thấy còn đẹp hơn so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Đem bàn chải đánh răng nhét vào miệng chà mấy cái, Hàn Dẫn Tổ nhìn bàn chải đánh răng nhét vào trong miệng chà mấy cái, Hàn Dẫn Tổ nhìn trong gương không khỏi tức giận. Người đàn ông này quả thật là bị chút biến thái chi phối rồi, đã phát triển đến mức này, ngay cả thời gian cô rửa mặt mấy phút cũng bắt đầu quản rồi. Không được, tuyệt đối không được, cứ tiếp tục như vậy cô sẽ trở thành lính của anh ta mất.

Cô rất kính yêu những con người đáng yêu nhất của tổ quốc nhưng không có nghĩa là cô muốn trở thành lính, hơn nữa cô không muốn bị anh ta quản như lính của mình.

Hơn nữa, tại sao anh lại quản cô? Nhìn áo ngủ cằn bản không thể giấu được vết tím bầm bừa bãi trên cổ, da cô vốn nhạy cảm, như thế này sao cô còn dám ra cửa? Anh ta là sói hay là cẩu mà thích cắn người như vậy?

Thật ra ý nào đó của Hàn Dẫn Tổ không một chút sai nào cả, đêm qua Phương Chấn Đông thật hận không nuốt hết da và xương cô.

Lúc Hàn Dẫn Tổ từ phòng tắm đi ra, Phương Chấn Đông đã đứng ở trước bàn cơm cau mày nhìn cô. Vừa thấy cô lại nhìn đồng hồ:

“Qua năm phút, nếu như em là lính của anh thì hôm nay đã bị phạt mang nặng chạy năm cây số.”

Hàn Dẫn Tổ nổi đóa, nhìn chằm chằm anh kìm nén bực bội nói:

“Chẳng lẽ Phương Đoàn Trưởng cũng muốn phạt tôi mang nặng chạy năm cây số?”

Phương Chấn Đông hiển nhiên không nghĩ tới cô gái nhỏ này dám phản kháng anh, đặt vào trước kia dù không hài lòng cũng không dám phản kháng anh. Giờ xem ra lá gan lớn hơn rồi.

Phương Chấn Đông nhìn vào thân thể mảnh khảnh nhỏ bé kia, tuy mang cho anh một thỏa mãn đến tận cùng nhất. Nhưng thân thể quá gầy yếu đến vô dụng làm anh vô cùng bất mãn, anh còn muốn một lần, hai lần nữa nhưng cô gái nhỏ này đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Vì hạnh phúc nửa đời sau của mình mà suy nghĩ, nhất định phải đem nha đầu này đi huấn luyện cho thân thể được khoẻ mạnh. Ít nhất là không thể dễ dàng bất tỉnh như vậy. Hai người sau khi kết hôn không cần phải nói nhất định cũng biết chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Anh không muốn một tháng hiếm hoi thấy vợ vài lần, vừa gặp xong chưa ôm được bao lâu lại hôn mê.

Dĩ nhiên Hàn Dẫn Tổ không biết hiện tại trong lòng Phương Chấn Đông đang nghĩ gì. Nhưng cô nhạy cảm phát hiện con mắt của anh đang nhìn thẳng vào mình khiến cô không tự chủ được mà lạnh cả gáy.

Phương Chấn Đông không làm khó cô, ánh mắt lóe lên rồi nói:

“Lại đây ăn cơm!”

Hàn Dẫn Tổ không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Về sau lúc bị Phương Chấn Đông tàn khốc bức bách ra lệnh cô phải theo tân binh huấn luyện cô mới biết mình đã thở phào quá sớm. Chuyện Phương Đoàn Trưởng đã quyết định thì đến ông trời cũng không cản được. Anh muốn rèn luyện cô vợ nhỏ của mình thì ai dám quản?

Trải qua một đêm bị tiêu hao thể lực khổng lồ, bây giờ cô đã đói đến da bụng dán vào da lưng rồi, không cần lo về sau nữa, ăn no rồi tính tiếp.

Không thể không nói, Phương Chấn Đông mặc dù thích chuyên quyền độc đoán nhưng vẫn rất vô cùng săn sóc. Ví dụ như bữa sáng nấu bát cháo và bánh bao cùng với dưa muối thanh đạm mà ngon miệng cũng đủ khiến cô hạnh phúc.

Hàn Dẫn Tổ ăn không nhiều, ăn hai cái bánh bao và một bát cháo là đã nhiều lắm rồi. Nhưng vừa mới đặt bát cháo xuống thì Phương Chấn Đông đã bóc sẵn quả trứng gà luộc đặt vào đĩa trước mặt cô, cau mày đen lại rồi nói:

“Ăn quá ít, không trách lại gầy như vậy, ăn trứng đi! Đừng học những cô gái kia giảm cân, thật như bộ xương khô, khó coi!”

Hàn Dẫn Tổ mặc kệ anh, người đàn ông này căn bản không phải là loại người bình người, con mắt thăm mý hoàn toàn thoát khỏi xu hướng của xã hội. Không biết rằng xã hội hiện nay đang lưu hành một gầy mới đẹp. Mà cô cũng không tin nếu cô mập như heo thì anh có thể sẽ coi trọng cô.

Nhưng mà vẫn nhận lấy trứng gà hung hăng cắn một phát vô cùng trẻ con. Thật ra thì ngay cả chính cô cũng không biết trước mặt Phương Chấn Đông cô thay đổi hoàn toàn biến thành chính cô trước đây lúc mẹ còn chưa qua đời, vui vẻ, ngây thơ, tính trẻ con có chút hồn dỗi.

Người đàn ông này mặc dù nói lời không xuôi tai chút nào, lại còn bá đạo muốn chi phối người khác nhưng không thể không phải nhận từ một góc độ nào đó anh chính là người đàn ông cưng chiều cô nhất. Không phải là cái loại chỉ biết nói ngoài miệng những lời cưng chiều mà là cưng chiều cô từ trong xương tủy.

Hàn Dẫn Tổ bỏ bát đĩa xuống, ngẩng đầu lên thì thấy anh chỉ cần khua vài đĩa là đã ăn xong liền không khỏi tò mò hỏi:

“Các anh làm lính ai cũng ăn cơm nhanh như vậy sao? Thật ra như vậy thì không tốt cho tiêu hóa chút nào.”

Phương Chấn Đông nhẹ nhàng nhìn cô, chỉ cần làm lính, ăn cơm, mặc quần áo, ngủ, đều có quy định nghiêm chỉnh hạn chế. Là quân nhân là bảo vệ quốc gia chứ không phải là để hưởng thụ.

Hàn Dẫn Tổ phát hiện đàn ông này nói gì mỗi câu đều có hàm ý khác, tóm được cơ hội là dạy dỗ cô. Không biết anh ta là Đoàn Trưởng hay là Chính Ủy nữa.

Ý nghĩ còn chưa dứt thì đã bị câu nói tiếp theo của Phương Chấn Đông hù cho bao nhiêu ý nghĩ đều bay biến mất:

“Giữa tuần anh được nghỉ phép đến cục dân chính đăng ký, ngày mai trở về doanh trại sẽ làm báo cáo kết hôn.”

33. Chương 33

Chương 33

Người đàn ông này cầu hôn chẳng có chút lãng mạn nào hết, nhưng cô cũng không thấy đây là trò đùa. Cô biết rõ ràng nếu giờ cô không kiên quyết phản đối thì sau tuần này đời cô sẽ biến động lớn.

Đối với người vừa mới trải qua hôn nhân thất bại như cô trong lòng đối với hôn nhân đã cảm thấy hoài nghi, thậm chí là sợ hãi và đề phòng. Mặc dù biết rõ ràng Phương Chấn Đông không phải là Trịnh Vĩ nhưng cô vẫn không tự chủ được mà e ngại, e ngại sẽ dẫm lên vết xe đổ.

Nếu như có thể, Hàn Dẫn Tổ hi vọng hai người cứ như vậy cũng không sao, dù sao giờ cũng là hiện đại rồi, thay vì kết hôn rồi ly hôn thì không bằng không cần kết hôn, càng đỡ dính líu đến trẻ con vô tội.

Nghĩ đến đứa con vô tội mà mình đã bỏ đi, trong lòng cô lại một trận tan nát, đã qua lâu như vậy cô vẫn không xóa được áy náy và đau đớn tan nát trong lòng. Cốt nhục của chính mình mà cô đã tàn nhẫn bỏ đi.

Hàn Dẫn Tổ nghĩ tới vô số lần, nếu như được làm lại từ đầu không chừng cô sẽ không dám quyết liệt mà làm điều đó. Cứ như vậy cô làm sao dám thanh thản mà lại kết hôn, cô sợ, rất sợ.

Thế nhưng nguyên nhân của cô không thể lấy làm lý do để nói với Phương Chấn Đông. Mà nói cự tuyệt quả là điều vô cùng khó khăn với người đàn ông này.

Vì vậy nghe được mệnh lệnh kết hôn của Phương Chấn Đông, cô sửng sờ kinh hãi sau đó là bất đắc dĩ làm khó. Hai loại tâm tình này giằng xé nhau rơi vào mắt Phương Chấn Đông lại khiến anh nghĩ khác.

Phương Chấn Đông chợt nhớ tới người đàn ông ôn nhã tuần lảng đêm qua đưa cô về, nhìn tác phong nhanh nhẹn, khuôn mặt đăm đũi đưa tình.

Sắc mặt anh trầm xuống, mây đen kéo đen trong nháy mắt che mờ cả khuôn mặt, cắn chặt hàm răng chất vấn:

“Ngày hôm qua người đàn ông đưa em về là ai?”

“A?”

Hàn Dẫn Tổ căn bản không nghe rõ ý tứ của anh, nghi hoặc ngẩng đầu lên không khỏi co rúm lại một chút. Nhưng mà vẫn không kịp phản ứng với vấn đề Phương Chấn Đông đưa ra bèn nhỏ giọng hỏi ngược lại:

“Anh nói ai?”

Phương Chấn Đông nắm chặt quả đấm, nửa người trên tiến nhanh tới, khí thế bức người khiến Hàn Dẫn Tổ bị áp bức càng mạnh không tự chủ được rút lại phía sau vừa giận mình sao lại vô dụng như vậy. Cố gắng tỉnh táo lại:

“A! Anh đang nói đến Đường sư huynh? Anh ấy là sư huynh học cùng đại học với em, đang giúp em bán tranh.”

“Bán tranh?”

Phương Chấn Đông không buông lỏng chút nào dò xét thật kỹ:

“Tại sao phải bán tranh?”

Hàn Dẫn Tổ chợt nhớ tới là mình còn thiếu tiền anh, vội vàng nói:

“À, anh giúp em trả tiền thuốc thang cho bà ngoại, ngày mai em lấy tiền trả lại cho anh.”

Ánh mắt Phương Chấn Đông lạnh lẽo, phun mấy chữ qua kẽ răng:

“Em dám trả tiền anh xem?”

Thở nóng nảy còn cắn người hướng chỉ bản chất Hàn Dẫn Tổ vốn là cố chấp. Có áp bức thì có phản kháng, kẻ yếu bị bắt nạt thì cũng phải có ranh giới cuối cùng. Cho nên Phương Chấn Đông nói những lời này rõ ràng đã đụng đến ranh giới của cô.

Hàn Dẫn Tổ ngửa cổ lên:

“Em cứ trả đấy, bà ngoại em chẳng liên quan gì tới anh hết, tiền của anh, em....” ”

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Phương Chấn Đông tóm lấy vai xách lên, cô còn chưa biết chuyện gì đã bị anh ôm chặt vào ngực.

Giữa răng môi phút chốc đã tràn đầy mùi vị cường ngạnh của anh. Phương Chấn Đông cảm thấy mình nhịn đủ rồi, bộ dạng cô gái nhỏ giận dữ với anh quá mê người làm những gì anh cố nhịn từ sáng sớm trong nháy mắt xông lên vượt qua giới hạn, không thể nuốt vào bụng thì trước hết phải ném trước cho đỡ thèm.

Nhưng mới chạm vào miệng cô thì đã không còn nhịn nổi nữa, anh đem cô hôn cho đến khi cô thở hồng hộc, cả người nhũn ra và nóng lên. Nhưng vẫn chưa đủ, anh buông môi cô ra rồi dọc theo cái cổ tuyệt đẹp gặm cắn, không thể khống chế nổi, cô rên khê mấy tiếng:

“A! Đau!”

Nghe được cô kêu đau anh mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhưng vẫn không chịu buông cô ra, vẫn đem cô ôm chặt trong lòng mình để cho thân thể cô dán chặt vào cơ thể mình.

Hàn Dẫn Tổ thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn như bị đốt cháy. Cô có thể rõ ràng cảm nhận được thứ dán vào bụng mình đã lớn lên và cứng rắn như đang chờ tiến công.

Cô cảm thấy eo mỗi như muốn đứt ra, người đàn ông này....

Phương Chấn Đông hình như đã tìm được cách trừng phạt cô gái nhỏ này, trong lòng quyết định về sau chỉ cần cô dám chọc giận mình sẽ đem cô hôn đến không còn hơi sức mà mở miệng nữa.

Hàn Dẫn Tổ thở gấp cảm tức, nắm đấm nhỏ hung hăng đánh mấy cái vào lồng ngực Phương Chấn Đông nhưng người chịu khổ lại là cô. Lồng ngực anh cứng như đá tay cô ngược lại đau muốn chết.

“Phương Chấn Đông, anh buông em ra, anh là quân nhân, đây là giở trò lưu manh biết không hả?”

Thể lực thì đang ở thể yếu nên Hàn Dẫn Tổ chỉ có thể đả động đến lương tri của anh. Đáng tiếc cô đã quên đối tượng là Phương Chấn Đông, chiều này căn bản không dùng được. Lại nói đêm qua cô đã bị lưu manh ăn sạch sành sanh giờ nhắc lại há chẳng phải là buồn cười?

Phương Chấn Đông nắm chặt bàn tay cô tránh cho cô khỏi lộn xộn, nhú mày nhìn cô:

“Giở trò lưu manh? Cùng vợ mình thân thiết mà gọi là lưu manh à?”

“Ai là vợ anh?”

Hàn Dẫn Tổ hằm hừ liếc anh một cái.

Đôi mày rậm anh nhú nhú rồi nghiêm túc nhìn cô:

“Chúng ta đã lên giường thì em là vợ anh, ai dám bảo không phải?”

“Phương Chấn Đông!”

Hàn Dẫn Tổ hét lên:

“Em vừa li hôn, không muốn lại kết hôn nhanh như vậy, anh hiểu chưa? Lên giường không có nghĩa là kết hôn, hai chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhau.”

Phương Chấn Đông âm tình bất định nhìn cô:

“Đối với anh mà nói đó chính là một, lên giường thì nhất định phải kết hôn, không có thương lượng gì hết.”

Nhưng nhìn cô gái nhỏ trong ngực đang sắp tức điên, anh hơi trầm ngâm mấy giây rồi nói với giọng mềm mỏng:

“Anh không phải là chồng trước của em, anh sẽ đối xử tốt với em, em yên tâm.”

Hàn Dẫn Tổ cảm giác mình quả thật ông nói gà bà nói vịt, cô đã sớm biết cùng nói đạo lý với Phương Chấn Đông là điều không thể. Cô cắn răng một cái cố chấp mở miệng:

“Dù sao hiện tại em không muốn kết hôn.”

Nói xong liền cúi đầu không dám nhìn Phương Chấn Đông, Phương Chấn Đông hiển nhiên không cho phép cô có chút trốn tránh nào nắm lấy cằm nhỏ nâng lên:

“Thế khi nào em muốn kết hôn? Ngày hôm qua chúng ta không ngừa thai, có lẽ....”

Lời anh chưa dứt đã bị cô cắt đứt:

“Không có ‘có lẽ’, Phương Chấn Đông, ngày hôm qua không thể nào có được.”

Thanh âm có chút bén nhọn pha chút đau đớn khiến Phương Chấn Đông sững sốt. Bén nhọn thì không nói làm gì nhưng nhìn ánh mắt bi thống của cô khiến trái tim sắt đá của anh cũng phải mềm nhũn.

Buông lỏng ra nhưng vẫn ôm cô vào ngực, rất nhẹ nhàng mà vô nhẹ lưng cô, giọng nói nhẹ đi nhưng giọng điệu vẫn không tự chủ mà ra lệnh:

“Anh cho em hai tháng, hai tháng sau chúng ta đi đăng ký, không được phản đối!”

Hàn Dẫn Tổ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất trong vòng hai tháng sẽ không phải đối mặt với vấn đề này. Không phải cô muốn làm đà điểu mà đối mặt với anh cô không thể nào cự tuyệt được. Mà quan trọng nhất là cô biết dù cô có cự tuyệt thì cũng không làm gì được. Cho nên trong lúc còn chưa có kế sách gì thì tốt nhất là hoãn binh đã.

Hiển nhiên, nhận thức của hai người có sự khác biệt rất lớn, Hàn Dẫn Tổ cảm thấy có kéo dài thời gian thì không chừng sẽ thất bại. Vì trong lòng Phương Chấn Đông cô đã là cô vợ nhỏ danh chính ngôn thuận của mình rồi. Chỉ là thời gian lùi về sau một chút thôi, cho nên phúc lợi cũng nên hưởng thụ dần dần.

Bị Phương Chấn Đông ôm lên đờ ở trên sofa, thấy người đàn ông này cấp bách hận không thể tiến nhanh vào cơ thể cô thì cô mới chợt nhận ra ý định của mình đã bị anh coi thường.

“Um.”

Mà sao thể lực của người đàn ông này lại tốt như vậy, đêm qua cô bị giày vò đến không biết gì, vậy mà....Trong đầu cô đột nhiên toát ra ý nghĩ như vậy.

Ánh mặt trời mùa đông vừa đúng chiếu xuống sofa nơi phòng khách, chiếu xuống đôi nam nữ đang quấn chặt lấy nhau không rời, nhấp nhô cùng tiếng động tình nổi lên như một bản tình ca kiều diễm...

Lúc Hàn Dẫn Tổ tỉnh lại thì đã là buổi tối, trên tường ngọn đèn nhỏ phát ra những tia sáng mờ mịt ấm áp. Có lẽ là đã quen vận động nên người không còn đau như lúc sáng nữa, chỉ có chút bủn rủn vô lực.

Cô không phải đã quá chán chường rồi buông thả vô độ đấy chứ? Mặc dù đêm tân hôn với Trịnh Vĩ cô cũng không hoang đường như thế này. Cúi đầu xuống nhìn mình một cái khiến mặt không khỏi nóng lên, người đàn ông này bá đạo nhưng lại vô cùng săn sóc.

Mở đèn ở đầu giường, thấy có một tờ giấy được điện thoại để lên, cầm lên xem qua một chút, thật là chữ cũng không khác người, vừa mạnh mẽ lại có lực, đầy đủ góc cạnh:

“Anh về doanh trại, tuần sau sẽ trở lại.”

Rất đơn giản, lại rất phù hợp với tính cách Phương Chấn Đông, khóe miệng cô mỉm cười rồi xuống giường. Rửa mặt xong đi qua phòng bếp, theo thói quen mở cửa tủ lạnh, rau và trái cây mới hẳn là mới mua. Phía trên tủ lạnh có ghi vẫn rất đơn giản:

“Trong nồi đất là cháo gà, trong ngăn lạnh có hoành thánh, nhớ ăn.”

Trong lòng cô tràn đầy ấm áp, mở tấm màn che ở bếp gas, còn có chút ẩm, đoán chừng là mới nấu. Cô bật bếp gas lên, chờ canh sôi lấy một phần hoành thánh thả vào. Mùi thơm nồng đậm theo luồng khí nóng bốc lên hun vào mắt cô khiến khóe mắt cô có chút chua chua.

Đã bao lâu rồi, cái loại cảm giác mà được người khác chăm sóc và quan tâm? Hình như kể từ khi mẹ cô đi thì chưa từng có, cô vừa ăn hoành thánh vừa không nhịn được khóc thút thít, có chút buồn cười mà cũng có chút chua xót.

Cùng lúc đó, Phương Chấn Đông đang ngồi ở bàn cơm nhà Lão Phùng, vợ lão là Khưu Thục Trinh là một người phụ nữ rất hiền thực nhanh nhẹn, cùng ở cùng viện đối diện với phòng Phương Chấn Đông. Chỉ cần Phương Chấn Đông ở nhà Khưu Thục Trinh nhất định sẽ bắt Lão Phùng kêu Phương Chấn Đông qua ăn cơm cùng. Chỉ cần có chút thức ăn, hai người uống chén rượu tâm sự thì cũng đủ để gắn bó thân thiết rồi.

Khưu Thục Trinh tay chân nhanh nhẹn bưng lên mấy đĩa thức ăn nguội và đồ ăn mới được hầm cách thủy, cười nói:

“Hai người cứ uống trước đi, dưa chua và bánh sủi cảo sẽ có ngay.”

Phương Chấn Đông gấp một miếng thịt lên bỏ vào miệng xuyết xoa:

“Chị dâu nấu ăn thật là ngon.”

Khưu Thục Trinh trêu:

“Thôi đi, chị nghe Lão Phùng nói rồi, em dâu tương lai là người rất có tay nghề nấu ăn, chị cũng nghe bảo khẩu vị của cậu rất cao. Nếu không phải thì chị đẩy đi đầu xuống đất!”

Phương Chấn Đông cũng cười:

“Cô ấy tuổi còn nhỏ, biết làm món ăn cũng chẳng qua cũng chỉ vài thứ, em ăn không thuận miệng bằng chị dâu làm.”

Khuê Thục Trinh phì cười vui vẻ:

“Thôi đi! Cậu cũng đừng nói dễ nghe mà dụ dỗ chị, chị đi nấu sủi cảo cho hai người đây!”

Lão Phùng phát tay một cái:

“Nhanh đi, nhanh đi, sủi cảo uống với rượu mới càng ngon, Chấn Đông, ngồi ngồi, tôi đã nhìn ra tên tiểu tử cậu hôm nay có đại hỉ sự nhá. Đến nói đi để tôi góp vui nào.”

Nói xong, cúi đầu lại thấp giọng hỏi:

“Có phải tóm được cô vợ xinh đẹp rồi? Hôm nay cậu chưa bước vào đoàn bộ thì tôi liền hiểu. Ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng đi. Thế nào? Khi nào mới cho Chính Ủy Đoàn Tăng Cường gặp gỡ đây?”

34. Chương 34

Chương 34

Phương Chấn Đông lần này không lãng sang chuyện khác, cũng không cự tuyệt, chỉ hơi gạt đầu một cái. Lão Phùng không khỏi nhượng nhượng mày trêu chọc, quan sát anh từ trên xuống dưới, đảo qua một vòng rồi mới xấu bụng mà nói:

“Tôi nói này Chấn Đông! Cậu nên kiềm chế một chút, cứ như tên hán tử lỗ măng mấy năm không biết đến vị thịt. Nay mãnh liệt được giải tỏa cần thận kéo cô vợ nhỏ kia không chịu nổi. Mà báo cáo kết hôn cũng nên làm rồi chứ?”

Phương Chấn Đông trầm mặc hồi lâu, đặt chén rượu xuống có chút buồn bực mở miệng:

“Chờ một chút.”

“Chờ cái gì?”

Lão Phùng cũng để ly rượu xuống:

“Hai người đã phát triển đến bước này, đợi thêm nữa thì con cũng ra luôn.”

Phương Chấn Đông cầm chai rượu lên rót đầy chén cho hai người, sắc mặt anh có chút bất đắc dĩ:

“Tâm tư của phụ nữ tôi cũng không hiểu, tuy nói đã trải qua một cuộc hôn nhân nhưng cũng vậy. Tôi đoán chắc là do cô ấy mới ly hôn.”

“Ly hôn?”

Lão Phùng nhượng mày:

“Tái hôn à?”

Thấy gương mặt đen của Phương Chấn Đông đột nhiên âm trầm xuống, Lão vội khoát tay:

“Được rồi, coi như là tôi chưa nói!”

Trong miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại lo lắng, tuy lão đối với việc kết hôn lần hai không có thành kiến gì nhưng Phương Gia....

Nghĩ đến chỗ này, Lão Phùng liền không muốn giấu nữa, dứt khoát mở miệng:

“Không phải là tôi có ý gì khác nhưng hai vị thân sinh của cậu....”

Phương Chấn Đông mắt cũng không chớp:

“Lão Phùng, là Phương Chấn Đông tôi cưới vợ!”

Lão Phùng thở dài, sâu xa mà nói:

“Tôi nói cho cậu phòng trước, là cậu cưới vợ không sai nhưng đó cũng là việc đại sự của Phương Gia. Cậu còn là con trai độc nhất, nếu hai vị thân sinh của cậu không đáp ứng thì cũng không phải là điều khó hiểu, cậu biết chưa? Không phải cứ cứng rắn là được, yêu đương và cưới vợ hoàn toàn khác với chuyện huấn luyện của chúng ta. Không thể gọn gàng dứt khoát như quân sự được. Cậu định thế nào thì cứ nói ra xem nào?”

Đôi mắt cái người đầu gối như Phương Chấn Đông, Lão Phùng quả có chút khó khăn, vắt óc nửa ngày hai mắt mới tỏa sáng:

“Đúng rồi, giống như chúng ta diễn tập quân sự, cậu dạy người ta phải biết vạch chiến lược, nếu như công khai hoạt động không thành thì chuyển vào hoạt động bí mật. Tuy lời này tôi không nên nói nhưng cậu đã xác định chính xác là cô ấy chưa? Không nói dối cậu, tôi vẫn tò mò cô gái có thể khiến cậu để ý là người như thế nào? Bộ dạng xinh đẹp thì không lạ vì bên cạnh cậu không thiếu người đẹp để ý, mà hơn nữa cô gái này cậu quen cũng chưa lâu đúng không?”

Ánh mắt Phương Chấn Đông lóe lên như đang cẩn thận suy nghĩ một chút, khóe miệng không tự chủ mỉm cười nhẹ:

“Nghiêm túc mà nói, tôi cũng không rõ nữa. Dù sao lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy thì đã thấy cô ấy không hề giống người khác, cũng không hiểu vì sao nhưng không bỏ được. Hình ảnh nha đầu kia lúc đó ghim chặt vào lòng tôi. Cô ấy chính là một đóa hoa mà tôi chỉ muốn che chở trong ngực mà thôi.”

Lão Phùng không khỏi chần chừ, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm quen biết Phương Chấn Đông mới nói suy nghĩ của chính mình cho Lão mà chỉ vì là một cô gái. Lão Phùng chợt hiểu bất kể cô ấy là ai ở trên đời thì đã là vợ vãn đã đóng thuyền của Phương Chấn Đông rồi.

Không thể không nói, Lão Phùng thật sự bị những lời xuất phát từ nội tâm này của Phương Chấn Đông làm cảm động. Đây là nam tử hán kiên cường mà trong lòng lại có thể mềm đến như vậy.

Cho đến khi Phương Chấn Đông rời đi Lão Phùng vẫn còn mất hồn, Thực Trinh vợ lão gọi mãi mà không thấy lão lên tiếng vội tới kéo kéo tay:

“Sao vậy? Hồn phách đâu rồi? Uống nhiều quá à?”

Lão Phùng định thần mới thở một hơi thật dài:

“Tôi thật muốn gặp ngay cô vợ nhỏ của Phương Chấn Đông.”

Thực Trinh hì hì một tiếng vui vẻ:

“Sao? Nói gì? Thấy mình nói chuyện thân thiết như thế tôi không tiện quấy rầy.”

Lão Phùng lắc đầu một cái:

“Cũng không nói gì nhiều, chỉ là cảm thấy hình như tôi nhìn nhầm rồi. Mình đừng nhìn Chấn Đông bình thường khí phách như lão hổ như thế mà thật ra lại là một nam tử hán si tình.”

Hôm nay Phương Chấn Đông uống không ít, trở lại phòng mình ngồi trên sofa châm thuốc. Anh bắt đầu quan sát ổ của mình, nơi này thường ngày vô cùng quen thuộc nhưng hôm nay bỗng dưng lại có cảm giác vô cùng trống trải.

Với cấp bậc của anh được phân về phòng này, điều kiện khá tốt. Nhà gồm ba phòng ngủ một phòng khách, đồ dùng trong nhà được sắp xếp rất đơn giản mà sạch sẽ, có chút cứng nhắc lạnh lùng. Mà những thứ này trước đây anh cảm thấy rất bình thường nhưng giờ lại cảm thấy không thể ấm áp bằng căn phòng của cô gái nhỏ kia.

Hoặc nơi này có thêm cô nữa chắc chắn sẽ có thay đổi lớn. Phương Chấn Đông bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ hoạch định kế hoạch cuộc sống sau này. Điều này quả là mới lạ với anh, trước đây khi cùng Chu Á Thanh kết hôn anh cũng chưa từng nghĩ đến điều này, không gặp mặt cũng không sao, dù sao cũng là quân nhân, đều như vậy cả.

Nhưng bây giờ anh đột nhiên cảm thấy càng trong khả năng của mình thì càng phải tận dụng vợ chồng ở cùng một chỗ mới đúng. Bởi vì khi cách xa thật khó mà chịu nổi. Cái cảm giác nhớ nhung thật là xa lạ nhưng từ lúc cô gái nhỏ kia xông vào mắt anh (ai xông vào ai ấy anh nhỉ?) rồi như xông thẳng vào lòng anh. Hơn nữa sau khi được hưởng qua mĩ vị xong mà bảo anh từ bỏ chẳng khác nào mà bắt sói ăn chay là điều không thể nào.

Mặc dù quen biết Hàn Dẫn Tổ chưa lâu nhưng anh biết mình hiểu cô. Nếu như có điều kiện cô hy vọng có thể nghiêm túc vẽ tranh. Hơn nữa cô thật sự có tài hoa, mặc dù anh không hiểu nhưng có thể thấy những bức tranh của cô có sức truyền cảm rất mãnh liệt, cô vẽ rất có hồn, đây chính là điều quyết định nên thành công của một họa sỹ.

Phương Chấn Đông cảm thấy mình có khả năng để tạo điều kiện tốt nhất cho cô thoải mái phát triển. Mà đó cũng là chút mưu cầu phúc lợi của anh, anh không hi vọng hai người vì quá bận rộn mà không có thời gian để sống cùng nhau. Mà để cô đồng ý trước tiên phải thay đổi vài thứ đã.

Mà đi theo sống cùng anh đứng ở góc độ nào đó thì đó là lựa chọn thỏa đáng nhất. Nhưng phải cẩn thận thương lượng với cô gái nhỏ kia một chút. Đừng nhìn bộ dáng nhu nhược kia mà tưởng dễ bắt nạt. Cô vô cùng quật cường, tính khí nổi lên chắc anh cũng khó mà gánh nổi. Đừng cứ nhìn cái mặt đen của anh mà nghĩ, chỉ cần nhìn thấy cô chau mày thôi là anh đã thấy khổ sở như mọi cái trái tim của anh ra vậy.

Phương Chấn Đông chậm rãi phun khói trong miệng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng đêm âm trầm không thể nhìn xa được. Không biết bây giờ cô đang làm gì, có phải cũng đang như anh cũng đang vạch ra kế hoạch cho tương lai họ? Mới xa cách không bao lâu anh lại bắt đầu nhớ cô rồi.

Dĩ nhiên Phương Chấn Đông không biết lúc này Hàn Dẫn Tổ chẳng còn hơi sức đâu mà nhớ anh khi phải đối diện với những vị khách không mời mà tới.

Cô ăn tối xong cũng không lên ngủ ngay mà nhớ tới cảnh trong giấc mơ đêm qua cảm hứng chợt dâng trào. Cô bắt tay vào vẽ tranh, con đường lát đá xanh trong mơ, đầu phố nhỏ, thuyền nhỏ, còn những cây liễu hai bên bờ sông cùng với hình ảnh mẹ trên cầu. Cô nhớ ra tất cả và vẽ lên.

Đáng tiếc vẽ không bao lâu thì bị tiếng chuông cửa cắt đứt luồng cảm xúc, cô nhìn lên đồng hồ treo tường, đã chín rưỡi tối rồi thì có thể là ai nhỉ? Cô nhìn qua màn hình thấy cha cô cùng mẹ kế đang đứng ở bên ngoài.

“Tiểu Tổ, là cha.”

Hàn Dẫn Tổ cắn cắn môi rồi quyết định mở cửa, dù sao thì người kia nói thế nào cũng là cha cô là người trước kia đã từng yêu thương cô. Bảo cô xem như người dưng quả thật cô không thể làm được.

Triệu Hồng cùng Hàn Thanh Sơn tới là để tham gia hôn lễ của Hàn Dĩnh và Trịnh Vĩ, đã tới từ ngày hôm qua. Hàn Dĩnh sắp xếp cho hai người ở khách sạn không xa nơi tổ chức hôn lễ. Hai ngày sau sẽ là hôn lễ của Hàn Dĩnh và Trịnh Vĩ.

Tận đáy lòng mà nói, Hàn Thanh Sơn quả thật không muốn quấy rầy Tiểu Tổ nhưng cũng không phải lý do Triệu Hồng khích ông đi mà thật ra ông cũng muốn xem cuộc sống của con gái thế nào nên tới.

Triệu Hồng là người đàn bà lòng dạ vô cùng hẹp hòi, lúc gả cho Hàn Thanh Sơn, sắc mặt Hàn Dẫn Tổ đối với bà không tốt rồi. Mặc dù nha đầu này không nói gì nhưng đôi mắt kia vẫn luôn lộ ra vẻ bài xích và lạnh lùng.

Triệu Hồng biết mẹ ruột Hàn Dẫn Tổ là người phụ nữ xinh đẹp nhã nhặn và lịch sự. Mặc dù Triệu Hồng biết mình có chút nhan sắc nhưng so với mẹ Hàn Dẫn Tổ thì không cùng một cấp bậc. Giống như Hàn Dẫn Tổ và Hàn Dĩnh, đó là loại khác biệt từ trong xương tủy, rất khó mà thay đổi cho nên mẹ con bà ta càng ngày càng để ý và ghen tỵ.

Bà quyết định đến đây chỉ muốn xem trò hay, xem thử Hàn Dẫn Tổ thăm đến mức nào và thuận tiện đem thiệp cưới của Hàn Dẫn Tổ đến. Bà muốn xem nha đầu Hàn Dẫn Tổ này có còn thanh cao kiêu ngạo được nữa không.

Nhưng từ lúc vào tiểu khu này, chút đặc ý này của Triệu Hồng có chút cứng nhắc trên mặt. Tiểu khu này so với nơi ở của Hàn Dẫn Tổ và Trịnh Vĩ thật hơn cả về mọi mặt. Không đâu xa cứ nhìn những chiếc xe hơi sáng loáng dựng trước tiểu khu cũng đã thấy cao cấp hơn không ít so với xe của Trịnh Vĩ. Đến khi vào trong nhà Hàn Dẫn Tổ thì bao nhiêu đặc ý và chế giễu đã biến thành ghen tỵ và hoài nghi.

Cũng không quan tâm Hàn Thanh Sơn dùng sức kéo bà vào, ánh mắt bà cứ nhìn đánh giá xung quanh. Sắc mặt Hàn Dẫn Tổ vẫn lạnh băng như vậy, đối với mẹ kế này bản năng của cô luôn bài xích và chán ghét không muốn đôi co với bà ta.

Thật ra thì Hàn Dẫn Tổ một chút cũng không thể hiểu nổi, lấy một người phụ nữ sâu sắc như mẹ rồi mà sau đó cha lại cưới người đàn bà nông cạn và tục tằn như Triệu Hồng. Rồi cô chợt nghĩ đến Trịnh Vĩ và không khỏi cười khổ. Có lẽ là đàn ông và phụ nữ khác nhau.

Hàn Thanh Sơn có chút lúng túng:

“À, Tiểu Tổ, cha mẹ đến là muốn thăm con một chút chứ không có ý gì khác.”

Triệu Hồng rất cuộc quan sát đủ rồi, ngồi ở trên ghế sofa, dùng giọng nói oang oang bén nhọn thăm dò:

“Cô ở đây cũng khá là đầy đủ, chắc là đắt nhỉ?”

Hàn Dẫn Tổ bưng hai ly trà tới đặt trên bàn trà, cô không ngồi mà đứng một bên nhìn hai người:

“Tôi thuê.”

“À! Một mình cô thuê nhà lớn như vậy không phải là quá lãng phí sao? Thật là tiếc nha!”

Hàn Thanh Sơn dùng sức kéo Triệu Hồng, sắc mặt có chút đỏ bừng thắp giọng quát:

“Bà tạm thời đừng nói vài lời vô dụng đi!”

Triệu Hồng hậm hực cầm miệng, ánh mắt lóe lên bắt đầu quan sát Hàn Dẫn Tổ. Cô mặc một bộ quần áo hưu nhân ở nhà, vóc người yếu điệu, da trắng nõn, mái tóc dài đen bóng buông xuống. Mặc dù có hơi gầy nhưng vẫn xinh đẹp hoàn toàn không thô thảm như trong tưởng tượng của Triệu Hồng. Hơn nữa gò má cô còn hơi ửng hồng, xem ra rất sáng sủa tuyệt đối không phải là người đang sa sút.

Đây là dáng vẻ một người bị chồng vứt bỏ sao? Triệu Hồng vô cùng thất vọng. Đồng thời ánh mắt Hàn Thanh Sơn cũng đang nhìn con gái mà không khỏi sững sờ. Ông đã bao lâu rồi không gặp con gái? Chắc cũng vài năm rồi.

Cô không về nhà, cho dù có về cũng không về nhà, không ngờ cô càng ngày càng giống vợ trước, cũng ngũ quan xinh đẹp như vậy, con người sáng rạng rõ, khắp người đầy tài hoa.

Nhìn Hàn Dẫn Tổ như vậy Hàn Thanh Sơn hoảng hốt như gặp vợ trước hơn hai mươi năm về trước. Ánh mắt ông thoáng qua chút hoài niệm mê man như có điều gì khác. Tóm lại có điều gì đó phức tạp mà Hàn Dẫn Tổ không thấy được mà cô cũng chẳng thừa tâm tư mà đoán.

Đối với việc cha đã thay đổi, oán giận của cô đã chồng chất bao nhiêu năm. Khi cha con đối mặt với nhau ở đây lại phát hiện vô cùng xa lạ. Những năm nay oán trách và cách trở đã đem tình cha con cắt đứt, mặc dù còn xương thịt nhưng máu thịt đã đâm đũa rồi.

35. Chương 35

Chương 35

“Tiểu Tổ. cha.”

Hàn Thanh Sơn há mồm nói hai tiếng rồi nghẹn lại không biết phải nhanh chóng phá giải ngăn cách giữa cha và con thế nào nữa. Chuyện đã vướng mắc trong lòng thì rất khó cởi ra. Mà trong lòng Hàn Dẫn Tổ và Hàn Thanh Sơn còn có vướng mắc khổng lồ nữa thì càng khó có thể giải quyết vướng mắc được.

Dù sao vợ trước đã đi, tất cả ân oán theo vợ trước đã dần dần lãng quên theo mơ hồ. Mặc dù ông vô cùng nhớ nhưng lại không biết làm cách nào để nói rõ cho con gái hiểu, mà hôm nay còn thêm cả Triệu Hồng và Hàn Dĩnh nữa.

Trong mắt Triệu Hồng dâng lên một tia đề phòng, mặc dù gả cho Hàn Thanh Sơn nhiều năm như vậy, Hàn Thanh Sơn đối với bà nói gì nghe nấy nhưng bà vẫn cảm thấy trong lòng Hàn Thanh Sơn còn vướng mắc về vợ trước. Cái loại nhớ thương đó như hạt cát vướng trong mắt, tuy không có ý nghĩa nhưng lại khiến người ta không thể thích ứng, khó chịu vô cùng.

Cũng vì thế cho nên Triệu Hồng càng làm trầm trọng thêm, dùng trăm phương ngàn kế tách hai cha con họ ra. Trong mắt bà, trong lòng bà chỉ có Hàn Dĩnh, bà và Hàn Thanh Sơn mới là người một nhà còn Hàn Dẫn Tổ hoàn toàn chỉ là người ngoài. Cho nên Hàn Thanh Sơn càng phải càng bài xích Hàn Dẫn Tổ nhưng không ngờ ở đây lại thấy được nguy cơ cha con hàn gắn lại.

Triệu Hồng kiên quyết cắt đứt câu chuyện của Hàn Thanh Sơn:

“Cô xem đây, đã nhiều năm như vậy cô cũng không thèm về nhà một chuyến, qua năm mới cũng không chịu gọi điện. Mà cha cô lại quan tâm đến cô, biết cô ly hôn tôi và cha cô đã lo lắng một trận. Mà cô là đứa hiểu chuyện, chỉ cần nghĩ cũng nên biết chuyện cô và Trịnh Vĩ ly hôn không thể hoàn toàn trách tội em cô được.”

“Em?”

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ chợt bén nhọn và lạnh như băng, vì nhìn thấy áy náy trong mắt cha mà chút hy vọng dâng lên trong lòng, nhưng trong nháy mắt đã tan biến. Cô đứng thẳng, ánh mắt chiếu qua cha và Triệu Hồng rồi nhìn đồng hồ và cắt đứt lời liên tưởng của Triệu Hồng:

“Hai người đến có chuyện gì?”

Triệu Hồng bị Hàn Dẫn Tổ chẹn họng có chút hậm hực, bữu môi lấy ra một tờ thiệp mời đặt lên bàn trà:

“Hai ngày sau là hôn lễ của Tiểu Dĩnh.”

Nói xong, ánh mắt hoài nghi quét Hàn Dẫn Tổ một cái:

“Nghe Tiểu Dĩnh nói, cô đang có bạn trai là quân nhân, đến lúc đó đừng quên mang đến. Vừa đúng lúc cho cha cô xem mặt luôn.”

Lời nói rất dễ nghe nhưng cái loại đùa giỡn ác ý mà lại có tính thăm dò rất rõ ràng:

“Triệu Hồng, bà nói lung tung gì đó? Quân nhân nào?”

Hàn Thanh Sơn có mấy phần ngạc nhiên, tuy nói ông hy vọng muốn đến xem cuộc sống của con gái như thế nào nhưng không ngờ Triệu Hồng lại đưa thiệp mời thì còn nói được gì nữa. Còn quân nhân? Quân nhân là ai? Tính tình Tiểu Tổ ông hoàn toàn có thể hiểu, giống hệt vợ trước. Nhìn thì nhu nhược ôn hòa nhưng trong lòng thì kiêu ngạo và thanh cao hơn bất kỳ ai.

Hơn nữa, ông không tin người mới ly hôn chưa bao lâu như Tiểu Tổ sẽ sớm có bạn trai. Điều này hoàn toàn không phải là tính cách của cô. Triệu Hồng liếc xéo một cái:

“Ông có gì phải kinh ngạc. Là Tiểu Dĩnh nói với tôi, nói chị gái của nó có bản lĩnh vừa ly hôn đã tìm được bạn trai là sĩ quan cao cấp, cũng không biết là thật hay giả nữa.”

Giọng nói có chút chói tai không giấu nổi hoài nghi và ghen tỵ trong lòng. Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Hồng chậm rãi dần từng chữ:

“Tôi không có em gái gì hết, mẹ tôi chị sinh ra một mình thôi cho nên xin không cần nhận thân thích loạn.”

“Cô.....”

Triệu Hồng giận đing người trợn tròn mắt, Hàn Dẫn Tổ ngẩng đầu nhìn vào mắt bà ta không chút lùi bước:

“Thiếp mời tôi nhận, hai hôm sau nhất định tôi sẽ có mặt. Giờ không còn sớm mời hai vị trở về đi!”

Cô nói không thèm để ý đến sắc mặt đỏ bừng bừng của Triệu Hồng, cô bước tới mở cửa. Cô không có hơi sức đâu mà quan tâm đến thái độ của bà ta.

“Xin mời! Thứ cho tôi không tiếp đãi chu đáo.”

Từng câu nói của Hàn Dẫn Tổ như những mũi kim bén nhọn đâm thẳng vào lòng Hàn Thanh Sơn. Áy náy bị tức giận đè xuống, mặc dù Triệu Hồng nói không xuôi tai nhưng dù sao cũng là trưởng bối. Làm văn bối như Tiểu Tổ mà thái độ chống đối vô lễ như vậy thì không được. Hơn nữa cô còn hạ lệnh đuổi khách như hai người bọn họ như là khách không mời mà đến.

Huống chi, cho dù Tiểu Dĩnh là người có lỗi nhưng Triệu Hồng nói cũng có điều đúng, Tiểu Dĩnh dù sao cũng là em gái của nó. Hàn Thanh Sơn nhìn chòng chọc vào Hàn Dẫn Tổ thật lâu mới mở miệng:

“Tiểu Tổ, cha thất vọng vì con.”

Đi tới cửa mới dừng lại nói tiếp:

“Bất kể nói thế nào Tiểu Dĩnh cũng là em gái của con, con làm chị gái thì nên nhường nhịn em con một chút.”

Lòng Hàn Dẫn Tổ hoàn toàn lạnh, cha đối với Hàn Dĩnh vẫn vậy. Từ khi mẹ con Hàn Dĩnh vào Hàn Gia đến giờ bất kể hành động của Hàn Dĩnh có đúng hay sai đều không tính toán mà thiên vị hết. Như trước kia cha cũng cưng chiều cô nhưng cũng có nguyên tắc nhưng đối với Hàn Dĩnh là không có chút nào.

Khi trong lòng cha địa vị của Hàn Dĩnh luôn vĩnh viễn đứng trên cô. Mặc dù Hàn Dĩnh vô sỉ đoạt chồng cô cha vẫn không cảm thấy đó không phải là lỗi của Hàn Dĩnh.

Hàn Dẫn Tổ sớm nên biết không nên ôm lấy tia kì vọng thêm gì nữa. Vì có kỳ vọng thì cũng chỉ là thất vọng. Tuy không nhịn được muốn cho bản thân và cha có thêm một cơ hội để hàn gắn nhưng càng thêm thất vọng cực độ. Thật là nực cười.

Triệu Hồng cùng chồng ra khỏi tiểu khu. Trên mặt Hàn Thanh Sơn vẫn còn nổi tức giận, Triệu Hồng hừ một tiếng không nhịn được bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa:

“Đấy ông xem, không phải là tôi nói đâu nhá! Đứa con gái này của ông, ông còn khoe khoang là được nuôi dạy tốt, giờ thì xem đi! Thái độ của cô ta và Tiểu Dĩnh là thái độ gì? Căn bản là cô ta xem thường mẹ kế như tôi đây và em gái. Còn quân nhân, cái đồ xấu xa mới ly hôn thì...”

“Triệu Hồng!”

Hàn Thanh Sơn thấp giọng cảnh cáo quát một tiếng:

“Tiểu Tổ là con gái của tôi, bà nói nó không xem bà như mẹ kế hả? Bà có đối xử với nó như con sao? Bà hận đến mong nó không bao giờ trở về nhà nữa, bà nghĩ tôi không biết sao? Còn chuyện Tiểu Dĩnh và Trịnh Vĩ dù sao cũng là lỗi của Tiểu Dĩnh, Tiểu Tổ đối xử như vậy thì cũng đúng thôi.”

Triệu Hồng nhìn sắc mặt và giọng điệu của chồng không tốt nên giọng nói mềm đôi chút:

“Ông nhăn mặt cái gì? Tôi nói sai sao? Ông biết đứa con gái này của ông thật là càng ngày càng giỏi, không ngờ tìm được vị sĩ quan chống lưng. Thật mất hết cả mặt mũi, tôi không tin anh chàng sĩ quan đó có thể coi trọng nó.”

Rồi nói lẩm bầm mấy câu, giọng nói cực nhỏ nên Hàn Thanh Sơn không nghe rõ mà cũng không còn hơi sức mà cãi nhau với bà ta. Nhưng theo bản năng ngược nhìn lên phía trên, tâm tình có thể nói là không chỉ thất vọng mà còn cô đơn, thậm chí là khổ sở. Tiểu Tổ và ông vẫn còn rất xa lạ.

Đuổi hai người đi Hàn Dẫn Tổ như mất đi hết tất cả sức lực toàn thân ngồi bệt xuống sàn nhà. Trong thời gian dài vẫn đắm chìm trong câu nói kia của cha. Cô vẫn không lấy lại được bình tĩnh, thất vọng, cô đối với cha hoàn toàn thất vọng.

Hàn Dẫn Tổ không khỏi mỉm cười chua chát, mắt nhìn lên thiếp mời chói mắt trên bàn trà. Trong đầu háo hức và đấu tranh nổi lên, Hàn Dẫn và Triệu Hồng muốn xem trò của cô thì cô sẽ để họ nhìn thật kỹ.

Nghĩ đến đây Hàn Dẫn Tổ với tay không do dự nhấn số điện thoại của Phương Chấn Đông. Điện thoại vang lên một tiếng đã có người bắt máy:

“Tổ Tổ?”

m thanh truyền đến rõ ràng là giọng Phương Chấn Đông, không biết vì nguyên nhân gì mà trong nháy mắt bao nhiêu cô đơn khổ sở trong lòng cô tan đi hết. Giọng anh trầm ấm khiến mỗi lần cô nghe là một loại ấm áp kỳ lạ.

Phương Chấn Đông thật không ngờ cô gái nhỏ mà anh đang nghĩ đến lại chủ động gọi điện cho anh. Nếu kể ra thì đây là lần đầu tiên cô chịu gọi điện cho anh. Mặc dù chuyện chỉ nhỏ nhỏ như vậy nhưng bỗng nhiên khiến anh có cảm giác vô cùng thư thái trong lòng.

Nhưng chỉ là do cá tính, mặc dù trong lòng đang sung sướng ngất trời nhưng giọng anh vẫn lạnh băng và bá đạo như vậy. Anh cau mày nhìn đồng hồ treo tay một chút:

“Mấy giờ rồi? Sao còn chưa ngủ, nhanh đi ngủ đi, có gì mai hãy nói.”

“Hả?”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, Hàn Dẫn Tổ ngạc nhiên hồi lâu rồi có chút dở khóc dở cười. Cô lập tức gọi lại, bên kia vừa bấm nút nhận cô không thèm đợi Phương Chấn Đông nói lập tức nói luôn:

“Không cho tắt máy, em có việc cần nói!”

Phương Chấn Đông không khỏi nhếch khóe miệng, cô bé này lá gan càng ngày càng lớn, dám dùng giọng ra lệnh như vậy nói chuyện với anh à? Nhưng anh vẫn đáp lời cô:

“Ừ?”

Hàn Dẫn Tổ thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên phát hiện không biết nên nói từ đâu. Trầm mặc hồi lâu mới ấp úng mở miệng:

“À, hai ngày sau anh....anh có rảnh không?”

“Hai ngày sau?”

Phương Chấn Đông hơi ngẩn ra, trả lời:

“Có. Hình như sư bộ đang có việc.”

Hàn Dẫn Tổ vừa trầm mặc lặng yên mấy giây:

“Vậy anh cứ lo việc của anh đi, không sao.”

Trong giọng nói của cô có vẻ thất vọng rõ ràng, Phương Chấn Đông không thể coi thường được, suy nghĩ một lát mới mở miệng:

“Cũng không phải anh nhất định phải có mặt, lão Phùng có thể đi thay anh.”

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ sáng lên:

“Vậy anh có thể đi đến đám cưới này với em được không?”

“Đám cưới?”

Phương Chấn Đông cau mày:

“Đám cưới của ai?”

Đầu kia yên lặng một hồi mới truyền đến giọng nói bình thản của cô:

“Chồng trước của em.”

Để điện thoại di động xuống đột nhiên anh có một luồng xúc động dâng lên hận không thể lập tức trở về ôm cô gái nhỏ vào ngực mình. Giọng nói của cô trong điện thoại tuy bình thản nhưng anh có thể cảm giác được sự cô đơn của cô. Mà chính điều đó làm lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

Nếu như anh nhớ không lầm chồng trước của cô và em gái cô....

Cả người anh dâng lên một nỗi tức giận, chồng trước của cô đúng là tên đàn ông vô sỉ. Đã mèo mả với em vợ rồi còn giống trống khua chiêng làm đám cưới đã thế còn dám giấu qua mặt vợ trước. Nếu hấn mà là lính dưới tay anh thì đã sớm bị anh lột da rút gân rồi.

Phương Chấn Đông chợt nhớ tới lời nói của lão Phùng:

“Hai vị thân sinh nhà cậu đã không đồng ý rồi nên con gái nhà người ta gả cho cậu chắc chắn sẽ phải chịu uất ức.”

Anh đã quên mất điều này, anh là người đàn ông đơn giản chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kết hôn lại phức tạp như vậy. Nhưng lão Phùng đã nhắc nhở anh thì anh cũng không cam lòng để người phụ nữ của mình phải chịu uất ức. Dù người đó là cha mẹ mình anh cũng không cho phép.

Thật ra thì những điều này đều là do lão Phùng suy đoán. Hai vị thân sinh Phương Gia với mọi chuyện của anh đều luôn tôn trọng. Nhưng vì mục đích của bản thân phải đạt được thỏa đáng nên anh cảm thấy nên phòng ngừa chu đáo là hơn.

Theo trực giác của anh nếu đưa thẳng Tố Tố về nhà mình thì cũng không thỏa đáng lắm. Một chút anh cũng không muốn người phụ nữ của mình phải đối mặt với lúng túng hoặc là không được hoan nghênh.

Đầu tiên nên để Phương Nam biết đến sự tồn tại của Tố Tố. Phương Nam mặc dù là con gái của Phương Gia nhưng có ảnh hưởng cực lớn với cha mẹ. Mà anh dám chắc Phương Nam sẽ thích Tố Tố, rồi sẽ nhanh chóng thuận theo mà chấp nhận cô là chị dâu. Mà hai ngày sau chính là thời cơ tốt nhất.

36. Chương 36

Chương 36

Trịnh Vĩ ngồi ở trong góc phòng chờ hút thuốc không có vẻ nào là chú rể đang hạnh phúc cả, sắc mặt có chút âm trầm phiền não. Hàn Dĩnh đã trang điểm xong, đám dâu phụ cũng tới chúc mừng cô dâu nhưng nhìn sắc mặt của chú rể liền cùng nhau rớt rít ra ngoài.

Hàn Dĩnh cầm hộp phấn trên tay hưng hăng ném lên bàn trang điểm, xoay người nhìn Trịnh Vĩ. Khuôn mặt vừa mới miễn cưỡng tươi cười đã biến mất tăm:

“Anh có ý gì đây? Không muốn lấy tôi sao? Nói chuyện đi chứ?”

Trịnh Vĩ cầm điều thuốc trên tay để trên gạt tàn có chút giấu cợt hỏi lại:

“Không muốn cưới là có thể không cưới sao?”

Sắc mặt Hàn Dĩnh tức giận đến trắng nhợt, càng gần đến ngày kết hôn thì hai người càng mâu thuẫn xung đột. Hai người cũng đã vạch mặt nhau không cần giả bộ nữa, Trịnh Vĩ ngày càng làm cho chuyện thêm trầm trọng. Nhưng chuyện đã đến nước này thì Hàn Dĩnh có chết cũng không cho phép hấn hối hận.

Hàn Dĩnh ha ha cười hai tiếng:

“Đừng cho là tôi không biết, trong lòng anh còn khúc mắc về Hàn Dẫn Tố. Tôi có thể cho anh một tin vui là hôm nay cô ta sẽ đến.”

“Cái gì?”

Trịnh Vĩ trừng mắt lên:

“Sao cô ấy lại tới?”

Hàn Dĩnh cũng không thèm nhìn hắn, soi gương vuốt vuốt sa đội đầu:

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh quên cô ta là chị gái tôi. Còn nữa....nghe nói vị quân nhân hôm đó cũng đến, người ta bỏ anh xong thì lập tức leo lên cành cao. Tôi khuyên anh một điều là không nên gây chuyện, phá hỏng quân hôn là vào tù đó.”

“Quân hôn?”

Trong lòng Trịnh Vĩ không khổng chế được ghen tỵ và hối hận. Mặc dù biết vị quân nhân tên là Phương Chấn Đông có mối quan hệ chỉ sợ là không phải là bình thường với Hàn Dẫn Tố thế nhưng khi nghe chính miệng Hàn Dĩnh nói ra lọt vào tai hắn chói không thể tả được. Mà hôm nay, giữa tình cảnh này Hàn Dẫn Tố tới đây vì khoe khoang trả thù hay là nhìn hắn đang hối hận đến mức nào?

Triệu Hồng cùng bà Trịnh đẩy cửa đi vào không khỏi sửng sốt. Trịnh Vĩ cũng không thèm nhìn Triệu Hồng và bà Trịnh lạnh mặt xoay người đi ra ngoài. Bà Trịnh không khỏi âm thầm thở dài, thật không biết có phải là oan nghiệt đời trước hay không mà kiếp này chộc phải sao chổi là Hàn Dĩnh.

Hàn Dĩnh cũng không phải là Hàn Dẫn Tố, bởi vì Hàn Dẫn Tố có muốn bóp tròn hay méo đều tùy ý mình, bà Trịnh đã quá hiểu điều đó. Nhưng đứa em gái này so với chị nó không giống như Bà Trịnh muốn, muốn công việc thì không có công việc, khí chất thì không có khí chất, đã thế còn gian ngoan lừa dối cái gì cũng tham lam chiếm hết.

Vì trong bụng của cô ta có cháu trai nên bà mới nịnh nhưng Hàn Dĩnh cũng không phải ngồi không, cô ta dùng những từ thô bỉ nhất để uy hiếp. Nếu không chịu cưới cô ta thì chuyện này sẽ đến tai lãnh đạo của Trịnh Vĩ.

Ban đầu công việc của Trịnh Vĩ là do hai người quy lụy đưa tiền nhờ người khác chạy chọt mới được vào sở giao thông. Nếu Hàn Dĩnh náo loạn không thành công thì sự nghiệp mới gây dựng chưa được bao lâu sẽ tan tành mà gia đình cũng không phải có gia thế sẽ chẳng còn đường mà ngóc lên được.

Bà Trịnh cũng là điển hình của kẻ chuyên bắt nạt kẻ yếu, lần này gặp phải người như Hàn Dĩnh cũng đành không muốn ngậm bồ hòn làm ngọt thì cũng phải ngậm. Nhưng nhìn tình cảm hai người càng ngày càng xung đột thật phiền chết đi được, ngay cả đến lúc này rồi không biết còn gây sự chuyện gì nữa.

Bà Trịnh quét Triệu Hồng một cái rồi cười gượng gạo:

“Tiểu Dĩnh, không phải là mẹ coi thường bà thông gia mới nói với con nhưng làm vợ thì phải dịu dàng một chút. Có câu lấy nhu khắc cương mới được, con như vậy Tiểu Vĩ sao thoải mái được.”

Hàn Dĩnh cũng chẳng thèm nể mặt mẹ chồng, nghe thế cười:

“Mẹ, Trịnh Vĩ là do mẹ sinh nên mẹ bênh vực là đúng. Nhưng mẹ hỏi anh ta một chút xem đó là lỗi của con sao? Là anh ta cố tình bối mồm, mẹ nói phải lấy nhu khắc cương thì con không tin đâu. Chị gái con dịu dàng như thế có khắc được đâu.”

Bà Trịnh bị Hàn Dĩnh chẹn họng trên mặt có chút co quắp. Triệu Hồng vội mắng át đi:

“Tiểu Dĩnh, bớt tranh cãi một tí, trưởng bối đã bảo nên sửa thì sửa không thì phải nỗ lực thêm, nghe lời là được.”

Quay sang cười giả lả kéo tay bà Trịnh:

“Bà thông gia, con bé nhà tôi từ nhỏ đã bị tôi chiều quá nên hư rồi, lớn như vậy mà như trẻ con ấy. Nhưng bà cũng nên bao dung à. Dù sao thì trong bụng nó cũng đang có cháu trai bà phải không?”

Sắc mặt bà Trinh hơi hòa hoãn một chút, biết hai mẹ con nhà này đang muốn nói chuyện với nhau nên tùy tiện nói đôi câu rồi ra ngoài để lại chỗ cho hai mẹ con. Sau khi bà Trinh bước ra khỏi cửa, Triệu Hồng mới dí dí đầu Hàn Dĩnh:

“Con ngu thế! Sao lại dám đối đầu với mẹ chồng? Mẹ thấy con với Trinh Vĩ có vẻ cũng không sâu sắc lắm, hẳn dám mèo mửa bên ngoài lần đầu thì sẽ có lần hai. Con không dụ dỗ được mẹ chồng thì tương lai chắc chắn sẽ bị thua thiệt. Bằng khối thịt trong bụng con cũng không thể bào đảm cả đời yên ổn được đâu.”

Hàn Dĩnh xoay người ôm hông Triệu Hồng làm nũng:

“Mẹ, mẹ yên tâm đi! Con không phải là Hàn Dẫn Tố, làm được gì thì con sẽ làm. Đúng rồi, Hàn Dẫn Tố bảo hôm nay tới à?”

Triệu Hồng trầm xuống hừ một tiếng:

“Nó đồng ý đến, mà chuyện lần trước con bảo nó với người sĩ quan kia là thật à? Là Đoàn Trưởng, là thủ trưởng sao có thể nhìn trộm người đàn bà đã ly hôn được?”

Trong mắt Hàn Dĩnh trong nháy mắt xông lên ghen tỵ tràn đầy, nanh nọc nói:

“Mẹ, mẹ nói xem sao vận khí của cô ta lại tốt như vậy?”

Triệu Hồng thở dài, sửa sang lại áo cưới cho cô rồi nghiêm chỉnh nói:

“Được rồi, con cũng đừng gây sự với nó nữa. Con phải quan tâm đến chính mình, từ giờ nhớ hòa hảo với Trinh Vĩ đi, ít xen vào chuyện khác.”

Nói là nói như vậy, nhưng Triệu Hồng làm sao hiểu rõ nỗi hận trong lòng Hàn Dĩnh. Đã vướng mắc trong lòng bao nhiêu năm đời này cũng không thể nào giải được. Hơn nữa khi đối mặt với Hàn Dẫn Tố cái loại lửa ghen ghét ấy như hóa thành chất độc.

Phương Chấn Đông vẫn là một thân quân trang nghiêm túc đoan chính, thân thể vẫn cao ngất và bộ dáng vẫn như một bức tượng được đeo gọt tỷ mỉ khiến cho khí chất vô hạn của anh ngày càng khuyếch trương. Trên vai hai sao ba vạch ở dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh đứng ở chỗ nào người đàn ông này cũng chính là nhân trung chi long (rồng giữa đám người).

Lái xe là Tiểu Lưu hưng phấn đến mức hai tay đều phát run, các ngón tay để ở vô lăng ngầy người thật lâu. Không nghĩ tới chuyện lớn như vậy lại rơi xuống một cái rầm lên đầu mình.

Có thể cả Đoàn Tăng Cường, ngay cả anh nuôi cả của ban cấp dưỡng cũng xem như là người nhà ai ai cũng chỉ mong có thể nhìn kỹ chị dâu. Đến cả Vương Đại Bư, Lý Chí Bảo, Lưu Thanh Sơn đã được gặp nhưng chỉ mới được nhìn xa xa một cái bây giờ cũng như kiến bò trong chảo. Cả Đoàn Tăng Cường đang hận không thể xông lên.

Làm cảnh vệ cho Đoàn Trưởng là cảnh vệ viên Tiểu Lưu dĩ nhiên biết hôm nay Đoàn Trưởng muốn đi gặp chị dâu, nhưng không ngờ hôm nay lại để cho hắn lái xe. Lúc định thần lại thì cả người hắn liền lập tức run lên. Nhìn ánh mắt người khác thậm chí cả Phùng Chính ủy cũng tràn đầy hâm mộ. Lái xe chở Đoàn Trưởng ra khỏi quân khu mà trong lòng vô cùng hồi hộp.

Phương Chấn Đông để cho Tiểu Lưu lái xe là bởi vì nghĩ lát nữa gặp Phương Nam cùng ăn cơm nên thế nào cũng uống rượu. Hôm nay tạm thời ra ngoài nhưng tối còn phải trở về nên sợ không tiện.

Vốn từ lúc bắt đầu anh cũng không có ý nghĩ là giấu giếm chuyện này nhưng cá tính của anh không thích phô trương lên mà thôi. Đến lầu dưới tiểu khu, anh suy nghĩ ngắn gọn là ở dưới lầu chờ là thỏa đáng nhất và tiết kiệm thời gian nhất. Kéo khi vừa nhìn thấy cô gái nhỏ kia liền không nhịn được mà đem cô đè dưới thân.

Sau khi quan hệ được mở ra thì như thác nước đổ ào ào không thể thu lại được. Hơn nữa lại là cô gái trong lòng mình nhìn trộm nên khiến cho người vốn có tiếng lành đồn xa là giỏi khắc chế cũng không thể nào mà nhịn nổi.

Gọi điện thoại xong rồi để xuống đã thấy bộ dáng Tiểu Lưu rõ ràng là đang kích động không khỏi lắc đầu bật cười. Đám tiểu tử này....

Hàn Dẫn Tổ vừa đi ra liền nhìn thấy Phương Chấn Đông đang đứng nghiêm trang đợi mình ở đó, còn có một anh lính đứng phía sau anh đang nhìn chăm chăm mình khiến cô không khỏi bất ngờ. Cô hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Phương Chấn Đông lại mang theo cả lính của mình tới.

Cho tới bây giờ cũng biết là cô gái nhỏ của anh rất xinh đẹp nhưng bây giờ Tổ Tổ mang lại cho anh cảm giác có thể gọi là kinh ngạc. Cô mặc chiếc áo khoác lông cừu màu xanh dương nhạt, mái tóc dài vấn lên thành một búi tóc đằng sau gáy, vài sợi tóc mai buông xuống làm hiện lên vẻ phong tình hiếm thấy. Tuy chỉ mang trang sức trang nhã nhưng lại xinh đẹp khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Cái loại xinh đẹp tinh xảo mỹ lệ đó như một hồ nước trong vắt ở trong khe núi chảy ra chậm rãi chảy xuôi vào lòng của Phương Chấn Đông. Ánh mắt Tiểu Lưu cũng ngưng ngẩn, đây chính là vợ nhỏ của Đoàn Trưởng bọn họ, sẽ là chị dâu của Đoàn Tăng Cường! Thật là đẹp quá à! Xinh đẹp tựa như tiên nữ chẳng trách mà cứng rắn như tảng đá như Đoàn Trưởng cũng mềm nhũn ra rồi.

Phương Chấn Đông rất tự nhiên nắm lấy vai Hàn Dẫn Tổ, cánh tay tựa như kim sắt căn bản không cho phép cô giấu giếm chút nào đã bị anh kẹp chặt:

“Tổ Tổ, đây là cảnh vệ viên của anh, Tiểu Lưu!”

Phương Chấn Đông mở miệng giới thiệu, Tiểu Lưu lập tức phục hồi tinh thần lại, xoay một tiếng đứng nghiêm trang ngay ngắn, giơ tay lên chào theo kiểu quân nhân, lớn tiếng hô:

“Chào chị dâu, em là Lưu Xuân Sinh của Đoàn Tăng Cường!”

Khuôn mặt nhỏ của Hàn Dẫn Tổ đỏ lên có chút quần bách không biết đối phó với tình huống này như thế nào đành lắp bắp mà nói:

“À! Chào cậu!”

Giọng nói nhỏ nhẹ trong trẻo vào tai Lưu Xuân Sinh tựa như tiếng kêu của sơn tước giữa rừng già. Chẳng trách mà Đoàn Trưởng lại giấu như vậy, cô vợ như vậy nếu hấn là Đoàn Trưởng cũng phải cất thật kỹ.

Phương Chấn Đông vỗ vỗ đầu hấn:

“Lên xe!”

Tiểu Lưu lúc này mới giải đãi:

“Vâng!”

Hàn Dẫn Tổ chợt có chút hiểu về Phương Chấn Đông, ý nghĩ trong lòng Tiểu Lưu cũng vậy không chút nào giấu giếm bộc lộ hết lên mặt không chút nào quanh co vô cùng trực tiếp. Nhưng với Hàn Dẫn Tổ cô lại tuyệt đối không ghét điều này, anh chàng lính mất to mày rậm này trông thật đáng yêu.

Dẫn Tổ phát hiện vì Phương Chấn Đông mà mình giống như đang tiến vào một thế giới hoàn toàn xa lạ, ở trong lòng người đàn ông này không ngờ lại có cảm giác vô cùng thực tế vào an tâm.

Mới vừa bước vào lễ đường, Hàn Dẫn Tổ liền hối hận, cách làm của mình thật ra thì có chút ngây thơ và buồn cười, hơn nữa loại này ngây thơ buồn cười này Phương Chấn Đông lại biết rõ ràng nhưng lại cố ý dung túng càng làm cô cảm thấy có chút không có đất chung thân.

Muốn xoay người lại thì lại vừa hay nhìn thấy Trịnh Vĩ cùng Hàn Đình đi tới. Cô và Phương Chấn Đông tới muộn buổi lễ cũng sắp kết thúc mà sự xuất hiện của cô hiển nhiên là hấp dẫn sự chú ý của phần lớn tân khách. Dù sao thì phần lớn những tân khách này phần lớn là đồng nghiệp của Trịnh Vĩ, đối với Hàn Dẫn Tổ cũng không xa lạ.

Vốn là đáng thương cho Hàn Dẫn Tổ nhưng khi nhìn thấy cô lại bị cô làm cho kinh ngạc, trong nháy mắt trật tự đảo ngược, tất cả ánh mắt đều đổ dồn sang bên này cứ như vậy mà tò mò ngắm nhìn.

Trịnh Vĩ trên mặt vốn là nụ cười miễn cưỡng lại càng thêm miễn cưỡng, đặc ý chòng chát trên mặt Hàn Đình cũng tản đi hết. Hàn Thanh Sơn đứng lên:

“Tiểu Tổ, vị này là?”

Hàn Dẫn Tổ có chút khó khăn, trên mặt Hàn Dĩnh xẹt qua một tia chờ mong. Ánh mắt Phương Chấn Đông rơi trên người Hàn Thanh Sơn, Tổ Tổ có vài điểm giống người đàn ông này nếu đoán không nhầm thì chính là cha của Tổ Tổ. Quả nhiên cô nhỏ giọng nói:

“Đây là cha của em!”

Xác nhận được Phương Chấn Đông lập tức cung kính đứng ngay ngắn, giơ tay chào theo lễ quân nhân:

“Chào cha! Con là Phương Chấn Đông, hôn phu của Tổ Tổ. Vẫn chưa có cơ hội đến nhà ra mắt, mong cha tha lỗi!”

37. Chương 37

Chương 37

Hàn Thanh Sơn biết người ta đây là đang khách sáo với ông, ông không tự chủ mà ngược mắt nhìn lên người đàn ông cao lớn này. Mặc dù đây chỉ là lần đầu tiên gặp mặt nhưng người đàn ông này mang vẻ chừng chạc khiến cho người ta có cảm giác vô cùng tin tưởng. Táo bạo khác hẳn với Trịnh Vĩ, hơn nữa lại là quân nhân có quân kỷ nghiêm khắc trời buộc nên hôn nhân đại sự không phải là trò đùa.

Tận đáy lòng Hàn Thanh Sơn mang đầy vẻ vui mừng, ít nhất sau khi ly hôn với Trịnh Vĩ, Tiểu Tổ có thể gặp gỡ được người đàn ông tốt như vậy thật lòng muốn che chở cho cô. Ông đã có thể coi là hoàn toàn yên tâm rồi, cái loại áy náy vẫn quanh quẩn trong lòng đã tản đi không ít.

Nhìn trong mắt Hàn Thanh Sơn đầy vẻ vui mừng rơi vào mắt mẹ con Triệu Hồng khiến cả hai đứng ngồi không yên. Đây là lần đầu tiên Triệu Hồng trông thấy Phương Chấn Đông mà chân động không thể nào rời mắt đi được. Người đàn ông của Hàn Dẫn Tổ không chỉ là một sỹ quan cao cấp mà còn là người đàn ông xuất sắc như vậy. Cái loại khí chất cao cao tại thượng đầy vẻ khí thế bức người đó khiến Triệu Hồng vừa nhìn thì cũng đã có thể đoán được tương lai sau này cuộc sống của Hàn Dẫn Tổ sung sướng đến mức nào.

Chưa kể người đàn ông này mỗi cử chỉ, mỗi lời nói theo bản năng luôn săn sóc Hàn Dẫn Tổ. Bộ dạng chói mắt như vậy khiến Triệu Hồng không tự chủ nhìn Trịnh Vĩ đang đứng bên cạnh con gái mình. Nói một trời một vực đúng là chẳng ngoa chút nào, chẳng lẽ đây chính là mệnh? Con gái bà đến chết cũng vẫn kém Hàn Dẫn Tổ?

So với người khác, giờ phút này Trịnh Vĩ càng khó hơn để bày tỏ sự khó coi và hối hận. Hàn Dẫn Tổ đem theo Phương Chấn Đông không còn nghi ngờ gì nữa là đang muốn nhìn thấy tình cảnh nhếch nhác nhất của hắn.

Cưới Hàn Dĩnh, ngoại trừ chính hắn biết nội tình, đại đa số đồng nghiệp trong cơ quan đều không rõ ngọn nguồn. Mà hắn thì tất nhiên không phải không biết đạo lý phải trái như thế nào nên càng không thể nói nguyên nhân ly hôn với Hàn Dẫn Tổ, đàn ông ai mà không sĩ diện.

Nhưng mà hắn rất rõ ràng đồng nghiệp cũng đang đoán già đoán non là hắn có mối nối cũ mới bỏ rơi vợ trước. Tuy nói về mặt đạo đức thì không tốt lắm nhưng không phải có người không hâm mộ, dù sao thì đàn ông ai mà không có mối nối cũ, vợ mới cưới càng trẻ càng đẹp thì càng được ngưỡng mộ.

Hàn Dĩnh cũng không phải là tệ, ít nhất là xinh đẹp, hơn nữa so với Hàn Dẫn Tổ còn trẻ hơn mấy tuổi cũng đủ cho bề ngoài Trịnh Vĩ mang vẻ hư vinh cùng thỏa mãn. Mặc dù không triệt tiêu được hối hận trong lòng nhưng ít nhất cũng khiến hắn ngoài một chút.

Nhưng điều duy nhất đặc ý hiện tại cũng bởi vì Phương Chấn Đông và Hàn Dẫn Tổ đến trong khoảnh khắc đã sụp đổ. Trịnh Vĩ không cần nghĩ cũng biết đồng nghiệp sẽ nghĩ về hắn như thế nào.

Đàn ông đều có thói hư tật xấu, Trịnh Vĩ lại càng không ngoại lệ. Mặc dù là vợ trước hắn cũng không hi vọng rời mình đi lại sống tốt hơn, hạnh phúc hơn. Chứ đừng nói là tìm được người đàn ông tốt hơn mình gấp trăm lần và chuẩn bị tái hôn. Kể làm chồng trước như Trịnh Vĩ đây lúc này mặt hắn có chui vào trong chăn cũng thấy khó coi đến cực điểm hận không thể lập tức biến mất luôn. Hơn nữa.....

Ánh mắt Trịnh Vĩ âm tình bất định rơi vào trên người vợ trước đến cả nửa ngày vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Hôm nay, Hàn Dẫn Tổ rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô. Cái loại không phải là sinh đẹp chói mắt mà giống như viên trân châu đã được qua mài dũa nhiều năm, mờ ảo dần dần tỏa sáng khiến người ta không rời mắt được. Vì người đàn ông bên cạnh cô sao?

Trịnh Vĩ không tự chủ được nhìn về phía Phương Chấn Đông và bắt gặp ánh mắt của đối phương khiến hắn không tự chủ mà lùi lại. Ánh mắt người đàn ông này quá sắc bén như một thanh dao nhọn làm hắn không dám nhìn thẳng. Hắn quay mặt sang bên cạnh nhìn Hàn Dĩnh.

Bởi vì mang thai nên mặc dù mặt có được trang điểm hoàn mỹ thì lớp phấn lót cũng không ngăn được màu da đang sạm đi. Về thùy mi mắt thật ra thì cũng không quá kém nhưng so với vợ trước của hắn thì quả là thô tục tựa như cỏ dại ven đường và bông hoa lan quý được chăm bón tỷ mỉ trong lồng kính.

Hơn nữa, ánh mắt cô ra đường như dính cả vào người Phương Chấn Đông, đầy mắt tràn đầy vẻ ganh tỵ không cam lòng, mặc dù anh đã nhìn thấy nhưng cô ta vẫn không thèm để ý. Trịnh Vĩ đột nhiên cảm thấy sao mắt mình có thể mù như vậy, bị đàn bà nông cạn như thế này quán lấy. Mà bây giờ người đàn bà nông cạn kia đã nở nụ cười tự cho là câu hồn với Phương Chấn Đông:

“Em là Hàn Dĩnh, chúng ta đã gặp qua hai lần rồi, anh còn nhớ không?”

Nói xong, ánh mắt lóe lên hai cái:

“Xem ra lần đầu tiên gặp mặt em đã gọi anh là anh rể quả là không chút oan uổng nào, có đúng không anh rể?”

Hàn Dĩnh có một loại phong tình thiên phú, bất giác trong lời nói sẽ có loại hấp dẫn mỵ hoặc, người đàn ông bình thường muốn chống được phải kiên định mới được.

Đối với những chiêu trò cũ rích này của Hàn Dĩnh, Hàn Dẫn Tổ đã quá rõ, nhưng ban đầu cô ta dùng chiêu này để câu dẫn Trịnh Vĩ bây giờ vẫn thủ đoạn như vậy trước mặt Trịnh Vĩ thì triển với người đàn ông khác không biết trong lòng Trịnh Vĩ nghĩ thế nào?

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ hơi châm biếm liếc qua Trịnh Vĩ không khỏi nhếch môi cười. Thật ra thì cô cũng chỉ là người nhỏ bé bình thường mà thôi, càng không phải là thánh mẫu bạch liên hoa. Chuyện của chồng trước và Hàn Dĩnh tuy không nói ra nửa chữ khó nghe chỉ là bởi vì từ nhỏ mẹ đã dạy dỗ cô rất tốt. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ tha thứ.

Lúc này, khó chịu, hối hận, nhếch nhác, tức giận, đủ loại phức tạp đan vào cảm xúc khiến Trịnh Vĩ không thể giấu nổi qua nụ cười miễn cưỡng nữa. Hàn Dẫn Tổ cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Hơn nữa, đối với hành động của Hàn Dĩnh, cô cũng không ngăn cản, cô quay sang liếc nhìn Phương Chấn Đông để chắc chắn biết anh sẽ không làm cô thất vọng.

Phương Chấn Đông nhíu đôi lông mày rậm quét qua Hàn Dĩnh một cái rồi không thèm chú ý đến cô vẫn nhìn Hàn Thanh Sơn đây vẻ chân thành và tha thiết mà nói

“Hôn sự quyết định có chút vội vàng, nhưng xin cha yên tâm, con sẽ đối xử tốt với Tổ Tổ.”

“Này! Các người đang diễn màn gì vậy? Hôm nay là hôn lễ của Tiểu Dĩnh nhà tôi!”

Giọng Triệu Hồng the thé mang vẻ bèn nhọn vô cùng, tuy nhiên thật đáng tiếc vì sau đó lời chưa kịp ra khỏi miệng đã bị một vị khách trung niên bụng phệ đến cắt ngang.

Trịnh Vĩ sợ hết hồn nhất thời có chút luống cuống, vị này chính là Dương chủ nhiệm. Đây là vị khách quý mà hắn không ngờ có thể mời tới. Chủ nhiệm của Sở không tính là chức lớn nhưng cũng có chút quyền. Nghe nói phía trên ông ta có người cấp cao nâng đỡ nên người bình thường cũng khó có thể mời được. Lần này vì hắn đã tặng lễ lớn mới mời được, năm nay việc thăng chức và tiền tài phải dựa hết vào ông ta.

Vị này chủ nhiệm bình thường ở trong cơ quan đều là mắt trên đỉnh đầu nhưng giờ lại mang theo nụ cười nịnh nọt cấp bách chạy đến đây thật khiến cho người ta không thể tượng tượng nổi.

Trịnh Vĩ vội vàng tiến lên:

“Dương chủ nhiệm, anh...”

Hắn căn bản không nói lên lời mà Dương Chủ nhiệm ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn hắn trực tiếp đến chỗ Phương Chấn Đông khom lưng mà nịnh nọt:

“Chào Thủ trưởng, em là Tiểu Dương, anh còn nhớ không?”

Một đôi mắt ti hí như hạt đậu lóe lóe nhìn Phương Chấn Đông chờ mong khiến Hàn Dẫn Tổ chột buồn cười. Nhìn người đàn ông trước mắt rõ ràng đã hơn bốn mươi nhưng lại tự xưng mình là Tiểu Dương. Tình huống buồn cười này là thế nào?

Phương Chấn Đông ngay cả lông mày cũng không động đậy, hé mắt nhìn người lùn mập trước mặt nửa ngày cũng không nhớ nổi ông ta là ai. Nhưng khuôn mặt lạnh lùng của anh lại khiến cho người ta không thể đọc được ý nghĩ càng không thấy được chút khách sáo muốn hàn huyên khiến cho không khí thêm phần lúng túng.

Dương chủ nhiệm lại hiển nhiên không thèm để ý, trên mặt dường như bốc lên hưng phấn đỏ ửng, tiếp tục kết giao tình:

“Chắc anh không nhớ em, năm ngoái chi nhánh công ty của Tổng giám đốc Phương khánh thành em đã gặp anh...”

Hàn Dẫn Tổ cùng với Phương Chấn Đông bước ra khỏi khách sạn, trên mặt cô nụ cười không thể nào che giấu được, khúc khích cười mấy tiếng mới ngẩng đầu lên nhìn Phương Chấn Đông:

“Anh đã nhớ ra ông ta là ai chưa?”

Phương Chấn Đông trong nháy mắt mất hồn, lúc này cô gái nhỏ đã không còn tâm sự nặng nề như lúc nãy nữa, nụ cười trên mặt như vén mây để nhìn thấy ánh sáng mặt trời, đẹp mắt và rực rỡ như vậy. Phương Chấn Đông phát hiện mình vô cùng muốn đem cô gái nhỏ này giấu trong ngực mình để nụ cười này chỉ duy nhất thuộc về mình mà thôi.

Phương Chấn Đông mặc dù là người trực tiếp đơn giản nhưng không có nghĩa là ngu xuẩn, có rất nhiều chuyện anh không muốn quan tâm nhưng rõ ràng hiểu, dù sao với gia thế của anh và địa vị của gia đình cũng là điều không thể nào tránh khỏi.

Mặc dù chán ghét cái loại sắc mặt nịnh nọt như vừa rồi nhưng vì để cô gái nhỏ của mình vui nên anh quyết định không thèm nhìn mấy chuyện râu ria kia.

Em gái của anh là Phương Nam làm kinh doanh như thế nào anh cũng không rõ lắm nhưng có một lần vào năm ngoái vào kỳ nghỉ phép thì cô có khai trương một chi nhánh nên cứng rắn kéo anh theo lần đầu tiên. Đến giờ đã từng gặp ai anh cũng đã sớm quên.

Đối với những người không liên quan, từ trước đến giờ Phương Chấn Đông cũng không nhớ được. Trên thực tế cô gái lần đầu tiên gặp mặt liền ghi nhớ trong lòng thì từ khi ra đời đến giờ chỉ có một mình Tổ Tổ.

Nói thật, anh một chút cũng không quan tâm đến chuyện quan hệ gia đình phức tạp của cô, cũng không quan tâm đến chồng trước của cô như thế nào, không quan tâm tới tất cả những chuyện trước kia cô như thế nào. Bởi vì anh chỉ quan tâm đến tương lai của anh và cô, đồng thời hi vọng cô bên mình có thể vĩnh viễn tươi cười, đó là mục tiêu và kỳ vọng lúc này của anh.

Hàn Dẫn Tổ cũng không trông cậy vào câu trả lời của anh. Mới vừa rồi cô cũng biết anh căn bản là không nhớ rõ người kia là ai. Mà cũng không biết từ lúc nào cô lại có thể hiểu rõ ràng ý nghĩ của anh, thật ra thì người đàn ông này từ trước đến giờ chưa từng có ý nghĩ giấu giếm gì cả, hơn nữa biểu hiện trước mặt cô vô cùng trực tiếp, rõ ràng, dễ hiểu. Hàn Dẫn Tổ đột nhiên cảm giác được nếu sống bên cạnh người đàn ông này cũng không phải là chuyện khó tiếp nhận.

Tiểu Lưu có chút kinh sợ nhìn khuôn mặt luôn luôn đen ngòm của Đoàn Trưởng hôm nay lại lộ ra một nụ cười nhẹ, hoàn toàn có thể lý giải là nụ cười hạnh phúc. Thật là cảm giác đang nằm mơ.

Đoàn Trưởng như vậy thật chẳng giống chút nào, hơn nữa trong thời gian ngắn ngủi Tiểu Lưu phát hiện chỉ cần có chị dâu bên cạnh Đoàn Trưởng, khí thế dọa người bất giác sẽ thu lại. Mặc dù không thể xưng là dịu dàng như nước nhưng vẻ cứng chiều trong mắt thì không giấu nổi.

Tiểu Lưu dám khẳng định tương lai Đoàn Trưởng nhà mình chắc chắn là người đàn ông chiều vợ nhất.

“Lưu Xuân Sinh!”

Giọng nói vang bên tai khiến Tiểu Lưu như có phản xạ có điều kiện đứng nghiêm lớn tiếng hô:

“Có!”

Tiếng hô lớn như sấm làm còi báo động của xe hơi bên cạnh vang lên khiến Hàn Dẫn Tổ phì cười. Tiểu Lưu gãi gãi đầu, đỏ mặt mở cửa xe:

Xe chạy ra khỏi khách sạn mười phút Hàn Dẫn Tổ mới bất giác phát hiện ra có cái gì đó không phải, đây không phải là đường về nhà. Hình như biết thức mắc của cô, Phương Chấn Đông mở miệng giải thích:

“Anh hẹn vợ chồng em gái ăn cơm. Mọi người nên gấp gờ trước một chút!”

“A?”

Hàn Dẫn Tổ căn bản không chuẩn bị tâm tư chút nào theo phản xạ mà hoảng loạn lên:

“Không, không được! Phương Chấn Đông, em không đi”

Trong nháy mắt sắc mặt Phương Chấn Đông trầm xuống, bình tĩnh nhìn cô mấy giây mới phun ra hai chữ:

“Lý do?”

Hàn Dẫn Tổ lắp bắp nửa ngày cũng không thể nói ra một lý do khiến Phương Chấn Đông có thể chấp nhận. Trực giác của cô không nghĩ cô phải sớm gặp người nhà Phương Chấn Đông như vậy.

Nói cho cùng, cô cùng Phương Chấn Đông hình như chưa tới giai đoạn bàn đến chuyện hôn nhân mà phải gặp trưởng bối, quá nhanh. Cô chợt ý thức được kế sách trì hoãn của mình áp dụng với Phương Chấn Đông là điều không thể thực hiện được.

38. Chương 38

Chương 38

Phương Nam thật không một người trước sau như một, luôn luôn quy củ, cuộc sống không hề có chút thú vị như anh trai mình lại đột nhiên đem đến cho cô điều kinh sợ như vậy. Cô giáo Hàn, khi cô thấy anh trai đẩy cửa tiến vào tay vẫn nắm lấy tay một cô gái khiến cô có chút trợn mắt cứng lưỡi.

Đến đây Phương Nam đột nhiên hiểu, không trách mà lần trước nhìn thấy cô giáo Hàn cô cảm thấy cô ấy biểu hiện có chút gượng gạo. Giờ vừa nhìn liền biết đây rõ ràng là hai người đang yêu nhau.

“Cô gái?”

Đột nhiên Phương Nam cảm thấy mình đã già rồi, xem ra anh trai mình quả thật đã tìm cho cô một chị dâu nhỏ. Mà cái tên Tiểu Phong, cái tên tiểu phẩm đồ này.... Phương Nam cúi đầu không khỏi bật cười. Tiểu Phong đã sớm chạy vụt đến sà vào lòng cô giáo Hàn, kêu một tiếng khéo léo đến giòn tan:

“Con chào cô giáo Hàn!”

Ánh mắt sáng trong chớp chớp nhìn sang cậu rồi nhanh chóng đứng nghiêm chào theo kiểu quân nhân:

“Chào thủ trưởng!”

Phương Chấn Đông không khỏi mỉm cười:

“Chào đồng chí Tiểu Phong, thật cực khổ cho đồng chí!”

Tiểu Phong lập tức lớn tiếng trả lời:

“Vì nhân dân phục vụ!”

Nhìn bộ dạng hai cậu cháu vô cùng hài hước khiến cho không khí xấu hổ tản đi không ít. Trong lòng Hàn Dẫn Tổ cực kỳ không tự nhiên, nguyên nhân chủ yếu cũng vì em gái của Phương Chấn Đông không phải là người hoàn toàn xa lạ. Trước kia vì vấn đề của Tiểu Phong cũng từng trao đổi ngắn ngủi qua, nhưng trước đây chỉ là quan hệ giữa giáo viên và gia đình học sinh, còn bây giờ thân phận.....Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Dẫn Tổ bắt đầu không ngừng được nóng lên.

Đứng bên cạnh Phương Nam là một người đàn ông rất ôn tồn nho nhã, tuổi có vẻ lớn hơn Phương Nam không nhiều, trên người anh mang vẻ khí chất học giả. Mà Phương Nam thì xinh đẹp ưu nhã không phải cái kiểu con nhà khuê tú kiêu ngạo mắt cao hơn đầu mà trên người cô mang một vẻ lắng đọng mê người. Cả người cô toát lên vẻ tự tin khiến cho mọi cử chỉ của cô đều mang vẻ rất gợi cảm.

Ánh mắt Phương Nam rơi vào cánh tay mãi không chịu buông của anh trai khiến cô không khỏi mỉm cười. Nhìn anh trai cô như vậy quả có chút không quen. Hàn Dẫn Tổ cởi áo khoác, anh trai cô thuận tay cầm lấy, động tác hai người tự nhiên thành thạo ăn ý như một đôi vợ chồng lâu năm.

Hòa hợp, giữa hai người này có một loại hòa hợp không thể nói nên lời. Phương Nam có chút không ngờ tới, cô khẽ nhíu mày, anh trai cô lần này quả thật rất thật lòng rồi.

Ánh mắt Phương Nam lại rơi trên người Hàn Dẫn Tổ không nhận được mà cẩn thận dò xét cô. Trong ấn tượng của cô, cô giáo Hàn là một cô gái Giang Nam điển hình, một loại xinh đẹp dịu dàng và vô cùng khéo léo. Cô ấy và người cứng nhắc như anh trai mình có vẻ như là không liên quan gì với nhau nhưng khi đứng sóng vai cùng nhau lại hài hòa đến kỳ lạ. Ít nhất so với Chu Á Thanh, Phương Nam thích Hàn Dẫn Tổ hơn.

Phương Chấn Đông nắm tay Hàn Dẫn Tổ giới thiệu:

“Đây là Phương Nam, Thừa Tuyên, Tiểu Nam. Còn đây là chị dâu của hai người Hàn Dẫn Tổ!”

Phương Chấn Đông giới thiệu làm Hàn Dẫn Tổ có chút luống cuống, không khỏi đỏ mặt trừng mắt liếc anh một cái. Phương Nam đem ngạc nhiên ngoài ý muốn để lại trong lòng và cười khe khẽ:

“Chị dâu, hôm nay mới chính thức gặp mặt, em là Phương Nam. Chị cứ gọi em là Tiểu Nam là được.”

Hàn Dẫn Tổ không tự chủ thở phào một cái. Phương Nam có vẻ như là người dễ thân thiết, phải nói bữa cơm này coi như là khách và chủ đều vui vẻ. Phương Nam tính lạnh lẽo hay nói so với chồng cô Vệ Thừa Tuyên có chút trầm lặng nhưng Hàn Dẫn Tổ để ý thấy mỗi khi Phương Nam nói chuyện, ánh mắt cha của Tiểu Phong rất tự nhiên nhìn vào vợ của mình, cái loại ánh mắt nồng ấm mang theo tia cưng chiều và dung túng. Đây là đôi vợ chồng vô cùng hạnh phúc và mỹ mãn, cuộc đời có người đàn ông như vậy làm bạn thì người phụ nữ nào còn dám mơ ước nào hơn.

Hàn Dẫn Tổ không khỏi quay sang nhìn Phương Chấn Đông ngồi bên cạnh vừa gặp ánh mắt của anh. Khuôn mặt anh mặc dù lạnh lùng nhưng ánh mắt của anh lại hoàn toàn ngược lại. Nơi sâu thẳm trong đáy mắt anh sáng lên một thứ tình cảm không tên khiến mặt cô không tự chủ mà nóng lên.

Hàn Dẫn Tổ đưa tay xoa xoa khuôn mặt của mình, đứng lên xin lỗi mọi người rồi đi thẳng đến wc ở cuối dãy hành lang.

Cô vừa khuất bóng thì Phương Nam lập tức hiện nguyên hình:

“Phương Chấn Đông, anh có ý gì đây? Chuyện kết hôn là trò đùa sao? Cha mẹ mình còn chưa biết mà anh đã quyết định rồi, điều này có thể nói được sao? Anh định đối phó với người nhà mình thế nào đây?”

Vệ Thừa Tuyên kéo kéo tay vợ nhắc nhở:

“Tiểu Nam, nhỏ giọng một chút nào. Cô giáo Hàn quay lại mà nghe được còn tưởng em là bà cô độc ác đấy!”

Phương Nam bị chồng hiềm khi dí dỏm nói đùa sắc mặt giãn ra, nghĩ một chút rồi nói thẳng:

“Nói đi, có chuyện gì mà khiến anh phải đi đường vòng thế này? Đây không phải tác phong của anh trai Phương Chấn Đông của em.”

Phương Nam rất hiểu rõ anh trai của mình, Phương Chấn Đông là một người đàn ông khinh thường việc giở thủ đoạn. Hành động lần này chắc chắn bên trong phải có chuyện gì đó. Phải nói rằng Phương Gia với địa vị hiện tại cũng không cần đến hôn nhân môn đăng hộ đối để dệt hoa trên gấm, hơn nữa hai vị thân sinh Phương Gia lại là người coi như là tư tưởng đối mới cũng không có thiên hướng bè phái. Cô giáo Hàn dịu dàng lại xinh đẹp lại vừa lúc anh trai mình nhìn trúng, cô cảm thấy cha mình sẽ không phản đối. Trừ khi có nguyên nhân khác, cho nên cô muốn hỏi rõ, dù sao cũng cần nói trước để biết hậu quả mà lường.

Phương Chấn Đông trầm mặc chốc lát rồi mở miệng:

“Tổ Tổ vừa li hôn trước đây không lâu.”

“Cái gì?”

Nhưng lời Phương Chấn Đông vừa nói như ném ra một trái bom làm Phương Nam nổ tung. Khi cô phục hồi lại tinh thần mới ý thức được tình nghiêm trọng của vấn đề, cha mẹ không quan tâm đến gia thế địa vị nhưng là người đã một lần kết hôn cô không nghĩ cha mẹ sẽ tiếp nhận.

Phương Nam có chút nghi ngờ nhìn anh trai:

“Phương Chấn Đông, anh không phải là người thứ ba nhúng tay vào khiến người ta ngoại tình đấy chứ?”

Ánh mắt Phương Chấn Đông sắc bén quét tới khiến Phương Nam vội vàng xua tay:

“Được, được rồi, là do em thuận miệng nói chút thôi!”

Sắc mặt Phương Nam có mấy phần nghiêm trọng:

“Cô giáo Hàn biết về nhà chúng ta chứ?”

Phương Chấn Đông không gật đầu mà cũng không lắc đầu, sau đó nói một câu:

“Người cưới vợ là anh!”

Phương Nam không khỏi âm thầm thở dài, anh trai từ trước đến giờ chuyên quyền độc đoán quán, nhưng chuyện này cô không cho rằng cha mẹ sẽ khuất phục:

“Anh! Anh yêu cô ấy đúng không?”

“Yêu?”

Phương Chấn Đông sững sốt, rất trực bạch lắc đầu một cái:

“Anh không hiểu những thứ đó nhưng lần đầu tiên anh thấy cô ấy anh chỉ muốn ôm lấy cô ấy mà bảo vệ trong lòng mình.”

Đôi mắt Phương Nam chợt sáng lên, ai nói anh trai cô không biết lãng mạn? Hay với con người cứng nhắc như anh trai mà có thể xảy ra được tình yêu đẹp nhất thế gian?

Lúc Hàn Dẫn Tổ đẩy cửa tiến vào liền nhạy cảm cảm thấy không khí nơi này so với lúc nãy có chút khác. Thật ra cô hiểu rất rõ, Phương Chấn Đông bá đạo và tình nguyện muốn kết hôn với cô nhất định là sẽ không dễ dàng. Gia thế của anh cô biết không nhiều nhưng mơ hồ hiểu là vô cùng hiển hách và hôm nay ở lễ đường khi vị lãnh đạo tự xưng là Tiểu Dương với bộ dạng khúm núm cũng đã rõ ràng phần nào.

Mặc dù xã hội giờ tiến bộ nhưng thiên hướng bè phái vẫn còn tồn tại, mặc dù không phải là gia tộc hiển hách gì cho cam nhưng ban đầu cha mẹ Trịnh Vĩ đều nghĩ như vậy, thường xuyên lấy điều đó ra mà khó chịu với cô.

Sau khi Hàn Dẫn Tổ ly hôn với Trịnh Vĩ cô đã thăm thề, đời này nhất quyết không cho mình đặt vào tình cảnh như vậy nữa. Nhưng mà Phương Chấn Đông chính là biến chuyển lớn nhất của cuộc đời cô, từ lúc bắt

đầu không thích ứng được cho đến khi dần dần thành thói quen. Mà đáy lòng cô đã mơ hồ có một hy vọng xa vời có thể có một tương lai với Phương Chấn Đông, liệu có phải cô đã quá tham?

Phương Nam tựa vào vai chồng nhìn chiếc xe Jeep của anh trai xa dần trong tầm mắt. Nụ cười trên mặt cô cũng có chút tối lại:

“Thờa Tuyên, cha mẹ em nhất định sẽ phản đối, anh bảo nên làm gì bây giờ?”

Ngược lại Vệ Thờa Tuyên lại cười nhẹ:

“Em nha, chỉ thích buồn lo vô cớ. Anh trai em thế nào em còn không biết sao? Chỉ cần anh ấy đã quyết thì dù trái đất bị hủy diệt thì cũng không thể thay đổi, huống chi anh ấy còn yêu cô giáo Hàn, em còn chưa nhìn ra sao? Rất yêu, chỉ cần có tình yêu thì trải qua chút mưa gió thì sợ gì, chỉ có thể làm cho tình yêu của họ thêm kiên trinh thôi.”

Phương Nam xì cười, ngẩng đầu lên nhìn chồng, ánh mắt trong suốt sáng lên:

“Tựa như ban đầu của chúng ta vậy!”

Trong đôi mắt Vệ Thờa Tuyên cũng sáng sủa:

“Tựa như ban đầu của chúng ta vậy!”

“Mẹ, con muốn đi doanh trại với cô giáo Hàn, không... mơ chơi. Hai người thật là vội, cô giáo Hàn...không...mơ thích chơi với con, con thích nhất là mơ.”

Vừa nói rồi rầm nhú nhú mày:

“Về sau con nên gọi là cô giáo hay là mơ đây? Thật là phức tạp à!”

Vợ chồng hai không khỏi nở nụ cười, Phương Nam xoa xoa đầu con trai:

“Ở trường học gọi là cô giáo, nơi khác thì gọi là mơ, lần trước không phải con đã nói là muốn đến khu vui chơi của thiếu nhi sao? Hôm nay cha mẹ đều rảnh nên dẫn con đi được không?”

“Oa a!”

Tiểu Phong hoan hô một tiếng.

So sánh với sự sung sướng của Tiểu Phong thì lúc này Hàn Dẫn Tổ vừa rối rắm lại vừa hối hận. Mới vừa rồi Phương Chấn Đông hỏi về chuyện công tác của cô, cô liền nói thật là thứ hai mới bắt đầu đi làm. Hai mắt của anh bắt đầu sáng lên, lửa đáy mắt tăng vọt khiến Hàn Dẫn Tổ có mấy phần sợ sệt.

Quả nhiên, Phương Chấn Đông với người thường không phải một loại. Anh không khác gì thổ phỉ, lên lầu dọn mấy bộ y phục cho cô, ngay cả cửa cũng không cho cô vào, trực tiếp ép cô lên xe luôn, mục đích chính là đến ổ thổ phỉ Đoàn Tăng Cường của anh.

Hàn Dẫn Tổ phản đối không hiệu quả, cùng một chỗ với Phương Chấn Đông cho đến giờ cô vẫn luôn là người yếu thế. Cô cảm thấy mọi chuyện như đi lệch khỏi quỹ đạo càng ngày càng xa không biết sẽ đến nơi nào nữa.

Tiểu Lưu vừa lái xe vừa trong lòng không khỏi bội phục Đoàn Trưởng. Không hổ là Đoàn Trưởng, đến cửa không cho phép chị dâu phản đối trực tiếp tóm lên xe mang đi. Từ gương chiếu hậu cũng có thể thấy sắc mặt có chút buồn bực của chị dâu khiến Tiểu Lưu không khỏi cười hiền.

Hắn có thể dám đảm bảo chị dâu mà vào Đoàn Tăng Cường nhất định uy lực sẽ lớn như bom nguyên tử. Giờ hắn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt nhấp nhúm của Phùng Chính ủy.

Phương Chấn Đông không nghĩ lại gặp được chuyện tốt như vậy, anh vốn đang không thoải mái, cô vợ nhỏ trước mặt như miếng thịt nóng hôi hổi dâng tới miệng nhưng không thể nuốt vào đành phải cố nhịn. Vừa nghe cô có ba ngày nghỉ liền vô cùng mừng rỡ, so với đạt được công lớn còn sướng hơn đâu còn hơi sức mà trông nom chuyện cô gái nhỏ phản đối.

Việc đăng ký kết hôn sẽ theo cô nhưng chuyện tối nay cô phải nghe anh, không có chuyện thương lượng. Trên mặt anh vẫn lạnh lùng nhưng trong lòng lại bắt đầu tượng tưởng đến ba ngày tới, hơn nữa vào buổi tối....

Nghĩ đến đây trong lòng anh chợt như lửa đốt, đốt lục phủ ngũ tạng của anh đến khó chịu. Quay sang nhìn tiểu bạch hổ bên cạnh, buồn bực tất nhiên đã hết và đang bắt đầu quan sát phong cảnh bên ngoài không chút để ý đến người đàn ông bên cạnh đang thềm thuồng hận không thể nuốt cô vào bụng luôn.

39. Chương 39

Chương 39

Nhìn ngoài xe doanh trại phân bố chỉ chít như sao trên trời khiến Hàn Dẫn Tổ cảm thấy mình đang tiến đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, một thế giới thuộc về Phương Chấn Đông.

Mùa đông vẫn chưa hoàn toàn hết nhưng nơi này đã là một mảnh sống bưng bưng, màu xanh biếc chính là màu chủ đạo ở đây, nhiệt huyết và mồ hôi chính là hơi thở. Tựa như con người Phương Chấn Đông, đơn giản, trực bạch, phẳng lặng, cũng có thể trước mặt cô anh mới có bộ dáng đó.

Hàn Dẫn Tổ chưa từng quên Phương Chấn Đông ở trước mặt người khác có bao nhiêu lãnh đạm thâm trầm. Suy nghĩ một chút cũng đúng, một Đoàn Trưởng Đoàn Tăng Cường mặc dù hôm nay là thập niên hòa bình thập không có máu lửa chiến tranh nhưng nhìn lại Phương Chấn Đông tất nhiên là một lãnh đạo xuất sắc nên mới có thể có thành tựu và địa vị của ngày hôm nay. Cô tin chắc gia thế của anh chỉ là phù trợ cho anh mà thôi nhưng căn bản nhất là dựa vào chính anh.

Hàn Dẫn Tổ mở cửa kính xe, gió nhẹ mang theo một chút hơi lạnh phả vào mặt, hình như trong tia lạnh lẽo đang mang một chút mùa xuân ấm áp nhẹ nhàng. Mùa đông sẽ qua đi và mùa xuân sẽ tới.

Hàn Dẫn Tổ không khỏi hít một hơi thật sâu, tâm tình chợt vô cùng thoải mái. Nơi này quả thật là nơi giống như thế ngoại đào nguyên cách xa với trần thế làm cho người ta quên đi hết phiền não. Vừa mới tới cô đã có chút quyền luyến không rời.

“Bên kia là khu huấn luyện tân binh, sau hàng rào phía sau núi kia là bãi bắn bia, bên kia là khu sinh hoạt.”

Giọng Phương Chấn Đông vẫn là có chút lạnh lùng nhưng nghe kỹ cũng có chút dịu dàng, Hàn Dẫn Tổ có thể thần thiết mà cảm nhận theo lời anh giới thiệu có tràn ngập loại cảm giác.....trần đầy kiêu ngạo và tự hào trong lòng.

Hàn Dẫn Tổ tò mò quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, chẳng biết lúc nào Phương Chấn Đông đã cách mình vô cùng gần. Thân thể nhỏ nhỏ của mình không biết từ lúc nào đã bị bao phủ bởi lồng ngực rộng rãi của anh, môi anh phả ra hơi nóng phun vào tai cô có chút ngứa ngứa pha lẫn với tê dại.

Lỗ tai của cô khéo léo tinh xảo, óng ánh trong suốt đang ở gần miệng anh, Phương Chấn Đông thử nhớ lại lần đã thường thức qua nó lại chợt cảm thấy trong lòng lửa càng thêm cháy hừng hực như cháy bùng trên đồng cỏ khô.

Phương Chấn Đông hít sâu hai cái không cam tâm lui về phía sau một chút, để ra khoảng cách của hai người. Dù sao nơi này đã là địa bàn của Đoàn Tăng Cường, con sói trong người anh không phải là con sói bình thường nhưng anh có thể nắm giữ nó được, chỉ sợ cô vợ nhỏ của anh da mặt mỏng, nếu mà giận thật, tính khí nổi lên thì phúc lợi của anh có thể bị nhờ.

Phương Chấn Đông phát hiện cô gái nhỏ này mặc dù là có vẻ như là kẻ yếu dễ bắt nạt, có thể có lúc mình hò hét cô được nhưng có lúc khiến cho người ta bất ngờ. Kiểu cứng mềm linh hoạt này khiến anh có thể tưởng tượng tương lai sau này của mình sẽ thoải mái đến mức nào.

Phương Chấn Đông buông Hàn Dẫn Tố ra cô mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vẫn không tự chủ nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Từ lúc vào chỗ đóng quân của Đoàn Tăng Cường, đã có hai ba lượt lính hành quân qua, ba người thành một hàng, xếp thành hai hàng như Phương Chấn Đông đã từng nói với cô. Trong thế giới quân nhân, tất cả mọi chuyện đều có chế độ và quy củ riêng, nghiêm khắc, chỉnh tề, mạnh mẽ, luôn nhìn thẳng là những điều luôn đi với nhau mới tạo thành lính được.

Xe qua một đường lớn rộng rãi rồi quẹo vào một đại viện, ngoài trừ những thứ dính dáng đến quân sự thì nơi này giống như một khu dân cư. Có lẽ sau giờ nghỉ trưa nên khu này cực kỳ yên tĩnh như không có ai sống ở đây vậy.

Xe dừng lại ở trước nhà tầng, hai người xuống xe, Phương Chấn Đông nhìn Hàn Dẫn Tố có chút chần chừ bèn nhíu mày:

“Sững sờ gì? Lên lầu!”

Hàn Dẫn Tố ngẩng đầu lên, cảm thấy mình cần thiết phải hỏi rõ:

“Phương Chấn Đông, đây là đâu vậy?”

Phương Chấn Đông lại không trả lời, tóm lấy vai cô không cho cô cự tuyệt lời cô vào. Anh lấy ra chìa khóa mở cửa rồi dẫn cô vợ nhỏ đi vào. Trong nháy mắt chợt đã cảm thấy trong lòng một mảnh hạnh phúc, một loại cảm giác vô cùng dịu ngọt.

Tiểu Lưu theo phía sau, đem hành lý của Hàn Dẫn Tố đặt ở phòng khách rồi chào theo kiểu quân lễ sau đó xuống lầu luôn. Phương Chấn Đông nhìn đồng hồ một chút:

“Em nghỉ ngơi một lát đi, anh đi đoàn bộ một chuyến, tối trở lại!”

Nói xong không đợi Hàn Dẫn Tố phản ứng, đã xoay người đi. Hàn Dẫn Tố ngạc nhiên chốc lát, lúc vọt tới ban công thì chỉ còn kịp thấy chiếc xe Jeep phóng xa mang theo một đồng bụi mù. Cô dậm chân một cái, người đàn ông này cứ vậy mà yên tâm ném cô ở đây sao?

Hàn Dẫn Tố hờn giận một lúc rồi mới bắt đầu quan sát xung quanh. Có tất cả ba phòng, không có gì trang trí cả, khoảng không có vẻ vô cùng đơn giản nhưng vô cùng sáng sủa và sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Cô bước lại bên này nhìn một chút, dù sao thì cũng giết được chút thì giờ. Tận trong cùng là thư phòng của anh, đứng ở trước một cái bàn lớn nhìn phía sau là một giá sách lớn với các bộ sách đầy cả giá. Cô có chút tò mò, rút ra một quyển xem, là quyển chiến tranh luận, nhìn vào mà thấy hoa cả mắt.

Trên giá sách đại đa số đều là sách chiến tranh, binh khí, chiến thuật, sách lược, cô không cảm thấy hứng thú nhưng lại bị một tấm ảnh ở phía dưới hấp dẫn. Tất nhiên đó là ảnh gia đình của Phương Chấn Đông, có Phương Nam cùng bà ngoại Tiểu Phong, còn có một vị trung niên đứng phía sau vô cùng khí thế, rất quen thuộc.

“Báo cáo!”

Ngoài cửa lớn là giọng của Tiểu Lưu, cô vội buông tấm hình trong tay vội vàng ra mở cửa. Tiểu Lưu bưng một cái khay nhỏ màu xanh quân nhân trên khay là một cái bát tô:

“Đây là mỳ nóng mà Đoàn Trưởng dặn em đưa cho chị dâu, Đoàn Trưởng nói buổi trưa chị ăn ít nên chỉ làm đơn giản vậy thôi.”

Những bát mỳ vì bị Phương Chấn Đông bỏ lại trong lòng cô trong nháy mắt tản đi hết. Cô nhận lấy rồi nói lời cảm ơn. Tiểu Lưu cười hắc hắc gỡ gỡ đầu:

“À, chị dâu, Đoàn Trưởng của chúng em thật ra là người vô cùng tốt, chỉ có điều hơi thô lỗ mong chị bỏ qua cho.”

Tiểu Lưu chính là thân mang nhiệm vụ, Phương Đoàn Trưởng mang theo vợ vào nơi đóng quân vừa mới vào cửa thì phải liên lạc với Phùng Chính Ủy để phân phó không cho lính cấp dưới vây lại xem để tránh kinh sợ đến cô vợ Phương Chấn Đông vất vả lắm mới lùa được về. Cho nên cái ý nghĩ này như mèo cào ở trong lòng Lão Phùng ngứa ngứa không chịu được nên vừa mới thấy Tiểu Lưu đã bắt đầu nghe ngóng:

“Như thế nào? Như thế nào? Bộ đáng đẹp không?”

Tiểu Lưu vốn còn muốn nhân cơ hội làm bộ làm tịch nhưng bị Chính Ủy trừng mắt trâu nhìn bèn dẹp ngay ý định. Đứng nghĩ Chính Ủy bình thường tươi cười như vậy nhưng khi phạt bọn họ thì mắt cũng không thêm chớp, so với Đoàn Trưởng cũng không kém cạnh. Nhưng mà khi nghĩ đến chị dâu, Tiểu Lưu nhất thời không biết hình dung như thế nào, đỏ mặt tía tai nín nhịn nửa ngày mới nói ra được một câu:

“Dù sao thì em cảm thấy đẹp. giọng nói như là chim sơn tước ở rừng già trong treo dễ nghe vô cùng.”

Lão Phùng vỗ cái bốp vào gáy hắn:

“Cút đi con bò, đây mà là lời nói của người à?”

Tiểu Lưu cười hắc hắc:

“Chính Ủy nếu anh không tin thì anh đi mà xem! Nếu không có chuyện gì nữa thì em phải đi đây. Đoàn Trưởng sai em đến ban cấp dưỡng lấy chút đồ cho chị dâu ăn, nói buổi trưa chị dâu không ăn nhiều.”

Lão Phùng nhướn mày cười, trong lòng nghĩ: “Được đó! Cục sắt Phương Chấn Đông hôm nay cũng biết thương vợ rồi”. Nín Tiểu Lưu lại phân phó:

“Gì mà tìm chút đồ ăn, Đoàn Trưởng các cậu cưới được vợ dễ lắm sao? Cậu đi ban cấp dưỡng bảo Lão Trương làm mì sợi nóng mang qua rồi giải thích với con gái nhà người ta nghe chưa? Mà Chấn Đông cũng thế. Chiều nay không có việc gì thì nên ở nhà với vợ, đến sân huấn luyện với đám sói kia làm gì?”

Vừa nói thầm vừa vội vàng gọi điện cho vợ bảo vợ có thể tan làm về sớm một chút tránh cho con gái nhà người ta không được tự nhiên.

Vì vậy, Hàn Dẫn Tổ mới vừa ăn xong mì một chút thì Khuê Thục Trinh đã trở lại. Cô vừa liếc mắt nhìn đã không nhịn được mà than nhẹ trong lòng, không trách mà được Phương Đoàn Trưởng mắt cao hơn đầu vừa nhìn đã rung động. Cô gái dịu dàng xinh xắn như vậy người đàn ông nào nhìn mà không thương.

Khuê Thục Trinh tính tình rất tốt lại nhiệt tình chân thành nên trong chốc lát, Hàn Dẫn Tổ liền thân quen với cô. Chỗ này của Phương Chấn Đông thường không nấu ăn, không phải ở phòng ăn thì cũng ở nhà Lão Phùng dùng bữa. Dù ở đây đồ đạc nấu ăn đầy đủ, gia vị cũng có nhưng đồ ăn thì một chút cũng không có mà mua cũng không kịp nên liền theo Khuê Thục Trinh qua nhà đối diện cùng dọn dẹp chuẩn bị cơm tối.

Sau khi Phương Chấn Đông cùng lão Phùng vào cửa đã thấy hai người phụ nữ đang cúi cúi bận rộn trong bếp. Còn chưa nhìn thấy mặt nhưng Lão Phùng đã âm thầm gật đầu, chỉ bằng việc lần đầu tiên tới đã chịu xuống bếp nấu ăn cũng đã đủ hiểu là một cô gái coi trọng việc gia đình. So với vợ trước của Phương Chấn Đông đã hơn bao nhiêu lần rồi.

Đợi đến khi Hàn Dẫn Tổ xoay người lại, lão Phùng mới ngẩn ngui sững sờ mấy giây, rồi liền bắt đầu nhiệt tình chào hỏi:

“A! Là cô giáo Tiểu Hàn phải không! Nhanh ngồi, nhanh ngồi!”

Nói xong, không khỏi trợn mắt nhìn vợ mình:

“Sao cô giáo Tiểu Hàn vừa tới mình lại để cho người ta xuống bếp rồi? Như vậy sao được?”

Khuê Thục Trinh cười:

“Chủ yếu là tôi muốn thỉnh giáo tài nấu ăn thôi! Bình thường nghĩ mình cũng khá nào ngờ người trong nghề đến trước mặt thật không dám sánh rồi.”

Tiếp theo nửa thật nửa giả quét Phương Chấn Đông một cái:

“Mấy ngày trước Chấn Đông còn nịnh nọt tôi. Tài nấu nướng của cô giáo Hàn nhà cậu tôi thật là khiến tôi cảm thấy tự xấu hổ cho mình rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Dẫn Tổ một mảnh đỏ bừng, lắp bắp không biết nói gì cho phải. Phương Chấn Đông nắm tay cô lại:

“Chị dâu, chị cũng đừng khen cô ấy quá, em ăn cơm chị thấy rất ngon miệng. Tổ Tổ sau này còn phải học chị dâu nhiều.”

Hai vợ chồng Lão Phùng cũng biết da mặt Hàn Dẫn Tổ mỏng, nói đùa đôi câu rồi ngừng cũng nhau ngồi xuống ăn cơm. Thật ra thì Hàn Dẫn Tổ chỉ làm chút thịt xào khô cùng tôm nõn bóc vỏ, cũng chỉ là món ăn miền Nam nhưng cũng đủ để Lão Phùng khen không dứt.

Ăn cơm xong ngồi hàn huyên một hồi rồi hai người mới trở về. Hai người vừa đi Khứu Thục Trinh liền nhịn không được mà bật cười lườm chồng mình một cái:

“Đàn ông các người nha, có chút ý nghĩ này cũng không giấu nổi. Tôi thấy nếu giữ cô giáo Hàn lát nữa thì mặt Chấn Đông càng đen cho mà xem. Nhưng mà tôi vẫn không hiểu, cô gái tốt như vậy vì sao có thể ly hôn? Vừa dịu dàng động lòng người, xinh đẹp không thể tả, thật không thể ngờ.”

Lão Phùng có chút bận tâm thở dài:

“Chỉ sợ đây là chương ngại lớn nhất để Chấn Đông lấy vợ đó. Nhưng mà tôi tin tưởng Chấn Đông.”

Hàn Dẫn Tổ vừa mới bước vào cửa đã bị Phương Chấn Đông đè lên tường, tay nhỏ bé chưa kịp làm gì thì đã bị anh tóm lấy. Bóng đen che phủ xuống che kín ánh đèn trên trần nhà. Hơi thở bá đạo của anh không chút do dự nào mà vọt vào miệng cô:

“A... Phương.... Ừm!”

Dẫn Tổ rầm rì mấy tiếng rồi không phát ra tiếng nào nữa. Phương Chấn Đông như dã thú đói khát mấy năm đột nhiên nhìn thấy con mồi bèn cường thế mà xâm lược. Hàn Dẫn Tổ có chút phản kháng yếu ớt trong nháy mắt dần bị anh đè xuống.....

40. Chương 40

Chương 40

Hàn Dẫn Tổ không cự tuyệt nổi đành hứng lấy nhiệt tình của anh. Lúc này Phương Chấn Đông hoàn toàn có thể gọi là gấp không thể nhịn được nữa. Hỏa khí nín mấy ngày trong nháy mắt bộc phát ra ngoài uy lực đến kinh người.....

Từ cửa trước đến phòng khách, rồi đến tận bên trong phòng ngủ. Lúc Hàn Dẫn Tổ bị anh đặt trên giường thì trên người đã không còn mảnh vải nào....

Bàn tay mang theo những nốt chai theo đường con nhỏ nhấn mềm mại vuốt ve, cảm giác thô ráp nóng bỏng khiến cho Hàn Dẫn Tổ không nhịn được mà run lên từng trận.

A.....Ừm....

Hàn Dẫn Tổ rầm rì hai tiếng, không nhịn được rên nhỏ, mặc dù nghe thật nhỏ nhưng chút tiếng này cũng nhanh chóng bị người đàn ông trên người cắn nuốt vào bụng. Xâm lược dã man khiến Hàn Dẫn Tổ không hề còn lực mà chống đỡ. Trong đầu cô xẹt qua một ý nghĩ, người đàn ông này hình như đang muốn nuốt cô.

Ừm.....A...

Cô không thể phản kháng nổi còn bị Phương Chấn Đông nhanh chóng đưa vào thế giới tình dục cùng nhau cháy bỏng.

Phương Chấn Đông không thể cho phép lúc ở dưới thân mình mà cô gái nhỏ còn mất tập trung được. Đây chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất đối với đàn ông. Cô đoán không sai chút nào, nếu như có thể anh thật muốn đem xương cô nhai nuốt luôn. Vị của cô gái nhỏ này quả thật như thứ rượu cực phẩm, hưởng qua một lần rồi quả thật không thể từ bỏ nổi.

Trong sự kích thích của mình, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua cô gái dưới thân anh đang thở hổn hển, đã bị anh xoa nắn thành một bãi nước. Tron mắt anh xông lên một tia kinh ngạc.

Trong phòng không mở đèn, ánh sáng có chút mờ ảo, rèm cửa sổ được kéo lên. Ánh trắng sáng tỏ xuyên thấu qua cửa kính chiếu vào giường lớn làm tắt cả bao nhiêu cảnh đẹp giờ đây đã thu hết được vào tầm mắt.

Da thịt cô gái nhỏ trắng nõn dưới ánh trắng hiện lên một vẻ trong suốt, hồng hào sáng bóng như một loại bạch ngọc tốt nhất trên đời. Chạm tay vào ẩm áp mang theo chút run rẩy giống như bông hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trắng, xinh đẹp linh hoạt cùng mang theo loại xinh đẹp đến mê người.

Ánh mắt của nhắm thật chặt, cái miệng nhỏ nhắn có chút sưng đỏ khẽ mở ra mang theo tiếng thở dốc và rên rỉ từ trong cổ họng vừa sung sướng vừa thống khổ làm bao nhiêu kiêu ngạo và tự chủ của anh trong nháy mắt biến mất hết.

Trên thực tế, ở bên cạnh cô gái nhỏ này việc khắc chế và chịu đựng đối với anh là chuyện hoàn toàn buồn cười....

A...

Phương Chấn Đông không chút chậm trễ nào mà tiến vào....

Hàn Dẫn Tổ đột nhiên mở mắt ra, bị bất chợt xâm lấn khiến thân thể cô có chút đau đớn khó chịu mơ hồ. “Tiểu nam nhân” này cô có chút không thích ứng được.

Khẽ nhíu đôi mày thanh tú, trừng mắt nhìn người đàn ông này. Trong mắt anh toát ra ngọn lửa nhanh chóng lan tràn so với động tác kịch liệt của anh thì cô càng sợ hơn. Cô không khỏi lùi về phía sau nhưng lại phát hiện ở dưới thân người đàn ông này cô có muốn nhúc nhích cũng chịu.

Dĩ nhiên, Phương Chấn Đông cũng không cho phép cô lùi bước, anh hy vọng cô cùng anh có thể hiểu được cảm giác của nhau, có được khoái cảm khi hai người chân chính hợp lại làm một, gần nhau không còn khoảng cách nào. Anh cực ưa thích cảm giác này.

Phía dưới cô gái nhỏ nhu nhược không chỗ nương tựa, đáng thương lại sợ sệt nhìn anh càng làm cho anh có cảm giác vừa muốn bảo vệ cô mà vừa muốn bắt nạt. Bắt nạt tất nhiên là anh không làm được nhưng trên giường anh nhất định phải có cô triệt để. Cô gái nhỏ là người phụ nữ của Phương Chấn Đông anh.

Phương Chấn Đông buông bàn tay đang giữ lấy cổ tay cô ra rồi nhanh chóng cầm lấy cổ chân mảnh khảnh đưa thật cao lên.....

Theo tiết tấu điên cuồng của anh, tia lý trí cuối cùng của cô đã bị nát thành mảnh vụn....Lại hợp lại lần nữa....Qua lại mấy lần khiến cô đến lúc dường như cho rằng mình đã chết thì mảnh vụn đó lại không hợp lại nữa mà hóa thành những tia lửa sáng chói. Sau khi lóe sáng lên thì tất cả lại trở lại yên bình.....

Lúc Hàn Dẫn Tổ tìm về lý trí của mình thì tiếng kêu làm người ta ngượng ngùng không dứt đã tản đi mà mình thì đang thở dốc dồn dập khiến cho không khí càng thêm mập mờ.

Lần này cô rốt cuộc không giống như lần đầu vô dụng mà ngắt đi, mặc dù trên cả hành trình có mấy lần cô cho là mình sẽ hôn mê nhưng cái loại sung sướng đến cực hạn đó làm cô không có cách nào mà ngắt đi được.....

Phương Chấn Đông nghiêng người để cho cô nằm ở trên người mình. Kéo chân qua bao lấy hai người, bàn tay nắm cả hông cô khiến cái đầu nhỏ của cô dán vào lồng ngực đang đập mô hôi hừng hực cảm xúc sau cao trào...Cảm giác thỏa mãn và sáng khoái.

Cả người Hàn Dẫn Tổ không còn chút hơi sức nào, muốn cử động cũng không nhúc nhích nổi. Mà bàn tay của Phương Chấn Đông thì vẫn đang giã chặt lấy eo cô căn bản là không thể nhúc nhích được. Còn bàn tay khác thì đang nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve mái tóc của cô, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Cô có thể nghe rõ được tiếng tim đập của anh từ dồn dập đến chậm rãi, tiếng tim đập cũng giống như con người của anh, trầm ổn mà dứt khoát.

“Tổ Tổ, trước kia anh chỉ có một người phụ nữ chính là vợ trước Chu Á Thanh.”

Giọng nói của anh mang theo sự thỏa mãn và lười biếng, có mấy phần trầm khàn thật sự là khó có thể thấy sự dịu dàng ở đâu. Hàn Dẫn Tổ mặc dù bất ngờ nhưng không có phản ứng gì. Đây là lần đầu tiên anh nói về điều này với cô, cô không biết phải đáp lại như thế nào.

Phương Chấn Đông cảm thấy mình nên nói rõ ràng những điều này, đời này anh sẽ có cô bên cạnh cho nên chuyện lúc trước anh cũng muốn cô biết. Anh không muốn tương lai hai người lại có sự hiểu lầm không đáng có, hơn nữa mặc dù ly hôn với Chu Á Thanh nhưng giao tình của hai nhà cũng có nên cũng không thể cả đời không gặp mặt.

“Á Thanh là người phụ nữ tốt.....”

Cảm giác cô gái nhỏ trên người bỗng nhúc nhích, Phương Chấn Đông nắm cả hông cô xóc lên, bàn tay dờ lên giữ lấy cái đầu nhỏ trực tiếp ra lệnh:

“Không cho phép suy nghĩ lung tung, nghe anh nói, mặc dù Á Thanh là người phụ nữ tốt nhưng bọn anh đã ly hôn, hôn nhân cũng chỉ duy trì có một năm. Anh vốn không hiểu vì sao cô ấy lại muốn ly hôn, trước em anh không quan tâm kết hôn với ai, có em rồi anh đã hiểu. Hôn nhân phải nên từ nên tảng cả hai cũng vui vẻ hạnh phúc, môn đăng hộ đối không phải là nền tảng vững chắc được. Tổ Tổ, em hiểu ý anh chứ?”

Thật lâu sau Hàn Dẫn Tổ mới phục hồi tinh thần lại, người đàn ông này quanh co như vậy chẳng lẽ muốn thổ lộ với cô? Mà mờ mịt như vậy mà không phải là thẳng thắn thổ lộ hình như không phải là phong cách của Phương Chấn Đông?”

Hàn Dẫn Tổ tò mò nghiêng cổ nhìn vào mắt anh mới phát hiện điều lạ, trong đáy mắt đen hình như có tia quần bách xệ qua. Điều này quả là hiếm có với anh, hơn nữa sau quần bách còn có chút mong đợi, một cái nhìn đầy hàm ý đang mong chờ nhìn cô.

Cô chợt cảm thấy buồn cười, nhớ tới lúc kể từ khi hai người biết nhau thì mình đã bị anh ép đến mức đường như không còn góc đầu lên được, vào giờ phút này cô cảm thấy mình thậm chí còn có cảm giác hả giận nữa.

Cô đôi mày cô hờn dỗi nhếch lên, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào Phương Chấn Đông nhưng miệng thì cứ như vớ trai sống chết ngậm chặt không thém nói một lời.

Phương Chấn Đông phát hiện mình cũng chỉ là người đàn ông tầm thường mà thôi, trừ hành động ra anh còn muốn biết trong lòng cô gái nhỏ đang nghĩ gì, muốn nghe từ cái miệng nhỏ có thể thốt lên những lời ngon tiếng ngọt. Ai ngờ cô gái nhỏ này nghe mà không chịu hiểu, hơn nữa mình đã ám hiệu rồi mà mò mãi vẫn không ra. Cô nghe không hiểu hay là đang giả bộ?

Mặc kệ có phải giả bộ hay không thì phản ứng của cô khiến anh vô cùng bất mãn. Cái loại bất mãn này trực tiếp xông lên đại não thành hành động, anh cảm thấy mình cần thiết phải khiến cô vợ nhỏ hiểu rõ vấn đề.

Hàn Dẫn Tổ cũng không được đắc ý bao lâu, cô rất nhanh liền phát hiện ngọn lửa trong mắt anh lại cháy rực lên lần nữa mà phía dưới lại cảm thấy cái gì đó đang cứng rắn. Cô vô cùng rõ ràng tiếp theo anh sẽ dọn dẹp cô như thế nào.

Cô cảm thấy eo đau như muốn đứt, vội vàng dùng cả tay chân, để nghĩ cách thoát khỏi Phương Chấn Đông nhưng đáng tiếc đã trễ. Sau một hồi trời đất rung chuyển thì cô lại bị Phương Chấn Đông một lần nữa đè xuống dưới.....

Bàn tay nhỏ bé của cô dùng sức đẩy anh, đấm anh, giọng nói cực kỳ tức giận:

“Phương Chấn Đông, anh tránh ra, ép em không thở nổi rồi, Phương.....A....Ummm....”

Câu nói kế tiếp bị nuốt ngay, Phương Chấn Đông hôn cô đến mức trong nháy mắt cô quên mất đêm nay là đêm nào. Hiên nhiên lần này Phương Chấn Đông cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô, sau khi hôn đủ vốn mới nắm lấy cằm cô bá đạo tuyên bố:

“Tổ Tổ nhìn anh, anh là Phương Chấn Đông, anh là người đàn ông của em, đời này là vậy.....”

Hàn Dẫn Tổ dường như muốn tắt thở, thở dốc hai tiếng. Ánh mắt từ khuôn mặt như được điêu khắc tinh xảo của anh nhìn xuống người anh. Màu da ngăm đen vì tình dục mà bắp thịt cuộn lên ở dưới ánh trắng như một mảnh sáng trong, mồ hôi theo thân thể anh nhỏ giọt xuống rơi vào tóc cô rồi biến mất. Mùi cơ thể nồng đậm chỉ thuộc về anh chui vào mũi cô rồi tiến thẳng vào lòng cô khiến cô không kìm hãm được mà xúc động.

Cô hiểu mình thích người đàn ông này, mặc dù cô vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận là bởi vì cô sợ. Cô sợ mình không xứng với anh. Cô sợ sau hạnh phúc sau khi mất đi cô sẽ không chịu đựng được. Lòng cô đã quá tang thương yếu ớt không thể nào chịu đựng thêm vận mệnh nhấp nhô một lần nữa. Hơn nữa người đàn ông ưu tú như anh cô có thể giữ được sao?

Nếu như không phải là Phương Chấn Đông bá đạo như vậy thì có thể đời này, đời sau hai người cũng sẽ không có quan hệ gì với nhau. Nhưng ở trong lòng người đàn ông này cô vẫn cảm thấy được tương lai.

Người phụ nữ nào chẳng mong muốn đến tương lai, cô chợt nghĩ thông suốt, theo trái tim mình cũng tốt. Như Mộ Phong đã từng nói không thể vì Trịnh Vĩ là một con rắn độc mà xem tất cả đàn ông đều là dây thừng. Ít nhất cô đối với anh có niềm tin, mặc dù có mù quáng nhưng vô cùng tin tưởng.

Ánh mắt cô sáng chói đưa tay lên ôm lấy cổ của anh, đem môi mình dán vào môi anh. Phương Chấn Đông ngạc nhiên hồi lâu rồi mừng rỡ như đến vọt đến mọi tế bào. Hai bàn tay giữ chặt lấy gáy cô, trong nháy mắt quyền chủ động liền đổi sang cho anh.

Tất nhiên là cô gái nhỏ này phải thích anh rồi, từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, bây giờ anh mới có thể yên tâm. Dĩ nhiên anh hoàn toàn rõ ràng, cô gái nhỏ này một mực giấu kín, nếu như anh không dùng thủ đoạn bá đạo và cứng rắn sợ rằng muốn ôm được cô vợ nhỏ còn đợi lâu.

Anh không vội nóng nảy, dù sao thì đã ôm được cô vào lòng mình thì sớm muộn gì cô cũng sẽ thích mình. Thật ra thì anh vẫn cảm giác cô gái nhỏ này căn bản là thích anh nhưng chẳng qua là mạnh miệng không chịu thừa nhận mà thôi.

Nhưng bây giờ cảm thấy được trong lòng cô rõ ràng có anh, cái loại vui sướng này đủ làm anh kích động không dứt....

Dưới ánh trắng đôi nam nữ kịch liệt dây dưa, hận không thể được vĩnh viễn dính vào cùng nhau mãi mãi không rời. Phập phồng, kích động, thở dốc chồng chất với nhau, kích tình châm ra lửa đưa màn đêm trong trẻo lạnh lùng cũng thiêu đốt thành triền miên.

Tác giả có lời muốn nói: thật tức thị không, không tức thị thật (niệm 1000 lần).....

41. Chương 41

Chương 41

Hàn Dẫn Tổ bị tiếng rời giường của ai đó mơ hồ đánh thức dậy, mở mắt ra đập vào mắt là tấm lưng dày rộng của Phương Chấn Đông. Anh đang đứng ở cạnh giường, động tác mặc áo quần vô cùng lưu loát, ánh sáng mờ mờ bị màn cửa che kín khó khăn lắm mới len lỏi được vào, ánh sáng chiếu ngược làm bóng lưng anh có vẻ to lớn vô cùng.

Có lẽ phát hiện thấy tiếng động sau lưng, anh quay lại, đôi mắt đen tràn đầy vẻ thỏa mãn:

“Em ngủ tiếp đi, buổi chiều anh bảo Tiểu Lưu tới đây dẫn em đi xem xung quanh một chút.”

Giọng nói có chút trầm thấp lại vừa dịu dàng khiến cho mặt Hàn Dẫn Tổ không khỏi đỏ lên. Cô không nghe lời anh mặc nhanh áo ngủ rồi trở dậy đưa tay cầm chiếc áo sơ mi vắt đầu giường đưa cho anh. Ngón tay

mảnh khảnh lướt qua ngực anh không khỏi ngẩn người, trước ngực anh có vài chỗ sẹo lồi lõm rất dữ tợn, có vẻ đã khá lâu rồi nhưng vẫn thấy ghê người.

Ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve lại bị anh nắm lại, cô ngẩng đầu lên thấy ánh mắt anh dịu dàng như nước. Hình như đã biết suy nghĩ của cô trầm giọng nói:

“Đã sớm không đau, trước đây đi cứu tế chống lũ nhảy xuống nước gần lũ bị dưng phải tảng đá ngầm.”

Phương Chấn Đông nói qua loa mà thôi, trên thực tế thì đợt cứu tế do anh bị gãy ba cái xương sườn thiếu chút nữa thì đi đời nhà ma rồi nhưng anh không muốn để cho người phụ nữ của mình lo lắng.

Hàn Dẫn Tổ dĩ nhiên biết tâm tư của anh, người đàn ông này quá mạnh mẽ, đoán chắc nếu có bị thương nặng hơn cũng sẽ không kêu nửa lời.

Cô lưu loát chuẩn bị bữa sáng, trong tủ lạnh thực sự không có gì chỉ làm được hai bát cháo và mấy cái bánh bao đậu mà thôi.

Phương Chấn Đông chỉ cần vài bữa là đã vào hết trong bụng rồi đứng lên đi tới cửa đem mũ đội lên đầu, nhìn cô vợ nhỏ của mình khiến lần đầu tiên anh có ý nghĩ lười biếng. Anh muốn ở nhà với cô vợ nhỏ của mình nhưng cũng hiểu là không thể, bởi vì đơn giản anh là quân nhân.

Dịu dàng sẽ hợp với cứng rắn xem ra là đúng, Phương Chấn Đông cúi đầu, cánh tay sắt nắm lấy hông cô, bàn tay giữ lấy gáy cô mang theo nụ hôn nồng đậm không dứt.

Thật lâu sau đó Hàn Dẫn Tổ nghĩ mình đã không còn thờ nổi anh mới thả cô ra và thì thầm vào tai cô:

“Ngoan ngoan chờ anh về nhé!”

Cửa đóng lại mà Hàn Dẫn Tổ vẫn còn tựa vào cửa vuốt lấy hơi thở nóng cháy phả vào mặt mình. Người đàn ông này hành động tuy thô lỗ nhưng lại làm cho tim cô đập dồn dập như đang gặp chuyện gì đó nghiêm trọng lắm.

Đây cũng là lần đầu tiên cô được biết lấy cảm giác này: hạnh phúc, mới lạ, xa lạ còn có chút nuối tiếc và sợ hãi. Cô không do dự mà nghĩ nếu như cô không phải ly hôn. Nếu như cô đang ở tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất mà có thể gặp gỡ Phương Chấn Đông thì thật là tốt, cô có thể đem tất cả những gì thuần khiết nhất của bản thân mà cho anh, cái gì cũng cho hết, thân thể, tình yêu, tất cả.

Mà bây giờ, Hàn Dẫn Tổ dường như không chế không được bắt đầu tự ti, cô cảm thấy mình không xứng với người đàn ông tốt như Phương Chấn Đông. Mặc dù anh chưa từng nói là ghét bỏ cô nhưng cô cảm thấy mình thật có lỗi với người đàn ông này. Nếu như có thể cô hy vọng cả đời ở bên cạnh anh. Nếu như có thể cô muốn cả đời làm cô vợ nhỏ của anh, không cần văn vẻ hoa mỹ, chỉ cần dầu muối tương dấm cũng là hạnh phúc khó cầu rồi.

Cô chỉ sợ số mệnh sẽ không đối xử tốt với mình, kể từ khi mẹ cô ra đi, người luôn luôn không tin vào số phận đã có chút tin rồi. Trong cảm xúc rối rắm lo được lo mất cô đã trải qua ba ngày ở doanh trại như vậy. Mà hình như ngay từ đầu cô đã có cảm giác như vậy.

Nơi này là nơi có thể trốn tránh tất cả mọi phiền não, có thể gọi là ngoại thế đào nguyên, cảnh sắc tươi đẹp, con người nhiệt tình trực bạch không có đấu đá lục đục, không có a dua nịnh hót. Nơi này có thể thể hiện tình cảm và sự quan tâm của mình với người khác một cách trực tiếp. Đây là một nơi tràn đầy màu xanh biếc đầy sức sống bừng bừng với bốn mùa ôn hòa, là nơi là Hàn Dẫn Tổ không hề muốn rời đi.

Có lẽ là bởi vì nơi này có Phương Chấn Đông, anh không giỏi nói chuyện mà trực tiếp cho cô một thế giới vô cùng xinh đẹp và yên bình. Nhưng thế giới có xinh đẹp đến mấy thì cô cũng phải trở về trần thế, mà trần thế thì thực tế thường là tàn khốc.

Hàn Dẫn Tổ vừa ra cổng trường liền nhìn thấy Phương Nam đang ở đó, cô ngồi trong xe vẫy tay với cô. Trong lòng Hàn Dẫn Tổ vẫn có điều rối rắm trong lòng bây giờ lại càng rối rắm hơn. Cô rất rõ ràng thái độ của Phương Chấn Đông như thế nào thì không có nghĩa là cả Phương Gia sẽ như vậy. Hơn nữa sau khi cô trở về cô đã hiểu vì sao cha của Phương Chấn Đông lại quen mặt như vậy, đó là một vị lãnh đạo lớn thường xuyên xuất hiện ở giới truyền thông.

Nói thật, lúc Hàn Dẫn Tổ phát hiện ra điều đó thì bao nhiêu huyền hoặc mình đã biến hết, đầu óc mơ hồ đã trở nên tỉnh táo trong nháy mắt. Phương Gia hiển hách thật vượt quá suy nghĩ của cô, mà gia đình đó sẽ chấp nhận người đàn bà đã kết hôn một lần làm con dâu sao? Huống chi Phương gia chỉ có một mình Phương Chấn Đông là con trai độc nhất.

Chuyện như vậy dùng chân gót để nghĩ cũng hiểu là không thể nào, cho nên Phương Nam đến tìm cô cô cũng không ngạc nhiên nhưng vẫn có chút khản trương không nói ra được. Bởi vì trong lòng cô còn tồn tại hi vọng xa vời, bởi cô thật sự thích Phương Chấn Đông cho nên cô càng không thể không để ý đến thái độ của người nhà anh, hơn nữa chút tự tin cô cũng không có.

Phương Nam đã sớm thấy Hàn Dẫn Tổ, không thể không nói cô gái nhỏ này thật ưa nhìn, đứng một chỗ mà có thể nổi bật đến vậy, cũng khó trách người sắt đá như anh trai mình lại có thể nhìn trúng.

Cô mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng có đai lưng thắt vòng eo mảnh khảnh, mái tóc dài trong gió thổi bay bay đến xinh đẹp, cả người cô yếu đuối lả lướt, phong tình thật ý vị. Nếu như cô chưa từng kết hôn Phương Nam có thể nghĩ đến chuyện mẹ cô chắc chắn sẽ thích người con dâu này. Trên thực tế mẹ vẫn khen cô giáo của Tiểu Phong không dứt miệng.

Phương Nam khẽ thở dài, cô thật sự hy vọng cô ấy có thể là chị dâu cô, bởi vì khi cùng cô ấy với nhau Phương Nam cảm thấy anh trai cô thật khác, chân mày khéo mắt anh tràn đầy hạnh phúc.

Phương Nam cùng Hàn Dẫn Tổ tìm một quán cà phê ở gần bờ sông để ngồi nói chuyện. Trong không khí nồng đậm mùi cà phê, người cửa sổ cây liễu cạnh bờ sông đã lên những mầm xanh mới. Tháng ba không thể ngăn trở mùa xuân về được rồi.

Phương Nam buông chiếc thìa nhỏ trong tay nói:

“Tôi không muốn nói vòng vo, quả thật tôi hy vọng cô và anh trai tôi có thể hạnh phúc. Mà cha mẹ tôi cô phải chuẩn bị tốt tâm lý, sẽ không quá dễ dàng nhưng tôi cảm thấy chỉ cần cô có quyết tâm là có thể thành, chỉ là đường đi sẽ không tránh khỏi có chút gập ghềnh thôi.”

Sắc mặt Hàn Dẫn Tổ hơi tái, trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Phương Nam:

“Là bởi vì tôi đã từng kết hôn sao?”

Phương Nam gật đầu một cái:

“Mặc dù anh trai tôi cũng đã từng kết hôn, nhưng cô nên biết tư tưởng người già có chút cổ hủ không thể cứu vãn được.”

Nói xong, nháy mắt mấy cái cố làm buông lỏng nói:

“Nhưng tôi sẽ đứng về phía hai người, còn có cả Thừa Tuyên và Tiểu Phong nữa.”

Hàn Dẫn Tổ nở nụ cười, đáng tiếc là nặng nề và lo âu không tản đi được bao nhiêu. Phương Nam thở dài:

“Thật ra thì tôi đề nghị hai người trước hết đi đăng ký đi, tạm thời giấu gia đình, sau khi đăng ký rồi cha mẹ có ý kiến gì thì cũng đã muộn rồi. Cô cảm thấy thế nào?”

Hàn Dẫn Tổ chậm rãi lắc đầu, kết hôn cũng phải là chuyện riêng của mình cô và Phương Chấn Đông. Nếu không có lời chúc phúc của người thân cô không có dũng khí gả cho anh, nói cô tính toán cũng đúng mà bảo cô lảm chuyện cũng không sai.

Có hôn nhân lần đầu thất bại, cô vốn định đời này sẽ sống một mình nào ngờ lại gặp anh. Cô cũng thích anh, cũng muốn gả cho anh nhưng cô lại càng hy vọng hôn nhân của họ là được người khác chúc phúc. Nếu như Phương Gia không chấp nhận người con dâu như cô thì cho dù cô có gả được cho anh thì cô cũng không yên tâm thoải mái mà sống hạnh phúc. Dù sao vết xe đổ Trịnh Vĩ vẫn còn đó.

Phương Nam cũng biết lời đề nghị của mình không ổn chút nào nhưng nếu không qua được cửa ải quan trọng thì lời đề nghị này cũng không thể làm được. Hơn nữa không có cha gật đầu có muốn đi đăng ký cũng khó. Hơi trầm ngâm một chút rồi mới nói:

“Chắc là cô không biết cha tôi và anh ấy vẫn đang có khúc mắc. Năm đó anh muốn đi nhập ngũ nhưng cha không đồng ý trực tiếp mà tuyên bố: “Nếu anh muốn vào quân đội thì không được nói về nhà mình, tự mình chịu đựng lấy”, anh ấy đơn giản là bước đi không thèm quay đầu, tự dựa vào năng lực của mình mà tiến lên. Địa vị ngày hôm nay là dùng mồ hôi và máu của anh để đổi lấy. Cha rất lấy làm kiêu ngạo và tự hào tuy nhiên khúc mắc thì vẫn là khúc mắc. Anh ấy và cha đều cố chấp như nhau, tôi sợ là vì chuyện của hai người mà hai người họ lại đối đầu. Tôi nghĩ lời của hai người họ mặc dù không lọt tai nhưng tối thiểu không nên quá cứng rắn.”

Hàn Dẫn Tổ hiểu lời của Phương Nam nói với cô vì sao lại nói nhiều như vậy là vì muốn cô chuẩn bị tâm lý. Hôn sự của cô và Phương Chấn Đông chắc chắn sẽ mang đến sóng gió lớn cho Phương gia, cha mẹ anh nhất định sẽ phản đối và chắc sẽ không nhẹ nhàng như lời Phương Nam nói.

Nói thật, Hàn Dẫn Tổ rất thấp thỏm, chính cô cũng không biết mình có qua được cửa ải này hay không. Cái loại thấp thỏm rối rắm này làm lòng cô càng thêm nóng nảy hỗn loạn.

Mặc dù như vậy nhưng ở trước mặt anh cô che giấu rất tốt. Vừa vào tháng tư nhiệm vụ huấn luyện của Tăng Cường Đoàn càng chặt, Phương Chấn Đông không thể rời khỏi được cho nên sẽ bảo lính cần vụ Tiểu Lưu cứ mỗi chủ nhật sẽ đến đón cô.

Hàn Dẫn Tổ cũng chân chính dung nhập vào cuộc sống của anh. Mặc dù anh rất bận, mặc dù khi cô vào Đoàn Tăng cường vào ban ngày sẽ không thấy bóng dáng anh, thậm chí cả ban đêm trở lại ăn cơm cũng đã rất khuya rồi nhưng Phùng Chính Ủy, chồng của Khưu Thục Trinh đã từng nói với cô:

“Làm vợ lính sẽ phải học thói quen chờ đợi, nghe gọi chị dâu thì rất dễ nghe nhưng gánh được nó trên vai thì không dễ dàng như vậy.”

Hàn Dẫn Tổ ngược lại rất thích ở Đoàn Tăng Cường, thời gian ở cùng anh mặc dù rất ít nhưng vào buổi tối có thể ở cùng nhau. Mặc kệ là triền miên đến tận cùng hay là chỉ cần tựa vào ngực anh cô cũng đã có cảm giác vô cùng hạnh phúc, vô cùng quý trọng.

Cô hoàn toàn mở rộng lòng mình để hiểu anh khiến cho Phương Chấn Đông cảm thấy càng ngưỡng mộ và thương tiếc cô. Anh luôn tận lực xử lý xong công việc sớm một chút để nhanh chóng trở về cùng cô vợ nhỏ ăn bữa tối đơn giản vì anh không thể chịu đựng được cảm giác nhìn thấy cô chờ anh bên bàn cơm, anh sẽ đau lòng.

Mỗi thứ hai đến vừa mới đưa cô đi anh lại bắt đầu nhớ cô. Đến chủ nhật lại bắt đầu không yên lòng luôn không nhịn được mà nhìn đồng hồ không thèm để ý đến ánh mắt giễu cợt của Lão Phùng.

Mỗi tuần hai ngày gặp nhau bắt đầu khiến anh cảm thấy chưa đủ, anh muốn mỗi đêm phải được ôm cô vợ nhỏ của mình. Chỉ cần bước vào cửa có thể ngửi thấy mùi thức ăn quen thuộc, thấy bóng dáng mảnh khảnh của cô đang bận rộn thì đó mới là gia đình của anh. Có cô trong gia đình, một gia đình hạnh phúc và ấm áp.

42. Chương 42

Chương 42

Phương Chấn Đông đặt bát cơm trong tay xuống ngẩng đầu lên nhìn cô vợ nhỏ của anh. Hôm nay anh lại về muộn, mặc dù anh tận lực muốn chạy về sớm nhưng vẫn chậm giờ cơm. Hàn Dẫn Tổ đã ăn rồi nhưng vẫn bày món ăn nóng lên bàn và ngồi cùng bàn nhìn anh ăn rồi thỉnh thoảng lại gấp cho anh, múc canh cho anh luôn tay.

Trong lòng anh nóng lên, chỉ cần vào nhà mà trong nhà có vợ là cũng đủ khiến trong lòng lan ra tận bên ngoài đều thỏa mãn. Cô dịu dàng động lòng người làm anh hận không thể đem cô khảm vào trong ngực

mình không cho cô thoát ra được. Đáng tiếc sáng sớm ngày mai cô lại phải đi.

Sắc mặt anh chợt tối lại, cô lại đi chính là một lần nữa chia cách:

“Tổ Tổ, chuyện lần trước anh nói với em, em suy nghĩ thế nào?”

Phương Chấn Đông không nhịn được nói đến vấn đề quan trọng, chuyện bắt cô từ chức không biết anh đã nói bao nhiêu lần nhưng cô gái nhỏ bình thường thì dịu dàng như thế này lại khiến anh phải kéo dài đến tận bây giờ. Không chịu nói là đồng ý, cũng không nói là không đồng ý cứ kéo dài như chuyện đăng ký kết hôn, thoáng cái đã một tháng trôi qua mà cô vẫn không chịu đồng ý.

Báo cáo kết hôn của anh thì đã sớm làm nhưng lâu thế rồi mà vẫn chưa ký được, nghĩ đến sáng mai mọi chuyện khúc mắc lại trở lại. Người khác kết hôn thì dễ dàng nhưng sao anh lại khó khăn đến như vậy?

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ vội vàng lóe lên:

“À, trường em tháng bảy này là nghỉ hè, lúc đó em có hai tháng nghỉ dài hạn, chuyện từ chức anh để em suy nghĩ đã.”

Giọng Hàn Dẫn Tổ có chút làm nũng, tuy nói vậy nhưng thật ra thì cô vô cùng xúc động. Tuy làm giáo viên mỹ thuật cũng được nhưng điều kiện cho phép cô dĩ nhiên cũng hy vọng mình có thể chuyên tâm vẽ tranh. Không phải vì thành tích gì cả mà vì đó là sở thích của cô, nhưng điều kiện là tất cả phải ổn định dưới tất cả mọi tình huống.

Hiện tại cô và anh rất hạnh phúc và yên bình nhưng cũng chỉ là vụng trộm mà có được. Không biết lúc nào thì chuyện này sẽ đến tay Phương Gia khi đó mọi thứ sẽ tan tành, cô và anh không biết sẽ như thế nào cô cũng không thể đoán được. Hiện tại đem mình gửi gắm ở anh cô thấy không thỏa đáng, không phải là cô không có lòng tin với anh mà cô không tin với số phận mình.

Vì vậy so với suy nghĩ hiện tại Phương Chấn Đông lại hoàn toàn trái ngược, cô rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, mỗi tuần hai ngày gặp mặt, không thấy mặt thì nhớ trong lòng. Cô cảm thấy mỗi ngày trôi qua như thế cô không thể nắm chắc được điều gì, tuy thế mỗi tuần chỉ hai ngày như thế này thôi nhưng cô cũng đã vô cùng thỏa mãn.

Hiển nhiên Phương Chấn Đông không phải chỉ muốn có như vậy, nhìn cô rõ ràng có chút trốn tránh thu dọn bát đĩa rồi nhanh chóng chạy vào bếp. Nhìn theo bóng dáng cô anh nhú chặt mày.

Hàn Dẫn Tổ rửa bát đĩa sạch sẽ xong mới lau khô tay chợt bị một cánh tay vòng từ phía sau lại trói chặt vòng eo. Sau lưng là lồng ngực rắn chắc và ấm áp của Phương Chấn Đông.

Cô khẽ mỉm cười, bàn tay nhỏ bé đặt vào tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ đỏ lên. Mặc dù hai người đã thân mật quá nhiều lần nhưng mỗi lần được anh ôm cô vẫn không khống chế được cảm giác ngượng ngùng.

Phương Chấn Đông cúi đầu đem mình cảm mình chống lên vai cô, mùi thơm thanh nhã quen thuộc từ chiếc cổ trắng ngần khiến anh không nhịn được mà cúi đầu hôn một cái khiến cho cô gái nhỏ trong ngực không nhịn được mà run rẩy.

Anh không tiếp tục nữa mà nhẹ nhàng bên tai cô khẳng định:

“Tổ Tổ, em có tâm sự?”

Hàn Dẫn Tổ nhẹ nhàng xoay người tựa lưng vào tủ bát đĩa, đưa tay ôm lấy cổ anh lắc đầu một cái. Phương Chấn Đông chỉ dùng chút sức là có thể nhấc bổng cô lên ôm đến sofa ở phòng khách ngồi xuống đem cô ngồi trong lòng mình. Bàn tay anh nắm lấy cảm cô nhẹ nhàng nâng lên khiến mắt cô không thể trốn tránh chỉ có thể nhìn thẳng vào anh:

“Nói cho anh biết đi Tổ Tổ, giữa anh và em không nên giấu nhau bất kỳ chuyện gì.”

Hàn Dẫn Tổ chợt nở nụ cười:

“Giấu giếm gì? Sao có thể nói nghiêm trọng như vậy? Dù sao thì chuyện từ chức cũng không phải là chuyện nói thì có thể lập tức làm được, dù sao em cũng là giáo viên được biên chế chính thức.”

Phương Chấn Đông chau mày:

“Có cần anh tìm hiệu trưởng của em nói chuyện một chút không?”

Hàn Dẫn Tổ ngạc nhiên, vội vàng khoát tay:

“Không, không cần! Nói đùa, để cho anh ra mặt chẳng phải là ý thế hiếp người à?”

Cô đưa tay lên hung hăng xoa xoa mặt anh mấy cái:

“Cái gương mặt đen ngòm này hiệu trưởng bọn em mà thấy chắc ba ngày không yên giấc. Phương Chấn Đông, anh để cho em tự mình xử lý chuyện của mình có được không? Em là phụ nữ độc lập, hơn nữa em thích mọi thứ phải có đầu có đuôi, ít nhất phải để em thuận lợi dạy xong học kỳ này.”

“Phụ nữ độc lập?”

Trong đáy mắt anh thoáng qua ý cười, từ khi quen biết mình đến giờ hình như bây giờ mới thấy cô nổi loạn. Thực ra thì anh cũng không muốn bá đạo như vậy nhưng đây là chuyện của cô vợ nhỏ anh mà anh thì hận không thể giải quyết tất cả mọi chuyện cho cô để cho cô có thể yên tâm mà ở bên cạnh mình nhưng đáng tiếc cô một chút cũng không chịu hiểu.

Dù sao cô nói có vài phần đạo lý là được, anh kéo bàn tay nhỏ bé đang xoa mặt mình xuống nắm chặt trong tay. Cô bé này hôm nay lá gan càng lúc càng lớn, không giống như ban đầu lúc nào cũng sợ anh làm anh rất vui. Hơn nữa ở trên giường thỉnh thoảng xù lông như con mèo nhỏ cũng làm anh thấy thú vị vô cùng.

Nghĩ tới chuyện như vậy thân thể anh thật nhanh chóng mà phát sinh biến hóa. Hàn Dẫn Tổ cảm thấy dưới móng có vật gì đó cứng cứng bắt đầu chĩa vào chỗ nào đó liền thừa biết người đàn ông này chắc chắn lại muốn làm chuyện xấu rồi.

Trong mắt cô không khỏi dâng lên chút tinh quái, không giống như lần trước cứ co cẳng chạy, ngược lại lần này tay cô khẽ trượt lên vai anh, thân thể uyển chuyển giạng chân lên đùi anh.

Cái tư thế này tràn đầy hấp dẫn, hơn nữa trên người Hàn Dẫn Tổ chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng manh, hai người lại dính sát vào nhau lại mở ra một góc khiến từ góc độ của Phương Chấn Đông có thể thấy rõ áo ngực ren màu đen đang nâng lên bầu ngực tuyết trắng.

Cộng thêm cô gái nhỏ này hôm nay không hiểu vì sao lại khác lạ, nhìn tư thế và động tác kia, ánh mắt kia cũng lộ ra hết sức hấp dẫn khiến anh không thể nào nhìn nổi. Lồng ngực đập bình bịch, hô hấp cũng nặng nề hơn nhiều mà đồng chí yêu tinh Tố Tố thì không ngại kích thích thêm. Cô cúi đầu đôi mắt một đào nhẹ nhàng vờ lên môi anh, hàm răng nhỏ cắn anh một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Sau đó dường như quan sát hành động đáp lại của anh một chút rồi cúi khẽ cắn lỗ tai anh mấy cái. Anh hừ mấy tiếng rồi nhanh chóng đem cô nhào xuống dưới sofa. Giữ chặt lấy đầu tiểu yêu tinh, miệng rộng nhanh chóng nuốt trọn hai mảnh hồng nhuận, cường hãn xâm nhập đến lúc cô thở hồng hộc, bàn tay nhỏ bé không ngừng đâm anh thì anh mới chịu buông ra.

Phương Chấn Đông cười nhẹ:

“Sao lá gan càng lúc càng lớn, hả?...”

Bàn tay đã không thể chờ đợi được nữa trực tiếp xuống phía dưới hông cô, cô chợt đè bàn tay to của anh lại, ánh mắt loe loe xấu bụng mở miệng:

“Phương Chấn Đông, cái đó của em tới!”

Phương Chấn Đông đâu để ý cái đó của cô là cái gì, ừ qua loa một tiếng đã cưỡi hết sạch cục áo sơ mi của cô, một bàn tay khác nhanh chóng tháo lấy thất lưng cô nhảy mất đem cô lột sạch.

Hàn Dẫn Tổ mới thật sự nóng lòng níu lấy áo anh:

“Phương Chấn Đông, hôm nay không được, trên người em không tiện....”

Đồng thời, Phương Chấn Đông cũng mò tới đó mới hoàn toàn hiểu được cô vợ nhỏ nói mình không thể làm được là thật, hóa ra như vậy mới to gan hấp dẫn anh. Nhưng anh....

A.....

Phương Chấn Đông không khỏi gầm nhẹ một tiếng, nơi nào đó phía dưới của anh muốn nứt ra rồi, lại nhìn cái mặt đường như vô tội của cô gái nhỏ phía dưới thân khiến anh nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng:

“Biết hôm nay anh không dạy dỗ được em nên em mới làm càn đúng không?”

Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng khép áo sơ mi, nhìn bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng của anh cảm thấy hết sức buồn cười không khỏi cười phá lên. Cho đến khi anh siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô đựng phải vật cứng rắn nóng bỏng nào đó mới hít phải một ngụm khí lạnh.

Anh cúi đầu dọc theo cổ cô đi xuống, hơi thở nóng rực phun lên da thịt của cô khiến cô không nhin được mà run rẩy từng trận:

“Tổ Tổ. Tổ Tổ ngoan....A, cầm giúp anh.....Ừm...”

Miệng nói xong bàn tay đã siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô nắm ở vật nóng rực kia, hơn nữa còn di chuyển lên xuống.....Động tác của cô từ từ tăng nhanh khiến cho hơi thở của anh ngày càng nặng nề, khí nóng phả ra như muốn làm bỏng cả da thịt cô.....

A.....

Cho đến thật khi anh rên nhẹ một tiếng trong nháy mắt người anh như cứng đờ rồi buông lỏng người nằm phục trên người cô. Cô cảm thấy trên tay mình có một mảnh dính dính phun trào ra khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến rỉ máu. Không ngờ cái bản mặt tỉnh bơ như Phương Chấn Đông còn có thể làm như vậy.

Cô vừa liếc trộm anh vừa vụng trộm nói trong lòng: “Đúng là làm vậy không thể sống được....”

Nhưng lần này dĩ cả mẹ đến khiến Hàn Dẫn Tổ thở phào nhẹ nhõm. Ở cùng với anh hai người không ngừa thai mà nghĩ người đàn ông này một lòng muốn cô nhanh chóng muốn cùng cô kết hôn nên càng kiên quyết không cho phép cô làm vậy. Không những thế còn hận không thể sinh con càng sớm càng tốt, bằng không buổi tối anh sẽ không giằng xé cô như vậy.

Phương diện này cô rất hạnh phúc nhưng là về con cái trước mắt mà nói cô cảm thấy không phải lúc. Chuyện về đứa con đầu tiên cô không muốn tái diễn nữa, mà tương lai của hai người không biết ra sao.

Mà Phương Chấn Đông lại rất buồn bực, vất vả mình ngày đêm khổ cực nhưng bụng cô vợ nhỏ không chút tin tức. Anh khẩn cấp hy vọng mình có một đứa con, có đứa con của cô và anh. Có lẽ nếu mà là con gái thì sẽ xinh đẹp giống cô, nếu là con trai sẽ chảy dòng máu của anh, tương lai sẽ là quân nhân.....

Hôm sau sau khi đưa cô vợ nhỏ đi, buổi tối Phương Chấn Đông đi qua nhà Lão Phùng ở đối diện uống rượu. Uống được nửa bình rượu liền bắt đầu vòng vèo nghe ngóng làm sau có thể khiến cho vợ mình sớm mang thai.

Lão Phùng không hiểu ra sao, sau nửa buổi nghe xong mới coi là hiểu. Hôm nay Phương Chấn Đông vừa vào cửa đã thấy không thể che giấu được vẻ không thoải mái hóa ra là vì chuyện này. Trong lòng lão ngứa chỉ muốn cười lẫn lộn nhưng trên mặt không lộ ra vẻ nào, vẫn còn có thể dùng trình độ nào đó để truyền thụ. Chờ đến khi Phương Chấn Đông đi Lão mới không chịu đựng được mà phá lên cười khiến cho vợ Lão là Khưu Thục Trinh còn tưởng là lão hôm nay có vấn đề về thần kinh.

Hàn Dẫn Tổ cho là mình cùng Phương Chấn Đông đã phát triển rất nhanh nhưng Mộ Phong so với cô còn nhanh hơn. Nhận được điện thoại của Mộ Phong cô sợ hết cả hồn, lần trước nhìn ra Mộ Phong và ông chủ của cô có vẻ mập mờ nhưng không nghĩ là nhanh chóng sẽ tiến vào lễ đường như thế này. Nhưng cô nghĩ lại mình liền hiểu việc này cũng không khó giải thích.

Có vài người dường như có thể biết được là cả đời cũng không thể nào xảy ra điều kỳ diệu nhưng trong một thời gian ngắn có thể hạnh phúc sẽ đến một hay có thể theo Phật nói là nhân duyên.

Hàn Dẫn Tổ thật tâm hy vọng Mộ Phong có thể hạnh phúc nhưng đối với lời mời làm phù dâu cô từ chối. Dù sao thì cô cũng là người phụ nữ đã ly hôn, mặc dù Mộ Phong cũng không thêm để ý đến điều này, hai vị

thân sinh Mộ gia không để ý nhưng nhà chồng của Mộ Phong thì sao. Cô đem điều này nói với Mộ Phong liền bị Mộ Phong trừng mắt:

“Mày thật lắm chuyện, còn trẻ mà như bà già lắm cẩm ấy, chú và dì so với cha mẹ tao còn sáng suốt hơn, mày yên tâm đi! Mà phù rể là Đường sư huynh đó, mày thấy tao tìm phù rể có xứng đôi với phù dâu không? Cái gì gọi là ly hôn hay không ly hôn, tao còn thấy tức vì mày được gả sớm hơn tao, tao còn tính nhờ mày làm phù dâu, không ngờ ông trời còn đứng về phía tao, không ngờ mày lại ly hôn. Ha ha!”

Hàn Dẫn Tổ có chút dở khóc dở cười, Mộ Phong xưa nay đã bộc trực như vậy, cũng là cô gái lương thiện nhất. Nhưng về Đường Tử Mộ....

Hàn Dẫn Tổ khê cau mày, cô không cho rằng mình và Đường Tử Mộ có điều gì đó mờ ám nhưng Mộ Phong và Hoàng Thế Vinh lại cố tình muốn gán ghép cho hai người bọn họ làm Hàn Dẫn Tổ rất bất đắc dĩ.

43. Chương 43

Chương 43

Nằm ở trên giường Mộ Phong, Hàn Dẫn Tổ quét qua mấy lượt, gian phòng này không lớn lại có chút bừa bộn quen thuộc khiến cô không khỏi có phần hoài niệm. Trước kia khi học Đại học vào dịp nghỉ đông và nghỉ hè cô không ít lần ở Mộ gia. Gia cảnh nhà Mộ gia cũng chỉ bình thường nhưng lại hạnh phúc đến bình lặng, có lẽ chính loại hạnh phúc bình lặng này đã khiến cho Mộ Phong có tính cách chính nghĩa và thiện lương như vậy.

Trên tủ đầu giường có một bức ảnh chụp cô và Mộ Phong lúc còn học đại học. Ảnh Hàn Dẫn Tổ chụp không nhiều lắm, khi đó cô cũng không có nhiều cơ hội để vui đùa, tấm ảnh này là chụp khi hai người còn làm nhân viên tiếp thị trên đầu vẫn còn đeo mấy hình thù ngộ nghĩnh, là người khác giúp họ chụp..

Trong tấm ảnh hai người đều mặc đồ nhân vật hoạt hình, Mộ Phong là vịt Donald còn cô là chuột Mickey. Một tóc ngắn một tóc dài ghé vào ống kính trên mặt vẫn còn mang theo những giọt mồ hôi trong suốt, tóc cũng dính bết vào thái dương nhưng nụ cười đến tươi trẻ rạng rỡ động lòng người.

Mộ Phong đoạt lại nhìn qua một chút không hài lòng mà nói:

“Mày xem mày đó, nhìn lúc đó mày xinh đẹp như vậy còn tao béo ụt ịt tròn như trái táo đỏ, nhìn mặt vừa đúng to gấp đôi mặt mày.”

“Hi hi”

Hàn Dẫn Tổ cười, tóm lấy mặt Mộ Phong cẩn thận quan sát nửa ngày, hết sức nghiêm chỉnh nói:

“Giống như quả táo có cái không tốt, Hoàng Thế Nhân nhà cậu chắc chắn là thích ăn táo rồi, nếu không thì không thể nào có thể gấp đến mức như vậy mà cười cậu về nhà. Chỉ sợ là xuống tay chậm, quả táo này sẽ bị người khác gặm.”

Khuôn mặt tròn vo của Mộ Phong ửng hồng, lúc định thần lại trợn mắt véo hông Hàn Dẫn Tổ:

“Được, mày dám giễu cợt tao này, xem cuffs âm bạch cốt thảo....”

“Ha ha. Ha ha.”

Trong trong vang lên tiếng cười đùa thanh thúy, đột nhiên Mộ Phong dừng lại, chỉ tay vào cổ của Hàn Dẫn Tổ:

“Đây là cái gì?”

Hàn Dẫn Tổ sững sốt, ba chân bốn cẳng đẩy cô ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên qua loa gạt đi:

“Không có gì.”

Ngẩng đầu chỉ thấy khuôn mặt mập mờ tỏ vẻ cái gì ta cũng biết của Mộ Phong, sao Mộ Phong có thể dễ dàng tha cô như vậy. Ngồi dậy chống nạnh, giọng nói có mấy phần uy hiếp:

“Hàn Dẫn Tổ thành thật khai ra hay là chờ tao dùng nghiêm hình phục vụ? Thằng thần được khoan không, kháng cự bị nghiêm trị, đây là chính sách của quốc gia, hơn nữa....”

Mộ Phong đưa tay lên chỉ vào cổ áo của cô:

“Tao cứ thắc mắc vì sao mày mặc áo cổ cao như vậy hóa ra là trong đó có mờ ám, mau khai ra, là ai? Chẳng lẽ mày cùng Đường sư huynh gạt tao và Hoàng Thế Nhân lén lút qua lại?”

Hàn Dẫn Tổ liếc cô một cái rồi nghiêm túc nói:

“Mình và Đường sư huynh làm sao có thể, cậu và Hoàng Thế Nhân nhà cậu từ nay cề sau đừng nhiều chuyện nữa kéo mình và Đường Sư huynh khó nhìn mặt nhau, hơn nữa....”

Mặt cô đỏ lên, có mấy phần ngượng ngùng như thiếu nữ mới lớn:

“Hơn nữa mình đã có bạn trai, hôm nào đó sẽ giới thiệu cho cậu.”

Hai con mắt Mộ Phong tròn tròn:

“Bạn trai? Cái gì mà bạn trai? Người nào à?”

Ánh mắt cô sáng lên, chân mày khéo mắt không tự chủ mà mang theo chút phong tình động lòng người:

“Lần trước mình và cậu từng nói về một vị quân nhân, cậu còn nhớ không?”

“Quân nhân?”

Mộ Phong suy nghĩ thật lâu mới nhớ tới hình như là có người như vậy, khi đó cô còn nói vị quân nhân này có tình ý với Tổ Tổ:

“Mày bảo là người giúp mày khuôn đồ, vị sĩ quan Thượng Tá đó sao?”

Hàn Dẫn Tổ khẽ vuốt cằm, mặt Mộ Phong tựa như hai cái đèn pha phát hết công suất soi bạn thân nửa ngày. Không trách mà hôm nay cô thấy Hàn Dẫn Tổ có cái gì đó không bình thường, bao nhiêu vẻ u buồn trên người được quét sạch, mỗi hành động đều mang vẻ quyền rũ phong tình khó tả làm hai mắt người ta sáng lên. Thì ra là có tình yêu xoa dịu.

Hàn Dẫn Tổ bị Mộ Phong soi có chút rợn tóc gáy, vừa định lùi lại sau thì bị Mộ Phong bổ nhào về phía trước té nhào lên giường nhìn cô chăm chăm:

“Nói mau, hai người đến đâu rồi? Nắm tay, hôn nhau, lên giường....”

Đến cả cổ Hàn Dẫn Tổ cũng đỏ bèn dùng sức đẩy Mộ Phong ra:

“Cậu cũng sắp kết hôn rồi còn diên diên khùng khùng như vậy, cẩn thận không Hoàng Thế Nhân ghét bỏ cậu.”

Mộ Phong chu mỏ:

“Hắn ghét bỏ tao á? Thôi đi! Tao mong còn không được đấy.”

Mộ Phong thấy mắt Hàn Dẫn Tổ lóe lên bèn tính đổi chủ đề đánh trống lảng, lại hiểu tỏ hai người đã làm gì rồi, tính tình tọc mạch lại nổi lên thích thú nín Hàn Dẫn Tổ lại hỏi một tràng:

“Như thế nào? Có phải phương diện kia đặc biệt mạnh? Một đêm mấy lần? Hắc! Hắc! Hắc! Thân thể mày có vẻ không tốt lắm nha! Tao có một đồng nghiệp có chồng là quân nhân, từng thủ thỉ với tao rằng bình thường không thấy thì thôi chứ thấy một cái là hận không thể giày vò đến chết. Mà nhìn cái bản mặt dương dương đắc ý của cô ta thì chứng tỏ là đang muốn khoe thôi. Tao cũng muốn tìm quân nhân à! Haizzz!”

Hàn Dẫn Tổ không khỏi lườm cô một cái:

“Cậu yên phận một chút đi! Hoàng Thế Nhân nhà cậu mình thấy cũng không phải là cái loại đèn đã cạn dầu.”

Mộ Phong ngoài miệng cứng rắn nhưng trong lòng biết Hàn Dẫn Tổ nói không sai. Cái tên Hoàng Thế Nhân kia bình thường có vẻ dễ nói chuyện nhưng nếu cô phạm sai lầm thì hẳn thật sự sẽ dạy dỗ cô đến nơi đến chốn. Nghĩ đến thủ đoạn anh dạy dỗ cô mà mặt Mộ Phong Hồng như trái táo đỏ.

Mộ Phong đối với Phương Chấn Đông tràn đầy tò mò, không phải vì vội vàng kết hôn cô cũng hận không được đi theo Hàn Dẫn Tổ lập tức đến doanh trại xem một chút. Mặc dù có chút tiếc nuối khi không tác hợp thành công cho Tổ Tổ và Đường Tử Mộ nhưng cô cũng hiểu là mọi chuyện không nên miễn cưỡng. Chỉ cần Tổ Tổ hạnh phúc thì cô sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Thật ra thì Đường Tử Mộ người ngoài như Mộ Phong cũng thấy lo cho anh, thật sự không nghĩ anh lại là người chậm chạp như vậy. Sự nghiệp vinh quang như vậy nhưng tình yêu lại chậm. Năm đó khi anh đến ký túc xá tá túc người khác còn không biết là anh đang theo đuổi là Hàn Dẫn Tổ. Hiện tại thì cơ hội dễ dàng đến lại chậm một bước. Thật đúng là tình tình quynh định đến vận mệnh, lời này một chút cũng không sai.

Đường Tử Mộ không thể ngờ được anh chỉ ra nước ngoài một chuyến mà cơ hội đã mất rồi. Bởi vì một cuộc thi quốc tế ân sư được mời làm giám khảo cho nên trong lúc vội vàng anh không để ý tới điều khác. Mà hơn nữa anh cũng cảm thấy và nên cho Hàn Dẫn Tổ thêm chút thời gian, dù sao cô còn chưa giải thoát mình khỏi đau thương của cuộc hôn nhân thất bại trước.

Nhưng khi anh trở lại mới biết chỉ là ngăn ngừa một tháng thể sự đã xoay vần. Cái loại cảm giác thất bại đó xưa nay chưa từng có làm anh sa sút mấy ngày.

Hơn nữa trong hôn lễ nhìn thấy Hàn Dẫn Tổ mặc váy dâu phụ màu trắng khiến Đường Tử Mộ cảm thấy cảm giác thất bại càng dâng lên ngập đầu, thậm chí lòng anh còn cảm thấy đau chết.

Váy lụa trắng nhẹ nhàng bao lấy thân hình yếu diệu, váy lệch vai để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, cổ váy là lớp đăng ten mỏng manh trắng như sương khói khiến cho da thịt cô thêm trắng nõn, đôi gò má bởi vì giúp tân nương uống hail y rượu mà ửng hồng, ánh mắt sáng như sao trong màn đêm. Bao nhiêu âu sầu vây quanh đã tản đi hết, toàn bộ người cô hạnh phúc tựa như trắng non mới lên, giai nhân như ngọc nhưng cuộc đời này anh cầu lại không được.

Chân Hàn Dẫn Tổ đã chưa mỗi lần rồi, Đường Tử Mộ nhẹ nhàng đỡ tay cô để cô có thể đứng trên giày cao gót. Lễ phục phù dâu rất đẹp nhưng tà váy hơi dài không cẩn thận sẽ bị dẫm lên hơn nữa cô lại uống rượu mặc dù không đến nỗi say có chút tỉnh táo nhưng chân thì có vẻ không tốt lắm.

Nhưng bây giờ bị Đường Tử Mộ đỡ lại có mấy phần lúng túng không thể nói ra, Đường Tử Mộ thích cô, là do Mộ Phong nói cô mới biết. Còn bảo thời đại học anh còn thăm mền cô nữa, nói thật khi biết điều đó cô có cảm giác không dám tin, mà cũng có thể do lúc đó tâm tình cô quá tệ cũng không vội vàng nên đối với những chàng trai mền mình cô cũng không rảnh để bận tâm.

Ban đầu nếu không phải Trịnh Vĩ theo đuổi như muốn dính lấy thì chắc hẳn cũng không thể trở thành bạn trai cô rồi trở thành chồng cô. Mặc dù hiện tại cảm giác của cô đối với anh rất tốt nhưng cô cũng hiểu giữa cô và Đường Tử Mộ là điều không thể. Có một chút cũng không hiểu anh thích mình từ lúc nào.

Nhưng khi biết những điều này đã khiến Hàn Dẫn Tổ suy nghĩ lại một chút, hình như cũng có lúc nhưng đã bị chính cô vô tình coi thường, xét cho cùng thì cô cũng không phải là cô gái thân thiện.

Hàn Dẫn Tổ nhỏ giọng cảm ơn nhưng nghe như là một tiếng thở dài, tiếp theo đó là giọng nhã nhặn của Đường Tử Mộ:

“Váy của em hơi dài bước đi cẩn thận một chút.”

Hàn Dẫn Tổ không khỏi ngẩng đầu lên, vừa đứng bắt gặp ánh mắt của anh, gần như vậy lại trong bữa tiệc nhưng cô lại có thể nhìn thấy sự cô đơn rõ ràng trong mắt anh. Về cô đơn vương vào nơi chân mày trông như hoa tàn liễu rũ cô đọc đến tiêu tụy.

Cô cảm thấy chột có lỗi với anh nhưng cảm giác áy náy vừa lóe lên đã bị hình bóng cường thế của Phương Chấn Đông bao trùm. Cô cảm thấy nên có khoảng cách với Đường Tử Mộ, dù sao anh giúp đỡ cô cũng là

mang ơn, hơn nữa cô không muốn sau này lại phải làm phiền anh.

Nhưng bây giờ bọn họ là phù rể phù dâu, đây là tiệc cưới của Mộ Phong cũng không phải là nơi có thể thoải mái mà nói chuyện. Hình như nhìn thấy sự lúng túng và chần chừ của cô, Đường Tử Mộ cười dịu dàng chỉ phía bên kia:

“Tân nương tử bắt đầu ném hoa rồi, em không qua góp vui sao?”

Hàn Dẫn Tổ quay đầu nhìn lại thấy Mộ Phong đã đứng ở phía trước đang không ngừng nháy mắt với cô, trong tay đang cầm bó hoa cưới lớn, cái đầu nhỏ cổ rướn lên, mũi sa phía sau theo động tác của cô cũng chậm chậm được nâng lên.

Hàn Dẫn Tổ không khỏi lắc đầu bật cười loại mê tín này cô từ trước đến giờ không bao giờ tin vì để tránh cho Mộ Phong mỗi lần rút gân cô đành hùa theo mà tiến lên trước mấy bước nhưng so với những cô gái đang giành hoa cưới thì cô vẫn cách khá xa.

Trong lòng Mộ Phong không nhanh không được, hết cách để kéo dài thời gian, phía dưới các cô gái đã lên tiếng thúc giục cô ném hoa. Không còn cách nào nữa Mộ Phong đành quay lưng lại nhắm ngay chỗ kia dùng hết sức mà ném.

Vô địch Đại Lực Sĩ là biệt danh của Mộ Phong lúc đi học, đứng nhìn cô gầy tong teo mà hiểu lầm, cô chỉ sợ Hàn Dẫn Tổ đứng ở nơi quá xa vì thế nên dùng tất cả sức lực.

Phía dưới cả đám con gái giành hoa cưới đồng loạt giương mắt nhìn hoa bay vèo vèo rơi xuống mang theo một trận gió lướt qua đỉnh đầu họ bay qua Hàn Dẫn Tổ lẫn Đường Tử Mộ ra ngoài cửa chính của lễ đường. Mắt nhìn thấy rơi xuống đất rồi nảy lên mấy cái lại bị người đàn ông vừa tiến vào nhanh nhẹn bắt lấy.

Cả hội trường không khỏi yên lặng chốc lát rồi phì cười một tiếng...Nhìn một màn này khiến cho tân khách không khỏi cười lớn, mà Hàn Dẫn Tổ thấy rõ người đàn ông tiến vào

44. Chương 44

Chương 44

Gặp gỡ Phương Chấn Đông mang tới cho Chu Á Thanh rung động không thể ngờ tới được. Anh vẫn cao ngất, vẫn anh tuấn, vẫn cứng rắn, vẫn tản ra hơi thở cảnh báo người lạ chỗ tới gần. Nhưng dù sao cũng là người đàn ông mình yêu hai mươi mấy năm dù có thay đổi nhỏ thì vẫn có thể cảm thấy được....

Không biết vì nguyên nhân gì mà Chu Á Thanh lại cảm giác được Phương Chấn Đông có thay đổi, loại cảm giác này rất tế nhị cũng làm cho cô bắt đầu e ngại có chút không tin tưởng. Chu Á Thanh là người kiêu ngạo, chính sự kiêu ngạo đã khiến cho cô không chịu nổi sự lạnh nhạt tức giận mà ly hôn. Mà có lẽ trong lòng cô cũng đã biết cô vẫn chưa chuẩn bị được việc mất anh.

Cô tự nhận là rất hiểu rõ Phương Chấn Đông, trong thế giới của anh không dung nạp tình yêu, phụ nữ, gia đình vào đó. Quân đội là tất cả đối với anh cho nên dù trong lòng Chu Á Thanh không cam lòng ly hôn nhưng vẫn rất yên tâm mặc dù bọn họ có ly hôn. Nhưng Chu Á Thanh thật không ngờ có một ngày trong thế giới của anh sẽ có người phụ nữ khác, hơn nữa không giống như cô người mà có cũng được không có cũng không sao, là đối tượng của cha mẹ hai bên gán ghép.

Hôm nay cô vốn tới tham gia hôn lễ của đồng nghiệp, mỗi lần tham gia hôn lễ Chu Á Thanh lại mang theo một vẻ tiếc nuối mãnh liệt. Ban đầu hôn lễ của cô và Phương Chấn Đông diễn ra cũng rất thuận lợi, lễ đường xa hoa, hôn lễ rất long trọng nhưng thiếu hụt loại hạnh phúc ý hợp tâm đầu. Phương Chấn Đông không thương cô, mà cũng có thể nói là anh chưa từng nghiêm túc quan tâm tới cô.

Khi đó Chu Á Thanh cũng hoài nghi qua nếu không phải vì mình mặc váy trắng của tân nương thì không chừng Phương Chấn Đông còn không nhận ra được ai mới là cô dâu của anh. Thật có chút mù quáng hoang đường, ban đầu cô quyết định không chùn bước cũng bởi vì cô với mơ ước của mình có lòng tin, cô cho là chỉ cần mình gả cho anh thì anh sẽ yêu cô, anh là người hùng trong lòng cô từ nhỏ đến lớn.

Đáng tiếc mơ ước tan biến chỉ trong một năm ngắn ngủi, cô có lòng tin nhưng Phương Chấn Đông chưa bao giờ cho cô cơ hội. Ngay cả thời gian gặp mặt của hai người cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay nói gì đến tình yêu. Hơn nữa sau khi kết hôn cô mới phát hiện một năm cô chỉ có thể gặp Phương Chấn Đông được vài lần, ngay cả ly hôn thấy mặt cũng khó.

Thành Phố B cũng không lớn, cô cũng thường cố ý làm như vô tình đi qua Phương Gia nhưng lâu như vậy cũng không có một lần gặp qua Phương Chấn Đông. Hai người vô duyên đến nỗi từ khi ly hôn đến bây giờ đã cách hai năm rồi mới gặp lại. Ở hành lang khách sạn nhìn thấy thân ảnh của anh, dường như cô ngay cả nghĩ cũng không nghĩ theo bản năng đi theo anh.

Mặt Phương Chấn Đông hơi đen, hai tuần nay Tổ Tổ bận chuyện kết hôn của bạn thân không rảnh để quan tâm tới anh. Hai tuần lễ không thấy mặt đối với anh mà nói đã là nhẫn nại đến cực hạn, huống chi nhị lão Phương Gia đã trực tiếp ra lệnh cho anh phải mang Tổ Tổ về nhà.

Phương Chấn Đông cũng rất cuộc biết vì sao báo cáo kết hôn của anh lại chậm chạp như vậy hóa ra là chờ vị thân sinh nhà anh gặt đầu. Anh cũng không muốn giấu giếm cha mẹ, cũng không cho là phải giấu giếm, Tổ Tổ là vợ anh, có ly hôn hay không ly hôn thì ván cũng đã đóng thuyền, ai phản đối cũng vô dụng, cho dù là cha mẹ anh.

Nhưng mà bây giờ anh phải gặp vợ mình mới được, thứ bảy nhìn thấy đã gần trưa anh ném toàn bộ mọi chuyện cho Lão Phùng trực tiếp lên xe rời khỏi đoàn bộ.

Tổ Tổ cũng đã nhắc qua địa điểm đám cưới, anh cũng ước chừng là tiệc cưới cũng đã kết thúc bèn trực tiếp đến đón cô luôn. Bước chân anh vội vã căn bản là không để ý tới Chu Á Thanh đứng sững người cách đó không xa, nhắc chân liền bước vào hội trường có ghi: “Hôn lễ của Mộ Phong tiểu thư và Hoàng Thế Vinh tiên sinh.”

Vậy mà mới vừa vào chạm mặt là một vật gì đó có màu sắc sắc sỡ bay tới. Nhìn rõ thì ra là bó hoa cưới mà các tân khách đang cười lớn cũng không làm anh nao núng bởi vì anh đã nhìn thấy cô gái nhỏ mặc bộ váy dài màu trắng. Cô thật đẹp.....

Bao nhiêu nhớ nhung trong hai tuần lễ trong nháy mắt xông lên cùng với kinh ngạc hội tụ lại trong mắt anh. Ánh đèn pha lên từ trần nhà rơi thẳng xuống phát ra ánh sáng rực rỡ không tự chủ toát lên vẻ dịu dàng. Trên người anh toát đầy vẻ mâu thuẫn nhưng lại không thể khiến cho người ta có thể rời mắt đi được.

Phương Chấn Đông phát hiện ra tất cả ánh mắt trong lễ đường này thậm chí là ánh mắt của coo dâu và chú rể cũng đang nhìn chăm chăm vào anh.

Chỉ liếc mắt một cái Mộ Phong chợt hiểu tại sao Đường Tử Mộ lại bị thua. Người đàn ông này cao lớn uy vũ, anh tuấn khôi ngô, những thứ này Đường Tử Mộ cũng có nhưng ở phương diện khác lại cao hơn một bậc. Đó là loại khí thế bức người cũng hơi thở bá đạo, đây chính là điều thiếu hụt của Đường Tử Mộ.

Mộ Phong lần đầu tiên tin tưởng giữa nam nữ là cần bổ sung cho nhau, người đàn ông này không cần lên tiếng nhưng ánh mắt anh chỉ cần nhẹ nhàng đảo quả cũng đủ biết anh là người vô cùng kiên quyết không chấp nhận bị chối từ. Nói trực tiếp một chút là người tràn đầy khí thế bá vương, mà điều này Đường Tử Mộ không thể nào thắng nổi.

Tình yêu có lúc càng cần phải bá đạo, hơn nữa Hàn Dẫn Tổ vẫn là người trì độ. Ban đầu Trịnh Vĩ có thể cưới được cô cũng là bởi vì chủ động theo đuổi. Về cơ bản đối với người như Hàn Dẫn Tổ thì không thể chờ đợi nếu không cả đời chỉ có thể là bỏ qua mà thôi. Cho nên Đường Tử Mộ có thua thì một chút cũng không oan, gặp gỡ tình địch như Phương Chấn Đông đó là bất hạnh của anh.

Hơn nữa trong phòng tân khách tụ tập náo nhiệt như vậy mà trong mắt người đàn ông này chỉ có một người phụ nữ, loại bộc lộ trực bạch chuyên nhất này khiến cho Mộ Phong không khỏi hâm mộ.

Phương Chấn Đông cũng không để ý tới người khác trong tay cầm bó hoa cưới lớn không chậm trễ sai bước tới bên cạnh Hàn Dẫn Tổ. Mục tiêu chính xác, không hề sai lệch mà căn bản không ý thức được người phía sau mình là ai.

Nghi ngờ và lo lắng trong vừa mới dâng lên trong lòng Hàn Dẫn Tổ trong nháy mắt tản đi. Không biết là vì nhiệt độ của phòng quá cao hay là vì nguyên nhân nào khác mà gò má cô ửng hồng đứng ở nơi đó ngay cả đoá hồng cô cài trên ngực cũng kiêu diễm.

Phương Chấn Đông đứng ở trước mặt cô, đem bó hoa cưới lặng lẽ đưa cho cô, chân mày cau chặt cúi đầu nhìn chân cô, anh nhìn ra được chân cô đi giày rất không thoải mái:

“Đi giày cao thế này làm gì? Có phải đi cà kheo đâu?”

Hàn Dẫn Tổ bất giác bĩu môi, người đàn ông này thật thích quản những thứ không đâu. Trước kia cô còn chưa cảm thấy, giờ hai người càng quen thuộc cô càng phát hiện bình thường đừng có nhìn khuôn mặt than của anh mà nghĩ, thật ra thì anh có chút tính của bà mẹ già. Hơn nữa đối với cô lại càng thích trông đầu nom chân.

Có lúc, Hàn Dẫn Tổ cũng có cảm tưởng mình là con gái của anh, nhưng nghĩ kỹ lại ngay từ lần đầu tiên gặp mặt anh đã thế rồi. Hàn Dẫn Tổ không tự chủ mà lẩm bẩm trong miệng.

Rất nhanh những chuyện nhỏ này đã bị cô bỏ quên, bởi vì cô phát hiện không phải là mình nhạy cảm mà là mỹ nữ đi theo sau Phương Chấn Đông có quan hệ với anh không hề đơn giản.

Hàn Dẫn Tổ rất rõ ràng Phương Chấn Đông là người như thế nào, anh không có khái niệm giao tế và xã giao, cuộc sống ở doanh trại cũng rất đơn giản và khô khan cho nên hiện tại những người phụ nữ ở bên cạnh anh tổng cộng không có mấy người. Trên thực tế bên cạnh anh chỉ có ba người phụ nữ, Bà Phương, em gái anh và còn người cô chưa từng gặp mặt đó là vợ trước của anh.

Mà lúc này người phụ nữ theo sau lưng anh mang khí chất lịch sự ưu nhã, trên người mang đầy vẻ trí thức toát ra, cái loại kiêu ngạo và cao quý khiến người ta không thể bỏ qua được. Mà điều quan trọng nhất là trong mắt của cô ấy tràn đầy vẻ kinh ngạc, rung động khổ sở và còn có ghen tỵ nữa.

Hàn Dẫn Tổ có thể nhìn thấy sự ghen tỵ trong đôi mắt Chu Á Thanh là vì sự nhạy cảm của người phụ nữ, trực giác của phụ nữ thường chuẩn đến quỷ dị. Cô cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp này có thể là vợ trước của Phương Chấn Đông.

Hàn Dẫn Tổ cũng phát hiện mình thật không đại lượng bằng anh, anh có thể rất lạnh nhạt với Trịnh Vĩ những cô thì không thể như vậy khi đối mặt với vợ trước của anh.

Phương Chấn Đông nắm lấy bờ vai của Tổ Tổ ôm cô vào trong ngực của mình mới phát hiện Chu Á Thanh ở phía sau, anh khẽ kinh ngạc:

“Á Thanh, sao em cũng ở đây vậy?”

Lời của Phương Chấn Đông làm tia hy vọng cuối cùng của Hàn Dẫn Tổ biến mất, ánh mắt cô có chút phức tạp nhìn vợ trước của anh. Hai người phụ nữ chạm mặt nhau có chút khó thở.

Vợ trước của anh rõ ràng còn yêu anh, Hàn Dẫn Tổ rất rõ ràng điều này.

Mà Đường Tử Mộ rốt cuộc cũng nhận ra Phương Chấn Đông chính là vị quân nhân mà lúc trời tối hôm nọ đã đi lướt qua nhau, anh còn nhớ đôi mắt anh ta thâm trầm dịch ý. Rốt cuộc anh có thể tìm ra nguyên nhân, sắc mặt anh có chút trắng bệch chợt hiểu một điều, nếu tại buổi tối đó thì anh cũng không còn chút cơ hội nữa rồi.

Anh còn nhớ rõ trong tay người đàn ông này còn cầm chìa khóa tự nhiên mở cửa đi vào, không cần nghĩ cũng hiểu....

Trên vai anh có bàn tay khẽ vỗ vỗ, Hoàng Thế Vinh khẽ thở dài, cũng không biết nên an ủi bạn mình như thế nào. Bên kia Mộ Phong đã nâng vẩy lượn qua Phương Chấn Đông vài vòng.

Tính tính Mộ Phong có chút hào phóng vì vậy tiệc cưới có thể tiếp tục bình thường, phù dâu Hàn Dẫn Tổ trước hết rời đi. Cũng đúng bởi vì có Hàn Dẫn Tổ, Chu Á Thanh và Phương Chấn Đông xuất hiện ở một chỗ quả thật có chút lúng túng.

Phương Chấn Đông nửa đỡ Hàn Dẫn Tổ đi tới khu nghỉ chân ở đại sảnh của khách sạn, để cô ngồi trên Sofa còn mình ngồi xuống đưa tay cởi đôi giày cao gót đáng chết kia.

“Ui cha!”

Bàn tay Phương Chấn Đông cầm lấy bàn chân cô, Hàn Dẫn Tổ không nhịn được mà hít sâu, cúi đầu nhìn qua thì một miếng da đã bị tróc rồi. Anh lườm cô một cái, cô lại nháy mắt như làm nũng mấy cái làm mắt anh thoáng tia cứng chiều dịu dàng. Đứng lên mới phát hiện Chu Á Thanh vẫn đi theo họ.

Anh cho là lúc mình cùng Chu Á Thanh ký tên vào đơn ly hôn đã không còn dính líu gì nhau nữa rồi, hơn nữa anh biết cô gái nhỏ Tố Tố của anh mặc dù ngoài miệng không nói gì nhưng lòng lại vẫn để tâm đối với vợ trước của mình.

Phương Chấn Đông một chút cũng không muốn cho vợ trước mình hay chồng trước của Tố Tố trở thành bóng ma trong cuộc sống của hai người, Đáng tiếc cuộc sống không phải là đã sắp xếp rồi thì sẽ không thay đổi, biến số lúc nào cũng xảy ra.

Nụ cười lễ độ cao nhô trên mặt Chu Á Thanh dường như đã không duy trì nổi rồi. Nhìn Phương Chấn Đông đối với người phụ nữ khác dịu dàng săn sóc như vậy, động tác nhẹ nhàng chậm rãi ôm người ta vào ngực giống như nâng niu vật báu khiến lòng Chu Á Thanh như bị đổ cả một vại dấm chua. Chua xót cùng ghen tỵ không không chế được mà ứa lên.

Anh xa lạ, anh cuốn hút như vậy so với Phương Chấn Đông mà cô biết hơn hai mươi năm thật xa lạ. Đây cũng là điều cô hy vọng ở anh nhưng đáng tiếc lại là với người phụ nữ khác.

Ánh mắt cô không tự chủ mà nhìn Hàn Dẫn Tổ, cô ấy rất đẹp, ngũ quan xinh đẹp, vóc người nhỏ xinh. Trên người cô ấy tràn đầy hương vị tươi mát làm cô nhìn qua rất trẻ tuổi, Chu Á Thanh đoán cô ấy nhất định chưa qua hai mươi tuổi.

Làn da trong suốt lộ ra vẻ sáng bóng tự nhiên làm Chu Á Thanh chợt cảm thấy vẻ mỹ lệ của bản thân mà mình vốn kiêu ngạo đã không chịu nổi một đòn rồi.

Tang thương.... nhìn cô gái nhỏ trong ngực Phương Chấn Đông mà lần đầu Chu Á Thanh cảm thấy hai chữ này tàn khốc đến mức nào giống như trong lúc vô tình nó đã khắc trên người cô không thể nào quên đi được.

45. Chương 45

Chương 45

“Chấn Đông, đây là....”

Mặc dù trong lòng đã bị ghen tỵ gặm nuốt đau đớn không dứt nhưng ngoài mặt Chu Á Thanh vẫn nỗ lực duy trì kiêu ngạo và sự ưu nhã của mình, hơn nữa dùng một giọng vô cùng thân thiết để mở lời giống như Hàn Dẫn Tổ mới là người ngoài của cô và Phương Chấn Đông.

Sắc mặt Hàn Dẫn Tổ hơi trắng bệch, theo bản năng đứng lên lại quên giày của mình đã bị Phương Chấn Đông cởi, chân không đứng vững trước mặt Chu Á Thanh ước chừng kém nửa cái đầu có vẻ không hề có khí thế.

Phương Chấn Đông lại cau mày liếc bàn chân không của cô, không nói lời nào đem cô bế lên. Anh muốn ôm cô thì sẽ ôm, dù sao thì còn cách một cửa chính, chỗ này cũng không có mấy người. Hàn Dẫn Tổ thét kinh hãi một tiếng định giãy dụa thì Phương Chấn Đông đã cúi đầu nhỏ giọng cảnh cáo bên tai cô:

“Ngoan một chút cho anh, hửm?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Dẫn Tổ đỏ hồng hân không có kẽ nứt mà đâm đầu vào được, không cổ ăn đâm chua với Chu Á Thanh nữa cái đầu nhỏ vùi sâu vào trong ngực anh làm đà điều.

Phương Chấn Đông xoay người khách sáo gật đầu với Chu Á Thanh một cái:

“Á Thanh, đây là vợ anh Hàn Dẫn Tổ, bọn anh có chút việc, hôm khác gặp lại.”

Nói xong, mở ra trực tiếp sải bước đến cửa, Chu Á Thanh nhìn thân ảnh Phương Chấn Đông khuất sau cửa kính khách sạn mới định thần lại lời Phương Chấn Đông nói.

“Hàn Dẫn Tổ?”

Nhỏ giọng nỉ non, người phụ nữ trong ngực Phương Chấn Đông là vợ mà anh tái hôn sao? Tại sao cô không nghe nói gì? Không, cô không thể chấp nhận được điều này, cô coi là gì? Vợ trước sao? Cô không cam lòng, cô yêu người đàn ông này hơn hai mươi năm, tình yêu của anh vốn nên thuộc về cô.

Chu Á Thanh sững sốt thật lâu rồi mới lấy điện thoại ra gọi cho Phương Nam:

“Tiểu Nam, chị là chị dâu.”

Nghe giọng nói của Chu Á Thanh, Phương Nam không khỏi bĩu môi. Chu Á Thanh đã ly hôn với anh trai mà vẫn còn tự xưng mình là chị dâu, thật chẳng có gì đáng để xem cả. Những thứ dối trá kia mà cứ tự cho mình thủ đoạn cao minh, quan sát lâu cô đã biết thừa rồi, không cần đoán Phương Nam cũng biết nhất định Chu Á Thanh đã biết chuyện anh trai sắp tái hôn nên ngồi không yên.

Phương Nam vẫn không hiểu Chu Á Thanh, nếu như yêu đến mức không thể buông ra thì sẽ dùng mọi hơi sức để khiến người đàn ông kia phải yêu mình chứ cần gì dùng đến những thủ đoạn chia tay?

Chu Á Thanh vốn không hiểu rõ đàn ông, đàn ông yêu mình mình giữ thủ đoạn tâm cơ mới có tác dụng, không yêu những thủ đoạn đó chỉ là những điều ngu xuẩn. Hơn nữa Chu Á Thanh một chút cũng không phù hợp với anh trai cô, trước kia Phương Nam còn có chút hoài nghi nhưng giờ vô cùng chắc chắn về điều này.

Chuyện Hàn Dẫn Tổ và anh trai cô căn bản là không thể giữ bí mật, hai người hiện tại rất hòa hợp hơn nữa lại đặc biệt vô cùng hài hòa, cô thấy chị dâu nhỏ này của cô quả là có tài năng.

Doanh trại là nơi nào Phương Nam hiểu rất rõ, đó là người phụ nữ phải tuyệt đối vì gia đình, nhất định phải yên ổn nơi tĩnh mịch này. Vợ quân nhân không phải ai cũng làm được, ít nhất Chu Á Thanh là người thất bại trước tiên.

Ban đầu Chu Á Thanh cũng không phải là không đi doanh trại nhưng chỉ có hai ngày là trở lại vì không quen được. Đối với cô gái được chiều chuộng như Chu Á Thanh mà nói doanh trại quá khô khan nhàm chán, cảm giác chờ một người đàn ông thật quá cô đơn.

Đối với lần này Phương Nam hẳn mũi coi thường, cô cảm thấy một người phụ nữ quả thật nếu đã yêu thật sự một người đàn ông thì có thể vì anh mà bỏ qua tất cả, sợ gì tĩnh mịch khô khan chỉ cần trong lòng nghĩ đến người mình yêu là được. Hơn nữa tình yêu phải cần thỏa hiệp, Chu Á Thanh cứ mơ mộng tình yêu theo ý mình thuần túy chỉ là người si trong mộng hơn nữa đối phương lại là anh trai cô Phương Chấn Đông.

Phương Nam không phải là Bà Phương, đối với Chu Á Thanh chưa bao giờ phải khách khí, buông văn kiện trong tay, Phương Nam lười nói lời vô dụng:

“Chị tìm tôi có chuyện gì? Nếu như hỏi chuyện anh trai tôi thì tôi cảm thấy không cần thiết, anh trai tôi sẽ nhanh chóng kết hôn. Hơn nữa.....Chu Á Thanh tôi nhắc chị luôn, chị đã ly hôn với anh trai tôi, sau này đừng dùng từ chị dâu để tự cho là mình nữa để tránh cho người ta hiểu nhầm.”

Cho đến khi điện thoại ngắt đi Chu Á Thanh mới xác nhận đây đều là sự thật. Chu Á Thanh lặng một hồi thật lâu cũng không biết tiếp theo mình nên làm gì bây giờ. Cô sống đến giờ cũng đã gần ba mươi, cho tới nay cũng chỉ yêu người đàn ông là Phương Chấn Đông. Nếu canh cưới người khác thậm chí là yêu người khác chẳng phải chuyện buồn cười nhất? Mà đáng buồn nhất người đàn ông này còn do chính cô tự mình buông tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Dẫn Tổ đỏ rực khi bị anh trực tiếp ôm về nhà. Phương Chấn Đông đem cô đặt trên Sofa ở phòng khách, lấy hòm thuốc ra cầm lọ cồn bắt đầu xử lý vết xước chỗ gót chân cô, vừa làm vừa quở trách cô:

“Giày không hợp chân còn đi, lớn thế này đạo lý này còn không hiểu....”

Hàn Dẫn Tổ mặc kệ anh, người đàn ông này có lúc miệng chặt như vỏ trai có lúc thì đông dài như mấy bà già. Nhưng nhớ tới người phụ nữ vừa nãy mắt cô lóe lên hai cái làm như vô tình mở miệng:

“À, Phương Chấn Đông, người phụ nữ xinh đẹp lúc nãy là vợ trước của anh?”

Bàn tay anh dừng lại để đồ vào hòm thuốc, ngẩng đầu lên cười nhẹ nhìn cô:

“Sao? Ghen?”

“Ai, Ai ghen? Em mà ghen sao?”

Phương Chấn Đông chau chau mày cười trầm hai tiếng, dí tay vào trán cô rồi đứng lên:

“Nha đầu có mà nói không, chồng trước em đó anh cũng không nhỏ mọn như em đấy.”

Mặt Hàn Dẫn Tổ đỏ lên yếu ớt phản bác:

“Ai thèm! Ai để tâm chứ, em chỉ tò mò sao hai người lại ly hôn, em cảm thấy cô ấy bây giờ vẫn còn yêu anh.”

Phương Chấn Đông chợt cúi người đem cả người cô ôm trọn vào ngực mình:

“Còn nói không ăn dấm?”

Nhưng lại đưa tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gần hơn, sắc mặt vô cùng nghiêm túc:

“Chuyện trước kia anh không muốn nhắc lại, ai đúng ai sai đều là chuyện quá khứ, em càng không cần để ý tới, chỉ cần nhớ hiện tại và về sau trong lòng anh vĩnh viễn chỉ có một người là em là được.”

Hàn Dẫn Tổ đột nhiên cảm giác được mình lại có chút lơ mơ phát giác bị Phương Chấn Đông bá đạo vây lấy hình như mọi suy nghĩ đều khó khăn. Người đàn ông này luôn luôn như thế, chỉ cần là anh hành động thì mọi quyền chủ động sẽ do anh nắm giữ, bá đạo thật khiến cho người ta không biết phải làm sao nữa.

Mùi thơm dịu nhẹ từ trên người cô gái nhỏ chui vào mũi Phương Chấn Đông chui thẳng vào lòng anh, chia lìa hai tuần lễ mà anh cảm thấy so với hai năm còn dài hơn, mà tất cả nhớ nhung đã hóa thành dục vọng trực tiếp mà dâng cao.

Thật ra thì Phương Chấn Đông cảm thấy cô gái nhỏ của anh để ý những thứ này là thừa, đời này anh và Chu Á Thanh sẽ không còn bất kỳ mối qua hệ nào nữa. Hiện tại trong mắt anh, trong lòng anh thậm chí là nằm mơ anh cũng chỉ có thể có cô mà thôi. Anh cảm thấy mình đã trúng độc của cô, nếu không tại sao anh không thể rời bỏ được, anh hùng khí đoản nữ nhi tình trường, lúc nào đã xuất hiện qua trong đời anh? Chỉ có cô, Tổ Tổ của anh.

Hàn Dẫn Tổ vẫn còn ở trong rối rắm suy nghĩ về sự bá đạo của anh thì phát hiện vòng tay anh đã được nới rộng nhưng vừa mới phục hồi lại tinh thần thì đã bị bàn tay to của anh giữ chặt lấy gáy, đầu cúi xuống, miệng trực tiếp cắn nuốt môi cô.

Cường hân xâm nhập mang theo hơi thở tràn đầy nhớ nhung, anh có chút gấp gáp hôn cô. Người đàn ông này không biết dịu dàng là thế nào, mỗi lần hôn cô đều dùng sức như muốn cắn nuốt cô, có lúc gặm cắn môi cô đến xây xát da làm Hàn Dẫn Tổ có thể chân thực cảm giác người đàn ông này lại muốn cô rời. Lòng cô nghĩ thế mà thân thể cô cũng muốn, hình như cô cũng nhớ anh.

Phương Chấn Đông buông môi cô ra, chóng mặt cô mới phát hiện không biết từ lúc nào đã bị anh đặt lên giường, quần áo trên người cũng không cánh mà bay. Nhiệt độ trong phòng không cao, có chút se lạnh của mùa xuân xâm nhập đến da thịt cô khiến cô không tự chủ mà run rẩy cùng với ngọn lửa trong lòng cô nhanh chóng được đẩy lên. Trong ngoài tiến công, một lạnh một nóng thật giống như hai tảng lửa và băng.

Phương Chấn Đông chỉ là một người đàn ông bình thường, phải nói với nghề nghiệp là quân nhân yêu cầu về phương diện này xa hơn so với người đàn ông bình thường còn cường liệt hơn. Hơn nữa vừa mới khai trai không bao lâu mỗi lần không đem cô gái nhỏ giày vò đến mức không còn một chút hơi sức nào thì coi như chưa thỏa mãn.

Huống chi lần này ước chừng mau nửa tháng không thấy, mắt anh như toát ra lửa hận không thể đốt cô thành tro bụi. Cường thể tách hai chân cô ra thẳng tiến.....

Ấm áp, chặt chẽ cảm giác khiến anh không khỏi thoải mái mà rên lên một tiếng. Anh nhắm mắt lại, bàn tay giữ ở bờ eo mảnh khảnh mềm mại bắt đầu chuyển động, lực lớn, tiến nhanh mỗi lần hận không làm cho Hàn Dẫn Tổ thở dốc đến trống rỗng. Thậm chí còn khiến cô muốn khóc nức nở.

Theo động tác kịch liệt của anh, cô như một con thuyền cô độc giữa dòng sông chảy xiết không biết đi về đâu. Cô mở ra ánh mắt động tình mê ly, tròn mắt như nhiễm một tầng nước trong suốt bay bổng thật động lòng người.

Hàn Dẫn Tổ chỉ có thể cảm giác trước mắt không ngừng lắc lư nhảy nhót, mơ mơ màng màng rầm rì mấy tiếng, lại bị sóng triều khoái cảm xông tới hành hạ đến phiền não khó nhịn không biết là nên bảo Phương Chấn Đông dừng lại hay là để cho anh tiếp tục nữa. Không biết từ lúc nào cái miệng nhỏ của cô hung hăng cắn một phát lên bả vai anh.....

Lúc cô tỉnh lại thì bóng đêm ngoài cửa sổ đã buông xuống, cánh tay trần trắng như tuyết của cô đặt trên hông anh tạo nên vẻ đối lập vô cùng hiệu quả. Cả người cô núp trong ngực anh, bị anh ôm như ôm một đứa bé chặt ở trong ngực.

Khuôn mặt nhỏ cô đỏ lên, hơi nhúc nhích bỗng nghe thấy lồng ngực anh chuyển động rồi thấy truyền đến tiếng cười khẽ thấp. Cô cô giãy giụa lại bị anh nắm vòng eo kéo nhẹ, cả người cô liền nằm trên ngực anh.

Mái tóc của cô tựa như tấm màn lụa rủ xuống đu đưa theo cái đầu nhỏ, lọn tóc quét qua lồng ngực anh ngứa ngứa khiến cho dục vọng anh vừa mới được thỏa mãn lại ngóc đầu dậy.

Hàn Dẫn Tổ nhạy cảm phát hiện nơi nào đó phía dưới đang biến hóa, vội vàng mở miệng:

“Phương Chấn Đông, em đói bụng!”

Phương Chấn Đông khe khẽ thở dài, cô gái nhỏ này càng ngày càng biết rõ làm sao để cho anh có thể ngoan ngoãn ngồi im.

Ăn cơm xong, Hàn Dẫn Tổ đến cạnh cửa sổ vẽ tranh, Phương Chấn Đông ngồi ở trên Sofa đọc báo, bên trong vô cùng yên tĩnh và hài hòa, đây là thói quen dần dần khi hai người sống với nhau. Nhưng Phương Chấn Đông lại tùy ý nói một câu:

“Tổ Tổ, ngày mai đi đại viện ăn cơm, thuận tiện thương lượng một chút hôn sự của chúng ta.”

Hàn Dẫn Tổ sợ hết hồn, theo bản năng có chút hoảng loạn xoay người nhìn Phương Chấn Đông muốn nói lại thôi. Phương Chấn Đông đang đọc báo ngẩng đầu lên, nhíu đôi mày đen rậm, đứng dậy đến bên cạnh cô suy nghĩ một chút rồi nói:

“Có anh đây em sợ gì?”

Lời nói của anh rất đơn giản nhưng không thể bỏ qua được giống như chùy nặng giáng vào đầu cô làm cô chấn động mà nhắm mắt lại.

46. Chương 46

Chương 46

Mặc dù Hàn Dẫn Tổ không hy vọng nhiều nhưng hôm nay vẫn đến, từ trên xe bước xuống đứng ở cửa chính thì tay cô đã không ngừng phát run. Nơi này là đại viện điển hình của cán bộ, hợp quy tắc, nghiêm túc và cũng được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt. Trong không khí cũng đã lộ ra một mùi vị nghiêm cẩn làm Hàn Dẫn Tổ càng thêm khấn trương.

Ước chừng ý thức được cô đang lo lắng, Phương Chấn Đông nhìn cô hồi lâu rồi đưa bàn tay ra nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô. Tay anh vô cùng khô ráp và ấm áp lại trấn an được lòng cô đang hỗn loạn một cách kỳ diệu.

Cô thở nhẹ một hơi, khẽ gạt đầu, cửa chính mở ra, người đi ra là Tiểu Phong, nó khẽ kéo tay Hàn Dẫn Tổ thân thiết lắc lắc:

“Cô giáo Hàn, thật sự là cô tới, xem ra mẹ thật là đồng chí có thể tin cậy được.”

Đều là câu nói như vậy nhưng một đứa trẻ nói ra thật có vài phần buồn cười, trong nháy mắt bao nhiêu căng thẳng vây quanh cô tản ra hết.

Hàn Dẫn Tổ cũng biết, mình sớm muộn gì cũng phải trải qua cửa ải này, tránh không thể tránh được. Quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh chợt cô có dũng khí để đối mặt, vì người đàn ông này thật sự đáng giá.

Trần Thư Tuệ nhìn con trai vào nhà cùng Hàn Dẫn Tổ, nói cho cùng đó là một điều khó nói, nằm mơ bà cũng không nghĩ đến có một ngày hai người này lại nắm tay đi vào cửa như thế này.

Hàn Dẫn Tổ là cô giáo dạy vẽ của cháu ngoại, hơn nữa trước khi chưa biết lai lịch của cô bà cũng cực kỳ thích cô gái xinh đẹp chừng chạc này, cũng đã từng khen ngợi cùng Phương Nam nhiều lần. Nếu như cô không phải đã từng kết hôn thì bà sẽ vui mừng tổ chức hôn sự cho Chấn Đông và cô.

Bà tự nhận mình không phải là người quá phong kiến bảo thủ, nhưng có thể chấp nhận cho con trai có thể lấy người phụ nữ đã từng ly hôn quả là một việc khó khăn. Con trai bà tuy nói là đã từng ly dị nhưng dù sao cũng là đàn ông, cộng thêm gia thế của Phương gia và chức vụ hiện tại của con trai, tiền đồ tương lai thì cưới một người phụ nữ đã từng kết hôn cũng là quá ỷ khuất, nói ra cũng không tiện nhưng nghe cũng không được.

Hơn nữa bây giờ Phương gia cùng mấy năm trước lại khác biệt lớn, cha của Chấn Đông đã lên nấc thang mới, Chấn Đông là đứa con trai duy nhất của Phương gia, người vợ tuy không cần phải môn đăng hộ đối nhưng ít nhất gia thế phải trong sạch. Hàn Dẫn Tổ hiển nhiên là vô cùng không thích hợp.

Mà lần đầu tiên bà phát hiện con trai mình thật ra không phải lãnh đạm, thái độ đối với cô giáo Hàn thật hiếm thấy làm người là mẹ ruột như bà cũng cảm thấy hết sức lý kỳ.

Báo cáo kết hôn của Chấn Đông cũng đã làm, lại còn vì bà ngoại của Hàn Dẫn Tổ mà không tiếc vận dụng quan hệ bạn bè của cha nó, điều này thật không thể không khiến nhị lão Phương Gia thận trọng đối đãi nên vẫn án binh bất động chính là vì điều tra về lai lịch của cô.

Sau khi tài liệu về Hàn Dẫn Tổ được đưa đến khiến cho nhị lão Phương gia thật khó xử. Nhắc tới cô gái đó thì không coi là kém, bộ dạng rất xinh đẹp, trình độ học vấn và công việc cũng ổn, trong nhà có chút rối loạn cái này không đáng nói đến, tóm lại Phương gia cưới là cô dâu chứ không phải vì cưới cha mẹ cô dâu.

Còn đã kết hôn, hơn nữa chồng trước lại kết hôn với em kế, nói không dễ nghe thì đây quả thực là mối quan hệ loạn luân. Con dâu như vậy mà cưới vào thì về sau mặt mũi Phương gia có phải là mất hết?

Trần Thư Tuệ trực tiếp gọi điện gọi Phương Nam trở lại. Phương Nam ngay lập tức vừa vào cửa, Bà Phương liền cực kỳ tức giận làm khó dễ:

“Mẹ để con nghe ngóng chuyện của anh con vậy mà con đã làm tốt nhỉ? Trong một tháng bóng dáng không thấy đâu, con trốn mẹ hay là thông đồng với anh con che mắt cha và mẹ?”

Phương Nam vừa nghe lại nhìn tập tài liệu trên bàn chợt hiểu mấy phần, cười nhẹ ôm lấy vai bà ngắt lời:

“Được rồi mà mẹ, thời đại nào rồi mà mẹ còn phong kiến như vậy? Sao? Bởi vì chị dâu con đã ly dị nên mẹ và cha định mang gậy đánh uyên ương?”

Mặt Bà Phương ngay lập tức trầm xuống:

“Chớ nói nhảm, chị dâu gì? Mẹ nói cho con hay, không phải là mẹ phong kiến nhưng cô giáo Hàn không được, mẹ không đồng ý!”

“Tại sao?”

Phương Nam ngồi ở trên ghế sofa mở miệng:

“Là bởi vì cô ấy đã ly dị, anh trai cũng đã ly dị, mẹ quên rồi sao? Đây chính là đối đãi trọng nam khinh nữ.”

Bà Phương liếc cô một cái:

“Tạm thời con đừng nói nhiều!”

Nói xong, hừ hai tiếng:

“Cô gái này không chỉ đã ly dị mà chồng trước cô ta còn lấy đứa em kế, gia đình lộn xộn thế này Phương gia chúng ta cưới cô ta còn gì là mặt mũi nữa?”

Phương Nam hơi sững sờ, tiếp đó lắc đầu một cái khuyen nhủ:

“Mẹ, mẹ cảm thấy mặt mũi Phương gia quan trọng hay hạnh phúc của anh trai quan trọng? Con nhắc mẹ là Hàn Dẫn Tổ không phải là Chu Á Thanh. Đối với anh trai cô ấy rất quan trọng, nói thẳng ra là anh ấy rất yêu, vô cùng thích, cũng bởi vì có cô ấy mà con mới thấy được anh trai mình sinh động như thế nào.”

Chính là bởi vì những lời này của Phương Nam mà đối với chuyện này hai vị thân sinh của Phương gia càng khó để quyết định hơn. Mà bảo Phương gia tiếp nhận gia đình con dâu như thế này cũng không thể được.

Bà Phương rõ ràng Phương Nam đã sớm đứng ở phía bên Chấn Đông rồi, trong lòng bà phải có chủ kiến xác thực mới được. Bà cũng cha Chấn Đông lên bàn bạc rồi quyết định kéo dài. Nói không chừng kéo dài cũng sẽ thất bại, nào ai biết con trai bà một chút không muốn kết hôn không biết uống nhầm phải thuốc gì vội vàng giục già cưới vợ.

Lãnh đạo quân khu không chịu nổi tính khí dữ dội của Phương Chấn Đông chỉ có thể khéo léo mà chuyển lời. Nhị lão Phương gia cũng hiểu cổ tình kéo dài là không được, lại nói đây là chuyện gia đình làm khó ban chính trị của quân khu cũng không thỏa đáng đành trực tiếp bảo Phương Chấn Đông mang theo Hàn Dẫn Tổ về nhà, nghĩ sau khi gặp mặt sẽ có biện pháp khác.

Đây là lệnh của cha Chấn Đông là Phương Hoa, dù sao ông cũng lăn lộn chính trường bao nhiêu năm, dạng người nào còn chưa thấy qua, sóng gió gì còn chưa trải qua. Ông biết con trai mình cứng đầu đến bao nhiêu, chuyện Chấn Đông đã quyết thì nếu có cứng rắn chỉ có hiệu quả ngược lại, phải có sách lược khác.

Còn nữa, vợ mình tuy đã nói qua nhưng ông vẫn chưa từng thấy qua cô giáo Hàn mà trong lòng ông cũng thật sự tò mò. Đến tận cùng là cô gái dạng gì mà khiến cho người cao ngạo quật cường tựa như tảng băng như con trai mình lại mềm lòng? Thậm chí còn yêu, chủ động muốn kết hôn vội vã để lấy về. Cho nên trong lúc cấp bách sắp xếp thời gian rảnh để gặp mặt lần này.

Hàn Dẫn Tổ vừa vào nhà cũng biết không phải là mình lo lắng không đâu, cửa ải này quả thật là quá khó khăn.

Trong phòng khách của Phương gia rộng rãi sáng ngời, cửa sổ thật lớn xuống tận nền nhà, hai bên là rèm cửa màu trắng được kéo cao lên. Trong góc là một chậu lan đang nở rộ. Phòng khách bày những tủ kệ rất tinh xảo, ở giữa sofa là một bàn trà lớn, đồng tây kết hợp vô cùng hoàn mỹ khiến cho phòng khách rất có ý vị.

Bàn tay trắng nõn của cô bắt đầu tựa mồ hôi, hơn nữa trên sofa thấy vị lãnh đạo lớn không còn xa lạ so với trên TV hơi gây nhưng ánh mắt thâm thúy và sắc bén. Hàn Dẫn Tổ chợt phát hiện Phương Chấn Đông thật giống cha anh, ngũ quan giống mà càng giống hơn nữa ở khí thế bức người.

Hàn Dẫn Tổ dễ dàng có thể cảm nhận được Nhị lão Phương đối với cô bài xích không chấp nhận, trong lòng cô không khỏi chua chát. Phải nói loại bài xích của cha mẹ anh không biểu hiện rõ ràng, ngoài mặt lễ độ khách sáo làm Hàn Dẫn Tổ cảm thấy mình chỉ là người ngoài không hợp để dung nạp vào gia đình hiển hách này.

Cô luôn là người nhạy cảm yếu ớt, hơn nữa đối với người mình quan tâm lại có chút nhạy cảm đến hà khắc. Mặc dù cha mẹ anh ngoài mặt chưa từng làm khó cô, lời nói khó nghe cũng không có giống như ý nghĩ ban đầu của cô. Trực tiếp thì làm cô khó chịu nhưng những điều này không xảy ra, mà chính bởi vì nó không xảy ra nên lòng cô mới lạnh hơn.

Điều làm cha mẹ anh chấn động lớn nhất là trước khi đi anh nói tháng sau sẽ đi đăng ký kết hôn.

Hàn Dẫn Tổ nhìn ngoài cửa xe có chút mất hồn, trên đường đèn đường nhanh chóng vụt qua, ánh đèn mờ mờ, cô nhìn ánh đèn lại nghĩ đến cái bóng mờ nhạt của bản thân mình. Mặc dù nhạt nhẽo nhưng cũng có thể thấy được rõ ràng cô đơn và mờ mịt trên khuôn mặt cô.

Trong xe rất yên tĩnh, từ lúc lên xe Hàn Dẫn Tổ cũng không biết nên nói điều gì, toàn bộ dừng khí trước khi vào Phương gia đã không chịu nổi một đòn. Cô phát hiện mình vẫn quá hèn yếu, rất nhiều chuyện cô không dám đối mặt:

“Phương Chấn Đông, nếu như cha mẹ anh thật sự không đồng ý, chúng ta....chúng ta chấm dứt đi!”

Xe kết một tiếng, theo tiếng thắng xe bèn nhón thân thể Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng ngã dúi về phía trước, nếu không có bàn tay của anh níu lại thì đoán chừng cô đã u đầu vỡ trán rồi.

Kính hôn đi qua cô ngẩng đầu lên mới phát hiện mặt của anh so với bình thường còn đen gấp mấy lần, trong mắt kia nhảy lên lửa giận như muốn ăn luôn cô.

Cô không khỏi khẽ co rúm lại. Anh oán trách nhìn cô chòng chọc mấy giây sau mới mở miệng:

“Tổ Tổ, những lời này về sau anh không muốn nghe em nói nữa!”

Phương Chấn Đông cũng không ngờ tới cha mẹ lại có thái độ này, bởi vì cho tới nay bọn họ luôn là người sáng suốt. Nhưng hôm nay anh hiểu rõ họ không đồng ý hôn sự của anh và Tổ Tổ. Nếu như là vì Tổ Tổ đã từng kết hôn thì anh thấy hoàn toàn không cần thiết, dù sau anh cũng không phải là kết hôn lần đầu.

Mà chút khó khăn này đối với anh là chuyện cực kỳ bé nhỏ. Anh nhìn thấy cô, cô chính là vợ của anh, điều này là điều chắc chắn. Làm anh phần uất không phải là bị cha mẹ phản đối mà là cô gái vô tâm vô phể này, hai người họ đã là vợ chồng, đã là người thân rồi....

Hơn nữa ở hai người đã thân thiết đến mức này cô còn có ý nghĩ muốn trốn chạy khiến lửa giận của Phương Chấn Đông dường như áp chế không nổi. Cô vẫn tự ái lại tự ti, nhạy cảm lại yếu ớt và nhất như chuột những điều này anh có thể bao dung nhưng cô dám có ý nghĩ buông tha anh thì anh không thể nào chấp nhận được.

Nhìn thấy trong mắt cô gái nhỏ đã uơn ướn, lòng anh từ tức giận bỗng mềm nhũn ra, anh khe khẽ thở dài đem cô ôm và ngực vỗ vỗ lưng cô nhẹ nhàng an ủi:

“Yên tâm, những điều này anh sẽ giải quyết, chỉ cần em tin tưởng anh là đủ rồi. Tổ Tổ, anh là Phương Chấn Đông!”

“Anh là Phương Chấn Đông!”

Mấy chữ này từ lỗ tai trực tiếp chui vào trong lòng, lòng cô tràn đầy ám áp, không khỏi có chút áy náy giống như mình đã quá đáng rồi. Nhưng cô có thể thật sự gả được cho Phương Chấn Đông sao? Trong lòng cô vẫn bàng hoàng, sâu trong đáy lòng luôn có một giọng nói nhắc nhở cô:

“Hàn Dẫn Tổ em đừng có mơ. Em đừng có mà mơ.....”

47. Chương 46

Chương 46

Mặc dù Hàn Dẫn Tổ không hy vọng nhiều nhưng hôm nay vẫn đến, từ trên xe bước xuống đứng ở cửa chính thì tay cô đã không ngừng phát run. Nơi này là đại viện điển hình của cán bộ, hợp quy tắc, nghiêm túc và cũng được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt. Trong không khí cũng đã lộ ra một mùi vị nghiêm cẩn làm Hàn Dẫn Tổ càng thêm khấn trương.

Ước chừng ý thức được cô đang lo lắng, Phương Chấn Đông nhìn cô hồi lâu rồi đưa bàn tay ra nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô. Tay anh vô cùng khô ráp và ấm áp lại trấn an được lòng cô đang hỗn loạn một cách kỳ diệu.

Cô thở nhẹ một hơi, khẽ gạt đầu, cửa chính mở ra, người đi ra là Tiểu Phong, nó khẽ kéo tay Hàn Dẫn Tổ thân thiết lắc lắc:

“Cô giáo Hàn, thật sự là cô tới, xem ra mẹ thật là đồng chí có thể tin cậy được.”

Đều là câu nói như vậy nhưng một đứa trẻ nói ra thật có vài phần buồn cười, trong nháy mắt bao nhiêu căng thẳng vây quanh cô tản ra hết.

Hàn Dẫn Tổ cũng biết, mình sớm muộn gì cũng phải trải qua cửa ải này, tránh không thể tránh được. Quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh chợt cô có dũng khí để đối mặt, vì người đàn ông này thật sự đáng giá.

Trần Thư Tuệ nhìn con trai vào nhà cùng Hàn Dẫn Tổ, nói cho cùng đó là một điều khó nói, nằm mơ bà cũng không nghĩ đến có một ngày hai người này lại nắm tay đi vào cửa như thế này.

Hàn Dẫn Tổ là cô giáo dạy vẽ của cháu ngoại, hơn nữa trước khi chưa biết lai lịch của cô bà cũng cực kỳ thích cô gái xinh đẹp chừng chạc này, cũng đã từng khen ngợi cùng Phương Nam nhiều lần. Nếu như cô không phải đã từng kết hôn thì bà sẽ vui mừng tổ chức hôn sự cho Chấn Đông và cô.

Bà tự nhận mình không phải là người quá phong kiến bảo thủ, nhưng có thể chấp nhận cho con trai có thể lấy người phụ nữ đã từng ly hôn quả là một việc khó khăn. Con trai bà tuy nói là đã từng ly dị nhưng dù sao cũng là đàn ông, cộng thêm gia thế của Phương gia và chức vụ hiện tại của con trai, tiền đồ tương lai thì cưới một người phụ nữ đã từng kết hôn cũng là quá ỷ khuất, nói ra cũng không tiện nhưng nghe cũng không được.

Hơn nữa bây giờ Phương gia cùng mấy năm trước lại khác biệt lớn, cha của Chấn Đông đã lên nấc thang mới, Chấn Đông là đứa con trai duy nhất của Phương gia, người vợ tuy không cần phải môn đăng hộ đối nhưng ít nhất gia thế phải trong sạch. Hàn Dẫn Tổ hiển nhiên là vô cùng không thích hợp.

Mà lần đầu tiên bà phát hiện con trai mình thật ra không phải lãnh đạm, thái độ đối với cô giáo Hàn thật hiếm thấy làm người là mẹ ruột như bà cũng cảm thấy hết sức kỳ.

Báo cáo kết hôn của Chấn Đông cũng đã làm, lại còn vì bà ngoại của Hàn Dẫn Tổ mà không tiếc vận dụng quan hệ bạn bè của cha nó, điều này thật không thể không khiến nhị lão Phương Gia thận trọng đối đãi nên vẫn án binh bất động chính là vì điều tra về lai lịch của cô.

Sau khi tài liệu về Hàn Dẫn Tổ được đưa đến khiến cho nhị lão Phương gia thật khó xử. Nhắc tới cô gái đó thì không coi là kém, bộ dạng rất xinh đẹp, trình độ học vấn và công việc cũng ổn, trong nhà có chút rối loạn cái này không đáng nói đến, tóm lại Phương gia cưới là cô dâu chứ không phải vì cưới cha mẹ cô dâu.

Còn đã kết hôn, hơn nữa chồng trước lại kết hôn với em kế, nói không dễ nghe thì đây quả thực là mối quan hệ loạn luân. Con dâu như vậy mà cưới vào thì về sau mặt mũi Phương gia có phải là mất hết?

Trần Thư Tuệ trực tiếp gọi điện gọi Phương Nam trở lại. Phương Nam ngay lập tức vừa vào cửa, Bà Phương liền cực kỳ tức giận làm khó dễ:

“Mẹ để con nghe ngóng chuyện của anh con vậy mà con đã làm tốt nhỉ? Trong một tháng bóng dáng không thấy đâu, con trốn mẹ hay là thông đồng với anh con che mắt cha và mẹ?”

Phương Nam vừa nghe lại nhìn tập tài liệu trên bàn chợt hiểu mấy phần, cười nhẹ ôm lấy vai bà ngắt lời:

“Được rồi mà mẹ, thời đại nào rồi mà mẹ còn phong kiến như vậy? Sao? Bởi vì chị dâu con đã ly dị nên mẹ và cha định mang gậy đánh uyên ương?”

Mặt Bà Phương ngay lập tức trầm xuống:

“Chớ nói nhảm, chị dâu gì? Mẹ nói cho con hay, không phải là mẹ phong kiến nhưng cô giáo Hàn không được, mẹ không đồng ý!”

“Tại sao?”

Phương Nam ngồi ở trên ghế sofa mở miệng:

“Là bởi vì cô ấy đã ly dị, anh trai cũng đã ly dị, mẹ quên rồi sao? Đây chính là đối đãi trọng nam khinh nữ.”

Bà Phương liếc cô một cái:

“Tạm thời con đừng nói nhiều!”

Nói xong, hừ hai tiếng:

“Cô gái này không chỉ đã ly dị mà chồng trước cô ta còn lấy đứa em kế, gia đình lộn xộn thế này Phương gia chúng ta cưới cô ta còn gì là mặt mũi nữa?”

Phương Nam hơi sững sờ, tiếp đó lắc đầu một cái khuyên nhủ:

“Mẹ, mẹ cảm thấy mặt mũi Phương gia quan trọng hay hạnh phúc của anh trai quan trọng? Con nhắc mẹ là Hàn Dẫn Tổ không phải là Chu Á Thanh. Đối với anh trai cô ấy rất quan trọng, nói thẳng ra là anh ấy rất yêu, vô cùng thích, cũng bởi vì có cô ấy mà con mới thấy được anh trai mình sinh động như thế nào.”

Chính là bởi vì những lời này của Phương Nam mà đối với chuyện này hai vị thân sinh của Phương gia càng khó để quyết định hơn. Mà bảo Phương gia tiếp nhận gia đình con dâu như thế này cũng không thể được.

Bà Phương rõ ràng Phương Nam đã sớm đứng ở phía bên Chấn Đông rồi, trong lòng bà phải có chủ kiến xác thực mới được. Bà cũng cha Chấn Đông lên bàn bạc rồi quyết định kéo dài. Nói không chừng kéo dài cũng sẽ thất bại, nào ai biết con trai bà một chút không muốn kết hôn không biết uống nhầm phải thuốc gì vội vàng giục già cưới vợ.

Lãnh đạo quân khu không chịu nổi tính khí dữ dội của Phương Chấn Đông chỉ có thể khéo léo mà chuyển lời. Nhị lão Phương gia cũng hiểu cổ tình kéo dài là không được, lại nói đây là chuyện gia đình làm khó ban chính trị của quân khu cũng không thỏa đáng đành trực tiếp bảo Phương Chấn Đông mang theo Hàn Dẫn Tổ về nhà, nghĩ sau khi gặp mặt sẽ có biện pháp khác.

Đây là lệnh của cha Chấn Đông là Phương Hoa, dù sao ông cũng lăn lộn chính trường bao nhiêu năm, dạng người nào còn chưa thấy qua, sóng gió gì còn chưa trải qua. Ông biết con trai mình cứng đầu đến bao nhiêu, chuyện Chấn Đông đã quyết thì nếu có cứng rắn chỉ có hiệu quả ngược lại, phải có sách lược khác.

Còn nữa, vợ mình tuy đã nói qua nhưng ông vẫn chưa từng thấy qua cô giáo Hàn mà trong lòng ông cũng thật sự tò mò. Đến tận cùng là cô gái dạng gì mà khiến cho người cao ngạo quật cường tựa như tảng băng như con trai mình lại mềm lòng? Thậm chí còn yêu, chủ động muốn kết hôn vội vã để lấy về. Cho nên trong lúc cấp bách sắp xếp thời gian rảnh để gặp mặt lần này.

Hàn Dẫn Tổ vừa vào nhà cũng biết không phải là mình lo lắng không đâu, cửa ải này quả thật là quá khó khăn.

Trong phòng khách của Phương gia rộng rãi sáng ngời, cửa sổ thật lớn xuống tận nền nhà, hai bên là rèm cửa màu trắng được kéo cao lên. Trong góc là một chậu lan đang nở rộ. Phòng khách bày những tủ kệ rất tinh xảo, ở giữa sofa là một bàn trà lớn, đồng tây kết hợp vô cùng hoàn mỹ khiến cho phòng khách rất có ý vị.

Bàn tay trắng nõn của cô bắt đầu tựa mồ hôi, hơn nữa trên sofa thấy vị lãnh đạo lớn không còn xa lạ so với trên TV hơi gây nhưng ánh mắt thâm thúy và sắc bén. Hàn Dẫn Tổ chợt phát hiện Phương Chấn Đông thật giống cha anh, ngũ quan giống mà càng giống hơn nữa ở khí thế bức người.

Hàn Dẫn Tổ dễ dàng có thể cảm nhận được Nhị lão Phương đối với cô bài xích không chấp nhận, trong lòng cô không khỏi chua chát. Phải nói loại bài xích của cha mẹ anh không biểu hiện rõ ràng, ngoài mặt lễ độ khách sáo làm Hàn Dẫn Tổ cảm thấy mình chỉ là người ngoài không hợp để dung nạp vào gia đình hiển hách này.

Cô luôn là người nhạy cảm yếu ớt, hơn nữa đối với người mình quan tâm lại có chút nhạy cảm đến hà khắc. Mặc dù cha mẹ anh ngoài mặt chưa từng làm khó cô, lời nói khó nghe cũng không có giống như ý nghĩ ban đầu của cô. Trực tiếp thì làm cô khó chịu nhưng những điều này không xảy ra, mà chính bởi vì nó không xảy ra nên lòng cô mới lạnh hơn.

Điều làm cha mẹ anh chấn động lớn nhất là trước khi đi anh nói tháng sau sẽ đi đăng ký kết hôn.

Hàn Dẫn Tổ nhìn ngoài cửa xe có chút mất hồn, trên đường đèn đường nhanh chóng vụt qua, ánh đèn mờ mờ, cô nhìn ánh đèn lại nghĩ đến cái bóng mờ nhạt của bản thân mình. Mặc dù nhạt nhẽo nhưng cũng có thể thấy được rõ ràng cô đơn và mờ mịt trên khuôn mặt cô.

Trong xe rất yên tĩnh, từ lúc lên xe Hàn Dẫn Tổ cũng không biết nên nói điều gì, toàn bộ dừng khí trước khi vào Phương gia đã không chịu nổi một đòn. Cô phát hiện mình vẫn quá hèn yếu, rất nhiều chuyện cô không dám đối mặt:

“Phương Chấn Đông, nếu như cha mẹ anh thật sự không đồng ý, chúng ta....chúng ta chấm dứt đi!”

Xe kết một tiếng, theo tiếng thắng xe bèn nhón thân thể Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng ngã dúi về phía trước, nếu không có bàn tay của anh níu lại thì đoán chừng cô đã u đầu vỡ trán rồi.

Kính hôn đi qua cô ngẩng đầu lên mới phát hiện mặt của anh so với bình thường còn đen gấp mấy lần, trong mắt kia nhảy lên lửa giận như muốn ăn luôn cô.

Cô không khỏi khẽ co rúm lại. Anh oán trách nhìn cô chòng chọc mấy giây sau mới mở miệng:

“Tổ Tổ, những lời này về sau anh không muốn nghe em nói nữa!”

Phương Chấn Đông cũng không ngờ tới cha mẹ lại có thái độ này, bởi vì cho tới nay bọn họ luôn là người sáng suốt. Nhưng hôm nay anh hiểu rõ họ không đồng ý hôn sự của anh và Tổ Tổ. Nếu như là vì Tổ Tổ đã từng kết hôn thì anh thấy hoàn toàn không cần thiết, dù sau anh cũng không phải là kết hôn lần đầu.

Mà chút khó khăn này đối với anh là chuyện cực kỳ bé nhỏ. Anh nhìn thấy cô, cô chính là vợ của anh, điều này là điều chắc chắn. Làm anh phần uất không phải là bị cha mẹ phản đối mà là cô gái vô tâm vô phể này, hai người họ đã là vợ chồng, đã là người thân rồi....

Hơn nữa ở hai người đã thân thiết đến mức này cô còn có ý nghĩ muốn trốn chạy khiến lửa giận của Phương Chấn Đông dường như áp chế không nổi. Cô vẫn tự ái lại tự ti, nhạy cảm lại yếu ớt và nhất như chuột những điều này anh có thể bao dung nhưng cô dám có ý nghĩ buông tha anh thì anh không thể nào chấp nhận được.

Nhìn thấy trong mắt cô gái nhỏ đã uơn ướn, lòng anh từ tức giận bỗng mềm nhũn ra, anh khe khẽ thở dài đem cô ôm và ngực vỗ vỗ lưng cô nhẹ nhàng an ủi:

“Yên tâm, những điều này anh sẽ giải quyết, chỉ cần em tin tưởng anh là đủ rồi. Tổ Tổ, anh là Phương Chấn Đông!”

“Anh là Phương Chấn Đông!”

Mấy chữ này từ lỗ tai trực tiếp chui vào trong lòng, lòng cô tràn đầy ảm áp, không khỏi có chút áy náy giống như mình đã quá đáng rồi. Nhưng cô có thể thật sự gả được cho Phương Chấn Đông sao? Trong lòng cô vẫn bàng hoàng, sâu trong đáy lòng luôn có một giọng nói nhắc nhở cô:

“Hàn Dẫn Tổ em đừng có mơ. Em đừng có mà mơ.....”

48. Chương 47

Chương 47

Sau khi đưa Tổ Tổ về Phương Chấn Đông không trở về doanh trại mà trực tiếp trở lại Phương gia. Hai vị thân sinh Phương gia cùng vợ chồng Phương Nam cũng vẫn còn ở đó và đang ngồi ở phòng khách giống như đoán biết anh sẽ trở lại. Tiểu Phong đã được bảo mẫu mang về phòng ngủ rồi.

Phương Chấn Đông không khỏi khẽ cau mày, Trần Thư Tuệ cũng không nói quanh cho trực tiếp biểu đạt lập trường:

“Chấn Đông, mẹ và cha con phản đối con cưới cô giáo Hàn, chuyện này là thật!”

Phương Chấn Đông khẽ nhếch môi mỉm:

“Tại sao?”

“Tại sao?”

Trần Thư Tuệ không khỏi nổi đóa:

“Chấn Đông, con luôn không muốn mọi người quan tâm nhưng đây là chuyện hôn nhân đại sự không thể đùa bỡn được. Cha mẹ không yêu cầu như nhà khác, cần phải môn đăng hộ đối nhưng tối thiểu gia thế phải trong sạch. Bối cảnh nhà cô ấy quá loạn, mặc dù nhìn cô ấy rất tốt nhưng kiểu cha mẹ như thế này biết tương lai cô ta sẽ ra sao cũng không thể đoán được. Lại còn đã từng kết hôn, lấy điều kiện của con thì phụ nữ nào chẳng kiếm được mà phải lấy người phụ nữ đã ly hôn?”

Mặt Phương Chấn Đông có chút trầm, trầm mặc hồi lâu mới chuyển qua Phương Hoa:

“Cha cũng phản đối sao?”

Trong lòng Phương Hoa đang suy nghĩ, con trai mình thì ông biết, lời của vợ mặc dù có để ý nhưng dùng trên người Chấn Đông không có tác dụng. Không khéo còn phản tác dụng, thích thú trầm ngâm hồi lâu mới tìm lời nặng nhẹ nói:

“Anh đã gần bốn mươi rồi, ý kiến của cha mẹ chỉ là bày tỏ lập trường của mình thôi, quyết định thế nào là tùy anh, ý kiến của cha thì cha sẽ giữ riêng.”

Trần Thư Tuệ trừng mắt liếc ông một cái, trong lòng muốn mắng: “lão già thói này, đến thời điểm mấu chốt lại như xe bị tuột xích!”

Ánh mắt Phương Chấn Đông quét về phía vợ chồng Phương Nam, cô gơ tay lên:

“Em cùng Thừa Tuyên bỏ phiếu tán thành!”

Phương Chấn Đông đứng lên:

“Cha mẹ, mặc kệ hai người có đồng ý hay không thì đời này Tổ Tổ là vợ của con. Những thứ mà mẹ nói kia chưa bao giờ là yêu cầu của con cả con cưới chính là Tổ Tổ chứ không phải gia đình và bối cảnh của cô ấy. Con chỉ cần biết cô ấy, hơn nữa con cũng thương cô ấy, về sau càng thương hơn nữa. Con vô cùng chắc chắn về điều đó, cô ấy đáng giá để con làm như vậy. Ngày mai con có nhiệm vụ huấn luyện, con về đoàn bộ trước.”

Phương Chấn Đông đi một lát thì Phương Hoa mới định thần lại, quay sang nhìn chằm chằm ở trong góc. Cô gái mà Chấn Đông mang về kia nếu như không phải sớm biết lai lịch thì bất luận như thế nào Phương Hoa cũng không tin cô gái trong sáng xinh đẹp như vậy lại có hoàn cảnh phức tạp đến thế, hơn nữa còn từng kết hôn một lần. Cô giống như nhàn lan kia, trầm mặc dịu dàng vĩnh viễn tinh khiết kiêu ngạo.

Hơn nữa, Chấn Đông như vậy cũng làm ông ngoài ý muốn mà chần chừ. Làm cha ông nhìn ra được trong mắt con trai không thể đè nén được tình yêu và thương xót. Bọn họ là cha mẹ có phản đối sợ rằng vô dụng, đứa con trai này từ nhỏ chỉ cần là quyết thì ngoan cố mười đầu trâu cũng không kéo lại được.

Phương Hoa thở dài quay sang nói với vợ:

“Con đã sớm khôn lớn, hôn sự này chúng ta không quyết được thì đành bất đắc dĩ mà chấp nhận. Chúng ta cứ mắt nhắm mắt mở cho qua thôi, tóm lại con cháu tự có phúc của con cháu, cô gái kia tôi cũng thấy được.”

Trần Thư Tuệ trợn mắt:

“Ông hồ đồ à, thay vì cưới cô ấy không bằng phục hôn với Á Thanh còn hơn.”

Phương Nam nhú mày nhìn mẹ :

“Mẹ, mẹ có ý gì vậy? Như vậy không phải quá phiền đến Chu Á Thanh sao?”

Mắt Trần Thư Tuệ lóe lên:

“Thật ra thì ban đầu ly cũng không thể oán trách Á Thanh, anh trai con không hiểu phong tình, nếu như ban đầu đối với Á Thanh bằng một nửa cô giáo Hàn thì đâu đến nỗi ly hôn.”

Phương Nam không khỏi lắc đầu cười một cái:

“Mẹ, chuyện như vậy không thể so sánh như thế được, mẹ xem anh con nhìn Tổ Tổ thế nào và mẹ đã thấy Tổ Tổ như thế nào với anh con chưa? Á Thanh có thể không oán hận làm thức ăn chờ anh con về sao? Á Thanh có thể hiểu công việc của anh con từ đó mà quan tâm chăm sóc anh ư? Nếu những thứ này chưa coi là gì thì tình yêu không phải mẹ cứ nói yêu ai là yêu được. Hôn nhân càng như vậy như người uống nước ấm lạnh tự biết. Tổ Tổ đúng là một nửa của anh trai, có hàng trăm Á Thanh cũng không thể sánh được.”

Trần Thư Tuệ liếc Phương Nam một cái:

“Yêu hay không yêu mẹ không hiểu, nhưng mẹ biết không thể để cho người ta chỉ trở vào để nói Phương gia chúng ta không ra gì. Hơn nữa cha con còn tại chức vị, chọn con dâu phải cẩn thận một chút mới thỏa đáng.”

Những ngày kế tiếp trôi qua Hàn Dẫn Tổ xem như là “thuận”, chẳng qua chữ “thuận” này giống như là đang sắp đứng trước giông bão, mang theo lo lắng âm ỉ. Cha mẹ anh cũng không tìm cô làm phiền, anh nghỉ phép thì vẫn đến nhà cô hoặc cô sẽ vào doanh trại thăm anh. Chuyện kết hôn anh không cho phép cô trông nom, anh nói sang tháng liền đi đăng ký.

Phương Chấn Đông vẫn thói quen bá đạo, mặc dù cô không cảm thấy sẽ dễ dàng như vậy nhưng vẫn theo thói quen để mọi chuyện cho anh xử lý. Cô đã có thói quen tin tưởng dựa dẫm vào anh rồi, cảm giác tin cậy như là tín ngưỡng vậy mà loại tín ngưỡng này mới tạo nên nền tảng của tình yêu.

Đúng rồi! Tình yêu! Hàn Dẫn Tổ chợt nhận ra mình sống gần 26 năm mới lần đầu tiên biết đến tình yêu. Tình yêu là gì? Giống như cô với anh mới có thể tạo nên định nghĩa mới.

Lúc không thấy mặt sẽ nhớ thương, gặp mặt liền chỉ muốn ở bên nhau, lúc gió tuyết bão bùng chỉ muốn nép vào ngực anh, khổ sở có một bờ vai để dựa vào, lúc sung sướng vui vẻ có người để cùng chia sẻ. Lúc không có chuyện gì làm có thể mặc sức tưởng tượng về một mái nhà tương lai. Có thể mong manh nhưng trong lòng vô cùng ngọt ngào, cái vị ngọt ngào đó xâm nhập đến toàn bộ chân tay đến tận xương tận tủy.

Mà tất cả nền tảng này chính là tín nhiệm, Hàn Dẫn Tổ gần như mù quáng tin anh, mặc dù trong lòng đôi lúc muốn chống đối nhưng cô vẫn đồng ý. Loại tín nhiệm này cô chưa từng dành cho Trịnh Vĩ hay là người khác cho nên tận mắt thấy Phương Chấn Đông và Chu Á Thanh ở cùng một chỗ cô cũng không có cảm giác phản bội mà chỉ cảm thấy cảm giác ghen tức tự dưng xồng lên.

Hôm nay là thứ bảy, sáng sớm cô đến phòng tranh của Đường Tử Mộ mang bức vẽ mới nhất của mình đến nhờ anh bán. Đường Tử Mộ rất có phong độ, trải qua chuyện đó Hàn Dẫn Tổ không có ý định làm phiền anh nhưng anh lại chủ động tìm đến cô hài hước nói:

“Không thành người yêu thì còn là sư huynh của em, hơn nữa tranh em vẽ khách hàng rất thích, buôn bán thì vẫn phải tiến hành!”

Nhẹ nhõm thoải mái đây là cảm giác Đường Tử Mộ mang lại cho cô khiến cho người ta không khỏi nhón nhạo. Đến lúc này cô mới nhìn thẳng vào vị sư huynh xuất sắc này, tác phong nhanh nhẹn, điệu dàng hòa nhã, có lúc cô cũng kinh ngạc vì sao người đàn ông như vậy cô lại bỏ quên?

Tất nhiên suy nghĩ này cô không thể để Phương Chấn Đông biết, nhưng cô cũng gọi điện cho Mộ Phong để tâm sự. Mộ Phong đang cùng chồng đi Châu u du lịch tuần trăng mật, nghe cô nói xong hừ một tiếng rồi tổng kết:

“Hàn Dẫn Tổ mày trời sinh tính trì độn chậm chạp nên kết cục của mày chính là vậy. Dù sao thì mày cũng có đồng chí đại thủ trưởng rồi, cần thần không đồng chí thủ trưởng nhà mày ghen rồi dạy cho mày chết. Tao cúp máy đây, điện thoại quốc tế đường dài đắt lắm!”

Trong điện thoại vang lên tiếng tút tút khiến cô không khỏi bật cười. Nhưng nghĩ lại lời Mộ Phong nói cực kỳ chuẩn. Nếu không có Trịnh Vĩ và Phương Chấn Đông thì cô và Đường Tử Mộ chỉ sợ là không thể, nhưng dù sao có vị sư huynh này làm bằng hữu cô thấy còn gì bằng nữa.

Hai người bàn bạc xong chính sự thì đến trưa, Hàn Dẫn Tổ nhớ hình như mình vẫn còn nợ anh một bữa cơm liền mời anh đi ăn, Đường Tử Mộ cũng không từ chối.

Thật ra thì Đường Tử Mộ cảm thấy thất bại nhất là khi nhìn thấy Phương Chấn Đông. Khí thế của người đàn ông kia cùng với hành động che chở cho cô khiến anh có thể lãnh giáo được cảm giác thất bại là như thế nào. Nhưng cô lại rất hạnh phúc.

Trong ngực người đàn ông đó toát ra đầy vẻ cường thế, Đường Tử Mộ cũng chưa từng thấy Hàn Dẫn Tổ như vậy. Cô cười đến xán lạn, cô vui vẻ đến mức người khác hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Đường Tử Mộ cảm thấy mình còn đang may mắn, tình trường bị thua nhưng tối thiểu anh vẫn còn là sư huynh, bằng hữu tri kỷ của cô. Bỏ qua những mất mát trong lòng, lùi về vị trí là sư huynh của cô, yên lặng mà nhìn cô, nhìn cô hạnh phúc cũng là một cách để bù đắp. Cho nên có thể nói anh không thẹn là quân tử.

Hai người đến nhà hàng Tây lần trước, chưa kịp vào cửa đã thấy cạnh cửa sổ là Phương Chấn Đông và Chu Á Thanh ngồi với nhau. Đường Tử Mộ có chút ngạc nhiên, quay sang nhìn Hàn Dẫn Tổ thấy cô đang mím môi cười nhẹ:

“Sư huynh, chúng ta đi nhà hàng khác đi!”

Ăn cơm xong Hàn Dẫn Tổ liền trực tiếp về nhà luôn, Phương Chấn Đông mở cửa đi vào đã nhìn thấy cô gái nhỏ ôm cái gối ôm to ngồi trên ghế, mắt mặc dù nhìn TV nhưng con người lại không nhúc nhích. Ngón tay theo thói quen lại đưa vào miệng gặm không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Đoán chừng là tiếng mở cửa của anh đã quấy rầy cô, cô gái nhỏ bèn cuống quýt bỏ tay xuống làm anh không khỏi bật cười.

Hàn Dẫn Tổ buông gối ôm ra bước tới thuận tay nhận mũ và áo khoác ngoài của anh treo lên tường, ngẩng đầu nhìn anh, vòng vo hỏi:

“Anh ăn cơm chưa?”

Phương Chấn Đông gật đầu một cái.

“À! Ừm, ăn gì?”

Hàn Dẫn Tổ chớp mắt mấy cái hỏi lại làm anh cúi đầu nhìn vào hai mắt cô. Nha đầu này hôm nay có gì đó không đúng, mắt cô vô cùng mờ ám, anh đã vô cùng quen thuộc rồi, nghĩ một chút rồi giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ra lệnh:

“Có lời gì trực tiếp hỏi?”

Hàn Dẫn Tổ lúng búng trong miệng:

“Trưa nay anh đi ăn với ai?”

Phương Chấn Đông chau chau mày:

“Á Thanh tìm anh có chút chuyện!”

“Á Thanh? Gọi thật thân thiết!”

Giấu chua trong lòng cô không ngừng ứa ra, quay mặt sang chỗ khác không thèm để ý tới anh. Phương Chấn Đông không khỏi cười khục khục hai tiếng, đùa cô:

“Em đi với sư huynh thì được còn anh thì không?”

Hàn Dẫn Tổ quay lại nhìn anh chăm chăm:

“Hai việc tính chất hoàn toàn khác nhau!”

Nói xong mới thấy mình cũng hơi quá rồi, Hàn Dẫn Tổ cũng biết anh không phải là người hai lòng nhưng trong lòng luôn có chút thấp thỏm không yên.

Thật ra thì Phương Chấn Đông không muốn nói chuyện với cô vợ nhỏ của mình về chuyện gần đây không biết Chu Á Thanh như thế nào lại cứ vài ngày lại đến tìm anh, thậm chí là đến đoàn bộ mấy lần. Số lần gặp còn hơn cả số lần một năm hai người kết hôn trước kia.

Nói thật, Phương Chấn Đông một chút cũng không hiểu Chu Á Thanh, cũng không có ý định hiểu. Mặc dù bọn họ từng là vợ chồng nhưng cô liên tiếp đến tìm anh làm anh phiền chết đi được. Cũng bởi cô vợ nhỏ của anh về điểm này có chút nhỏ mọn và thái độ của Chu Á Thanh có mấy phần mập mờ.

Anh cảm thấy chuyện này cần phải nói rõ ràng, vì thế mới vào ngày nghỉ cố ý tìm Chu Á Thanh để nói chuyện.

Chu Á Thanh là do bà Phương ám hiệu tới gần Phương Chấn Đông.

Chuyện của anh đã truyền đi rất nhanh, chỉ vài ngày cô đã nghe nói rồi, thật có chút tổn thương lòng tự ái. Phương Chấn Đông không cần cô, lại còn sắp lấy người phụ nữ đã từng ly hôn, mà xét trên lập trường của mẹ anh làm cô cũng cảm thấy mình có được hy vọng lóe sáng.

Cô bỏ xuống kiêu ngạo bấy lâu bắt đầu chủ động đến gần anh, đúng như lời Bà Phương nói, nếu ban đầu cô chịu để ý, dịu dàng săn sóc thì đã không kết thúc như vậy. Dù sao thì cô vẫn còn yêu anh. Nhưng anh vẫn lãnh đạm như vậy, mặc dù thái độ so với hai năm trước có khác nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn không thay đổi.

Tất cả vẫn như giữa tầng kính trong suốt có thể thấy được nhưng vĩnh viễn không thể chạm tới được, khiến cho người ta cực kỳ vô lực.

49. Chương 48

Chương 48

Ngồi ở trước mặt Phương Chấn Đông, Chu Á Thanh cực kỳ kiềm chế kích động cùng kỳ vọng trong lòng. Cô gắng duy trì bình tĩnh và ưu nhã từ trước đến giờ, buông dao nĩa trong tay ngẩng đầu lên.

Phương Chấn Đông đã ăn xong rồi, Chu Á Thanh biết thói quen của anh lúc ăn cơm sẽ không nói chuyện, chuyện gì cũng vậy, chờ ăn xong rồi mới nói. Nhiều năm kiếp sống trong quân lữ tất cả thói quen của anh phù hợp một cách nghiêm cẩn, khắc chế theo quân nhân. Mặc dù ở trên giường....

Chu Á Thanh nhớ tới thái độ của anh đối với người phụ nữ khác trong lòng lại xông lên sự ghen tỵ. Cái loại săn sóc dịu dàng đó anh chưa từng làm với cô, thậm chí trong một năm kết hôn cũng không mấy may.

Phương Chấn Đông đợi cô để giao nĩa xuống, trực tiếp mở lời:

“Á Thanh, anh không biết gần đây có chuyện gì xảy ra với em nhưng đây không phải là em!”

Chu Á Thanh nhất thời sửng sốt, không khỏi lộ ra một nụ cười tự giễu:

“Phương Chấn Đông, anh cũng biết đây không phải là em à? Mặc dù chúng ta kết hôn rồi ly hôn, từ trước đến sau, thời gian ở chung không đến một tháng?”

Giọng Chu Á Thanh đầy oán giận bất mãn, nếu như hôm nay hôn nhân hai người vẫn tồn tại mà cô nói như vậy thì không sao. Nhưng hiện tại hai người đã ly hôn thật có chút bất minh mập mờ. Mà điều Phương Chấn Đông không thích nhất đó chính là mập mờ.

Phương Chấn Đông nhíu chặt chân mày:

“Á Thanh anh cùng Tổ Tổ sẽ kết hôn, những chuyện đã qua với hôn nhân của chúng ta anh rất xin lỗi. Nhưng dù sao cũng đã qua rồi, anh hy vọng em có thể tìm được hạnh phúc thuộc về chính em!”

“Hạnh phúc thuộc về chính em?”

Lúc này Chu Á Thanh mới coi là hiểu, Phương Chấn Đông vui vẻ hẹn cô ra đây không phải cho cô điều cô mong muốn kia mà chỉ muốn rõ ràng cho cô hiểu. Đúng rồi! Người đàn ông này luôn thế, chuyện gì cũng muốn gọn gàng linh hoạt. Bà Phương cũng sai rồi, mặc dù cô có buông đi tự ái và kiêu ngạo của mình hạ cố đến tìm anh thì vẫn không được chút nào đáp lại.

Người đàn ông này căn bản là lòng dạ sắt đá, nhưng lòng dạ sắt đá như vậy sao có thể trước mặt người phụ nữ khác nhu tình đến thế kia? Chu Á Thanh cảm thấy mình thất bại rõ ràng, hơn nữa còn thua vào tay người phụ nữ bình thường như vậy cô làm sao có thể cam tâm.

Chu Á Thanh bưng cốc nước trên bàn uống nửa ly nước mới xem như tắt được chút hỏa khí trong lòng. Ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp ưu nhã vẫn không có chút tức giận:

“Phương Chấn Đông anh có biết từ lúc rất nhỏ em đã thích anh? Từ lúc anh cứu em từ dưới nước lên em đã thích anh, nhiều năm như vậy em yên lặng ở sau lưng anh nhìn anh, chờ đợi để anh quay đầu lại dù chỉ là một lần để em có thể nhìn thấy anh, nhưng anh vẫn thủy chung nhìn về phía trước. Trong lòng anh đến giờ vẫn không chứa nổi nữ nhi tình trường, lúc mẹ anh sắp xếp cho anh đi xem mắt là em xin chị dâu em giúp đỡ, anh sẽ vĩnh viễn không biết thời khắc em gả cho anh em có bao nhiêu sung sướng. Nhưng mơ ước hạnh phúc đó không quá một năm đã bị anh lạnh nhạt phá hủy. Phương Chấn Đông, ly hôn em chỉ muốn nhắc nhở anh là trừ quân đội, trừ lính của anh ra anh còn có một người vợ, cô ấy cũng cần anh quan tâm, cần anh chăm sóc. Nhưng anh cứ như vậy, không nói một lời ly hôn với em. Nếu cứ như vậy em cũng chấp nhận, nhưng giờ anh lại kết hôn, hơn nữa....”

Chu Á Thanh dừng lại chốc lát, sắc mặt chợt cổ chấp, nghiêm túc hỏi một câu:

“Phương Chấn Đông, anh nói cho em biết, anh yêu cô ấy sao?”

Trên mặt Phương Chấn Đông không có chút biến hóa nào, vẫn lãnh đạm như vậy, nhưng trong lòng cũng có mấy phần kinh ngạc, cũng không thể ngờ trong lòng Chu Á Thanh lại cất giấu nhiều oán khí như vậy đối với anh. Bây giờ nghĩ một chút, có lúc anh quả thật đã bỏ quên cô, nhưng giờ nói thì có chút ý nghĩa gì? Tốt xấu ân oán gì cũng đã qua không phải sao? Rối rắm với quá khứ không phải là phong cách của Phương Chấn Đông.

Mà đối mặt Chu Á Thanh lời hỏi như chất vấn này, anh nghĩ thế nào nói thế đấy:

“Anh không hiểu những điều đó nhưng anh biết rõ Tổ Tổ sẽ là vợ của anh, là người phụ nữ của anh và là mẹ của con anh.”

Chu Á Thanh tại sao có thể không ghen tỵ, người cứng rắn và lạnh lùng như Phương Chấn Đông chắc chắn anh cũng không ý thức được mỗi khi anh nhắc đến cô gái kia đôi mắt anh sẽ đặc biệt sáng rực lên. Nhìn vào khiến Chu Á Thanh cảm thấy hết sức chói mắt, mà cô lại kiêu ngạo nên cô không thể đứng nổi trước mặt người đàn ông này.

Bởi vì cô nhìn ra người đàn ông này căn bản không thèm để mắt đến lời thổ lộ cất chứa trong lòng bao nhiêu năm của cô mà chỉ để ý đến người phụ nữ sắp thành vợ của anh mà thôi. Cô đi về mà có mấy phần nhếch nhác.

Phương Chấn Đông nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đối với tâm tư phức tạp quanh co của phụ nữ anh đoán không nổi nhưng anh biết chính mình cần điều gì, mà chỉ cần đến điều này là đủ rồi.

Cho nên đối mặt với vẻ mặt thản nhiên của anh, cơn ghen của Hàn Dẫn Tổ bất giác đã nhỏ đi nhiều, cô cảm thấy mình đã quá để tâm. Nhưng sự ghen tuông cứ bùng ra ngoài cô cản không được.

Phương Chấn Đông đem cô ôm vào ngực, cẩn thận nhìn vào mắt cô, lại cười trầm hai tiếng dí ngón tay vào trán cô:

“Cả ngày chỉ nghĩ chuyện lung tung, em nghĩ đến chuyện từ chức chưa?” Ánh mắt cô lại lập lờ bất định, anh khẽ thở dài ôm cô ngồi lên đùi mình nhả giọng nói:

“Năm nay nếu không có gì thay đổi thì chắc sang năm anh sẽ được điều sang khu khác.”

Nói xong, nắm lấy mặt cô để cho cô có thể nhìn vào mắt mình:

“Anh nói trước, anh không chấp nhận chuyện hai người ở hai nơi, để anh một năm chỉ gặp vợ mấy ngày anh không làm được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, liếc anh một cái trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, nếu không để ý đến chuyện Phương gia có đồng ý hay không, về sau cô sẽ theo Phương Chấn Đông đi xa, cuộc sống gia đình tạm ổn so với ở với cha mẹ chồng tốt hơn nhiều. Hơn nữa cô vẫn muốn ra ngoài dạo chơi, chẳng qua là không có cơ hội, đi theo anh giấc mộng của cô có thể dễ dàng thực hiện.

Phương Chấn Đông thề từ trong túi ra đặt vào tay cô:

“Đây là tiền lương của anh, em cầm lấy!”

Hàn Dẫn Tổ sưng sốt, rồi nhanh chóng nhét vào tay anh:

“Anh, anh xem em là cái dạng gì? Em có tiền, hơn nữa em còn nợ anh tiền nữa.”

Phương Chấn Đông trừng mắt:

“Gì mà anh với em? Em là vợ anh còn dám phân rạch rồi như thế sao? Anh cả ngày ở trong quân đội, cũng không cần dùng đến tiền, em xem có gì cần thiết để mua thì dùng. Anh cũng đã nghĩ kỹ rồi, nhà chúng ta cũng không cần mua, em theo anh vào doanh trại thì cũng được phân phòng rồi. Bà ngoại em bên kia em bảo cậu mua một phòng nho nhỏ, thuê một người để chăm sóc. Bà đã lớn tuổi lại bị bệnh tim, điều kiện của cậu em cũng có hạn mà người già sống một mình cũng không an toàn.”

Lòng của cô đã bị người đàn ông này cảm động, người đàn ông khô khan như vậy nhưng trong lòng có thể nhớ đến chuyện nhỏ không đáng nói này. Những chuyện này là ý định từ lâu của cô, cậu mợ hiện tại nhà chỉ có hai phòng, mỗi khi em họ về cũng khá bất tiện. Lần trước cô trở về thấy khu nhà bên cạnh đang có bán phòng, chẳng qua là giá phòng quá cao mà cô vừa ly hôn nên tình hình kinh tế cũng khá eo hẹp đành bỏ dở.

Hiện tại cô dành dụm được chút tiền, tranh cô về được Đường Sư huynh bán cũng được kha khá, nhiều nhất là sang năm cô đã có thể đủ tiền đặt cọc mua nhà rồi. Không ngờ anh lại chủ động nhắc đến điều này.

Hàn Dẫn Tổ không khỏi nhớ lại về Trịnh Vĩ, khi đó cô đưa tiền cho bà đều là lén đưa cho nhưng Trịnh Vĩ biết, mặc dù không ngăn cản nhưng vẫn ám chỉ xa gần.

“Nghĩ gì thế? Lời của anh nói em có nghe không đấy?”

Phương Chấn Đông vỗ vỗ gương mặt của cô, cô định thần lại, mắt sáng lên nhìn anh, chợt ôm lấy cổ anh hôn chụt một cái:

“Phương Chấn Đông, anh thật tốt!”

Anh không khỏi bật cười:

“Đồ mê tiền, em nhận tiền là được rồi. Không phải Lão Phùng nhắc nhở anh thì anh cũng quên điều này, nói thật quân nhân như anh sống quả thật không dễ dàng, phải từ bỏ rất nhiều thứ nhưng anh chưa có ý định buông tha em. Tổ Tổ, từ chức đi! Tháng sau chúng ta đi đăng ký, được không?”

Trong lòng anh rõ ràng, tuy anh chuyên quyền độc đoán nhưng trong lòng Tổ Tổ vẫn chưa xác định có thể là do cô đang có cảm giác không an toàn cho nên chuyện kết hôn mới do dự. Mà anh hy vọng có thể thấy cô cam tâm tình nguyện không chút do dự nào mà gả cho anh.

Hàn Dẫn Tổ thậm chí cảm thấy được tảng đá cuối cùng đè trong lòng cô đã rút xuống, bờ vai của anh có thể gánh cả gánh nặng ngàn cân, là người đàn ông có thể che chở cho mình được. Tương lai của mình giao phó trong tay người đàn ông này thì cô còn gì mà do dự nữa.

Nghĩ đến đây, Hàn Dẫn Tổ nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên định gạt đầu, ôm chặt lấy cô anh mà nhỏ giọng thì thầm:

“Phương Chấn Đông, em yêu anh!”

Phương Chấn Đông chưa bao giờ biết những từ đơn giản này từ cái miệng nhỏ của cô nói ra đi vào tai anh lại có uy lực đến thế. Giống như trong nháy mắt liền thiêu đốt anh, thấp lên ngọn lửa trong lòng anh làm cho anh muốn phải hung hăng yêu lấy cô gái nhỏ động lòng người đang ngồi trong lòng.

Dường như ngay lập tức Hàn Dẫn Tổ bị anh đè xuống dưới, hô hấp dần nặng nề mang theo hơi thở bá đạo của anh cuốn tới trong nháy mắt che mất lý trí của cô.

Cô mặc chiếc váy ở nhà rộng thùng thình nên chỉ cần anh hai ba lượt là lôi xuống hết rồi đè lên người cô, trực tiếp dùng hành động nói cho cô gái nhỏ dưới thân biết lời của cô đã tác động đến lòng anh như thế nào.....

Giữa kích tình triền miên, bao nhiêu lo âu giữa hai người cũng tản đi hết, hai lòng đã thầm hứa với nhau, ái và dục kết hợp thành hạnh phúc làm cho hai người đồng thời đạt đến cao trào.

Kích tình đi qua, Hàn Dẫn Tổ cảm thấy mình thật chán chường, hình như ở cùng người đàn ông này sẽ không làm chuyện gì khác ngoài lăn lộn trên giường thì cũng chỉ là lăn lộn trên giường. Nhưng ngoài miệng oán giận như vậy còn trong lòng lại vô cùng ngọt ngào. Cô biết người đàn ông này muốn có cô, thậm chí là yêu cô rất nhiều, mặc dù một chữ yêu cũng không chịu nói ra nhưng cô vẫn có thể cảm thấy được.

Cô quyết định bỏ qua tất cả mọi băn khoăn chỉ nghĩ đến tương lai của mình và anh. Cô quyết định nộp đơn từ chức. Vào tháng năm báo cáo kết hôn của Phương Chấn Đông cũng được thông qua, dĩ nhiên đây là kết quả của việc Phương Chấn Đông trực tiếp uy hiếp.

Đáng tiếc hai người còn chưa kịp đi đăng ký kết hôn thì động đất ở Tứ Xuyên xảy ra, là quân nhân Phương Chấn Đông đương nhiên muốn đi cứu trợ. Anh chỉ để lại hai chữ: “Chờ anh” liền đi.

Sau ngày thứ hai anh đi, Hàn Dẫn Tổ lại gặp mẹ của anh, Trần Thư Tuệ.

50. Chương 49

Chương 49

“Cô giáo Hàn, tôi và cha của Chấn Đông đều không phải loại cha mẹ cổ hủ đến mức can thiệp vào hôn nhân của con cái. Lúc không biết chuyện của cô và Chấn Đông nói thật tôi rất thích cô, nếu cô chưa từng kết hôn thì tôi cũng không phản đối hai người, cô hiểu chứ?”

Sắc mặt Hàn Dẫn Tổ có chút trắng bệch, cô không quen ứng phó với người mẹ như thế này, hơn nữa Bà Phương cũng không nói ác ý, thậm chí ánh mắt bà nhìn cô còn cảm thấy cả được sự từ ái và thương tiếc nhưng điều này không có nghĩa là sẽ tiếp nhận cô làm con dâu.

Thật ra cô muốn lơ đi chuyện ngại lớn nhất cản cô và Phương Chấn Đông kết hôn. Nhưng dù sao gia thế của anh vì vẫn là chuyện thật, dù anh không thêm để ý nhưng cha mẹ anh sao có thể thân nhiên mà tiếp nhận. Vì vậy đôi mắt với những lời thành khẩn thương lượng của mẹ anh cô không biết phải làm sao chỉ có thể yên lặng mà trầm mặc.

Bảo cô buông tha cho anh, cái ý nghĩ này chỉ nhẹ nhàng thoáng qua nhưng chỉ nghĩ cũng đã cảm thấy đau như muốn móc cả trái tim cô ra. Cho đến giờ phút này cô mới ý thức việc cô yêu anh nhiều hơn cả ý nghĩ của mình.

Bà Phương dường như có chút không nhận được, có lẽ trên đời này cha mẹ nào mà không ích kỷ. Bởi vì yêu con mà trở thành người mẹ ích kỷ, bà cũng là một trong số đó. Nhưng khi đối mặt với cô gái nhỏ này trong lòng bà lại dâng lên một cảm giác không đành lòng. Cô an vị ngồi ở đó không nói một lời, chén trà xanh trên bàn bốc khói nghi ngút tỏa khắp người cô khiến biểu tình của cô có vẻ sương khói xa xăm.

Trừ đi điều kiện khác, Bà Phương vô cùng công nhận con trai có mắt nhìn người, thanh thuần tinh khiết, xinh đẹp dịu dàng, cô gái này từ khí chất đến diện mạo tựa như sông nước Giang Nam, trong vẻ nhu nhược lại cất giấu vẻ kiên cường. Nhưng gia đình của cô.....

Nghĩ đến đây Trần Thư Tuệ nhẹ nhàng thở dài:

“Xin tha thứ cho sự ích kỷ của người mẹ, nói vậy cô cũng biết tương lai Chấn Đông nhất định còn tiến xa hơn nữa, gia đình, vợ con thậm chí là người thân đối với nó có ảnh hưởng cực kỳ lớn. Huống chi sự hy vọng của cha Chấn Đông cô cũng có thể hiểu.”

Hàn Dẫn Tổ cắn cắn môi, ngẩng đầu lên:

“Phu nhân hy vọng tôi phải làm sao?”

Trần Thư Tuệ không khỏi sửng sốt. Đúng rồi! Bà hy vọng gì nữa, hình như tất cả mọi quyết định đều do con trai mình, nhưng nếu như cô gái này chủ động buông tha thì lấy tính tình của Chấn Đông thì có thể quần chặt lấy cô ấy sao?

Dường như nhìn thấu tâm tư của bà, Hàn Dẫn Tổ nhỏ giọng:

“Phu nhân hy vọng tôi chủ động chia tay với anh ấy?”

Đối mặt với sự trầm mặc của Trần Thư Tuệ, Hàn Dẫn Tổ không khỏi mỉm cười chua chát.

Đi ra quán trà, Hàn Dẫn Tổ nghĩ lại, mẹ anh quả là một cao thủ chân chính, chỉ cần nói qua vài câu mà cô đã quăng mũ cối giãp rồi.

Cô không xứng với Phương Chấn Đông bởi vì cô đã từng kết hôn, hay còn vì gia đình cô nữa, những thứ này cô cũng không thêm để ý. Nhưng Bà Phương nói một câu làm Hàn Dẫn Tổ không thể không lùi bước, chính là nếu như cô gả cho anh không chừng sẽ cản tiền đồ của anh. Mà anh lại là một người ưu tú như vậy tương lai còn có thể tiến xa, mà anh lại cưới một người vợ đã từng ly hôn thì có vẻ không thỏa đáng.

Dùng khi cô vừa dâng lên trong nháy mắt đã bị bà Phương đánh cho tan tành. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời hình như cũng muốn đồng tình cho tâm trạng này của cô, từ sáng sớm trời đã âm u mù mịt rồi mưa, hạt mưa rơi dày đặc như kết thành lưới đánh vào người cô lạnh băng.

Cô giống như cái xác không hồn bước chậm rãi theo đường hoàn toàn khác với những người đi đường đang vội và tránh mưa. Cô nên làm gì bây giờ? Không có Phương Chấn Đông thế giới của cô như một mảnh băng hàn, nhưng làm sao cô có thể cản con đường tiến thân của anh. Cô có thể ích kỷ một lần nhưng ích kỷ sẽ có hạnh phúc sao? Cô không xác định được.

Phương gia không chấp nhận cô, nếu như sau này Phương Chấn Đông bắt đầu oán giận cô thì cô biết làm như thế nào? Điện thoại trong túi cô không ngừng vang lên mà cô dường như không nghe thấy vẫn bước đi vô định.

Đường Tử Mộ để điện thoại di động xuống, lái xe ra khỏi bãi đậu xe, từ ân sư ở khách sạn ra ngoài anh liền bắt đầu cho Hàn Dẫn Tổ gọi điện thoại, nhưng vẫn không người nhận.

Ân sư của Đường Tử Mộ là Lý Thanh Trần là một người thầy hết sức lập dị, đối với việc thu nhận học trò lại càng nghiêm khắc hơn nữa. Ban đầu Đường Tử Mộ cũng là trời xui đất khiến vừa đúng lúc ân sư thiếu giáo sư của anh một ân tình và cộng thêm anh cũng có chút tài hoa nên mới miễn cưỡng mà thu nhận anh. Mà việc ân sư chủ động đưa ra ý định muốn thu nhận học trò là lần đầu tiên.

n sư đối với tài hoa của tiểu sư muội rất ngưỡng mộ, hơn nữa bức vẽ lần này..... Đường Tử Mộ vốn biết tài hoa của cô là kinh thái tuyệt diệu, tác phẩm tốt nghiệp trước đây của cô cũng đủ để chứng minh điều này.

Đáng tiếc vẫn bị đè nén chắc là do kinh nghiệm sống và cuộc sống quá lận đận nên trong bức tranh của cô vẫn còn thiếu tình cảm ấm áp chân thành cho nên mặc dù ý tưởng rất hay nhưng tình cảm lại có phần gượng gạo. Mà bức vẽ lần này của cô lại có sự đột phá lớn không tự giác truyền đến một cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng lần kỳ vọng trong đó. Hơn nữa bức “Bóng lưng” có lưu lại chút ý thức mơ hồ lại có thể rõ ràng truyền đến cảm giác hạnh phúc và ấm áp. Bóng lưng mơ hồ lại rõ ràng, gặp qua Phương Chấn Đông mặc dù đã quên được nhưng Đường Tử Mộ vẫn không tự chủ mà hâm mộ và ghen tỵ. Anh có thể nhìn ra cô yêu người đàn ông kia đến mức nào.

Xe quẹo vào lề đường, qua trạm xe bus Đường Tử Mộ lấy điện thoại ra gọi nhưng vẫn không có ai nghe, anh lơ đãng quay sang nhìn mà không khỏi sửng sốt.

Trong màn mưa trên ghế gỗ ở ven đường có một cô gái đang ngồi chính là tiểu sư muội của anh. Nước mưa đem cả người cô tưới lạnh thấu nhưng cô vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó như một kẻ si vậy.

Đường Tử Mộ dừng xe lại rút ô ra che cho cô. Hình như mưa đã ngừng, cô theo bản năng ngẩng đầu lên:

“Sư huynh!”

Hàn Dẫn Tổ lấp bắp phun ra hai chữ, Đường Tử Mộ đưa tay ra kéo cô lên:

“Sao em lại ngồi đây chịu mưa thế này? Giờ mới có tháng năm bị cảm thì sao? Đi thôi, anh đưa em về nhà!”

Hàn Dẫn Tổ không cự tuyệt, cô cũng không có hơi sức mà cự tuyệt. Cô cũng không muốn thành kẻ không có tiền đồ như vậy nhưng vừa nghĩ tới phải rời xa Phương Chấn Đông cô cảm thấy như mất hết dũng khí để sống. Đường Tử Mộ xuất hiện đem kéo cô về thực tại, cô không có tư cách để yêu nhưng còn bà ngoại cần cô chăm sóc, còn có....

Tay cô nhẹ nhàng đặt lên bụng, dì cả mẹ tháng này đã muộn mười ngày, mặc dù chưa xác định được điều gì nhưng trực giác nói cho cô biết nơi này đã có một sinh mệnh nhỏ. Trước đây đứa con của cô và Trịnh Vĩ cô đã rất hối hận khi bỏ nó nhưng đây là đứa trẻ của cô và Phương Chấn Đông, cô yêu người đàn ông này. Yêu đến mức mặc dù không thể không chia tay nhưng vẫn muốn có một đứa con của anh.

Suy nghĩ rõ ràng Hàn Dẫn Tổ chợt sống lại, cô xin lỗi Đường Tử Mộ rồi để anh tại phòng khách còn cô vào phòng tắm nước nóng thay quần áo. Dù sao thì cô đã dính mưa lâu như vậy mà cô lại không muốn mình bị cảm, càng không muốn mình ngã bệnh.

Đây là lần đầu tiên Đường Tử Mộ bước vào nhà của cô, cũng là lần đầu tiên gặp tình huống kỳ lạ này. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng nhìn cô thất hồn lạc phách như vậy thì xem ra không phải là việc tốt rồi.

Đường Tử Mộ bắt đầu quan sát bốn phía, phong cách đơn giản lại ấm áp nhã nhặn, giá vẽ tựa cạnh cửa sổ, tất cả đồ vẽ tranh được đặt tại một giá di động bên cạnh, xem ra là bức tranh đang vẽ một nửa.

Đường Tử Mộ bước tới, lại là vẽ Phương Chấn Đông, phong cách này với bức bóng lưng hoàn toàn bất đồng. Bức tranh này Phương Chấn Đông mặc quân phục, mặc dù đang ngồi nhưng sống lưng thẳng tắp, bên môi có chút không kiên nhẫn nhưng tron mắt lại có vẻ bối vì tình yêu mà khắc chế nhẫn nại. Đường Tử Mộ dường như có thể tưởng tượng ra tâm trạng mâu thuẫn của người đàn ông này lúc anh đang ngồi làm mẫu.

Lúc Hàn Dẫn Tổ đi ra liền nhìn thấy Đường Tử Mộ đứng cạnh bức tranh cô đang vẽ dở với vẻ cực kỳ nghiêm túc. Trong lòng cô dâng lên một hồi chua xót đi vào bếp rót hai chén trà xanh bưng ra để trên bàn trà.

“Thật cảm ơn sư huynh đã đưa em về!”

Đường Tử Mộ đứng lên xoay người lại cười trêu chọc cô:

“Sao? Cãi nhau với thủ trưởng à?”

Ánh mắt cô buồn bã đối đề tài:

“Sư huynh tìm em có việc sao? Xin lỗi vì vừa rồi em mới thấy anh gọi cho em nhiều cuộc đến như vậy!”

Ánh mắt Đường Tử Mộ lóe lên không đề cập tới nữa mà nói chuyện chính:

“n sư của anh em còn nhớ chứ?”

Hàn Dẫn Tổ gật đầu một cái:

“Dĩ nhiên, Lý đại sư là ngôi sao sáng của giới hội họa và là truyền kỳ bất hủ.”

Đường Tử Mộ cười:

“Vị truyền kỳ này muốn thu em làm học trò đây! Đây là tin tốt chứ?”

Hàn Dẫn Tổ ngạc nhiên, cho là mình nghe lầm:

“Sư huynh đùa gì thế?”

Thấy Đường Tử Mộ cười híp mắt nhìn mình không nói lời nào Hàn Dẫn Tổ mới hiểu được đây là sự thật . Vui buồn lẫn lộn là từ để hình dung ngày hôm nay của cô thật không phải là quá. Chẳng trách mà người ta nói tình trường thất ý thì sông bạc đắc ý, có thể bái Lý đại sư làm thầy là điều bao nhiêu người mơ ước, cô chưa từng nghĩ tới mình có thể có cơ hội may mắn như thế này. Nếu là lúc trước cô đã vui mừng đến kích động rồi nhưng bây giờ không biết nên vui hay nên buồn.

Cô cũng không biết nên chia tay với Phương Chấn Đông như thế nào nữa, thật ra thì nghĩ lại lúc ban đầu người bắt đầu là anh cho nên hiện tại cô cũng không biết nên kết thúc thế nào.

Mà có lẽ trong lòng cô vẫn còn có hy vọng vào điều may mắn nào đó nên chuyện không thể xử lý thì tính đùa giỡn của cô liền ngóc đầu dậy, lúc Lý Thanh Trần muốn dẫn cô ra nước ngoài du lịch cô không còn nghĩ gì nữa bèn gật đầu. Dù sao thì hội họa cũng là bắt đầu từ Phương Tây, cô vẫn muốn đi một chút để xem, mỗi một môn nghệ thuật chỉ khi bạn biết nơi xuất phát của nó mới có thể hiểu được bản chất của nó.

Dĩ nhiên cô sẽ không báo cho Phương Chấn Đông, trừ lý do Bà Phương cô cũng không muốn làm phiền anh. Anh đã đem nghiệp quân nhân như sinh mạng, đây là tín ngưỡng trọn đời của anh, Hàn Dẫn Tổ hiểu và chấp nhận điều đó, bởi vì cô yêu anh bao gồm cả phần tín ngưỡng này của anh nữa.

Trên TV vẫn thường xuyên phát tin về khu động đất Tứ Xuyên, thỉnh thoảng có hình ảnh vài người mặc quân phục làm Hàn Dẫn Tổ không ngừng theo dõi rồi lại thất vọng, rồi mỗi lần không nhìn được lại nhìn. Cô không khỏi lắc đầu cười khổ, đem quần áo của mình đặt vào valy to cuối cùng nhìn lên màn hình TV đem điều khiển tắt.

Xách theo hành lý, Hàn Dẫn Tổ đến bưu cục đem thẻ của Phương Chấn Đông bỏ vào phong bì gửi tới địa chỉ là Phương Gia mà người nhận thư là Phương Nam.

Đứng ở sân bay, Hàn Dẫn Tổ lưu luyến không ngừng quay đầu lại, cô không muốn đi như vậy nhưng không thể không đi.

Lúc Phương Nam nhận được thư thì Hàn Dẫn Tổ đã ôm đầy chán nản cùng mất mát bay ra nước ngoài rồi.

51. Chương 50

Chương 50

“Chỉ thị tình hình thiên tai, tại hiện trường chính toàn lực ứng phó kháng chấn cứu tế!”

Đây là do trung ương quân ủy trực tiếp ra lệnh, mà thiên chức của quân nhân chính là phục tùng, Phương Chấn Đông cùng Đoàn Tăng Cường là đội cứu trợ tiên phong nên đến trước, nhìn trước mắt cảnh hoang tàn khắp nơi mà không khỏi kinh hãi. Những nạn dân may mắn thoát khỏi đang dùng đôi mắt tràn ngập

hy vọng nhìn bọn họ làm cho tất cả những quân nhân có thể cảm nhận và quý trọng vai trò và trọng trách của mình.

Phương Chấn Đông cùng lão Phùng nhanh chóng nhận được chỉ thị của Bộ chỉ huy hành quân gấp rút qua 50 km vào đường núi vào trung tâm khu thiên tai. Nơi này đã mất liên lạc với bên ngoài 72 giờ, thời gian chính là sinh mạng nếu bọn họ mau một giây nói không chừng có thể cứu được một sinh mạng quý báu.

Phương Chấn Đông cùng Đoàn Tăng Cường căn bản là không dừng lại mấy phút, dưới sự hướng dẫn của Tham Mưu trưởng cả đêm bên ba trong vùng núi, mưa to tầm tã, núi có thể đất lở đá trôi bất kỳ lúc nào nhưng anh và lính của anh không kêu một tiếng, gặp núi mở đường, gặp nước thì làm cầu.

Tham Mưu Trưởng nhìn cũng không khỏi âm thầm tắc lưỡi, không phục người ta không được à.....Điều tới đây là bài chủ chốt của Đoàn Tăng Cường phải khác. Ngàn dặm bên ba mà đến mà từng người vẫn còn tinh thần chiến đấu đến mười phần, còn vị Đoàn Trưởng này....Tham Mưu trưởng nhìn anh chỉ huy lính của mình dọn dẹp đất lở để mở đường cũng đã bắt đầu khâm phục.

Phương Chấn Đông là người ở mấy quân khu nghe danh như sấm bên tai, trước kia cũng chỉ nghe nói đến chiến công vĩ đại của anh nhưng hôm nay mới được nhìn thấy mặt mới hiểu được danh quả xứng với thực. Anh hoàn toàn xứng đáng với hai sao ba vạch trên vai. Dù mưa to như trút xuống nhưng anh vẫn vĩnh viễn đứng thẳng như một ngọn núi cao ngất đứng thẳng trong gió mưa.

Lúc Đoàn Tăng Cường đến khu thiên tai chính là trời đã sáng, mưa vẫn không ngừng như ông trời vẫn đang không ngừng trút nước xuống, nước mưa tập trung vào một chỗ, tụ lại thành cột nước đánh vào người đau rát, mặc dù chân đã phồng rộp vì nước nhưng không có thời gian nghỉ ngơi mà cũng không cho phép nghỉ ngơi, lập tức họ phải bắt tay vào công cuộc cứu hộ.

Suốt bảy ngày bảy đêm, ở nơi dự chấn không ngừng, mưa to không ngừng, Đoàn Tăng Cường đã cứu ra được gần một trăm con người, từng anh lính đều lặn lội trong bùn đất như tượng đất dường như không thể thấy bộ dạng của chính mình, mệt mỏi đến mức đứng có thể ngủ được.

Phương Chấn Đông cùng lão Phùng cũng chịu đựng đến đôi mắt đỏ bừng nhưng vẫn cố nói lại dây cáp để truyền tin, ở bên trong này tối thiểu phải truyền tin được ra ngoài để có thể gọi cứu viện tới.

Phương Chấn Đông mặc áo mưa đang đứng trên một tảng đá xanh nhìn những thi thể không ngừng được đưa ra hoặc những người đang bị trọng thương trong lòng không biết đến cảm giác của mình là như thế nào nữa.

Tham Mưu Trưởng cùng Trưởng thôn đi tới, trong tay trưởng thôn còn dẫn một bé trai bảy tám tuổi, bé trai vừa nhìn thấy Phương Chấn Đông liền hát tay Trưởng Thôn ra trực tiếp nhào lên ôm lấy chân Phương Chấn Đông:

“Chú giải phóng quân, cầu xin chú cứu lấy mẹ và em gái cháu, họ, họ....”

Nghẹn ngào không thể nói nên lời trên người nó khoác một chiếc áo mưa quân dụng, trên mặt bùn lầy vào nước mắt không phân biệt được đâu nhưng đôi mắt lại chứa đầy hy vọng làm Phương Chấn Đông không thể không chấn động.

“Cậu Oa Tử ngoan, mẹ cháu và em gái cháu sẽ không có việc gì, giờ cháu với chú vào lều ăn một chút đồ đã.”

“Cháu không đi”

Bé trai vừa lau mặt vừa ngẩng cao đầu quật cường mở miệng, Phương Chấn Đông xoa xoa đầu nó:

“Mẹ cháu và em gái cháu đang ở đâu cháu có biết không?”

“Họ đang ở trong phòng đó!”

Theo bàn tay bé trai chỉ, trưởng thôn thở dài:

“Mẹ Cậu Oa Tử đã bụng bự tám tháng, phụ nữ có chồng trong thôn đều nói bụng nhon sẽ là con trai nhưng Cậu Oa Tử lại nói không phải là em gái. Haizzz! Chắc là sắp sinh rồi, lúc này chỉ sợ là....”

Trước đó không cần đứa trẻ này nói ra thì ai cũng hiểu mẹ của Cầu Oa Tử sợ là lành ít dữ nhiều, mà chỗ cứu được Cầu Oa Tử ra thật sự là nguy hiểm mười phần. Nơi này dư chấn thường xuyên mang nhiều tàn tích, phía sau còn núi lở có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào, hơn nữa đã từng cứu hộ qua một lần lại càng nguy hiểm. Mới vừa rồi còn dư chấn, bức tường bên trong đã bị đổ xuống rồi.

“Chú Giải Phóng Quân, cầu xin chú cứu mẹ và em gái cháu, cháu còn chưa được thấy em gái cháu như thế nào, cháu còn muốn công em đến trường đi học.”

Trong lòng Phương Chấn Đông âm ỉ chua chát, anh không tự chủ nghĩ đến cô vợ nhỏ của anh, có phải lúc này Tổ Tổ cũng đang mang con của họ? Nếu như lúc này người bị đè bên dưới là Tổ Tổ thì dù trời có sụp xuống anh cũng sẽ đi cứu cô, nghĩ đến đây Phương Chấn Đông hét lên:

“Lưu Xuân Sinh, gọi mấy người đến đây cho tôi!”

Lão Phùng ngăn anh lại:

“Chấn Đông, cứu hộ không thể hành động theo cảm tình, hiện tại đang trong lúc dư chấn, cậu xem bên trong phòng vẫn còn lung lay. Chờ qua dư chấn này bảo Vương Đại Bưu mang người đến.”

Sắc mặt Phương Chấn Đông trầm xuống, cố chấp mở miệng:

“Không được, nếu như tường của nhà mà đổ hết thì cứu hộ càng khó khăn, Lão Phùng, anh đừng can thiệp, về vấn đề này tôi có kinh nghiệm, tên tiểu tử Vương Đại Bưu kia kém xa. Tôi không sao đâu!”

Lão Phùng biết lấy tính tình của Phương Chấn Đông mình can cũng không ngăn được, chỉ có thể trở mặt nhìn Phương Chấn Đông đi. Trong lòng lão lồi bao nhiêu kinh phạt ra niệm một lần, tuy nói chính ủy không được mê tín nhưng khi cần thiết thì còn quan tâm được nữa sao?

Phương Chấn Đông đến nơi thì mưa gió lại lớn hơn nữa, trước mắt là căn nhà hai gian, một bên tường đã đổ chính là do đất lở và đá lở trên núi xuống hòa lẫn với bùn và nước mưa. Đi một bước lại càng khó.

“Báo cáo Đoàn Trưởng, bên này phát hiện có dấu hiệu sinh mạng!”

Dụng cụ dò bằng hồng ngoại có tín hiệu yếu ớt chỉ vào căn nhà xiêu vẹo ọp ẹp lẫn trong đồng gạch đá lại có thể còn sinh mạng sống. Anh biết lần này nguy hiểm muôn phần vì vậy chỉ dẫn vài người đến đây. Dù sao lính cũng không phải là tảng đá, cũng có cha mẹ người thân, tính mạng của họ cũng quý báu.

Phương Chấn Đông mấy người lật mấy tầng gạch đá và bùn lầy mới phát hiện phía dưới có hơi thở yếu ớt và tiếng rên rỉ đứt quãng truyền đến làm anh cùng mọi người thở phào nhẹ nhõm.....

Lúc mẹ Cầu Oa Tử đào được từ dưới đất ra thì đã nửa hôn mê nhưng vẫn chặt chẽ che lấy bụng mình làm tất cả mọi người không khỏi xúc động, đây cũng là công tích vĩ đại nhất của người mẹ.

Phương Chấn Đông phát tay để mọi người khiêng cáng đi, mẹ Cầu Oa Tử vừa mới đi trời liền cuộn cuộn dâng lên, mưa lại trút xuống, gió lại nổi lên, dư chấn kịch liệt, ngôi nhà còn sót nửa bên tường bỗng lắc lư mấy cái rồi âm ỉ đổ xuống.

Mặc dù Phương Chấn Đông phản ánh cực nhanh đẩy Lưu Xuân Sinh đứng bên cạnh ra, trong đầu xẹt qua hình ảnh của Tổ Tổ liền bị vùi lấp xuống dưới.

“Đoàn Trưởng!”

“Phương Chấn Đông!”

Mang theo đội quân tiên phong tới, lòng lão Phùng cũng lạnh đi, lúc này chỉ có thể cuồng quát mà hét lên:

“Mẹ nó! Mau, Vương Đại Bưu mau lên cho tôi, có chết cũng phải đào được Phương Chấn Đông lên!”

Quả thật không cần Phùng Chính ủy ra lệnh, Vương Đại Bưu và đội tiên phong mắt đều đổ đầu cần quan tâm đến gạch cát nữa liền xông tới...

Lúc Phương Chấn Đông được đào lên thì đã lâm vào hôn mê sâu, đầu thương nặng, toàn thân trọng thương được đưa ngay đến bệnh viện quân đội để cấp cứu.

Khi Phương gia nhận được tin thì Bà Phương trực tiếp nhào tới, Phương Hoa dù ngoài mặt không nói gì nhưng thân thể không tự chủ mà choáng một cái làm Phương Nam và Vệ Thừa Tuyên vội vàng đỡ lấy ông.

“Cha!”

Phương Hoa bỏ tay ra khỏi con gái và con rể trực tiếp gọi điện thoại:

“Tiểu Triệu, điều chuyên cơ cho tôi, tôi muốn qua sông.”

Lúc cả Phương Gia chạy đến bệnh viện quân khu ở địa phương thì Phương Chấn Đông đã trải qua cấp cứu rồi, đầu thương nghiêm trọng, hai chân và một cánh tay bị gãy, xương ngực gãy đâm vào phổi. Sinh mạng cực kỳ yếu ớt, trọng thương đơn giản chỉ có vậy.

Bà Phương rơi lệ già chưa xót, già thế này còn để tang con thì bà còn sống làm gì? Phương Hoa nỗ lực duy trì tâm tình quay sang hỏi viện trưởng đang nhắm mắt theo đuôi:

“Anh nói luôn cho tôi hay, Chấn Đông còn có hy vọng gì không?”

Viện trưởng gập lãnh đạo lớn như vậy trong lòng cũng bất ổn, bị Phương Hoa hỏi trong lòng cũng giật mình có chút lắp bắp:

“Báo cáo... báo cáo Thủ trưởng, còn phải xem cụ thể bệnh tình phát triển thế nào, nếu nhưng không chuyển biến xấu...hoặc là có thể nói là hy vọng Phương Đoàn Trưởng sớm tỉnh lại là rất lớn.”

“Gì mà hy vọng rất lớn?”

Bà Phương xông lại nếu không phải vì Phương Nam ôm lấy đã túm lấy viện trưởng mà lùi lên:

“Các người đứng đây làm gì? Còn không mau cứu nó, con tôi mà có chuyện gì, tôi, tôi....”

“Thư Tuệ!” Phương Hoa nắm lấy tay bà.

“Bà bình tĩnh một chút!”

“Tôi làm sao mà tỉnh táo được, con tôi đang nằm đó, lão Phương, lão Phương, ông mau cứu lấy Chấn Đông, nó là con chúng ta đấy!”

Trần Thư Tuệ dường như muốn phát điên, Phương Nam cũng rất khổ sở. Cô không muốn phải đối mặt với việc sẽ mất đi anh trai. Anh trai trong lòng cô vẫn vĩnh viễn kiên cường vững vàng như ngọn núi ngàn năm nhưng không ngờ trong nháy mắt ngọn núi đó đã sụp xuống.

Vệ Thừa Tuyên đứng bên cạnh nói nhỏ:

“Tiểu Nam, lúc này chúng ta phải tính đến tình huống xấu nhất, anh cảm thấy nên gọi cô giáo Hàn đến đây một chuyến, dù sao đây cũng có thể là cơ hội cuối cùng.”

“Cô giáo Hàn? Hàn Dẫn Tố?”

Cái tên này phản xạ vào đại não cô làm Phương Nam giống như trong nháy mắt thấy được ánh rạng đông:

“Mẹ, bảo Tố Tố đến đây đi! Tố Tố tới đây, nói không chừng có thể khiến cho anh trai sống lại, anh trai yêu cô ấy như vậy sao có thể bỏ cô ấy mà đi!”

Bà Phương sững sờ chốc lát rồi khẽ gật đầu, Bà Phương là người biết phân rõ nặng nhẹ, lúc này bà cũng coi là hoàn toàn hiểu, không có con trai thì cái gì cũng mất. Trước đây bà quan tâm tới mặt mũi danh lợi, giờ thì không quan trọng nữa, quan trọng là con trai có thể sống, dù chỉ có chút hy vọng bà cũng không buông tha nào có thể so đo khác.”

Phương Hoa trung sửng sốt, thở dài:

“Cô giáo Hàn không phải là được Lý đại sư thu làm học trò đã xuất ngoại rồi sao? Lúc này sao có thể về?”

Ánh sáng vừa thấp lên trong mắt Phương Nam cùng Bà Phương trong nháy mắt tắt ngúm. Cô không muốn oán giận mẹ cô nhưng lần này bà đã làm quá tuyệt tình rồi.

Phương Nam cũng không biết người luôn luôn sáng suốt như mẹ lại cố chấp như vậy, sau khi anh trai đi mẹ đã tìm Hàn Dẫn Tổ, Phương Nam rất hiểu bà cũng hiểu rõ cô gái nhỏ yếu ớt tự ti kia. Cho nên hai người mà gặp nhau Hàn Dẫn Tổ không thể nào thắng.

Bởi vì yêu anh trai, mẹ cô ích kỷ đuổi Hàn Dẫn Tổ, và cũng bởi vì yêu anh trai nên Hàn Dẫn Tổ nhất định sẽ rút lui. Nhưng chỉ cần có anh trai ở đây Phương Nam tin chắc Hàn Dẫn Tổ sẽ là con dâu của Phương gia, chị dâu của cô. Nhưng không ai nghĩ tới Hàn Dẫn Tổ vừa rút lui liền ra nước ngoài mà anh trai thì...

Phương Nam nhìn phòng theo dõi với một đồng dụng cụ để duy trì sự sống cho anh trai mà trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. Cô lấy điện thoại ra tuyệt vọng gọi cho số điện thoại và cầu mong kỳ tích sẽ xuất hiện, mong mỗi Hàn Dẫn Tổ sẽ nhận cú điện thoại này.

Tác giả có lời muốn nói: cứu trợ thỉnh không biết, động đất cũng không trải qua qua, lính cũng chưa từng làm qua, cho nên chỗ nào viết không hợp mọi người mắt nhắm mắt mở bỏ qua nha.

Cảm ơn á! Còn cầu huyết nhất định phải có, ngược thì hết rồi. Mưa gió qua đi vẫn còn nhiều tình tiết ví dụ như là cha Hàn Dẫn Tổ, Hàn Dĩnh, đợi chút, còn có hai người mây tan trắng sáng gần nhau, rất nhiều đó!!!

52. Chương 51

Chương 51

Thật ra thì Phương Nam cũng biết mình khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử được, mặc dù Hàn Dẫn Tổ nhận điện thoại thì sao? Cô đang ở nước ngoài xa xôi sao có thể trong thời gian ngắn nhất xuất hiện tại bệnh viện, mà anh trai cô có thật có chờ được lâu như vậy hay không.

Nhưng Phương Nam vẫn có hy vọng xa vời, cô cảm thấy mình đang ở trong tối nhưng ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy, ông trời sẽ không tàn nhẫn với người có tình.

Điện thoại thông, trong tai nghe truyền đến giọng Hàn Dẫn Tổ có vẻ mệt mỏi:

“Phương Nam, tôi là Hàn Dẫn Tổ.”

Hy vọng trong lòng Phương Nam không còn mong manh nữa, hơn nữa cô còn nghe thấy trong tiếng điện thoại truyền đến tiếng nhộn nhịp của sân bay, cô có chút gấp gáp mở lời:

“Tổ Tổ cô đang ở đâu?”

Hàn Dẫn Tổ trầm mặc hồi lâu mới mở miệng:

“Tôi đang ở sân bay thành phố B.”

Hàn Dẫn Tổ xác thực đi theo Lý Thanh Trần đi nước ngoài, trạm thứ nhất chính là ở Hà Lan, Lý đại sư định cư ở đây, trong năm phần lớn đều là ở đây cho nên nơi này được xem là nhà của ông. Nhà là căn biệt thự màu trắng có nóc vô cùng đặc biệt, nóc nhà màu lam cùng với hoa tường vi quấn quanh hàng rào, nơi này trang trí vô cùng ưu nhã, cách đó không xa có một ruộng hoa Tulip lớn, tất cả như một bức tranh thiên nhiên.

Hàn Dẫn Tổ ở chỗ này ở cũng không muốn đi, đại sư cũng chiều ý cô, đối với người học trò mới thu nhận này cũng là do ông ưa thích nên mới thu nhận cho nên cũng dung túng cho cô một cách bất thường.

Lúc dọn dẹp nhà kho Hàn Dẫn Tổ vô tình thấy một bộ tranh được cất ở dưới cùng, là một bộ tranh vẽ chân dung cô gái, liếc mắt một cái cô liền nhận ra người này không ai khác đó là mẹ cô.

Trong tranh mẹ xinh đẹp trẻ tuổi, mái tóc dài tung bay đứng bên cạnh những cành liễu mảnh khảnh, nụ cười của mẹ như mùa xuân ấp áp, ánh mắt của mẹ tĩnh lặng nhìn mặt sông, tình ý như nước tràn đầy qua hai câu thơ:

“Tình xưa thôi để thành hoài niệm, một thuở yêu đương đã hão huyền”

Lý Thanh Trần thấy cô nhìn bức tranh như thất thần không khỏi cười:

“Ta đã từng nói ban đầu con rất quen rồi còn gì, nhìn như vậy con với người trong tranh có ba bốn phần tương tự.”

Hàn Dẫn Tổ sững sốt, nghi hoặc nhìn ông:

“Người trong tranh này ân sư biết?”

Ngay lập tức trên khuôn mặt ông tràn đầy hoài niệm cùng tiếc nuối, Hàn Dẫn Tổ vẫn còn nhớ lời ông nói trước đây càng khiến cô cảm thấy thế giới này quả là có chuyện hoang đường.

“Đây là cố nhân của ta cũng là người ta đã từng yêu, chỉ là khi đó chúng ta còn trẻ không xác định được lòng mình, mà cô ấy thì không thể xa cách quê hương nên giờ giữa chúng ta chỉ còn hồi ức và tiếc nuối. Cho đến bây giờ ta mới hiểu thì ra bỏ lỡ nhất thời chính là bỏ lỡ cả đời!”

Hàn Dẫn Tổ không biết nên phản ứng như thế nào nữa, trong cảm nhận của cô, mẹ luôn sẵn sàng, luôn lịch sự tao nhã như vậy, chợt cô nhớ lại giữa hai chân mày của mẹ luôn có một khoảng không u buồn. Mặc dù nhẹ nhàng không phải là không có dấu vết, hơn nữa cùng nán lại với ân sư mấy ngày này cô phát hiện ân sư có nhiều thói quen giống thói quen của mẹ cô.

Nếu như tất cả đây không phải trùng hợp thì đã nhiều năm như vậy người mẹ yêu trong lòng có thể không phải là cha mà người trước mặt cô đây, ân sư Lý Thanh Trần.

Cảm giác cha phản bội lại lần nữa dâng lên trong đầu cô khiến cô không có tâm tình để ở lại nữa. Cô phải về để tìm hiểu rõ đồng thời cô cũng muốn hỏi hỏi lại lời cha muốn nói rồi thôi đó. Có thể là cha đã biết những chuyện này, dù sao cũng là người vợ sống cùng nhau đến nửa đời người, có yêu mình hay không thì cũng dễ dàng biết được. Chẳng lẽ là vì vậy nên cha mới....

Hàn Dẫn Tổ khẩn cấp muốn biết chân tướng, cô muốn hỏi ba xem rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra, có phải bởi vì chính nguyên nhân ngày mà sau khi mẹ mất tất cả mọi thứ của mẹ cha cắt hết thậm chí cô muốn nhìn cũng không cho?

Hàn Dẫn Tổ cũng không nói cho ân sư biết nguyên nhân chính, trước mắt cô cũng không biết nên đối mặt với ông như thế nào vì vậy nên dứt khoát viện cớ về nước.

Cô cũng không ngờ tới vừa xuống máy bay lại nhận được tin dữ như vậy, Phương Nam nói rất nhanh nhưng cô vẫn nghe được rõ ràng.

Cô ngay cả hành lý cũng không để ý tới, điên cuồng trở lại quầy vé, mặc dù cô đã điều trón ra nước ngoài nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới người đàn ông kia sẽ chết. Anh là người đàn ông cường thế, đứng ở đó tựa như ngọn núi ngàn năm sao anh có thể chết được. Vào giờ phút này bao nhiêu băn khoăn trong lòng cô bay biến hết, trong đầu chỉ có ý nghĩ đó là Phương Chấn Đông không thể chết được. Cô không cho phép anh chết, anh mà chết cô biết làm sao bây giờ, đứa bé trong bụng cô biết làm sao?

Cô mang thai tiểu sinh mệnh vẫn chưa tới hai tháng, dường như không có một chút cảm giác tồn tại chân thật nhưng hiện tại cô vô cùng xác định. Cho nên lần này trở về nghiêm túc mà nói cũng không hẳn vì chuyện của cha mẹ mà cũng là vì Phương Chấn Đông, cô bỏ anh không được cho nên càng không cho phép anh bỏ cô.

Phương Nam để điện thoại xuống, Phương Hoa trung trực tiếp hỏi:

“Nha đầu kia trở về nước?”

Phương Nam gạt đầu một cái, trong lòng ông âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đỡ vợ ngồi xuống dãy ghế ở ngoài hành lang. Mặc kệ như thế nào thì đây cũng là tin tức tốt, Phương Hoa biết ý chỉ con trai mình bên bỉ, chỉ cần trong lòng anh còn nhớ thương thì anh sẽ không chết, về điều này ông vô cùng xác định.

Lúc Hàn Dẫn Tổ đến thì Phương Chấn Đông vẫn còn hôn mê sâu, nhìn thấy anh nằm ở đó không nhúc nhích trước mặt cô bỗng tối sầm, nếu không phải vì Phương Nam đỡ cô thì cô đã ngồi phịch xuống đất.

“Hàn Dẫn Tổ, anh trai tôi còn chưa có chết, cô bình tĩnh lại một chút đi, anh vẫn còn sống, bác sỹ nói chỉ cần trong vòng 12 tiếng anh ấy có thể tỉnh lại thì có thể sống, bây giờ mới qua 8 giờ thôi. Hàn Dẫn Tổ, cô nghe tôi nói chứ? Cô nghe chứ?”

Phương Nam không hề để ý đến khí chất hét to. Mắt Hàn Dẫn Tổ chớp chớp giống như tìm được hy vọng bầu vút trong nháy mắt đứng thẳng lưng lên:

“Tôi muốn vào gọi anh ấy, sẽ đi ngay bây giờ!”

Hàn Dẫn Tổ mặc vào quần áo vô trùng vào phòng hồi sức cấp cứu, nhìn gần sắc mặt anh càng thêm trắng bệch, trắng như không có một tia huyết sắc. Trên đầu, cánh tay, chân đều bị băng bó dày cộm, các ống dẫn cắm đầy người anh, đường nét trên khuôn mặt anh vẫn cứng rắn như vậy nhưng mắt đã nhắm chặt che đi vẻ âm trầm sắc bén thường ngày.

Anh cứ không cử động nằm yên trên giường bệnh, nếu như không phải máy điện tâm đồ đang biểu thị đường cong thì Hàn Dẫn Tổ đã cho là anh đã bỏ mình mà đi rồi.

Nước mắt cô tuôn xuống:

“Phương Chấn Đông, Phương Chấn Đông, em là Tổ Tổ, em là của Tổ Tổ của anh!”

Hàn Dẫn Tổ ngồi ở đầu giường, tiến tới bên tai anh khóc nức nở:

“Phương Chấn Đông sao anh có thể nằm như vậy, anh đã quên những gì nói với em sao? Anh quên là anh hứa muốn cưới em sao? Anh đang nằm đây là sao? Anh muốn nuốt lời à? Sau khi anh bá đạo trêu chọc em xong lại muốn bỏ em đi, em không đồng ý, em không muốn.....”

Hàn Dẫn Tổ dường như khóc không thành tiếng, cô lau mặt đứng lên cầm bàn tay còn nguyên vẹn của anh nhẹ nhàng đặt ở bụng cô:

“Phương Chấn Đông, chúng ta có con rồi, con của anh và em, một sinh mệnh nhỏ, anh nhất định là rất vui đúng không? Như anh nói lúc trước, nếu là bé trai thì theo anh làm quân nhân, còn nếu là bé gái thì theo em làm họa sỹ được không?”

Cảm giác ngón tay trên bụng có nhúc nhích nho nhỏ, Hàn Dẫn Tổ sửng sốt, nhanh chóng nhìn mặt anh:

“Phương Chấn Đông anh nghe lời em nói rồi sao? Nếu như nghe thì tỉnh lại cho em xem, anh nhìn em đi!!”

Phương Chấn Đông không mở mắt, lúc Hàn Dẫn Tổ thất vọng chột phát hiện bên môi anh hơi động đậy, cô cũng không chớp mắt nhìn môi anh thật lâu mới có thể đọc được khẩu hình của anh, hình như anh đang gọi:

“Tổ Tổ...”

Hàn Dẫn Tổ giống như thấy được ánh rạng đông, quay đầu lại kích động gọi:

“Anh ấy có phản ứng, anh ấy nghe được tôi nói chuyện, anh ấy chưa chết, anh ấy vẫn còn sống!”

Ngay sau đó là một vòng kiểm tra mới, Hàn Dẫn Tổ bị Phương Nam kéo ra ngoài nhìn qua lớp cửa kính. Lúc này thì họ cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Chủ nhiệm phụ trách hội chẩn đi ra thì cả Phương gia cùng Hàn Dẫn Tổ vợ vàng lao tới, tâm tình ôm chút hy vọng thấp thỏm. Chủ nhiệm bỏ khẩu trang xuống chào Phương Hoa theo kiểu nhà binh:

“Báo cáo thủ trưởng, não bộ của Phương Đoàn Trưởng được kiểm tra thấy phản ứng mãnh liệt, mặc dù chưa tỉnh nhưng đã chuyển từ hôn mê sâu sang trạng thái ngủ rồi. Giờ Phương Đoàn Trưởng đang ngủ, cơ bản có thể kết luận là chắc chắn tỉnh lại, nhưng thời gian phục hồi chỉ sợ là cần thời gian nhất định.”

Tim Hàn Dẫn Tổ tựa như dây cung bị kéo căng chột buông lỏng khiến cô không chịu nổi, trước mặt tối sầm ngã quỵ xuống. Phương Nam sợ hết hồn vội vàng đỡ lấy cô:

“Tổ Tổ, Tổ Tổ.”

Phương Nam lo lắng nhìn bác sỹ chẩn đoán bệnh cho Hàn Dẫn Tổ vội vàng hỏi:

“Bác sĩ, cô ấy thế nào?”

Chẩn bệnh cho Hàn Dẫn Tổ là bác sỹ quân y nữ đang buông bản báo cáo trong tay:

“Bước đầu kết luận là bởi vì mệt mỏi khiến thể lực không chống đỡ được, cái khác là vì phụ nữ có thai lại càng cần được nghỉ ngơi, hơn nữa thời gian mang thai là gần ba tháng.”

Phương Nam có chút ngu ngơ, nửa ngày sau mới phục hồi lại tinh thần:

“Mẹ, Tổ Tổ mang thai con của anh trai, cô ấy mang thai...”

“Gì mà Tổ Tổ?”

Mất Trần Thư Tuệ dịu dàng lại nhưng bất mãn nhìn con gái:

“Cô ấy tuổi nhỏ thì cũng là chị dâu con, về sau không được xưng hô kiểu không biết trên dưới này nữa, người ngoài mà nghe được thì thế nào?”

Phương Nam lại cười:

“Mẹ, mẹ đã đồng ý rồi sao? Con đã nói mẹ là một người mẹ sáng suốt mà, sao có thể là bà mẹ chồng độc ác được?”

Trần Thư Tuệ khe khẽ thở dài:

“Mẹ đã thông suốt, chỉ cần anh con sống sót thì thế nào cũng được, thật ra thì nghĩ kỹ đứa bé Tổ Tổ này cũng tốt vô cùng. Anh con nói đúng, chúng ta cưới vợ chứ không phải là gia thế, chỉ cần hai người họ sống với nhau thật tốt thì làm mẹ như mẹ đây còn có gì không yên lòng. Lại nói...”

“Lại nói, trong bụng chị dâu con còn có cháu trai của mẹ đúng không?”

Phương Nam ngịch ngợm tiếp lời, rồi lại nói dự phòng trước:

“Mẹ, trong bụng chị dâu không phải là con trai thì sao?”

Trần Thư Tuệ liếc cô một cái:

“Mẹ con tuy nói lớn tuổi nhưng chưa đến mức hồ đồ, giờ là thời nào rồi, nam nữ đều được đều là con cháu của Phương gia.”

Phương Nam cười hắc hắc:

“Mẹ của con tư tưởng thật tiến bộ, chắc chắn Phương Thủ trưởng sẽ khen ngợi mẹ nhiều!”

Bà Phương phì cười:

“Đã lớn rồi còn nói lời nhảm.”

Phương Nam đỡ Bà Phương, lại quay đầu lặng lẽ nhìn Hàn Dẫn Tổ đang bất tỉnh nháy mắt mấy cái trong lòng nói: “Đúng là trong họa có phúc, rốt cuộc mây tan trăng lại sáng rồi.”

Mặc kệ đã trải qua bao nhiêu khó khăn, thiếu chút nữa thì sinh ly tử biệt nhưng cuối cùng tất cả vui vẻ là được. Tựa như lời Thừa Tuyên nói: “Mưa gió đi qua mới có thể thấy được cầu vồng, trải qua ngày giá lạnh rồi hè nóng bức thì bông hoa tình yêu mới có thể nở càng thêm xinh đẹp.”

“Tổ Tổ, chúc mừng chị và anh trai!”

53. Chương 52

Chương 52

Phương Chấn Đông giống như đang nằm một giấc mộng, trong mộng anh hình như nghe được tiếng cô vợ nhỏ của anh không ngừng nói bên tai, cô còn nghẹn ngào không ngừng thao thao nức nở điều gì đó, anh muốn nghe rõ ràng nhưng bên tai cứ mông lung ù ù.....

Trong lòng anh chưa xót đau đớn, cô vợ nhỏ của anh có phải đang oán giận anh, cứ nói một câu “chờ anh” liền đi không thèm ngoái đầu lại?

Vợ anh chắc chắn là rất uất ức nếu không sao có thể khóc đến đau lòng người như vậy. Anh cố gắng mở mắt nhưng phát hiện mí mắt như nặng ngàn cân, cũng may dần dần anh cũng nghe được lời cô nói:

“Phương Chấn Đông, chúng ta có con, con của anh và em, một sinh mệnh nhỏ, anh nhất định là rất vui đúng không? Đây không phải là điều anh vẫn muốn sao? Như anh nói, nếu là bé trai thì theo anh làm lính, nếu là bé gái thì theo em làm họa sỹ.....”

Phương Chấn Đông dường như không có cách nào hình dung được tâm trạng mừng như điên của mình, thậm chí so với lần anh lập được chiến công đầu tiên cũng không kích động như thế này. Anh muốn sờ bụng vợ anh và con anh nhưng anh hiện đã mất hết lực toàn thân, ngón tay trở chỉ hơi run run một chút, miệng cũng chỉ có thể khẽ run run.

Anh nóng lòng muốn nhìn vợ anh, muốn nhanh chóng ôm hôn cô nhưng đáng tiếc lại không làm được.

Rồi bên tai là âm thanh của người bước tới bước lui không còn thấy giọng vợ anh nữa, anh bỗng có cảm giác mệt quá. Mệt đến mức anh chỉ muốn ngủ ngon một giấc để có thể nhìn thấy vợ của anh.

Phương Chấn Đông ngủ một giấc trầm, lúc tỉnh lại thì đã là đêm khuya, vừa mở mắt ra đã thấy cô gái nhỏ nằm gục bên giường từ lúc nào.

Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, gần như tham lam mà ngắm nhìn cô. Cô gục đầu xuống thiếp đi, mái tóc dài đen nhánh rũ xuống mép giường lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng. Cô hình như gầy hơn, trên mặt chẳng có mấy lượng thịt bây giờ gầy đi trông càng mỏng manh, sắc mặt có chút tái nhợt bên má cô còn đọng lại giọt nước mắt.

Xem ra không phải là mình nằm mơ, cô vợ nhỏ thật đã khóc, đôi mắt trong sáng đã nhẹ nhàng khép lại, đôi mi dài cong cong, ở dưới mắt còn có vết thâm quầng nhàn nhạt nhìn cô có vẻ mệt mỏi. Đôi mày thanh tú hơi nhíu giống như có chút sầu nào đó đọng lại chưa được giải. Bàn tay bé nhỏ của cô dù ngủ cũng sống chết nắm chặt lấy tay anh như sợ buông tay anh ra thì anh sẽ biến mất.

Tay Phương Chấn Đông nhẹ nhàng giật giật, Hàn Dẫn Tổ dường như lập tức giật mình tỉnh lại, ánh mắt vẫn còn mang theo vào phần ngơ ngác. Khẽ chớp chớp, ánh mắt ngơ ngác liền bị tia mừng rỡ lóe sáng lên, cô nhào tới ôm lấy cổ anh không thèm để ý đến hình tượng khóc lớn lên như một đứa trẻ:

“Hu hu Phương Chấn Đông anh làm em sợ muốn chết, anh làm em sợ muốn chết!”

Lời nói trong miệng không hề mạch lạc, vô cùng lộn xộn nhưng cánh tay mảnh khảnh vô cùng có lực. Cảm giác ở cổ mình có một mảnh nước ấm nóng, lòng Phương Chấn Đông cũng mềm sắp hóa thành nước, đây là vợ nhỏ bé của anh, cô khóc đến trái tim anh như bị khoét một mảnh.

Cánh tay có vẻ lạnh lạnh khó khăn đặt lên cái đầu nhỏ của cô:

“Tổ Tổ! Tổ Tổ!”

Giọng của anh khàn khàn khó nghe, không giống như trước bá đạo kiên cường nhưng chui vào tai cô cảm động so với bất kỳ giọng nói nào. Dường như bầu trời đã trở lại.....

Nghe động Phương gia nhị lão cùng vợ chồng Phương Nam chạy tới rồi đứng lại ở ngoài phòng bệnh, không ai ngờ và cũng không ai nhin mà đi quấy rầy cặp đôi đã vừa trải qua sinh tử suýt nữa thì âm dương chia cách.

“Đi!”

Phương Hoa nhẹ nhàng nói:

“Chấn Đông tỉnh lại là tốt, chúng ta cũng không cần đi vào làm loạn thêm, cũng nên đi về!”

Bà Phương sững sốt:

“Chúng ta đi rồi, Chấn Đông làm sao bây giờ?”

Phương Nam ôm lấy tay mẹ:

“Không phải còn có chị dâu sao? Mẹ không cần phải bận tâm!”

Trong lòng của bà Phương dâng lên một cảm xúc khó nói rồi không khỏi thở dài. Rất có mấy phần chua chát bất mãn nói:

“Nuôi con dưỡng cái phí bao nhiêu công sức mà không thu được gì. Trưởng thành cứng cáp là bay đi hết!”

Phương Nam cười:

“Mẹ, điều này mẹ phải nhìn ở góc độ khác mới công bằng, mẹ có một đứa con trai và một con gái đối lấy được một con dâu và một con rể, lại còn thêm cháu nội, cháu ngoại. Mẹ đang hời đấy!”

Bà Phương lườm cô một cái rồi cười hì hì một tiếng đưa tay dỉ vào trán cô một cái:

“Đúng như cô nói! Đúng rồi! Mẹ hời, mẹ hời chết đi được!”

Phía sau Phương Hoa và Vệ Thừa Tuyên cũng không nhịn được mà cười. Bà Phương là người hiểu chuyện, tuy nói chuyện đã đến mức này là điều chẳng ai nghĩ tới trước đó. Coi như là không uống công đến, có thể trước đó bà phản đối hôn sự của Chấn Đông giờ mà đứng đây cũng sợ rằng Hàn Dẫn Tổ sẽ lúng túng, dù sao cô cũng là một cô gái tốt, vậy nên để cho cô chút thời gian thích ứng.

Chuyện mẹ chồng nàng dâu vốn là vấn đề nan giải xưa nay, may mà cô bé kia không phải là người thích mang thù hay lòng dạ hẹp hòi. Giờ bà Phương nhắc lại chỉ thấy hối hận, biết vậy ban đầu cần gì làm người ác, vui vẻ mà gặt đầu thì tốt rồi. Cho nên nói, Lão Phương nhà bà vẫn là anh minh nhất, những chuyện như thế này phụ nữ về sau bớt can thiệp là được rồi.

Hàn Dẫn Tổ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vào lúc Phương Chấn Đông sống chết chưa rõ cô cũng không kịp để ý tới bà Phương. Mắt nhòm hấy anh chuyển nguy thành an rồi cô mới bắt đầu bắt ổn, mặc dù sau đó Phương Nam có nói qua cho cô là Bà Phương đã không phản đối hai người nữa nhưng đối mặt với mẹ chồng tương lai là người từng đuổi cô đi cô vẫn có chút lúng túng khó nói.

Lúc này nghe nói hai vị nhị lão Phương gia đi trước cô mới hoàn toàn thấy dễ thở, Phương Nam còn trêu cô:

“Xã hội bây giờ đều là mẹ chồng sợ con dâu rồi, chị lại thích trở về thời phong kiến. Ban đầu mẹ nhất thời không hiểu nhưng giờ thì không rồi. Yên tâm đi! Bà là mẹ chồng hiểu lý lẽ!”

Thật ra thì không phải sợ là lo lắng, cô quan tâm đến Phương Chấn Đông thì tất nhiên là sẽ quan tâm đến gia đình anh. Mà chính bởi vì quan tâm cho nên cô không muốn anh kẹt vào thế khó, cô hy vọng mình có thể được Phương gia hoàn toàn tiếp nhận, dù sao cô còn đi với anh cả đời, cha mẹ anh cũng sẽ là cha mẹ cô.

Nghĩ đến cha mẹ, sắc mặt Hàn Dẫn Tổ không khỏi biến thành ảm đạm. Phương Chấn Đông đang đọc báo liếc nhìn cô một cái, chỉ cần liếc mắt một cái anh cũng biết cô gái nhỏ này có tâm sự rồi!

Gần một tháng nghỉ ngơi, ở bệnh viện tốt nhất, bác sỹ tốt nhất cộng thêm cô vợ nhỏ ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ thì năng lực phục hồi của anh thật mau đến kinh người.

Nửa tháng trước từ chuyên cơ trở lại thành phố B tiến vào viện quân y của quân khu. Dù sao thì vết thương cũng đã được xử lý thỏa đáng, thấy thuốc chuyên nghiệp mà Phương Chấn Đông cũng là lần đầu tiên sử dụng đặc quyền này bởi vì cô vợ nhỏ của anh đang mang thai, anh ra lệnh cho cô về nghỉ ngơi nhưng cô không chịu nghe lời anh.

Phương Chấn Đông rất bất đắc dĩ, bất đắc dĩ lắm mới vào đây ở phòng bệnh có điều kiện tốt nhất. Dù sao điều kiện nơi này tốt thì anh mới có thể yên tâm về vợ anh được.

Hình như sau khi anh bị thương xong, cô vợ của anh đã không còn sợ anh nữa rồi, lời của anh mà cô cũng dám nhỏ giọng phản bác. Mỗi ngày cô cứ bắt anh ăn bao nhiêu là thứ, từ canh xương, cháo gà, cháo tổ yến đến bao nhiêu thứ thuốc bổ kỳ quái, thậm chí là bao nhiêu hoa quả như đổ xuống đầu. Anh mà không ăn cô lại bắt đầu cầu nhàu không dứt thật không khác gì lão Phùng khi làm công tác tư tưởng.

Lần trước lão Phùng đến thăm nhìn thấy, nhìn bộ dạng nín cười kia đến giờ anh vẫn còn thấy buồn bực. Trước mặt cô anh chẳng còn chút quyền uy nào nữa, vài hôm nữa chờ anh tốt lên cô sẽ biết anh dạy dỗ cô thế nào. Nếu giờ anh tốt lên thì cô đã bị anh xử lý từ lâu rồi. Nhưng hiện tại anh phải biết trong đầu cô gái nhỏ rồi cuộc đang nghĩ gì?

Phương Chấn Đông để tờ báo trong tay xuống, vẫn nói như ra lệnh:

“Nghĩ gì thế? Cau mày khó coi!”

Hàn Dẫn Tổ cũng không thèm để ý tới anh, gọt táo xong để vào đĩa trên bàn tỉ mỉ bỏ thành từng múi rồi dùng tăm cắm vào đưa đến miệng anh.

Đôi mày anh theo thói quen cau lại nhưng cuối cùng vẫn há miệng ra, cô không khỏi âm thầm cười trộm. Coi như là cô đã tổng kết được phương pháp hữu hiệu nhất đối phó với anh là lấy độc trị độc. Giống như phương pháp của anh, trực tiếp cường bức gì cũng hiệu quả. Nhìn anh ăn hết cô mới tức giận liếc anh một cái:

“Khó coi, anh còn nhìn!”

Miệng người đàn ông này độc chết đi được, đừng hòng mơ nghe được một câu nói ngọt từ miệng anh. Lúc trước vừa mới tỉnh dậy anh đã nói:

“Khóc cái gì mà khóc, chồng em chưa chết đâu!”

Lời độc như thế khiến cho nước mắt cô đang chảy ròng ròng bỗng dừng tắt ngúm.

Phương Chấn Đông nuốt trôi miếng táo xong mới nhìn cô chằm chằm:

“Không được phép lãng sang chuyện khác, em có chuyện gì?”

Hàn Dẫn Tổ phát hiện cô ở trước mặt anh như đứng trước một tấm gương, tâm tư của cô, ý nghĩ của cô anh chỉ cần liếc một cái sẽ không thể nào che giấu được. Hơn nữa anh nhất định phải biết rõ ràng, trong mắt anh cô không thể có bí mật gì, anh bá đạo đến mức ngay cả suy nghĩ của cô cũng muốn không chế. Nhưng chính bởi vì như vậy nên cô mới có một cảm giác an toàn mãnh liệt.

Anh là chồng của cô, cũng là người thân nhất của cô, chỉ cần ở trong lòng anh thì cô cảm thấy bao nhiêu khổ nạn đều có dũng khí để đối mặt. Chỉ cần nắm lấy tay anh chân trời góc biển nào cũng đi được, loại cảm giác này thật sâu sắc nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Mà phần hoài nghi trong lòng cô lại không thể bày tỏ với người ngoài cũng chỉ có thể tâm sự với anh. Cô đứng lên ôm lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào ngực anh.

Phương Chấn Đông sửng sốt, ôn hương noãn ngọc đang nằm trong ngực anh thì anh nào đâu còn hơi sức mà truy cứu. Một tay nhanh chóng giữ lấy cái đầu nhỏ, cúi đầu tìm thấy môi cô, miệng hun hăng áp vào.

Phương Chấn Đông bị thương ở tay, thương ở chân, thương ở đầu thì không có nghĩa là bị thương ở chỗ khác. Trong một tháng này mỗi ngày nhìn thấy vợ anh lượn qua lượn lại mà cảm giác so với chết còn không bằng. Hơn nữa cô còn kiên trì phục vụ anh từ rửa chân cạo râu đến cả đi vệ sinh đối với anh mà nói còn hơn cả mười loại khổ hình tra tấn. Giờ vợ đưa tới miệng mà anh có thể nhịn được mới là kỳ quái.

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ quả thật là khó nghĩ, cô sợ điều mình hoài nghi là thật, cô sợ mình không phải là con ruột của cha nên cha mới thiên vị như vậy. Cô thật không thể chấp nhận được khả năng này, ôm lấy anh chỉ muốn kiểm lấy một phần an ủi nào đâu biết là đưa dê vào miệng sói:

“Ách ưm...”

Phương Chấn Đông giống như con sói bị nhện đói mấy trăm năm đột nhiên thấy một tiểu bạch thỏ được lột da đưa tới miệng, mùi thịt thơm xông vào mũi chỉ hận không gặm nuốt vào bụng. Vì thế nụ hôn này còn

mang theo cả dục vọng đói khát cộng với cường thể công kích khiến Hàn Dẫn Tổ không có cách nào chống đỡ nổi.

Cô nghĩ mình chắc sẽ bị người đàn ông này nuốt tươi, chút thanh âm phản kháng cũng đã bị anh nuốt hết vào bụng.....

54. Chương 53

Chương 53

“A...”

Phương Chấn Đông rên lên một tiếng, buông miệng cô gái nhỏ ra, Hàn Dẫn Tổ mới phát hiện tay mình đang đặt trước ngực anh. Sợ hết hồn vội vàng định đưa tay rung chuông gọi bác sỹ lại bị Phương Chấn Đông nín lại:

“Anh không sao, không cần chuyện bé xé ra to.”

Giọng nói vô cùng khó chịu, sắc mặt có chút thâm trầm dường như không nén được dục vọng xuống nên có phần vô cùng buồn bực.

Hàn Dẫn Tổ không khỏi cười khẽ hai tiếng, liếc anh một cái, bộ dạng nhịn cười rơi vào mắt Phương Chấn Đông làm hỏa thiêu trong lòng càng khó nhịn. Nhưng cũng hiểu là hiện tại là điều không thể, chưa nói đến vết thương của anh mà chính là đứa con trong bụng của vợ là con của hai người, không thể quá trốn được.

Phương Chấn Đông mất sức của chín trâu hai hổ mới kìm được đại hỏa, trong lòng đang nghĩ lúc nào mới có thể được “khai trai”, ánh mắt nhìn Hàn Dẫn Tổ khiến cô hận không tránh anh xa mười trượng. Không nghĩ cũng biết người đàn ông này nghĩ chẳng phải là điều gì tốt đẹp, xoay người rút chén nước tức giận nhét vào tay anh:

“Tối giờ uống thuốc rồi!”

Phương Chấn Đông nhìn chòng chọc vào hai mắt cô, cầm lấy thuốc đổ vào trong miệng nuốt như muốn nuốt luôn dục hỏa. Lý trí quay trở lại mới nhớ tới cô vợ nhỏ có điều muốn nói, đưa chén nước cho cô mới bắt đầu thăm dò.

Cơn tức của Hàn Dẫn Tổ tản đi, ngồi bên giường có chút do dự nói:

“Phương Chấn Đông! À, nếu....em nói là nếu em không phải là con gái của cha em thì sao?”

Phương Chấn Đông trừng mắt:

“Lại suy nghĩ lung tung gì?”

“Em nghiêm túc!” Giọng của Hàn Dẫn Tổ có mấy phần chần chừ thấp thỏm:

“Phương Chấn Đông, em phát hiện người mẹ em yêu không phải là cha em mà là...mà là ân sư của em.”

“n sư?”

Lúc Phương Chấn Đông tỉnh lại mới biết, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà vợ anh đã được bậc thầy trong giới hội họa thu làm học trò, hơn nữa còn ra nước ngoài chạy hết một vòng. Suy nghĩ trước sau mấy lần cũng cảm thấy có mấy phần không hợp lý, chỉ là quên truy cứu, lúc này cô nhắc tới mới khiến anh gọi lên lòng nghi ngờ.

Anh tóm lấy cằm cô nâng lên nhìn thẳng vào mắt cô hỏi:

“Tổ Tổ, Em nói thật cho anh, lúc em ra nước ngoài có phải có ý định không trở lại nữa hử?”

Ánh mắt anh và giọng nói mang theo uy hiếp mãnh liệt, trước mặt người đàn ông này có nói láo thì chỉ có thể tương đương với tìm đường chết. Nhưng đem sự thật nói ra thì cô cũng biết anh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, anh hận nhất chính là lính đào ngũ.

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ lóe lóe lên mấy cái rồi nhanh chóng đẩy tay anh ra, ăn vạ lằm bằm mấy câu:

“Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!”

Phương Chấn Đông nhìn chằm chằm cô thật lâu mới hừ lạnh một tiếng:

“Đừng nghĩ có thể đánh trống lảng, hôm nay anh bỏ qua nhưng em phải suy nghĩ cho kỹ, suy nghĩ nên nói rõ với anh như thế nào. Không thành thật khai báo thì nghĩ tới hậu quả một chút!”

Thân thể nhỏ bé của cô không tự chủ mà co rúm lại, người đàn ông này dạy dỗ quá ngoan độc rồi. Miệng phụng phịu bất mãn còn chưa kịp lộ ra ngoài khuôn mặt nhỏ nhắn thì đã nghe anh tuyên bố:

“Mặc kệ những chuyện ngổn ngang kia, anh chỉ cần biết em là vợ anh, hiểu chưa?”

Lòng cô mơ hồ nửa ngày rồi bưng tỉnh, người đàn ông này có thể cho cô một cảm giác yên ổn thực tế đến vậy sao? Cô chợt cầm lấy bàn tay anh, giọng bá đạo nói:

“Phương Chấn Đông, anh hứa với em, nhất định không được chết trước em!”

“Cô bé ngốc!”

Phương Chấn Đông đưa bàn tay lên xoa xoa mái tóc của cô, giọng nói vẫn khô khan như vậy nhưng nghe kỹ lại thấy có chút dịu dàng khó tả.

Phương Nam vừa vào phòng bệnh liền nhìn thấy cảnh thân mật như vậy không khỏi cười thầm. Trước kia thật không biết anh trai mình là người đàn ông như vậy, người lạnh lùng khô khan mà có thể dịu dàng thật khiến cho người ta nổi hết cả da gà.

Nghiêm túc mà nói, anh trai cô cũng không khác trước là mấy, lúc nào cũng nhìn vợ anh với cái bản mặt đen ngòm, mà nói chuyện thì như ra lệnh một chút cũng không thể cứu vãn nổi. Nhưng cũng chính vì như thế mà cũng có thể rõ ràng cảm nhận được lòng anh yêu thương vợ mình đến bao nhiêu. Lòng anh mềm mại đến bao nhiêu so với thái độ và lời nói quả là trống đánh xuôi.

Phương Nam buồn bực chùng mấy ngày về nhà nói chuyện với Thừa Tuyên. Thừa Tuyên cười không nổi còn nói cô là người thông minh sao lúc này lại ngốc vậy? Đó là tình thú của vợ chồng son, em biết sau lưng mình vợ chồng người ta như thế nào? Anh thấy anh trai mình là mãnh thú còn cô giáo Hàn chính là người thuần thú lợi hại nhất.

Lúc này thấy bộ dạng hai người Phương Nam cảm thấy điều đó chưa đúng lắm, nhìn ánh mắt anh trai nhìn cô vợ nhỏ của mình tràn đầy yêu thương và cưng chiều như vậy thì ví dụ này có vẻ chưa thỏa đáng lắm.

Phương Nam nhẹ nhàng ho một tiếng phá vỡ không khí mập mờ giữa hai người. Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng đứng lên xoay người lại nhìn thấy vẻ mặt tinh quái của Phương Nam khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng đến mức có thể nở ra máu:

“À! Phương Nam, cô đã đến rồi!”

Phương Nam nhìn cô phì cười, cô không hiểu chị dâu nhỏ của cô sao có vẻ hay xấu hổ như vậy? Con trong bụng cũng gần ba tháng rồi mà động một chút lại ngượng ngùng. Ánh mắt cô quét qua ánh mắt cảnh cáo của anh trai khiến cô không nở treu ghẹo Hàn Dẫn Tổ nữa mà đưa hai bình giữ ấm ra:

“Bình lớn là mẹ bảo dì nấu canh bồ câu hầm cách thủy cho anh, tốt nhất cho vết thương đấy. Còn bình nhỏ là cháo gà của Tổ Tổ, nhớ uống hết, đây là thời kỳ mấu chốt phải để ý tới dinh dưỡng, nếu không thể chất đứa trẻ sinh ra sẽ yếu.”

Trong lòng Hàn Dẫn Tổ chợt nóng lên, thật có chút cảm động. Phải nói rằng trải qua người như mẹ Trịnh Vĩ, Hàn Dẫn Tổ đối với mẹ chồng thật có chút sợ. Hơn nữa với mẹ Phương Chấn Đông còn có chút vướng mắc chưa giải quyết được nhưng từ lúc về thành phố B đã dần dần được khai thông.

Mẹ anh không giống mẹ Trịnh Vĩ, tuy nói lúc ban đầu có phản đối nhưng bây giờ lúc đón nhận cô lại xem cô như người của Phương gia. Cứ cách hai ba ngày lại đến đây một chuyến, lúc đến cũng hết sức thân thân thiết kéo tay cô hỏi về việc nhà cô, hỏi xem hôn lễ cô có yêu cầu gì? Nhà đã mua xong chưa? Tiệc đình bày biện như thế nào? Bên mẹ đẻ có bao nhiêu thân thích có thể tới đây, có cần hai bên gặp mặt trước?

Bà Phương cẩn thận nói những lời đó, thậm chí để tránh đụng đến đề tài lúng túng nhất bà còn đem mọi chuyện nói rõ ràng làm Hàn Dẫn Tổ cảm thấy được sự quan tâm mà cảm động. Nhưng cảm động là cảm động nhưng cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện phải tổ chức hôn lễ của mình thế nào.

Cô cảm thấy hôn nhân thật ra thì chính là chuyện của cô và Phương Chấn Đông, hai người đều lớn cả không còn nhỏ nữa, trước đó hai người cũng đã có một cuộc hôn nhân thất bại làm tiệc lớn cũng không phải là điều hay. Chỉ cần hai người sống với nhau hạnh phúc là được rồi. Hơn nữa quả thật cô cũng có chút khó nghĩ, trừ cha ra thì còn có mẹ kế Triệu Hồng, em kế Hàn Đình và Trịnh Vĩ, dù sao mấy người đó đến đây cũng không phải là điều thỏa đáng.

Dù sao Phương gia không phải là gia đình tầm thường, bề ngoài cô cũng muốn quan tâm đôi chút, tuy nói những điều đó không thể che giấu được nhưng cô cũng không muốn công khai ra hết. Cô muốn lặng lẽ gả cho Phương Chấn Đông rồi cùng anh sinh con dưỡng cái sống một cuộc sống yên bình. Nhưng dù sao cũng cần gặp mặt cha và bà ngoại nữa, cô vẫn nhớ rằng bà ngoại luôn lo lắng cho cô.

Phương Nam thừa dịp lúc anh trai ngủ thiếp đi mới nói chuyện riêng với Hàn Dẫn Tổ:

“Mẹ bảo em nói với chị là đừng nghĩ nhiều, hôn sự cũng nên theo ý của chị. Còn nhà chị bên kia nếu khó khăn thì chỉ cần gặp cha chị là được. Dù sao hai bên cũng cần gặp mặt, còn Phương gia bên này chị không cần phải băn khoăn điều gì. Hạnh phúc của chị mới là quan trọng nhất, chị hiểu không?”

Hàn Dẫn Tổ lẹ vòng quanh trầm mặc nửa ngày mới nói:

“Phương Nam, cảm ơn cô nhưng những chuyện này phải chờ anh ấy xuất viện đã.”

Ánh mắt Phương Nam nhìn vào bụng cô nở nụ cười rồi lắc đầu:

“Theo em thì hai người nên đi đăng ký trước. Hai người có thể đợi nhưng đứa trẻ trong bụng thì không chờ được đâu.”

Mặt Hàn Dẫn Tổ đỏ lên nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn thân ảnh Phương Nam từ từ khuất sau khúc quanh Hàn Dẫn Tổ khẽ quay đầu chợt phát hiện bất chợt vườn hoa ngoài cửa sổ đã là một mảnh màu sắc rực rỡ giống như lòng cô lúc này như một đóa hoa tươi nở rộ, tinh thần xán lạn phần chấn bùng phát lên.

Giữa hè năm nay Hàn Dẫn Tổ lại một lần nữa nhận được một mảnh giấy hôn nhân đỏ tươi. Trong hình người đàn ông với một thân mặc quân trang, khuôn mặt vẫn không nở một nụ cười nhưng đáy mắt anh lại không thể giấu đi được vẻ thỏa mãn mà cô trong ngực anh lại cười đến ngu ngốc vì hạnh phúc.

Hàn Dẫn Tổ cầm giấy hôn thú cúi đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trên xe lăn. Không thể chịu nổi tính cổ chấp của người đàn ông này cô đành phải đẩy anh đến cục dân chính đăng ký.

Phương Chấn Đông khôi phục rất tốt, trong thời gian ngắn chân có thể đứng thẳng đi lại. Hàn Dẫn Tổ sợ anh quá cực khổ mới mượn xe lăn tới đẩy anh đi. Người đàn ông này mặt nhăn nhó như chuyện được vợ mình đẩy đi là một chuyện vô cùng sỉ nhục. Cô tính bỏ không thêm để ý.

“Đưa đây!”

Phương Chấn Đông đưa tay ra nói hai từ ngắn gọn, Hàn Dẫn Tổ sửng sốt:

“Cái gì?”

“Giấy đăng ký!”

Phương Chấn Đông xem như là chuyện đương nhiên trả lời. Hàn Dẫn Tổ nhìn anh chăm chăm rồi nhìn qua mảnh giấy của mình để xác nhận:

“Đây là của em, của anh không phải anh đã cầm rồi sao?”

Phương Chấn Đông chống đứng lên đoạt luôn:

“Cũng giữ luôn cho an toàn.”

Nói xong, nghiêm túc để vào trong túi rồi vỗ vỗ:

“Đi!”

Vì chút sơ suất mà Hàn Dẫn Tổ đã bị người đàn ông này đoạt mất tờ giấy nhưng nhìn hành động ngây thơ như vậy khiến cô không nhịn được cười. Cô đỡ anh ngồi ở lái phụ rồi đem xe lăn gập lại bỏ ở cốp sau. Cô ngồi ở ghế lái rồi nhoài người sang giúp anh thắt dây an toàn. Nghĩ lại bộ dạng vừa nãy của anh không khỏi nháy mắt mấy cái rồi hỏi:

“Phương Chấn Đông, có phải anh sợ em chạy mất nên giấy đăng ký anh cũng cầm?”

Sắc mặt anh hơi sầm lại ho khan hai tiếng:

“Nói vô dụng ít thôi! Lái xe!”

Hàn Dẫn Tổ lại phát hiện phía sau tai anh có vẻ đỏ ửng, người đàn ông này có lúc cũng có vẻ đáng yêu như thế này sao? Hàn Dẫn Tổ cười thầm rồi vươn tới hôn chụt một cái lên mặt anh.

Phương Chấn Đông nắm lấy cơ hội, nhanh chóng đổi bị động thành chủ động, giữ lấy gáy cô hung lãng hôn lên làm cô vợ nhỏ của anh suýt chết nghẹt. Sau đó mới đến bên tay cô uy hiếp:

“Trở về anh sẽ dạy dỗ em!”

55. Chương 54

Chương 54

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên một chút, chắc chắn trong đầu người đàn ông này sẽ không nghĩ đến vấn đề nào khác ngoài chuyện đó. Nhưng cô cũng không sợ anh, giờ anh đi đứng còn chưa vững cộng thêm lại ở bệnh viện, mặc dù phòng bệnh riêng nhưng y tá và bác sỹ có thể tùy ý ra vào vì vậy nhiều lắm cũng chỉ là ăn cho đỡ thèm chứ làm một lượt là không dám, vậy mà luôn đe dọa cô.

Hiện tại cô xem như là biết anh chỉ là một con cạp giấy không hơn không kém. Đừng nhìn khí thế dọa người bên ngoài mà trong lòng thật ra lại vô cùng mềm. Hơn nữa với cô còn đối xử vô cùng đau đầu nhức óc, anh có nhất thiết phải khấn trương như vậy không? Làm như người ta sắp chết đến nơi không bằng?

Tháng trước cô đội mưa ra ngoài mua đồ, buổi tối trở lại liền bị sốt, đang có thai nên không dám uống thuốc lung tung chỉ có thể chịu đựng. Buổi tối anh cứ ôm cô vào lòng trong miệng cứ thao thao bất tuyệt không ngừng cả một đêm. Hôm sau may mà đỡ hơn nếu không không biết cô sẽ bị cầu nhàu mấy ngày.

Lúc đó cô liền hoài nghi người đàn ông này có phải bình thường nhịn nói quá nhiều mà đến lúc đó như đổ cả lên đầu cô. Nhưng người đàn ông này thật tâm thương cô, ngoài miệng cô có vẻ bất mãn nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp giống như hai người có gần gũi nhau trong lúc ốm đau hoạn nạn. Hàn Dẫn Tổ cảm thấy thật may mắn, trải qua nhiều mưa gió như vậy mà có thể nắm tay anh cùng nhau thì quả thật ông trời đã ưu ái cô quá nhiều rồi.

Phương Chấn Đông cho cô một mái nhà chính thức, mặc dù bên ngoài mưa gió mịt mù nhưng trong đó vĩnh viễn ấm áp.

Hàn Dẫn Tổ mở máy, xe nhẹ nhàng chậm chạp rời đi.

“Đi chậm một chút, nhìn đường phía trước, chú ý vạch đường....”

Phương Chấn Đông quả thật so với ông thầy dạy lái xe còn lăm mồm hơn. Cô đã có bằng lái xe mấy năm rồi nhưng đi xe quả thật không được mấy lần. Lúc Phương Chấn Đông nằm viện, lúc cần phải về nhà cô đều lấy xe anh thay vì đi bộ nên đã sớm thành thạo rồi. Anh thì thật là chuyện bé xé ra to, lên xe không ngừng chỉ huy cô làm cô thấy phiền chết đi được.

Đến chỗ đèn đỏ, Hàn Dẫn Tổ quay sang nhìn anh chăm chăm:

“Phương Chấn Đông anh đang rất phiền đó biết không hả? Em đã lấy bằng lái mấy năm còn cần anh chỉ huy như anh chỉ huy lính của anh sao?”

Mắt Phương Chấn Đông lóe lên một cái, khóe môi nhếch lên:

“À! Thật là đã lấy bằng lái lâu rồi sao? Thế mấy ngày trước ai đụng phải hàng rào dải phân cách hả?”

Khuôn mặt cô đỏ lên, lắp bắp lăm lăm mấy câu, chuyện đó rõ là mất mặt thôi tạm thời xem như mất thính giác vậy. Phương Chấn Đông bật cười liếc cô một cái rồi nghiêm mặt:

“Tổ Tổ, sắp xếp chút thời gian sau khi anh xuất viện chúng ta về nhà em một chuyến đi!”

Hàn Dẫn Tổ nhẹ nhàng cắn cắn môi, thật lâu mới gật đầu một cái, mặc dù cô lâu lắm không về nhà nhưng dù sao cha cũng là cha mình.

Sau ba tháng dưỡng thương cùng khôi phục chấn thương, Phương Chấn Đông mới được chính thức xuất viện. Lúc xuất viện thì thành phố B cũng sắp vào tháng mười rồi. Cả thành phố phồn hoa như dần nhuộm một màu sắc thu, trời dần xanh thắm giống như tấm gương được lau sạch vậy.

Trước sân Phương gia có một cây Hải Đường cũng đã trĩu nặng trái chín trông rất đẹp mắt. Đây cũng chính là mùa thu hoạch và cũng chính là mùa Hàn Dẫn Tổ thu hoạch hạnh phúc thuộc về chính mình.

Phòng ở của cô đã sớm trả lại mà cô và Phương Chấn Đông cũng đã nhất trí không muốn lãng phí tiền mua nhà, dù sao công việc của anh cũng sẽ có sự thay đổi lớn, năm nay hoặc sang năm anh sẽ không còn ở thành phố B nữa. Quân nhân là vậy, phục tùng là thiên chức nên hai người tất phải không thể cùng một chỗ mãi được.

Bà Phương cũng nói qua với Hàn Dẫn Tổ mấy lần về vấn đề nhà cửa nhưng cô thoái thác. Những điều này không quan trọng, về sau anh đi theo Phương Chấn Đông, nơi có anh chính là nhà của cô, không cần phải câu nệ hình thức nhiều.

Vì vậy sau khi Phương Chấn Đông xuất viện hai người liền tạm thời tiến vào Phương gia, bà Phương càng thêm mừng rỡ, đối với con dâu này càng thêm vừa ý. Hiện nay có con dâu nào nguyện ý mà ở cùng mẹ chồng? Chắc chắn chỉ hận không thể cách xa tám trượng cả đời không dính dáng gì nhau mới được, hơn nữa trước đó bà còn phản đối hai người nên không nghĩ tới Hàn Dẫn Tổ lại vui lòng về ở cùng.

Cũng chính bởi vì Hàn Dẫn Tổ về ở chung nên bà Phương mới càng cảm thấy đứa con dâu này quả thật đáng để cho người ta quý trọng. Tuy miệng không nói ngọt được nhưng rất chịu khó, tay vừa cầm được bút vẽ mà vừa có thể nấu ăn không chê vào đâu được có đầy đủ vị. Di giúp việc trong nhà cũng nói với bà mấy lần, con dâu như vậy giờ đốt đèn lồng lên cũng khó mà tìm.

Hơn nữa nói về trình độ nấu ăn, cha Chấn Đông càng ngày càng thích về nhà ăn cơm, di giúp việc cũng phải theo học. Chỉ trong mấy ngày mà bà Phương càng hài lòng về Hàn Dẫn Tổ, mẹ chồng con dâu chung đụng với nhau vô cùng hòa thuận. Bà cũng thúc giục hai vợ chồng son trở về Hàn gia một chuyến, dù sao tiệc cưới có tổ chức hay không thì lễ lạt thân gia Phương gia không thể thiếu. Cưới con gái nhà người ta rồi mà cha vợ còn chưa gặp chính thức gặp con rể thì còn ra thể thống gì. Bà liền chuẩn bị lễ vật phong phú để vào giữa tháng mười hai vợ chồng son về Miền Nam....

Ngồi ở thuyền ô bông chèo quanh co dọc theo sông, hai bên bờ sông sắc thu đã ngả vàng yên tĩnh diễm nhiên như thế nơi đây là chốn đào nguyên nơi trần thế. Phương Chấn Đông ngồi nghiêm trang nhưng không khỏi thầm khen, trấn cổ Giang Nam, sông nước thanh tú có một vẻ đẹp trầm tĩnh mỹ lệ vô song thật giống cô vợ nhỏ của anh.

Hàn Dẫn Tổ lại có không khỏi có chút hơi e sợ, nơi đây chính là nơi cô có tuổi thơ vui vẻ cũng nơi cô mang chấn nản không cam lòng mà rời quê quán đi trên cơ bản là không thể bình thần được. Hơn nữa trải qua

nhiều chuyện như vậy, cha con thì xa cách như núi non trùng điệp, còn chuyện của mẹ và ân sư, rất nhiều chuyện cô đã bỏ quên theo chuyến về nhà này cứ dâng lên trong lòng cô.

Đột nhiên tay bị bàn tay Phương Chấn Đông nắm thật chặt, ngẩng đầu lên là ánh mắt kiên định của anh, lòng cô chợt yên ổn trở lại. Đúng rồi! Hôm nay cô không còn một thân một mình, cô còn có Phương Chấn Đông, người đàn ông này có thể dựa vào.

Triệu Hồng cũng không thể nào ngờ sẽ sớm phải nghênh đón Hàn Dẫn Tổ về nhà thế này, thậm chí còn mang theo vị quân nhân lần trước. Ánh nắng chiếu vào tán cây trước nhà rơi trên người Hàn Dẫn Tổ khiến cả người cô như có một vầng sáng bao quanh. Nụ cười vẫn dịu dàng như vậy nhưng khắp người lại ngập tràn một loại hạnh phúc sáng ngời thật có chút chói mắt.

Triệu Hồng không khỏi thầm bực mình, giờ Hàn Dẫn Tổ và Hàn Đình quả thật khác nhau một trời một vực. Hàn Dẫn Tổ càng hạnh phúc thì Hàn Đình càng thê thảm. Nhưng Triệu Hồng là ai? Cậy mạnh là bản năng của bà, dù có giãy chết thì cũng không không muốn chết bị Hàn Dẫn Tổ chế giễu vì thế bực bội qua mau, ánh mắt lóe lên một cái:

“Tôi lại tưởng là ai mà đến sớm như vậy hóa ra là đại tiểu thư nhà chúng ta đã trở lại. Tôi còn tưởng đại tiểu thư đã sớm quên cửa nhà mình hương nào rồi?”

Ánh mắt bà trượt xuống bụng đã lộ ra của Hàn Dẫn Tổ khiến bà không khỏi ngẩn ra. Triệu Hồng quen thói mát mẻ nếu là trước kia thì Hàn Dẫn Tổ sẽ vặc lại nhưng giờ cô lại không muốn so đo, cô quay đầu lại cười cười với Phương Chấn Đông, nắm lấy tay anh bước qua mặt Triệu Hồng bước vào.

Mắt Triệu Hồng đảo mấy vòng rồi cũng vào theo. Hàn Thanh Sơn cũng trước khi về Hàn Dẫn Tổ có gọi điện cho ông nhưng ông không nói cho Triệu Hồng. Bà ta là người nhỏ mọn, ông không muốn tìm phiền toái.

Phương Chấn Đông đem lễ vật để trên bàn rồi trịnh trọng chào theo kiểu quân đội:

Cha, con là Phương Chấn Đông, con và Tổ Tổ đã đi đăng ký kết hôn, bởi vì có chút nguyên nhân nên không sớm về được mong cha tha lỗi. Nhưng cha yên tâm, con sẽ đối xử tốt và có trách nhiệm với Tổ Tổ.”

Ánh mắt Hàn Thanh Sơn không thể không chú ý đến bụng con gái, mặc dù mang thai nhưng trên mặt cô mang đầy vẻ hạnh phúc sáng ngời dễ dàng có thể nhìn thấy được. Năm đó lúc cùng Trịnh Vi kết hôn cũng chưa từng thấy điều này.

Phương Chấn Đông đứng nghiêm trang sau lưng con gái ông tựa như một ngọn núi kiên định. Người đàn ông này có thể tin được, lần đầu tiên gặp mặt Hàn Thanh Sơn đã biết điều đó. Nhớ tới đứa con gái khác của mình ông không khỏi âm thầm thở dài, chị em gái sao cảnh ngộ lại khác nhau như vậy.

Triệu Hồng đứng ở cạnh cửa nghe trong lòng không khỏi không cam lòng. Sao vận số Hàn Dẫn Tổ cứ tốt như vậy? Bà không muốn thấy Hàn Dẫn Tổ thuận lợi, dù thế nào cũng phải phá đám mới thoải mái. Bà bước mấy bước tới lấy giọng mở miệng:

“Nhận là con cơ đấy, thật là.... Không biết nhà trai bên kia nói thế nào có biết là tái hôn hay không? Chuyện như vậy cũng nên nhanh chóng nói rõ, gạt cũng không tốt!”

Ánh mắt Hàn Dẫn Tổ sắc như dao lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà ta. Sắc mặt Hàn Thanh Sơn cũng biến:

“Bà nói lảm nhảm gì đó?”

Triệu Hồng hừ một tiếng:

“Đây cũng không phải là nói bậy, tôi cũng vì con ông mà nói tốt thôi! Thay vì sau này biết thì nói trước tốt hơn, lại nói con rể tới mà không thấy bóng dáng thông gia đâu. Chuyện như vậy tôi thấy có vẻ không thỏa đáng lắm!”

Phương Chấn Đông dè dặt vai cô:

“Là con sơ sót quên nói với cha, mai cha mẹ con sẽ đến Miền Nam cho nên muộn hơn so với bọn con nữa ngày. Là bởi vì cha con vừa lúc có một hội nghị quan trọng không đi được. Phương Nam cũng đã đặt chỗ ở

khách sạn rồi, trước đi cũng mời bà ngoại và cậu tới vào sáng mai chúng ta cùng nhau dùng bữa cơm thân mật.”

Hàn Dẫn Tổ cả kinh, quay đầu lại nhìn Phương Chấn Đông nhỏ giọng hỏi: “Ba mẹ định đến đây? Sao em không biết?”

Phương Chấn Đông đỡ cô ngồi ở trên ghế sofa:

“Cha mẹ sao có thể không tới, dù sao kết hôn cũng là chuyện lớn, dù giản lược tất cả thì cha mẹ hai bên cũng nên gặp mặt!”

Triệu Hồng bĩu môi khinh thường: “Hội nghị quan trọng? Chẳng lẽ là lãnh đạo quốc gia gì đó sao? Với chuyện quốc gia đại sự so với chuyện con trai kết hôn thì chuyện nào quan trọng hơn? Hay là không muốn đến?”

Sắc mặt Hàn Thanh Sơn không khỏi khó coi quát khẽ:

“Bà tạm thời nói ít lời vô dụng đi!”

Hàn Dẫn Tổ suy nghĩ một chút, sau đó nói nhỏ bên tai Hàn Thanh Sơn. Ông hoảng sợ vụt lên vừa đứng lúc trên TV đang phát tin tức, hình ảnh Phương Hoa vừa xẹt qua. Ông chỉ vào TV lắp bắp:

“Tiểu Tổ, con nói cha chồng con.....cha chồng con....là....là...”

Nói lắp nửa ngày cũng không nêu tên ra được, Hàn Dẫn Tổ gật đầu một cái. Cho đến vợ chồng Hàn Dẫn Tổ, Hàn Thanh Sơn cảm thấy chuyện như vậy thật hoang đường. Không thể nào nghĩ tới có ngày mình lại trở thành thông gia với gia đình lớn như vậy, lại bắt đầu lo lắng gia thế hiển hách như vậy sẽ ghét bỏ Tiểu Tổ đã từng kết hôn.....

56. Chương 55

Chương 55

“Đắc ý gì mà đắc ý? Tôi thấy thật là xấu hổ khi đối mặt với người ta, có thể chấp nhận người đã ly hôn...”

Triệu Hồng lăm bằm càu nhàu trong miệng, sắc mặt Hàn Thanh Sơn trầm xuống:

“Ngày mai bà ở nhà đi!”

Triệu Hồng Nhất nghe được tức không chịu được:

“Hàn Thanh Sơn, tôi là người được ông cưới hỏi đằng hoàng không phải là người lang chạ với ông, mẹ ghẻ không phải là mẹ à? Con gái ông về địa vị của tôi ở cái nhà này mất hết!”

Hàn Thanh Sơn nhíu chặt chân mày:

“Bà nói điên loạn gì đấy? Cha mẹ chồng Tiểu Tổ không phải là người bình thường, tôi không thể để cho người ta chê cười được, chúng ta cần phải đứng trên lập trường của Tiểu Tổ nghĩ một chút!”

Triệu Hồng hừ hai tiếng:

“Không phải người bình thường? Chẳng lẽ còn có thể là lãnh đạo quốc gia sao?”

Lại phát hiện Hàn Thanh Sơn không lên tiếng, ánh mắt kia vô cùng cổ quái trong lòng Triệu Hồng sững lại thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ có thật là..... Phương.... họ Phương”

Quay đầu nhìn lại thấy tin tức trên TV về mấy vị lãnh đạo lớn đang tự mình đi thị sát cơ sở hạ tầng, đi đầu là người sao có thể giống vị quân nhân mà Hàn Dẫn Tổ đưa về đến thế. Tay có chút run run chỉ vào TV:

“Ông ta....là ông ta...Hàn Thanh Sơn, ông nói thật cho tôi, có phải ông ta hay không?”

Hàn Thanh Sơn thở dài:

“Triệu Hồng, đã nhiều năm như vậy ta không muốn cãi nhau với bà. Nhưng Tiểu Tổ vất vả lắm mới có được hạnh phúc của ngày hôm nay, bà không cần phải làm loạn thêm nữa. Coi như tôi cầu xin bà được không. Tôi đi ra ngoài một chút!”

Hàn Thanh Sơn xoay người đi ra ngoài, cửa đóng lại mà Triệu Hồng vẫn không nhấc mông nổi khỏi sofa. Trong đầu tràn ngập một tư vị khó có thể nói nên lời. Nha đầu Hàn Dẫn Tổ này sao vận số tốt như vậy? Quay đi quay lại ly hôn ngược lại lại trở thành chuyện tốt nhất. Không ngờ cô ta có thể lấy được người có chức quyền như vậy.

Trước kia biết cô ta qua lại với vị quân nhân kia bà và Tiểu Dĩnh đã âm thầm uất ức mấy ngày, không ngờ anh ta còn hiền hách như vậy. Về sau đừng nghĩ lạnh nhạt mà vô lý mà nịnh bợ, sợ là có nịnh bợ cũng không được. Trong lòng vừa hận vừa ghen tỵ nhưng lại không biết làm gì.

Nghĩ đi nghĩ lại không chừng lại là chuyện tốt, đã nói bà và cô ta không gần gũi lắm nhưng Hàn Thanh Sơn là cha ruột, dù sao ông ta giúp một tay nói không chừng hai mẹ con bà còn được thơm lây.

Triệu Hồng đang tính toán chợt nghe thấy tiếng động ngoài cửa, bà cho là Hàn Thanh Sơn đã trở lại vừa ngẩng đầu lên không khỏi sửng sốt:

“Tiểu Dĩnh, sao con lại về?”

Vội vàng nhận lấy hành lý từ tay cô mặt Hàn Dĩnh đen lại cầm cốc nước trên bàn uống hết phân nửa mới thả rằm xuống một cái:

“Mẹ! Con không muốn sống với thằng oắt con Trịnh Vĩ nữa, con muốn ly hôn!”

Triệu Hồng vừa nghe liền nóng nảy:

“Mới kết hôn được mấy ngày ly hôn gì mà ly hôn? Vợ chồng son nào sống với nhau có phải tốt cả đâu, không thể tránh khỏi gây gổ cãi nhau. Chỉ cần lui một bước là qua ngay, việc gì phải ly hôn. Tuy con không còn nữa nhưng không phải là ngoài ý muốn sao, hai đứa còn trẻ không lâu nữa sẽ mang thai thì sợ điều gì?”

Triệu Hồng đột nhiên nhớ lại Hàn Dẫn Tổ lại xem con gái mình không khỏi tủi thân. Hàn Dẫn Tổ ly hôn có thể gặp được chuyện tốt như vậy còn Hàn Dĩnh thì sao, mới kết hôn đã mất con, bây giờ còn ồn ào đòi ly hôn. Cảnh ngộ quả khác nhau một trời một vực.

Hàn Dĩnh đã sớm hối hận không ngờ Trịnh Vĩ là người đàn ông như vậy. Hôm kết hôn Hàn Dẫn Tổ và Phương Chấn Đông xuất hiện suốt cả buổi tối mặt Trịnh Vĩ đều tối đen, Hàn Dĩnh không tức không được.

Đưa khách khứa đi, trở lại phòng tân hôn Hàn Dĩnh liền không nhịn nổi giận hỏi thẳng vào mặt Trịnh Vĩ:

“Trịnh Vĩ, anh có ý gì đây? Hối hận ly hôn với Hàn Dẫn Tổ, bây giờ người ta còn tìm được người đàn ông hơn anh gấp vạn lần nên không chịu nổi sao? Anh thì làm được gì? Ban đầu lúc anh đang sung sướng sao anh không nghĩ tới ngày hôm nay? Có hối hận hay không hối hận thì cứ nói thẳng ra đừng giả vờ cảm điếc trước mặt tôi. Hôm nay phải rõ ràng cho tôi....”

Trịnh Vĩ đã quá phiền với Hàn Dĩnh, hôm nay nhìn ánh mắt của Dương Chủ nhiệm lòng hẩn đã sớm lạnh. Mặc dù chưa biết nhiều lắm nhưng hẩn cũng ít nhiều hiểu về gia thế hiền hách của Phương Chấn Đông, trên chộc vào anh ta thì tiền đồ của hẩn sẽ sớm bị hủy. Giờ lại lấy thêm người vợ vừa thất nghiệp lại chẳng ra gì thì hẩn cũng sớm phải cuốn gói.

Vốn trong lòng đang loạn trầm bề mà Hàn Dĩnh còn không chịu buông tha còn cố bám theo gây sự khiến lửa giận trong lòng hẩn vọt lên đầu. Đứng phắt lên lạnh lùng nói:

“Hàn Dĩnh, cô nói đúng rồi đấy! Ban đầu là tôi nghĩ đàn bà đáng trước miệng ngu sao không dùng nào biết cô là keo da chó. Cô cũng không soi vào nước tiểu của mình mà nghĩ xem muốn có học thì không có trình

độ, muốn có khí chất cũng không có khí chất. Nói một cách thẳng thừng chỉ là một kẻ nhà quê ra thành phố làm công, không phải cô sống chết quẩn lầy tôi thì tôi phải cưới cô sao? Cô nên biết điều đó!”

Hàn Dĩnh chịu không nổi lời châm chọc của Trịnh Vĩ liền ba máu sáu cơn nhào tới:

“Trịnh Vĩ, hôm nay tôi liều mạng với anh....Anh là đồ khốn kiếp, vô sỉ, hạ lưu....”

Miệng hùng hổ cả người nhào đến y hết một người đàn bà điên căn bản là mất hết lý trí vô lý hấn. Móng tay dài xẹt qua mặt mặt Trịnh Vĩ một đường tứa ra máu.

Trịnh Vĩ rên một tiếng ồm ồm lấy mặt túm lấy tay Hàn Dĩnh rống to:

“Hàn Dĩnh, mẹ nó, cô điên rồi phải không?”

Vừa theo bản năng đẩy ra khiến Hàn Dĩnh bị đẩy ra lảo đảo hai bước ngồi phịch dưới đất. Máu nhanh chóng từ thân dưới chảy ra khiến cả hai choáng váng. Đem tâm hôn trôi qua ở bệnh viện.

Con không còn như cũng đã kết hôn, hơn nữa còn chưa ly hôn, Triệu Hồng cố khuyên bảo Hàn Dĩnh:

“Nói thế nào thì công việc của Trịnh Vĩ cũng cần thể diện lại là ở thành phố lớn nữa. Con nữa, giận dữ nên bớt đi, chuyện này cũng nên cho qua, cố mà sống tốt đi!”

Nói thì nói như thế nhưng Hàn Dĩnh rất nhanh phát hiện mình đã tính sai hoàn toàn rồi, cũng lần đầu phát hiện nghèo vợ hèn chồng thì trăm sự bị ai, những lời này thật chí lý.

Sau khi kết hôn Hàn Dĩnh cũng không đi làm, cảm thấy làm thu ngân ở nhà ăn tuy nói không mệt mỏi nhưng dù sao cũng mất mặt. Cả người toàn mùi thức ăn mà tiền lương cũng không cao, đang định ở nhà sống dựa vào Trịnh Vĩ nuôi nhưng tiền nhà còn chưa trả xong. Chút tiền lương của Trịnh Vĩ không trả nổi thì lấy đâu mà nuôi cô. Chỉ qua một tháng thì hai người đã không còn gì nữa.

Trịnh Vĩ đã nói mấy lần bảo Hàn Dĩnh ra ngoài tìm việc nhưng Hàn Dĩnh không chịu. Ngại việc này không tốt, ngại việc này ít tiền, nói thì như rồng leo mà làm như mèo mửa. Việc nhà dọn dẹp nấu nướng lại càng không, Trịnh Vĩ về nhà đều dùng đồ ăn sẵn, ăn mãi cũng thấy chán, hơn nữa bản mặt Hàn Dĩnh hấn đã sớm chán không còn muốn về nhà nữa rồi.

Không phải đi nhà cha mẹ hấn thì ra ngoài xã giao, căn bản là không có ở nhà. Đến ngày trả tiền phòng cả bóng dáng tìm không thấy. Hàn Dĩnh thấy dùng tiền Triệu Hồng đưa cho trả cũng cảm thấy không hợp lý lắm bèn trực tiếp tìm đến cơ quan Trịnh Vĩ mới biết hấn đã phạm sai lầm gì đó nên đã dùng lương để giữ chức rồi.

Hàn Dĩnh vừa nghe thì lòng cũng lạnh, giờ có theo Trịnh Vĩ thì cũng chỉ hít gió Tây Bắc mà sống không hơn, mấy ngày nay Hàn Dĩnh cũng thông suốt, đi theo Trịnh Vĩ căn bản là không có đường ra, gây chuyện thường xuyên đến cơm cũng không ăn nổi thì ly hôn tốt hơn. Cô tìm người đàn ông khác, Hàn Dĩnh Tố có thể tìm được một sỹ quan quân đội thì cô chẳng lẽ không được sao?

Nghĩ liền trực tiếp tìm Trịnh Vĩ vui vẻ nhất phách lương tán xong rồi thu xếp đồ đạc về nhà mẹ đẻ luôn. Triệu Hồng nào có biết trong mấy tháng ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy còn cố tận tình khuyên bảo. Hàn Dĩnh nghe nói nóng nảy đứng lên trách móc:

“Mẹ! Con và Trịnh Vĩ đã ly hôn, mẹ có nói gì cũng muộn rồi, con mệt chết đi được nên đi ngủ trước đây, lát nữa ăn cơm thì gọi con.”

Uốn eo cái mông đi vào nhà trong, Triệu Hồng sưng sốt nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần bước mấy bước đuổi theo lay lay Hàn Dĩnh đang nằm trên giường:

“Tiểu Dĩnh, còn nói rõ cho mẹ! Sao lại ly hôn?”

Hàn Dĩnh phát tay:

“Ý gì nữa, ly hôn rồi, từ nay về sau không quan hệ gì với Trịnh Vĩ. Mẹ yên tâm, tiền con mang về đây hết!”

Triệu Hồng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vào trên lưng cô:

“Nha đầu này quả là kém cỏi, mẹ nói cho con hay, hôm nay Hàn Dẫn Tố mang vị quân nhân kia về nhà. Hai đứa đó đã kết hôn. Lần này Hàn Dẫn Tố bản lĩnh lớn bay lên càn cao rồi...”

Triệu Hồng thao thao bất tuyệt đem gia thế Phương Chấn Đông nói cho Hàn Dĩnh. Hàn Dĩnh ngồi dậy quên hết cả mệt nhọc, trên mặt trầm ngâm. Mặc dù biết vị quân nhân kia không tầm thường nhưng biết rõ về lai lịch quả thật khiến Hàn Dĩnh kinh hãi. Từ nay về sau cô có chết cũng sẽ thua kém Hàn Dẫn Tố. Ghen tỵ trong lòng như đã thú lồng lộn lên muốn xé toang cả lồng ngực.

Trong đầu chợt xẹt qua hình ảnh cao ngất của Phương Chấn Đông, ngũ quan anh tuấn cùng với khí thế bức người so với Trịnh Vĩ quả là mây với bùn. Người đàn ông như vậy sao có thể coi trọng Hàn Dẫn Tố, thật đúng là trời già không có mắt.

Triệu Hồng nhìn thần sắc con gái có vẻ không đúng lắm phát tay một cái:

“Tiểu Dĩnh, về sau khôn ngoan một chút, đừng cố đối nghịch với Hàn Dẫn Tố. Nói thế nào hai đứa cũng là chị em, con nói vài lời có ích về sau tương lai sẽ tốt hơn. Công việc con cũng không cần phải lo lắng nữa, chuyện con và Trịnh Vĩ xem như là chưa từng có, ly hôn thì ly hôn. Sau này có công việc tìm chồng sau cũng được.”

Trong mắt Hàn Dĩnh ánh sáng bập bùng, trong lòng cô nghĩ: “Tìm được người có thể tốt hơn Phương Chấn Đông sao?” Cô cũng không tin mình có thể đấu lại với Hàn Dẫn Tố, ban đầu nếu không phải Trịnh Vĩ dễ dàng câu dẫn thì cô cũng khó đoạt rồi. Đàn ông nào mà chẳng vụng trộm, cô cũng không tin Phương Chấn Đông là ngoại lệ.

Trong lòng đã quyết định liền kéo lấy tay mẹ cô nghe ngóng:

“Mẹ, mẹ bảo ngày mai gặp mặt Phương gia ở khách sạn Phương Nam sao?”

Triệu Hồng gật đầu sau đó uất ức nói:

“Nhưng cha con không cho mẹ đi, nói là sợ khó ăn nói với Phương gia.”

Hàn Dĩnh bĩu môi thì thầm vài câu vào tai mẹ cô. Mắt Triệu Hồng sáng lên gật đầu một cái:

“Cách này được đó, nói thế nào thì mẹ ghẻ cũng là mẹ, chúng ta nên đi mới đúng. Cô ta có thể đuổi chúng ta ra ngoài sao?”

57. Chương 56

Chương 56

Lại nói Hàn Thanh Sơn, ra cửa lên xe trực tiếp đến nghĩa trang công cộng. Lúc xuống xe trời đã bắt đầu có mưa phùn phát phơ như sương khói.

Hàn Thanh Sơn không khỏi có chút giật mình sững sờ, còn nhớ rõ năm đó lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Tiểu Tố trời cũng như vậy. Cô che chiếc ô nhỏ có in hình hoa thanh nhã từ bên đường nhỏ kia đi tới rồi đi cùng đường với ông. Hàn Thanh Sơn biết ông không thể tả nổi sự kích động trong lòng, chỉ cần nhìn một cái ông đã yêu bà.

Cô gái thanh nhã xinh đẹp như vậy, uyển chuyển hàm súc như thơ, tinh xảo như họa. Nhưng kích động qua đi là mất mát thật sâu, cô gái tốt đẹp như vậy sao có thể để ý tới người đàn ông bình thường như ông. Hàn Thanh Sơn không khỏi dần tự ti, nhưng trời cũng ưu ái cho họ phát triển, yêu rồi kết hôn. Tất cả rất xuôi dòng.

Mẹ Tiểu Tố là người phụ nữ dịu dàng hiền tuệ, việc trong nhà hay ngoài nhà lo liệu gọn gàng, biết nấu ăn ngon, vẽ đẹp, là cô giáo tiểu học dạy mỹ thuật trong trấn.

Cưới xong Hàn Thanh Sơn cảm thấy mỗi ngày mình trôi qua như sống trong sương mù, hạnh phúc và hài lòng. Bọn họ rất nhanh chóng có con, Tiểu Tổ sinh ra càng khiến cho gia đình nhỏ thêm hạnh phúc như tô thêm một nét vẽ trong cuộc sống của họ.

Nhưng lúc Tiểu Tổ ba tuổi, Hàn Thanh Sơn trong lúc dọn dẹp đồ cũ vô tình phát hiện một quyển sổ cũ của vợ được đặt rất cẩn thận trong một hộp gỗ khiến ông nảy sinh tò mò muốn xem trộm.

Bây giờ nghĩ lại, Hàn Thanh Sơn vô số lần hối hận, nếu như mình không mở quyển nhật ký kia thì có thể cả đời này ông sẽ đắm chìm trong hạnh phúc, mà hạnh phúc thường che giấu sự dối trá sau lưng.

Hàn Thanh Sơn biết thì ra trong lòng vợ đã yêu người đàn ông khác, hơn nữa vẫn yêu có thể cả đời này trong lòng bà chỉ yêu người đàn ông trong nhật ký, thật sâu trong đáy lòng, thỉnh thoảng mới lấy ra tưởng niệm.

Ông cảm thấy mình thất bại vô cùng, cái cảm giác bị phản bội làm ruột gan ông quặn đau khổ sở. Ngày đó ông uống say, uống rất say rồi khi tỉnh lại thì đang ở trên giường Triệu Hồng.

Triệu Hồng khi đó là một quả phụ mở quán ăn nhỏ không xa cơ quan ông. Hàn Thanh Sơn cùng đồng nghiệp thường ra đây nên coi như là quen biết nhưng đến mức này thì ông không hối hận không được.

Nhưng khi đó Triệu Hồng không quán lấy ông nên ông thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng ông dù sao cũng còn vướng mắc cho nên với mẹ của Tiểu Tổ không còn ân ái như trước nữa, mặc dù vẫn cùng một nhà nhưng đã có ngăn cách.

Hàn Thanh Sơn cũng không muốn để ý nhưng mỗi khi nhìn thấy vợ từ cửa sổ nhìn về nơi xa, trong đôi mắt sương mù tràn ngập u sầu lại không tìm chế được mà suy đoán. Có phải trong lòng bà đang nghĩ đến người đàn ông đó.

Bởi vì yêu cho nên hà khắc, Hàn Thanh Sơn phát hiện ông không thể tiếp tục xem như là không có chuyện gì xảy ra tiếp tục bịt tay trộm chuông. Đến khi Tiểu Tổ lên cấp hai thì hôn nhân giữa ông và vợ chỉ còn trên danh nghĩa. Nhiều năm như vậy ông đan díu với Triệu Hồng thực chất trong tiềm thức chỉ là để trả thù.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là đó chỉ là mình ép mình lấy cớ mà thôi. Ông có thể là người xấu xa vô lại nhưng cũng không phải là người thần nhiên.

Cho nên sau đó cưới Triệu Hồng cũng là bởi vì Triệu Hồng nói Tiểu Dĩnh là con gái ông. Hàn Thanh Sơn tính toán vài ngày, hình như ông đối với Hàn Dĩnh thiệt thòi cho nên lòng ông không tự chủ mà nghiêng về Hàn Dĩnh.

Mặc dù hiện tại nhưng Hàn Thanh Sơn cũng cảm thấy mình đã thua thiệt Hàn Dĩnh quá nhiều, đứa trẻ không có cha so với Tiểu Tổ mất đi nhiều cơ hội và hạnh phúc nên ông chỉ muốn bồi thường. Dù sao cũng là cốt nhục của ông nhưng ông đã bỏ quên Tiểu Tổ.

Mưa phùn rơi dày hạt hơn làm ướt bậc thang trong nghĩa trang. Hàn Thanh Sơn ngẩng đầu lên nhìn thấy cách đó không xa trước mộ vợ là Tiểu Tổ và Phương Chấn Đông đang đứng đó

Tới thăm mộ mẹ là do Phương Chấn Đông đề nghị, mặc kệ thế nào thì anh cũng là con rể cần gặp mặt cha mẹ vợ. Hàn Thanh Sơn bật cười thở dài tựa vào anh hỏi nhỏ:

“Chấn Đông, anh xem có phải em quá đáng không? Dù sao bà ta cũng là người cha em chính thức cưới vào cửa.”

Bàn tay Phương Chấn Đông vuốt ve mái tóc cô:

“Chuyện của trường bồi anh không có ý kiến, mặc kệ là ai anh không thể để cho Tiểu Tổ nhà ta phải chịu uất ức.”

Hàn Thanh Sơn sững sờ quay sang nhìn anh bất ngờ rồi tiến gần tai anh nhỏ giọng nói:

“Phương Chấn Đông, thì ra là anh cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt này!”

Phương Chấn Đông cũng cười, ánh mắt lóe lên một cái cúi đầu lại gần xấu xa nói:

“Anh không chỉ nói mà thôi đúng không?”

“Anh là đồ mặt dày!”

Khuôn mặt cô đỏ bừng lên nhìn vị tài xế:

“Bác ơi, đi nghĩa trang công cộng!”

Đến trước mộ mẹ, Hàn Dẫn Tổ không nhịn được nước mắt, đã thoáng cái hơn một năm rồi cô chưa tới đây. Trên bia mộ vẫn nụ cười dịu dàng của mẹ như đang chăm chú nhìn cô nhẹ nhàng hỏi:

“Tiểu Tổ, bây giờ con hạnh phúc chứ?”

Hàn Dẫn Tổ nghẹn ngào hai tiếng, tựa vào ngực Phương Chấn Đông nghiêm trang nói:

“Mẹ, đây là con rể của mẹ. Lần đầu tiên đi đường gập ghềnh nhưng lần này con rất xác định, anh ấy là hạnh phúc của con, con sẽ theo anh ấy không xa không rời.”

Phương Chấn Đông đưa tay chào theo quân lên rất thành khẩn nói:

“Mẹ, con là Phương Chấn Đông, con sẽ thương Tổ Tổ cả đời, mẹ yên tâm!”

Trong mưa bụi Hàn Dẫn Tổ cảm thấy nụ cười của mẹ thêm sáng lạn. Tiếng bước chân từ xa truyền đến, Phương Chấn Đông nhỏ giọng nói:

“Tổ Tổ, cha đã tới.”

Hàn Dẫn Tổ xoay người ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có nồng đậm oán giận cùng uất ức. Ở trước mộ mẹ, uất ức trong lòng của cô không thể nào nhịn nổi, Phương Chấn Đông đặt tay lên vai cô rồi đưa ô cho cô:

“Anh qua bên kia chờ em, bậc thang trượt, lúc xuống phải cẩn thận.”

Phương Chấn Đông cung kính cúi đầu chào Hàn Thanh Sơn rồi bước đi. Nghĩa trang lớn như vậy chỉ có hai cha con đứng cạnh nhau. Đây cũng không phải là tiết tảo mộ, trừ tiếng mưa rơi xào xạc vào cây tùng bách ra thì nơi đây hoàn toàn vắng lặng. Yên tĩnh khiến bao nhiêu hàng rào ngăn cách cha con từ trước đến nay trong nháy mắt sụp đổ.

Có lẽ là bởi vì hôm nay hạnh phúc làm yên lòng nên Hàn Dẫn Tổ mới có dũng khí để hỏi. Cũng có lẽ là do đứng trước mộ mẹ, mẹ yên giấc dưới đất đã tiếp dũng khí cho cô mà cũng có thể là do nghi vấn từ đáy lòng giờ phút này không thể giấu nổi:

“Cha, con muốn biết con có thật là con đẻ của cha không?”

Hàn Thanh Sơn ngạc nhiên cô thật lâu sau mới sực tỉnh:

“Tiểu Tổ, sao con có thể hỏi vấn đề vô lý như vậy? Con là con gái của cha từ bấy lâu nay đều vậy.”

Ánh mắt Hàn Thanh Sơn buồn bã:

“Tiểu Tổ, đây là con oán cha, oán trách cha mấy năm nay không quan tâm đến con?”

Hàn Dẫn Tổ trầm mặc không nói, Hàn Thanh Sơn khẽ thở dài:

“Rất nhiều chuyện, cha cũng muốn không ra, mẹ con, mẹ con....”

Hàn Thanh Sơn trong lúc này không biết nói sao cho con gái mình hiểu. Dù sao đó cũng là chuyện đời trước, giờ có lật lại nói với đời sau thì quả thật không hợp lắm. Do dự một lúc rồi tiếp tục nói:

“Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi! Không cần thiết truy cứu, bây giờ nhìn con hạnh phúc thế này mẹ con ở dưới suối vàng cũng thấy vui mừng. Tiểu Tổ, con đang mang thai nên về trước đi! Cha có vài lời muốn nói với mẹ con.”

Hàn Dẫn Tổ nhẹ nhàng gạt đầu rồi dọc theo thềm đá chậm rãi bước xuống. Đi vài bước quay đầu lại thấy dưới mưa bóng lưng của cha có chút còng xuống, tóc bên thái dương đã bạc mấy phần giống như đỉnh đầy tang thương và phong sương. Bất kể đúng sai thì mẹ đã về đất mà cha cũng đã già rồi, ít nhất cô biết mình chính xác là con của cha mẹ.

Cảm giác áp áp một hồi, Phương Chấn Đông ôm cô thật chặt vào ngực. Nhiệt độ ấm áp như chui thẳng vào lòng cô, cô tựa vào ngực anh thì thầm:

“Phương Chấn Đông?”

“Ừ?”

Giọng anh dứt khoát trầm thấp từ lồng ngực chui vào tai cô như gõ trống nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy yên lòng. Hàn Dẫn Tổ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên:

“Em yêu anh”

Ánh sáng trong mắt Phương Chấn Đông tăng vọt, một câu cũng không nói bẻ cả người cô lên bước nhanh ra nghĩa trang. Trên đường đi về mặt vẫn đen ngòm như chưa từng nghe cô thổ lộ.

Hàn Dẫn Tổ rất bất mãn môi môi, cho đến khi hai người vào khách sạn, vừa mới vào cửa đã bị anh đặt trên tường, miệng há mở trực tiếp cường thế xâm nhập miệng cô. Tùy ý dây dưa như muốn nuốt cô vào, nhanh chóng đẩy lửa lan ra cả cánh đồng cỏ khô.

Lại nói, Phương Chấn Đông cũng thật nhịn đủ lâu, trong bệnh viện nhịn mấy tháng, ra khỏi bệnh viện thì vào Phương Gia, mặc dù ở lâu trên nhưng cũng không thể tận hưởng. Hơn nữa cô gái nhỏ này yếu ớt nhạy cảm không thể tự nhiên được. Mặc dù ở Phương gia hai người có làm nhưng cô cũng ra sức khước từ, căn bản là không thể tập trung, mỗi lần đều thúc giục anh làm cho xong chuyện.

Phương Chấn Đông cảm thấy hình như vợ anh đang chán anh, nhưng hôm nay hai người ở riêng với nhau mà anh đã muốn cô lâu rồi, hơn nữa nghe cái miệng nhỏ nhắn của vợ nói lời chết người như vậy chui vào lòng anh như đem bàn ủi san phẳng tất cả hơn nữa còn đốt dục hỏa trong lòng anh.

Phương Chấn Đông giữ chặt lấy đầu cô bừa bãi hôn, hôn cho đến khi hận không đem cô vợ nhỏ của mình nuốt hết mới bỏ qua. Hương thơm quen thuộc cùng hơi ấm của cô làm mãnh thú trong đầu anh đột nhiên chui ra....

Bàn tay nhanh chóng xẹt qua quần áo mỏng manh của cô, căn bản không có ý định nhấn nạy mà tìm khóa kéo....Trong mơ mơ màng màng Hàn Dẫn Tổ chỉ nghe thấy tiếng roẹt roẹt.....y phục trên người cô trong nháy mắt rời khỏi thân thể nhưng cô không muốn để ý. Hiện tại giờ phút này trong mắt cô chỉ có người đàn ông cô yêu, cô cũng muốn anh, rất muốn.....

58. Chương 57

Chương 57

Tuy là ý loạn tình mê, hai người cũng không quên tiểu sinh mệnh trong bụng. Bụng của Hàn Dẫn Tổ nhỏ hơn bụng phụ nữ bình thường khi mang thai rất nhiều, gần bảy tháng rồi mà nhìn qua chỉ như một chiếc vung nồi tròn tròn trên bụng. Mỗi lần Phương Chấn Đông nhìn lại lo lắng quá mức, sau đó khoa phụ sản lấy quyền uy bảo đảm đứa bé trong bụng rất khỏe mạnh thì Phương Chấn Đông mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy, bây giờ Hàn Dẫn Tổ mặc dù đang mang thai nhưng không nặng nề mà như một viên châu ngọc ngày càng sáng, ôm vào trong ngực cảm giác thật là tốt. Với lại vì mang thai nên vô cùng nhạy cảm, phong tình vạn chủng tựa như gió xuân làm Phương Chấn Đông hận không thể đắm luôn mình vĩnh viễn vào đó.

Phương Chấn Đông hơi cúi người ôm lấy cô bước nhanh vào phòng trong, hơi thở càng nặng nề, cả người nóng bừng như nước sôi nhưng tay lại cẩn thận đem vợ anh đặt nghiêng người trên giường lớn, bàn tay lướt qua bụng cô đang nhô lên nhỏ giọng nói:

“Bác sĩ nói tận lực dùng tư thế này sẽ tốt với con.”

Nói xong, không nói lời gì tách chân cô ra đi vào rất sâu.

“A...Ừm...”

Hàn Dẫn Tổ rên rỉ hai tiếng rồi ôm trọng vật nóng bỏng cứng rắn kia làm cho thân thể cô vốn nhạy cảm càng không thể nhịn được mà run rẩy. Đốm lửa trong lòng dấy lên thật nhanh trong nháy mắt đã đem lý trí cô đốt hơn phân nửa....

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn túm lấy cánh tay cường tráng, ngón tay dường như cắm vào da thịt anh, đầu nhỏ ngửa lên không ngừng thở dốc....

Mồ hôi từng giọt lớn từ trán Phương Chấn Đông rơi xuống, nhỏ lên người Hàn Dẫn Tổ, gân xanh như muốn nứt ra nhưng động tác vẫn nhẹ nhàng chậm chạp.

Dần dần, Hàn Dẫn Tổ cảm thấy trong thân thể có một luồng khí nóng ran xông lên, đối với động tác thương cảm của Phương Chấn Đông cô chẳng có chút nào cảm thấy biết ơn, thật bất mãn rầm rì hai tiếng, cái miệng nhỏ cổ đưa về phía sau đón lấy, miệng bất mãn kêu:

“Phương Chấn Đông. Phương Chấn Đông.”

Phương Chấn Đông không thể chịu nổi giọng mềm mại van xin của vợ nhỏ, động tác phía dưới cũng không thể khống chế nổi nữa. Tiết tấu cuồng loạn dồn dập giống như gió táp mưa rào, lúc tiến vào nhụy hoa không ngừng co rút lại, xuân triều không ngừng trào ra hòa lẫn tình triều....

Phương Chấn Đông dường như khống chế không được sự cuồng cuồng trong lòng mình nhưng đáy mắt không khỏi quét qua thân thể cô gái nhỏ dưới thân mình đã hóa thành một vũng nước. Ánh sáng từ ngoài cửa sổ xuyên thấu qua rèm cửa đăng ten màu trắng tan mất ở trong phòng chiếu vào người cô khiến cả người cô dâng lên một vàng sáng trắng óng ánh trong suốt tựa như bạch ngọc hảo hạng. Mắt cô nhắm chặt, hai má thắm hồng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra khó nhịn thở dốc rầm rì giống như con cá biển bị mắc cạn đáng thương không thể nói ra lời nào.

Đây là người phụ nữ của Phương Chấn Đông anh, anh hận không thể bọc cô vợ của anh vào trái tim mình, anh không thể làm tổn thương cô dù là một chút nên động tác của anh lại không khỏi nhẹ nhàng chậm chạp.

Đáng tiếc cô gái nhỏ một chút cũng không cảm kích, rầm rì hai tiếng, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn cong lên không kiên nhẫn, vội vàng giống như thúc giục:

“Phương Chấn Đông. Phương Chấn Đông.”

Phương Chấn Đông muốn cười phá lên, ở Phương gia mỗi lần như thế này cô đều ra sức khước từ thật làm cho người ta dở khóc dở cười. Nhưng anh cũng không dám vui mừng khê cần lỗ tai đang đỏ rực của cô:

“Ngoan một chút cho anh, được chứ?”

Giọng nói phả vào tai cô, bàn tay đưa về phía trước, lướt qua cái bụng phình to được chốn đào nguyên bí ẩn nhất....

“Ừm.....”

Hàn Dẫn Tổ hít sâu một cái, căn bản cô chưa từng nghĩ đến người đàn ông quy củ như vậy lại biết làm điều này, còn chưa nghĩ ra thì cô đã bị bàn tay anh linh hoạt vờn về trêu chọc cho lửa tình càng thêm cháy rực khiến cho lý trí thiêu đốt thành mây khói.

Hàn Dẫn Tổ cảm giác mình giống như một chiếc lá dập dềnh một cái chớp mắt là lên thiên đường, một cái chớp mắt nữa là xuống địa ngục không rõ là thỏa mãn hay là đói khát, vui vẻ hay là khổ sở....Cho đến khi cả người giống như bay lên trên mây rồi rơi xuống trong nháy mắt thì lý trí mới trở lại....

Ngoài cửa sổ mưa thu róc rách, bên trong cửa sổ xuân tình vừa mới nghỉ. Hàn Dẫn Tổ thở dốc hồi lâu mới xoay người, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đỏ ửng, vầng trán nhuộm một tầng mồ hôi nhìn qua hết sức kiều diễm, bàn tay nhỏ bé giữ chặt lấy mặt anh bá đạo thẩm vấn:

“Nói! Anh học với ai?”

Đáng tiếc giọng nói vô cùng mềm mại, càng thêm nồng đậm ghen tức khiến khóe miệng Phương Chấn Đông nhếch lên túm lấy tay cô đang giữ chặt lấy mặt mình, quay người hôn lên cái trán trơn bóng, ánh mắt lóe lên một cái bắt đầu nói cái giọng biết rồi còn hỏi:

“Cái gì?”

Khuôn mặt nhỏ của Hàn Dẫn Tổ càng đỏ:

“Cái đó. . . . Chính là mới vừa rồi anh...anh...”

Áp úng nói mấy từ mà không thể nghiêm chỉnh nói thẳng ra, ngẩng đầu lại phát hiện ra ánh mắt ranh mãnh của anh không khỏi hận bèn hé miệng cắn lồng ngực anh một cái. Nhưng hàm răng thì nhỏ, sức cũng yếu mà Phương Chấn Đông da dày thịt béo cắn bản là không tạo thành uy hiếp gì.

Hiếm khi cô vợ nhỏ điêu ngoa, Phương Chấn Đông cảm thấy lúc này vợ anh càng động lòng người hơn nữa, thích thú không lên tiếng cứ để mặc cho cô cắn.

Hàn Dẫn Tổ cắn đến lúc răng mỗi buông ra cũng chỉ là một dấu răng nhàn nhạt, nắm tay lại nhất quyết không tha đảm anh mấy phút:

“Phương Chấn Đông, da của anh sao dày vậy?”

Phương Chấn Đông cười nhẹ kéo chăn qua đắp cho hai người:

“Chồng em là quân nhân, chút sức này của em thì chẳng khác gì gãi ngứa!”

Nói xong, cúi đầu rất có mấy phần không hài lòng quét qua hai mắt cô nhú nhú mày:

“Em là do thiếu rèn luyện, thể năng kém, chờ em sinh con xong phải thao luyện cho tốt!”

Hàn Dẫn Tổ lườm anh một cái:

“Phương Chấn Đông, em không phải là lính của anh, em là vợ anh đấy!”

Phương Chấn Đông chợt ghé vào tai cô bá đạo nói:

“Thể năng của vợ càng phải đạt tiêu chuẩn, hiện giờ chồng em đang phải kiểm chế, nếu anh mà thi triển ra hết thì em lại bị anh làm cho ngắt đi cũng nên.”

Hàn Dẫn Tổ hết đỏ mặt lại nhéo lấy tai anh:

“Giờ em hoài nghi cái gương mặt này có phải là đang đeo mặt nạ, sao có mặt nào đen như vậy mà nói ra những lời không biết xấu hổ?”

Phương Chấn Đông trừng mắt:

“Gì mà không biết xấu hổ, đây là đại sự nghiêm chỉnh, không được qua loa.”

Hàn Dẫn Tổ mặc kệ anh, người đàn ông này da mặt dày như mặt sắt cô cắn bản không phải là đối thủ. Dù sao hiện tại cô cũng đã tìm được biện pháp đối phó anh, nếu anh dám xem cô là lính dưới tay anh cô sẽ ăn vạ xem ai lợi hại?

Phương Chấn Đông nào biết trong lòng cô vợ nhỏ nghĩ gì, kế hoạch huấn luyện cô đã lên từ lâu nhưng nào đâu biết ban ngày anh huấn luyện cô thì tối về cô lại luyện anh quả thật được không đủ bù mất. Cuối cùng không giải quyết được việc gì, hành sự lặng lẽ vẫn là anh, chuyện này tạm thời không đề cập tới.

Lại nói Phương Gia Nhị lão cùng Phương Nam, sáng sớm ngày hôm sau đã đến Miền Nam, tuy Phương Hoa hiện tại đang cao cao tại thượng nhưng cũng không muốn quá tự cao tự đại, hơn nữa trên đường đi bà Phương không ngừng dặn dò ông:

“Đứa trẻ Tổ Tổ kia quả là khổ, mẹ ruột đi sớm ngay cả học phí cũng là do mình kiếm. Đúng là có mẹ ghẻ thì có bố dượng, cha ruột của Tổ Tổ tuy quá đáng nhưng dù sao cũng là thân nhân nên chúng ta cần phải qua lại. Dù sao cũng chỉ là nể mặt nhau đôi chút, một số việc ta chỉ cần giả không biết là được, dù sao về sau Tổ Tổ là người của Phương Gia, có chúng ta yêu thương là được rồi!”

Khuôn mặt của Phương Hoa luôn nghiêm túc cũng không khỏi bật cười nhìn vợ trêu chọc:

“Ban đầu như bà mẹ chồng một mực phản đối sao giờ biến thành người khác vậy?”

Bà Phương liếc ông một cái:

“Quá khứ không thể không nghĩ thông suốt sao? Tôi đâu phải như ông là lãnh đạo nên giác ngộ cao, tư tưởng tiến bộ, ông cũng đừng lấy đó mà châm chọc tôi chứ? Nói tóm lại là không được làm khó Tổ Tổ.”

Phương Nam ở một bên cũng không nhin được cười, Bà Phương quay sang Phương Nam nhỏ giọng hỏi:

“Mẹ ghê của Tổ Tổ sẽ không đến đó chứ? Nói thật khi biết Tổ Tổ chịu khổ như vậy mẹ đã không ư nổi rồi. Còn có đứa con gái của bà ta nữa, dám quyến rũ anh rể của mình, còn kết hôn, đây là loại người gì vậy? Sao cha của Tổ Tổ có thể cưới người đàn bà kia vào cửa mà hắt con gái ruột của mình ra ngoài?”

Phương Nam biết mẹ cô đang đau lòng thay cho Tổ Tổ, nhưng nghĩ lại góc độ khác nếu không có lần giày vò đó thì có thể anh trai cô đã không thể tìm được vợ vừa ý. Cho nên nói có được có mất, cuộc sống và tình yêu tất cả đều như vậy, hạnh phúc là quan trọng nhất.

Hàn Thanh Sơn có chút khấn trương khó nói, lo lắng đến một đêm khó ngủ. Tiếp ông là vị thư ký trung niên rất thân thiết và khách khí.

Vừa đi vào phòng ăn, Phương Hoa trung đã đứng lên đón:

“Thông gia, giờ mới gặp mặt thật là có chút không biết xấu hổ rồi !”

Hàn Thanh Sơn không ngờ vị lãnh đạo chỉ gặp ở trên TV lại gần gũi và bình dị đến thế, những thấp thỏm ban đầu trong nháy mắt đã được dẹp yên không ít. Hàn huyền một lát thì thấy Tiểu Tổ và Phương Chấn Đông đang dìu bà ngoại Tiểu Tổ vào trong. Bà có chút gầy nhưng sắc mặt vẫn còn tốt và nhìn qua thấy khỏe lên không ít, theo sau là cậu mợ của Tiểu Tổ.

Cậu mợ của Hàn Dẫn Tổ là người rất an phận, tuy mới ban đầu nghe bối cảnh nhà chồng Hàn Dẫn Tổ cũng bị dọa cho sợ hết hồn nhưng khi định thần lại lại lo lắng cho cháu gái sợ trèo cao mà chịu uất ức. Nhưng mắt thấy vị quân nhân khí thế bức người, tuy không câu nệ nói người nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo cháu gái mình, đáy mắt không thể giấu nổi vẻ dịu dàng. Cậu mợ không rõ nhiều nhưng cũng hiểu hai đứa tình cảm vô cùng tốt cũng yên lòng.

Bà ngoại càng thêm vui vẻ, nụ cười trên mặt không thu lại được kéo lấy Phương Chấn Đông nhìn quanh thấy thế nào cũng hài lòng. Chờ Hàn Dẫn Tổ đi, bà còn dặn vợ chồng con trai:

“Mặc dù nhà chồng Tiểu Tổ không tầm thường nhưng hai người không cần phải gấp gáp nịnh bợ. Chúng ta đang hoàng sống qua ngày là tốt rồi, Tiểu Tổ có được hạnh phúc ngày hôm nay quả không dễ dàng, chúng ta ngàn vạn lần đừng làm phiền Tiểu Tổ.”

Vì vậy đừng xem cậu mợ là người dân bình thường nhưng thật ra lại vô cùng khác biệt. Đối mặt với Phương Gia hiển hách như thế này cũng không lộ ta vế xun xoe bí ối chút nào. Nhị Lão Phương Gia cũng âm thầm gật đầu, có lẽ phần tính thẳng thắn của con dâu chính là từ phẩm cách cao thượng mà họ mà dưỡng thành.

Bên này đang lúc khách và chủ đều vui mừng, chợt nghe ngoài cửa có tiếng ồn ào mơ hồ truyền tới. Phương Hoa khẽ nhíu mày, Lão Triệu thư ký đẩy cửa đi vào nhỏ giọng nói bên tai ông khiến mặt của Phương Hoa càng lúc càng khó, quét qua con gái một cái. Phương Nam hiểu ý đứng lên theo Lão Triệu đi ra ngoài.

59. Chương 58

Chương 58

Phương Nam vừa đi ra khỏi phòng ăn liền nhìn thấy hai mẹ con đang gào khóc âm ỹ bị bảo vệ ngăn lại ở cách đó không xa. Phương Nam từ nhỏ đã là một nhân vật không dễ đối phó cộng thêm lần lộn nhiều năm

trên thương trường tự có một khí thế bức người. Hơn nữa ở đây là người ngoài không có quan hệ gì với cô lại càng là người không đáng để nể mặt, hơn nữa mẹ con Triệu Hồng đối với Phương Nam mà nói lại triết để không có quan hệ.

Hơn nữa đối với hành vi xấu xa của em kế Hàn Dẫn Tổ, Phương Nam hận đến ngứa răng. Đàn ông trên đời chết sạch hay sao mà dám tìm đến anh rể mình? Có thể thấy được trình độ vô sỉ đã đến mức không còn thuốc chữa nữa rồi.

Vội vã vừa thấy mặt Phương Nam có thể dễ dàng nhìn ra hai mẹ con này đều là kẻ không an phận, nói trắng ra thì hai mẹ con nhà này là kẻ không dễ bắt nạt.

Phương Nam lãnh đạm soi kỹ Hàn Dẫn Tổ, đang cay cú nhưng Hàn Dẫn Tổ không tự chủ mà lui về phía sau một bước. Mẹ con Hàn Dẫn Tổ dĩ nhiên không biết Phương Nam nhưng nhìn cô từ trong phòng ăn đi ra thì không cần phải nói nhất định là người của Phương Gia rồi. Hơn nữa trên người cô mặc một bộ lễ phục màu hồng sang trọng, trước ngực cài trang sức bằng kim cương tinh xảo dưới ánh đèn sáng đến chói mắt, nhìn qua Hàn Dẫn Tổ cũng đã biết.

Cô từng đến hiệu trang sức nhìn qua ghim cài áo này, đó là nhãn hiệu cao cấp số lượng có hạn, do nhà thiết kế danh tiếng thiết kế. Chỉ cần nhìn bằng giá Hàn Dẫn Tổ nhìn qua cũng đủ để hít một ngụm khí lạnh. Nhìn dãy chữ số 0 đằng sau nó cô biết cả đời này cô có muốn cũng không bao giờ có được nó, có thể nói cả đời này cô chỉ có thể ngắm chứ không thể sở hữu được thứ xa xỉ phẩm như thế này.

Nhưng hôm nay nhìn đồ xa xỉ phẩm này Hàn Dẫn Tổ dường như có thể tưởng tượng đến sau này Hàn Dẫn Tổ lại có thể dễ như trở bàn tay. Ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ không thể che giấu nổi đưa tay âm thầm kéo tay Triệu Hồng. Nhưng Triệu Hồng đảo mắt tính toán sau đó nở một nụ cười dối trá:

“Cô là con gái của thông gia đúng không? Tôi là mẹ của Tiểu Tổ, ba Tiểu Tổ vui quá nên quên cả tôi và Tiểu Dẫn rồi, à, đây là em gái Tiểu Tổ, hai chị em nhà nó rất thân thiết.”

Triệu Hồng mở mắt nói mò, Triệu Hồng nghĩ rằng gia thế hiển hách như thế này cần nhất là mặt mũi, mình chủ động tìm tới cửa chẳng lẽ họ dám đuổi bà ra ngoài sao? Nhưng vừa vặn gặp phải Phương Nam, Phương Nam chính là ai cần tính sổ thì tìm người đó, hơn nữa hai mẹ con này ở trong mắt Phương Nam là kẻ vô địch tiện, thật không biết xấu hổ còn tìm tới cửa.

Chỉ nhìn biểu tình của hai người bọn họ kia thì Phương Nam không cần nghĩ cũng biết hai người kia đang muốn gì, cũng đoán được Hàn Dẫn Tổ đã không chịu ít thiệt thòi từ hai mẹ con này, quả thật hai mẹ con nhà này không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Phương Nam sắc mặt cũng không đổi quét mắt sang Lão Triệu đứng bên cạnh nhẹ nhàng nói:

“Chú Triệu, hôm nay là thông gia hai nhà gặp mặt, những người không có nhiệm vụ thì không được cho đến gần nhận loạn thân thích. Cứ gọi Anh Vương ở cục công an đến đây là được.”

Nói xong, nhìn cũng chưa từng nhìn hai mẹ con này, xoay người lại đi vào trong. Mẹ con Triệu Hồng sững sốt một lúc đã bị nhân viên bảo vệ khách sáo cường chế mời ra ngoài.

Mặt mũi Triệu Hồng trắng đỏ một hồi, sống nhiều năm như vậy mà chưa từng bị nhục nhã như thế này, cảm thấy ngay cả người phục vụ cũng nhìn bà với vẻ mặt giễu cợt cũng khinh bỉ. Nhưng Triệu Hồng mặt dày hơn cả tường thành không thèm để ý đến mặt mũi tương gân cổ hét lên:

“Hàn Thanh Sơn, ông ra ngoài mau, Hàn Thanh Sơn ông là đồ khốn kiếp, ông ở bên trong vờ như không thấy để cho kẻ khác bắt nạt vợ con ông, ông không phải là đàn ông....”

Hùng hùng hổ hổ kêu la, căn bản không có tác dụng, hai người bị đuổi ra khỏi khách sạn, trừ phục vụ còn có bảo vệ mặt đen căn bản không cho mẹ con bà đến gần thêm nữa bước.

Hàn Dẫn Tổ dậm chân một cái lòi mẹ, không nhịn được nói:

“Mẹ, mẹ không phải kêu nữa, cha con cũng không nghe được đâu.”

“Gì mà cha? Hàn Thanh Sơn mà xứng đáng sao?”

Triệu Hồng tức đến không muốn lựa lời mà nói nhưng ngẩng đầu lên thấy Hàn Dĩnh đang nhìn bà chăm chăm:

“Mẹ, lời mẹ vừa nói là ý gì?”

Triệu Hồng mới ý thức tới việc mình nói sai, vội vàng che giấu xoa xoa mặt:

“À, ừ, là mẹ giận quá nên hồ đồ rồi, ta đi thôi. Không cho ta vào ta cũng không thèm. Mẹ không tin cái lão già khốn kiếp đó không về nhà, hừ! Đừng tưởng rằng leo lên cành cao liền lên trời, không chừng ngày nào đó ngã xuống....”

Hai mẹ con ngay cả cửa cũng không vào, trong lòng vô cùng uất ức nhưng không thể nói ra được. Về tới nhà càng nghĩ càng thấy giận lại nghe được tiếng xe bên ngoài, Triệu Hồng vội vàng đứng lên thì Hàn Dĩnh đã xông ra trước bà rồi.

Lúc Hàn Dĩnh đi ra thì Hàn Thanh Sơn đã xuống xe đứng ở bên cạnh bồn hoa cùng Phương Chấn Đông và Hàn Dẫn Tổ không biết đang nói gì đó. Giữa ánh mặt trời rọi xuống chiếu xuống thân ảnh sáng ngời của Hàn Dẫn Tổ khiến cho Hàn Dĩnh không khỏi trở mắt nhìn. Lại nói có hơn mấy tháng cô chưa gặp Hàn Dẫn Tổ mà thôi nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi Hàn Dẫn Tổ đã có sự thay đổi hoàn toàn.

Cô ta lúc này cả người như được một tầng sáng hạnh phúc bao phủ, trông vô cùng trẻ tuổi, cho dù đang mang thai nhưng cũng vô cùng xinh đẹp đến kinh tâm động phách hơn trước đây rất nhiều. Bất cứ lúc nào Hàn Dẫn Tổ cũng xinh đẹp cao cao tại thượng, cô đến mơ cũng không thể với tới được.

Hàn Dẫn Tổ hạnh phúc cùng sáng rỡ hoàn toàn như một tấm gương, rõ ràng chiếu rọi được hèn mọn cùng khó coi của chính mình, cô ta vĩnh viễn là thiên nga trắng còn cô ngay cả con vịt xấu xí cũng không bằng. Giờ lại càng giống như con chuột chỉ biết núp vào hang dùng ánh mắt u oán và ghen tỵ lẫn hăm dọa nhìn cô ta mà thôi.

Hàn Dĩnh hận nhất ở Hàn Dẫn Tổ chính là cô ta dễ dàng có được mà mình hao tâm tổn sức mấy cũng không thể có, hơn nữa hiện tại cuộc sống Hàn Dẫn Tổ vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc toát ra trên người cô ta như ánh sáng có thể đâm mù mắt cô.

Ánh mặt Hàn Dĩnh nhìn xuống bụng đã nổi lên của Hàn Dẫn Tổ, ánh mắt tựa như lưỡi dao có độc.

Triệu Hồng lúc tuổi còn trẻ nổi danh là kẻ giỏi gây sự chưa bao giờ phải chịu thua thiệt như hôm nay, lửa giận đã nín nửa ngày lúc này vừa nhìn thấy Hàn Thanh Sơn trở lại liền không kịp vào nhà hung hăng xông tới định gây gỗ.

Lửa xông lên tận đỉnh đầu mà lao nhanh không để ý dưới chân không biết vấp phải cái gì nghiêng người một cái ngã rầm xuống....Triệu Hồng bây giờ phát tướng không yếu điệu như ngày xưa nữa, thân thể nặng nề ngã xuống thì hậu quả có thể nghĩ tới mà tất sẽ đụng đến người gần nhất là Hàn Dẫn Tổ.

Biến cố xảy ra quá nhanh, Hàn Dẫn Tổ căn bản còn chưa có phản ứng kịp, chỉ tới kịp theo bản năng bảo vệ bụng của mình. Bỗng nhiên có cảm giác thân thể chợt nhẹ, cô bị Phương Chấn Đông thật nhanh ôm lấy tránh xa ra. Thân thể Triệu Hồng không có vật cản thế là ngã xuống đất.

“A.”

Một tiếng bèn nhọn tiếng kêu thê thảm như xé vang lên, Hàn Thanh Sơn sợ hết hồn không biết chuyện gì đang xảy ra đã nhìn thấy Triệu Hồng nằm trên mặt đất kêu rên. Vội vàng tới đỡ bà ta thì Hàn Dĩnh cũng xông lại, sắc mặt xám ngoét, ánh mắt lóe lên như lên án Hàn Dẫn Tổ:

“Hàn Dẫn Tổ, cô làm gì? Cô không tránh sao mẹ tôi có thể ngã được, cô muốn ngoan tâm giết mẹ tôi, mẹ tôi có điều gì tôi sẽ liều mạng với cô....”

Nói xong, la lối om sòm định tới túm kéo Hàn Dẫn Tổ, lại bị cánh tay Phương Chấn Đông gạt ra nhẹ nhàng đẩy một cái khiến cô lão đảo. Hàn Dĩnh ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt sắc lạnh như dao của Phương Chấn Đông không khỏi sợ run người, ánh mắt người đàn ông này có thể đâm chết cô. Mà so với ánh mắt thì giọng nói anh ta còn lạnh hơn:

“Cô đưa chân ngáng mẹ cô với mục đích là gì tôi không cần thiết phải biết nhưng nói chuyện cẩn thận một chút, muốn vu hãm cho vợ tôi phải cân nhắc một chút, có tôi ở đây thì đừng nghĩ.”

Lời nói của Phương Chấn Đông vang vang có lực, rõ ràng vô cùng truyền vào tai Triệu Hồng và Hàn Thanh Sơn. Triệu Hồng không biết mình bị gây xương ở đâu mà cảm giác cả người không nhúc nhích được bắt đầu thấy sợ. Vốn định gây sự với Hàn Thanh Sơn cũng biến mất nín lấy tay ông như vợ phải cộc gổ.

Chỉ cần hơi tỉnh táo lại cũng biết Phương Chấn Đông nói không sai. Mới vừa rồi người ngáng chân bà là con gái bà, cái ý nghĩ này khiến lòng bà lạnh lại. Ánh mắt chăm chú nhìn vào con gái mình không biết nói gì cho phải.

Hàn Dĩnh mặt liền biến sắc, lại nhào tới bên cạnh Triệu Hồng vội vàng giải thích:

“Mẹ, mẹ phải tin con, là con không cẩn thận mà mẹ lại bước quá mau nên không nhìn thấy con đứng đó, hu hu...”

Trán Hàn Thanh Sơn bắt đầu co rút đau đớn, nhìn chằm chằm Hàn Dĩnh, cả giận nói:

“Bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì? Còn không gọi điện thoại gọi xe cứu thương.”

Triệu Hồng lần này ngã không nhẹ, hơn nữa người lớn tuổi, xương cốt rệu rã. Vừa rồi ngã vào cạnh bồn hoa làm nứt xương chậu, tuy không lưu lại di chứng nhưng không biết có phải là báo ứng hay không.

Theo bệnh viện ra ngoài, Phương Chấn Đông trầm mặc hồi lâu mới cau mày mở miệng:

“Về sau không có anh bên cạnh thì không được gặp đứa em kế này biết chưa?”

Hàn Dẫn Tổ cũng không hiểu rõ đầu đuôi nhưng lời của anh cô cũng nghe thấy rồi. Trong ấn tượng của cô mặc dù cô với Hàn Dĩnh chẳng tốt đẹp gì nhưng chuyện ác độc như cố ý ngáng chân mẹ ruột thì cô vẫn không thể tin nổi có người dám làm.

Hơn nữa Hàn Dẫn Tổ cũng không ngu, không cần suy nghĩ cũng biết mục Hàn Dĩnh nhất định là mình. Từ khi Hàn Dĩnh đi vào Hàn gia, có thể là sớm hơn cô ta đã sớm có dịch ý mãnh liệt với cô, bây giờ nghĩ lại không hiểu nguyên nhân là vì đâu?

“Tổ Tổ, Tổ Tổ?”

Phương Chấn Đông gọi cô hai tiếng, thấy cô vợ nhỏ thất thần không lên tiếng cho là cô đã bị hù sợ. Dừng bước lại nâng cằm cô lên cẩn thận xem nét mặt vừa đưa bàn tay xoa xoa khuôn mặt cô

“Sao? Nơi nào không thoải mái à?”

Hàn Dẫn Tổ định thần lại cầm lấy bàn tay to của anh:

“Mới vừa rồi anh hỏi em chuyện gì?”

Ánh mắt Phương Chấn Đông dịu dàng cương chiều dí tay vào trán cô:

“Em ấy! Đúng là con sâu gốc ghếch!”

Trầm ngâm mấy giây lắc đầu một cái:

“Không có gì? Đi về thôi, cha mẹ còn chờ chúng ta ở khách sạn đấy!”

Trong lòng Phương Chấn Đông nghĩ, dù sao về sau vợ anh đều ở bên cạnh anh, Hàn Dĩnh có muốn làm chuyện xấu cũng không có cơ hội mà làm. Mà giờ nói ra chỉ khiến vợ anh lo lắng sợ hãi.

Nói thì nói như thế, trình độ ác độc của em kế Tổ Tổ giữa thanh thiên bạch nhật Phương Chấn Đông cũng có thể nghĩ và đoán ra được. Mới vừa rồi anh còn thấy cô ta nhìn chằm chằm vào Tổ Tổ như có thâm cừu đại hận, hận không thể giết người.

Hơn nữa cô ta dám lợi dụng mẹ ruột mình bị thương để giá họa cho Tổ Tổ coi như là không đơn giản là do chiều quá mà hư. Trên người cô ta có một loại nguy hiểm không lường trước được giống như bom hẹn giờ, mà mục tiêu của quả bom đó là cô vợ nhỏ trong ngực anh...

60. Chương 59

Chương 59

Hàn Dẫn Tổ phát hiện ở bên cạnh Phương Chấn Đông mấy ngày nay bao nhiêu bén nhọn cứng rắn trước kia đã dần dần mềm mại đi. Đối với Hàn Dĩnh mặc dù không thể quên được nhưng ít nhất cô có thể coi thường, dù sao cô cũng không còn bất cứ quan hệ nào với cô ta.

Như lời Phương Chấn Đông nói, ân oán đời trước đúng sai thì cũng đã theo mẹ xuống đất, mà cha cô cũng đã già rồi. Cô hy vọng tuổi già cha có thể an nhàn yên ổn. Nhưng khi cha mở miệng bảo cô nói giúp Hàn Dĩnh sắp xếp công việc, cô cảm thấy vô cùng thất vọng.

Hôm nay Hàn Gia cực kỳ yên ắng, Triệu Hồng ở trong bệnh viện, Hàn Dĩnh ở lại chăm sóc, Hàn Dẫn Tổ và Phương Chấn Đông tới đây để từ giã. Dù sao Phương Chấn Đông cũng đã rời doanh trại không ít ngày, tuy nói có Phùng chính ủy chống đỡ nhưng dù sao anh cũng là Đoàn Trưởng nhất định phải có mặt. Vì đầu xuân sang năm là đợt diễn tập lớn của toàn quân, dù sao thì Đoàn Tăng Cường vẫn là lá bài chủ chốt của Quân Đoàn, mà lá bài chủ chốt thì không phải dựa vào miệng mà phải để mỡ hôi mới có. Nói đến chuyện huấn luyện, không có con cọp Phương Chấn Đông ở đây Phùng Chính ủy có vẻ khó xoay sở.

Từ khi hai người vào cửa, Phương Chấn Đông xác định nhất định cha vợ hôm nay có chuyện, chắc là trước mặt anh không tiện mở miệng. Lúc đi anh liền xin ra trước để cha và con gái ở lại nói chuyện với nhau.

Hàn Thanh Sơn bị nghe cần nhần một đêm cũng hiểu lúc này sẽ không mở miệng sẽ không có cơ hội nữa rồi, nhưng trong lòng cũng thật khó khăn, cũng may Tiểu Tổ từ nhỏ là đứa trẻ độ lượng, mà dù sao cũng là con gái.

Nghĩ đến chỗ đây, Hàn Thanh Sơn mới áp úng đem lời nín cả một đêm để nói ra:

“Tiểu Tổ, à...em gái con qua ít ngày nữa sẽ trở lại thành phố B, nó vừa ly hôn, bên cạnh cũng không có người chăm sóc. Nếu không con xem một chút có thể bảo Chấn Đông sắp xếp cho nó một công việc....”

Hàn Thanh Sơn vừa mới mở miệng, nụ cười trên mặt Hàn Dẫn Tổ nhanh chóng biến mất. Không đợi ông nói xong cô lạnh lùng ngắt lời ông quả quyết trả lời:

“Con không có em gái”

Hít một hơi thật sâu để cố đè nén tức giận và thất vọng đang xông lên trong lòng:

“Cha, con không phải là thần, mà lòng của con không phải tạo nên từ sắt đá, con sẽ bị thương, sẽ khó chịu cũng sẽ mang thù, cha từng nghĩ đến điều đó chưa? Nếu không gặp Chấn Đông con không biết bây giờ sẽ ra sao nữa, mà tất cả những điều đó là do cái người mà cha gọi là em gái ban cho con. Em gái lang tâm cầu phước chưa nói đến chuyện cô ta chút quan hệ với con không có, mà có là em gái ruột của con thì con cũng không thể nào tha thứ chứ đừng nói đến chuyện tìm việc. Cha, về sau chuyện liên quan đến cô ta đừng nói với con, cô ta với con không có bất cứ quan hệ nào hết!”

Gió thu ào ào thổi qua, lời nói của Hàn Dẫn Tổ trong đêm tối vào tai Hàn Thanh Sơn mang theo đầy lạnh lẽo. Hàn Thanh Sơn biết tính Hàn Dĩnh cố chấp ích kỷ nhưng ông vẫn cho đó là trách nhiệm của ông do từ nhỏ không có cha dạy bảo. Vì phần áy náy này khiến cho ông không xem vấn đề này là nghiêm trọng.

Mà ông không nghĩ chị em ruột là người lạ, thậm chí trở mặt thành thù. Trầm mặc hồi lâu ông mới nói nhỏ:

“Tiểu Tổ, Tiểu Dĩnh là em gái của con....”

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy hoang đường, việc này nối tiếp việc khác, đi tới đi lui Hàn Dĩnh đã trở thành em gái ruột cô. Cha phản bội đã lâu như vậy, hiện tại cô cảm thấy bị ai thay cho mẹ mình. Nghĩ đến mấy năm cuối đời mẹ chịu uất ức không vui, có thể mẹ đã sớm biết hết, dù sao mẹ cũng là người phụ nữ thông minh nhạy cảm.

Triệu Hồng chưa ngoa ức hiếp, Hàn Dĩnh âm hiểm vô sỉ, còn có cha cô thiên vị, những vướng mắc trong lòng vừa mới dỡ xuống ở trước mộ mẹ một lần nữa lại quần lấy cô rằng cả đời này không cưới được, thậm chí cô không định sẽ cưới nữa.

Tựa vào ngực Phương Chấn Đông cô đột nhiên cảm thấy thật là mệt mỏi. Cũng may giờ đây cô còn có người đàn ông, bất cứ lúc nào anh luôn đứng sau lưng cô cho cô cánh tay vững chãi, để cô có thể dựa vào che nắng che mưa.

Hàn Dẫn Tổ khép mắt, Phương Chấn Đông cúi đầu quan sát cô hồi lâu. Ngoài cửa ánh đèn đường chiếu lướt qua, ánh sáng phát qua có thể thấy cô hơi nhú đôi mày, trên khuôn mặt nồng đậm mỗi mệt.

Cánh tay anh nhẹ nhàng ôm lấy đầu cô để cô tựa vào vai mình một cách thoải mái nhất, bàn tay mở ra che đi ánh sáng chói lóa, nhỏ giọng nói với tài xế:

“Nhờ anh đi chậm một chút!”

Tài xế xe taxi là một người đàn ông hơn năm mươi cười thầm, nhanh chóng giảm tốc độ lại, trong lòng không khỏi nghĩ dừng nhìn vị quân nhân này mặt lạnh lùng thật ra vô cùng nâng niu vợ, thương đến trong tâm khảm.

Lúc Hàn Dẫn Tổ tỉnh lại đã là ngày hôm sau rồi, vợ chồng son thu thập xong trực tiếp bay trở về thành phố B. Đi theo Phương Chấn Đông trở về doanh trại, Phương Chấn Đông đắm đầu vào công việc mà Hàn Dẫn Tổ thì kệ nệ nâng bụng bự trở thành quân tẩu.

Cuộc sống trong quân đội tẻ nhạt vô vị nhưng đối với Hàn Dẫn Tổ mà nói mỗi ngày đều tràn đầy hạnh phúc bình dị cùng với thỏa mãn. Sáng sớm tiễn anh đi, dọn dẹp xong liền ôm đồ đi về ở vùng xung quanh vẽ cây cối, bên cạnh là anh lính cần vụ Tiểu Lưu luôn kiên trì đi theo. Đến khi mặt trời xuống nói thì về nhà thuận tiện mua thức ăn, nấu cơm, làm xong cơm thì an vị ngồi trên sofa vừa xem TV vừa nghe ngóng bên ngoài.

Chiếc xe Jeep của Phương Chấn Đông lái vào khu rồi dừng lại dưới lầu, Hàn Dẫn Tổ yên lặng đếm từng bước cho đến khi bước chân ngày càng gần thì cô đứng lên mở cửa. Thân ảnh cao ngất với khuôn mặt lạnh băng cương nghị của anh liền đập vào mắt.

Hàn Dẫn Tổ cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn rồi lộ ra nụ cười, đưa tay đón lấy áo khoác và mũ anh nhưng lại bị anh né tránh tự mình treo lên. Anh cúi đầu quan sát sắc mặt của vợ, xoa xoa cái bụng bự bắt đầu thăm vắn theo lệ không đổi thường ngày:

“Sáng sớm đi đâu vậy? Buổi trưa ăn gì? Con có khỏe không? Đạp mấy lần....”

Thật ra thì người đàn ông này nói chuyện đâu đâu nhưng cô phát hiện mình lại càng ngày càng thích anh lắm lắm rồi. Hơi rướn người lên ôm lấy cổ anh, cái miệng nhỏ chặn đôi môi lắm chuyện lại. Nhẹ hôn một cái rồi buông ra:

“Ăn cơm đi! Em đói bụng.”

Thật ra thì bà Phương nói qua vài lần bảo Hàn Dẫn Tổ trở về Phương Gia dưỡng thai. Ôm bụng bự ở trong quân đội tuy nói điều kiện không kém nhưng dù sao thì cũng không tiện lắm, còn phải ở nhà làm cơm dọn dẹp bà thật sự sợ con dâu mệt mỏi. Nói mấy lần nhưng vợ chồng son cố ý thoái thác, sau bà lại nhìn thấy Chấn Đông nửa khắc cũng không muốn xa vợ.

Bà Phương không khỏi lắc đầu bật cười, lúc đầu thật không nghĩ tới con trai cứng rắn lạnh lùng như khối băng lại có thể có ngày dính vợ như vậy còn dính không chịu rời một ngày. Nhưng bà cũng dọn dẹp phòng vợ chồng son, nói thể nào thì con dâu ở cứ nhất định là phải ở nhà, không thể ở trong quân đội được. Phương Gia cùng với đôi vợ chồng son đang đếm ngày đứa trẻ chào đời.

Vào tháng mười hai, huấn luyện trong quân đội cũng chậm lại, mà các đợt huấn luyện cũng không cần đích thân Phương Chấn Đông ra tay nên anh và Lão Phùng cũng được rảnh rỗi hơn rất nhiều. Một hôm hai người đang ở trong phòng làm việc nghiên cứu về kế hoạch huấn luyện tân binh chợt nghe ngoài cửa huyền não một hồi, Phương Chấn Đông ngẩng đầu lên không khỏi nhăn mày lại.

Xa xa đã nhìn thấy Vương Đại Bưu dẫn theo một cô gái đi tới, cô gái trẻ tuổi lẳng lơ mà quyến rũ. Trời lạnh như vậy nhưng chỉ mặc một cái váy len ôm toàn thân lộ ra lồi lõm toàn thân hết sức ưa nhìn, tóc uốn thành cuộn rũ xuống một bên lộ ra mảng da cổ trắng non mềm. Dưới chân đi đôi giày cao gót vừa đi cái hông uốn éo dường như nói đến dụ hoặc người khác, cả Đoàn Tăng Cường này là lũ hòa thượng ngốc con mắt cứ dính chặt vào, từng người từng người lửa cháy hừng hực y hệt lũ ruồi thấy quả trứng gà thối.

Lão Phùng thở dài:

“Xem ra không thể không huấn luyện nha! Đám tiểu tử này mà có vấn đề về cá nhân thế nào cũng bị lên báo, nếu không ngày nào đó tác phong có vấn đề thật là phiền toái lớn. Nhưng mà cô gái này là ai? Vương Đại Bưu có phải là mê sắc mà quên hết? Cho cô ta vào nơi đóng quân còn không được mà còn dám dẫn đến đoàn bộ?”

Đang nói thầm chợt nghe Vương Đại Bưu hô to ở ngoài cửa:

“Báo cáo!”

Trong giọng nói lộ ra vẻ hết sức hưng phấn, có nghiêm trang cũng không thể lẫn át được, tuy nói quân đội có kỷ luật nghiêm khắc nhưng nếu nghiêm chỉnh yêu đương thì cho phép. Cho nên Vương Đại Bưu hưng phấn như trúng giải nhất, nghĩ tới nếu mình lấy được vợ xinh đẹp như vậy thì có trong mơ cũng cười, không chừng còn trở thành anh em cột chèo với Đoàn Trưởng, hắc hắc!

Tháng trước Hàn Dĩnh đã tới thành phố B, dù sao đây là thành phố xa hoa trụy lạc thì cơ hội cũng nhiều nhưng cũng không tìm được việc hài lòng. Cô không có trình độ, không có năng lực lại không muốn khổ cực mà còn đứng núi này trông núi nọ vì vậy không thể tìm được việc nào hợp ý. Nghĩ tới nghĩ lui thì thấy nên tìm người đàn ông để nuôi sống mình trong đầu không tự chủ liền nhớ tới hình ảnh cao ngất của Phương Chấn Đông.

Lần trước làm mẹ ngã khiến Hàn Dĩnh nghĩ lại càng hối hận, quả thật được không bù nổi mất không những không hại được con tiện nhân Hàn Dĩnh Tố kia mà còn khiến cho ấn tượng của Phương Chấn Đông càng thêm ác liệt với cô. Nhưng Hàn Dĩnh không sợ, đàn ông sao? Ngoài miệng nói nghiêm túc nhưng trong lòng biết nghĩ thế nào? Hơn nữa thịt đến bên miệng lẽ nào lại không ăn?

Nghĩ tới những điều này, Hàn Dĩnh sắp xếp ý nghĩ lại, tỉ mỉ ăn mặc một phen rồi ngồi lên xe đến nơi đóng quân của Đoàn Tăng Cường. Coi như cô vận khí tốt liền gặp được Vương Đại Bưu.

Ánh mắt Hàn Dĩnh liếc qua cầu vai của Vương Đại Bưu biết là sỹ quan vội vàng đưa dùng giọng ngọt ngào như làm nũng:

“Anh bộ đội à, em là em vợ của Đoàn Trưởng các anh, em tới tìm anh rể, anh dẫn em vào được không?”

Vương Đại Bưu nghe giọng Hàn Dĩnh gọi mình là bộ đội như muốn nhũn cả người, hơn nữa là em gái của chị dâu lại càng thêm nhiệt tình cuộn cuộn.

Thật ra thì Vương Đại Bưu vừa bắt đầu cũng đã hoài nghi trong lòng, cô gái này mặc dù xinh đẹp nhưng không giống chị dâu. Nhưng Hàn Dĩnh thông minh lấy bản sao hộ khẩu ra vì vậy vô cùng thuận lợi được Vương Đại Bưu nghênh đón như khách quý vào trong Đoàn Tăng Cường.

61. Chương 60

Chương 60

Đối với Hàn Dĩnh, Phương Chấn Đông căn bản không hề muốn gặp mặt. Ban đầu nhìn thấy cô ta anh đã biết cô ta là người có sức cám dỗ, là người phụ nữ không đoan chính. Kết hôn với anh rể mình thì còn gì là đạo đức cơ bản nữa, hơn nữa cô gái này quá xấu tính, ích kỷ và âm hiểm, Phương Chấn Đông cảm thấy

cô vợ của mình quá ngu ngốc sao có thể có cô em kế thế này. Có thể đem cô an toàn cưới về quả là chuyện may mắn.

Theo tính tình của Phương Chấn Đông tất nhiên sẽ không để ý tới Hàn Dĩnh nhưng Hàn Thanh Sơn dù sao cũng là cha ruột của Tổ Tổ, là cha vợ của mình. Ở Miền Nam không biết cha con đã nói với nhau điều gì mà từ lúc trở lại cô vợ nhỏ của anh một chữ cũng không nói, anh gợi ý một chút cô cũng mím môi quyết không nói một từ nào, bộ dạng quật cường đó làm Phương Chấn Đông đau lòng không chịu được.

Nhưng dù vợ chồng son không đề cập tới thì cha vợ cũng trực tiếp gọi đến cho anh. Phương Chấn Đông là văn bối tất nhiên là cung kính, cha vợ cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là nhờ anh giúp Hàn Dĩnh tìm chỗ làm, sắp xếp cho một công việc. Nhắc tới chuyện xin việc thì cũng không phải là chuyện khó đối với anh, hơn nữa Phương Nam buôn bán lớn có thể xin một chân vào làm cũng là chuyện dễ nhưng anh thật không muốn trông nom. Còn chưa đề cập tới chuyện hôm đó ở trước cửa Hàn Gia hành vi cô ta độc ác như thế nào, em kế của vợ anh chính là con rắn độc.

Phương Chấn Đông cũng không hiểu nổi vì sao cha vợ anh là người hiểu chuyện nhưng sao có thể bị hai mẹ con nhà kia lá phải lá trái bao nhiêu năm. Tuy ngoài miệng anh có nhận lời nhưng không nghĩ tới Hàn Dĩnh mặt dày đến tận Đoàn Tăng Cường để tìm anh. Chuyện này cũng chẳng có gì tốt đẹp, nói cho cùng là việc xấu trong nhà, hận trong lòng này Phương Chấn Đông trực tiếp ghi trên người Vương Đại Bưu.

Vương Đại Bưu vừa vào cửa liền bị một cái nhìn như băng Bắc Cực đảo qua nhất thời giật mình, vội vàng cố nhớ lại gần đây mình làm những chuyện gì, không phạm sai lầm nha! Yên tâm đứng thẳng ưỡn ngực:

“Báo cáo Đoàn Trưởng, đồng chí Tiểu Hàn là em vợ của anh vừa lúc em gặp nên hộ tống tới đây!”

Mặt đầy hồng quang nhìn Phương Chấn Đông, ý giống như lập công lao gì đó to lớn lắm. Phương Chấn Đông hừ một tiếng. Lão Phùng cũng không phải là người ngoài, Phương Chấn Đông bao năm là huynh đệ với anh thì chuyện gì anh cũng biết. Đối với chuyện phức tạp của cha vợ của Phương Chấn Đông anh khá rõ, lúc này nghe Vương Đại Bưu vừa nói anh liền hiểu cô gái trẻ tuổi này chính là em kế của Hàn Dẫn Tổ.

Ánh mắt Lão Phùng lóe lên một cái nhìn Hàn Dĩnh, mắt nhắm mắt mở cũng hiểu tình huống này Phương Chấn Đông sẽ xử trí như thế nào bèn cười cười:

“Thì ra là em gái của Tiểu Hàn, đến đây ngồi xuống đi, Tiểu Trương rót nước nóng mang lại đây. Hôm nay trời lạnh cẩn thận không lại cảm lạnh.”

Sắc mặt Hàn Dĩnh hơi trầm lại lướt nhẹ qua Lão Phùng rồi cười ngọt ngào với Phương Chấn Đông:

“Anh rể, cha nói anh có thể sắp xếp cho em một công việc, em đợi ở nhà không nổi nên mới đến đây tìm anh. Không làm trễ nải công việc của anh đấy chứ?”

Vừa nói che miệng cười khúc khích, đôi mắt to sáng rõ với sóng tình lưu chuyển câu hồn khiến cho hô hấp của Vương Đại Bưu cũng phải rối loạn.

Phương Chấn Đông vẫn cau mày, ngay cả mặt ngoài cũng lười ứng phó xoay người ra nhìn chằm chằm Vương Đại Bưu nói:

“Vương Đại Bưu ra đi sân huấn luyện chạy mười vòng, đứng lên ngồi xuống một trăm lần. Triệu Dũng, cậu giám sát cậu ta, làm không xong thì đừng nghỉ.”

Vương Đại Bưu suýt chút nữa thốt lên nhưng đành nín khuôn mặt đỏ bừng cúp đuôi ra ngoài đoàn bộ mà không rõ mình sai ở đâu.

Triệu Dũng cơ trí so với hẳn nhiều ngay từ lúc đầu vừa nhìn đã hiểu bèn đưa tay nện vào đầu hẳn nhạo báng:

“Vương Đại Ngu, mày khờ hay giả ngu đó? Mày không nhìn ra Đoàn Trưởng không muốn gặp cô em vợ này sao? Mày không nghe nói cô ta là em kế của chị dâu không liên quan gì đến chị dâu sao? Tao bảo mày có phải nhìn thấy ai có sữa là mẹ sao, mà vừa nhìn thấy giống cái là hận không thể nhào lên, thật là nhanh đó....”

Vương Đại Bưu bình thường ganh đua với Triệu Dũng luôn luôn bất hòa với nhau. Bắt được lỗi của đối phương nên lúc này Triệu Dũng không nặng nề mà chế giễu đối phương. Trong lòng Vương Đại Bưu không nhin nổi hỏa khí đẩy tay Triệu Dũng ra:

“Mẹ nó, không cần mày ở đây dạy tao, mày cho là mày là Chính Ủy sao?”

Nói xong túm lấy cổ áo Triệu Dũng:

“Sao, có muốn luyện với tao một chút?”

Triệu Dũng cũng không gấp gáp cười hắc hắc:

“Luyện một chút không sao, nhưng mày phải chạy xong mười vòng và đứng lên ngồi xuống một trăm cái rồi nói sau.”

“Mẹ nó!”

Vương Đại Bưu nhổ một bãi nước bọt:

“Triệu Dũng, mẹ nó, mày chờ xem, lão tử đây xong việc sẽ đến mày!”

Hai người một trước một sau hùng hổ ra khỏi đoàn bộ, Phùng Chính ủy nhìn thân ảnh hai người xa khuất không khỏi lắc đầu thở dài, hai tên lính to đầu này ngày nào mà không gây sự đánh nhau là không xong. Nhưng cô em vợ của Phương Chấn Đông này quả là không giống người phụ nữ đảng hoàng đang ngồi vắt chéo hai chân ở đằng kia.

Lúc vào đây Lão Phùng mới thấy, trời rất lạnh mà đi tất chân làm hai chân thon dài ở bên trong tất chân màu đen càng thêm trắng nõn đầy đặn. Eo nhỏ bị cô ta siết chặt, trước ngực hai luồng mãnh liệt lồ lộ hiện ra, cổ váy vốn đã rộng, khăn lụa kéo xuống.....trời à! Lão Phùng ngồi ở đây mà cũng đã thấy hỏa thiêu đến khổ sở.

Cổ áo cực thấp, ban đầu khăn lụa chưa kéo xuống thì không sao, giờ vừa kéo xuống là hai luồng thịt tròn vo như muốn hằn cả ra ngoài tạo thành khe rãnh thật sâu. Trên tay cô ta còn mang áo khoác nhưng không có ý định mặc vào còn hận không thể cởi ra hết.

Lão Phùng cảm thấy trong cổ họng có chút khô, nhanh chóng đứng lên, ha ha cười hai tiếng:

“À, đồng chí Tiểu Hàn ngồi nha! Chấn Đông, tôi qua bên kia xem một chút!”

Nói xong, không đợi Phương Chấn Đông đáp lại, xoay người đi thật nhanh. Ra ngoài cửa lại không yên tâm xoay người nhỏ giọng dặn dò Tiểu Trương:

“Cậu thông minh suy nghĩ một chút biết chưa? Tỉnh thoảng vào đưa trà nước hoặc đưa văn kiện gì đó. Đoàn Trưởng chúng ta cưới vợ không dễ, đừng để phạm sai lầm về tác phong.”

Tiểu Trương ngây ngốc nói:

“Không phải là em gái chị dâu sao?”

Lão Phùng trừng mắt:

“Bớt nói nhảm, bảo cậu để ý thì cứ để ý cho tôi, nếu có xảy ra chuyện gì cậu coi chừng đó!”

Tiểu Trương lăm bắm vài câu rồi lén lút áp tai vào cửa nghe động tĩnh bên trong.

Trong lòng Hàn Dĩnh vô cùng khen ngợi mấy anh lính này thật thức thời, không ngờ đi hết sạch, nhưng với Phương Chấn Đông bao nhiêu ý nghĩ chuẩn bị ở nhà giờ đến đây vẫn chưa thi triển ra được chút nào. Trên người đàn ông này có một chí khí lẫm liệt khiến cho Hàn Dĩnh run sợ hận không kiếm được lỗ nẻ mà chui vào.

Phương Chấn Đông vô cùng công thức hóa đưa cho giấy bút cho cô, giọng nói có vài phần không kiên nhẫn:

“Đem sơ yếu lý lịch và cách thức liên lạc của cô ghi vào, có tin thì tôi sẽ báo cho cô. Đây là nơi đóng quân, có quân kỷ nghiêm khắc, người không có nhiệm vụ nhất định không được tiến vào.”

Sắc mặt Hàn Dĩnh biến hóa, biến cô thành người không có nhiệm vụ, người đàn ông này quả là một khối đá vừa thối vừa mù quáng. Nhưng Hàn Dĩnh biết chuyện này không thể nóng lòng cầu một lần là thành, mà càng khó khăn càng khiêu chiến. Nghĩ đến thái độ dửng dưng của anh ta với Hàn Dẫn Tổ, Hàn Dĩnh lại càng tức.

Khéo léo diễn xong sơ yếu lý lịch, lúc đưa đến cổ ý cúi người xuống như nằm sấp trên bàn, phong cảnh ở ngực lộ hết không sót một thứ gì:

“Anh rể, vậy sau này em có việc không đến đây tìm anh thì đi đâu tìm anh?”

Giọng nói vốn mang chút ngây thơ mềm nhũn, cô ta lại dường như muốn làm nũng đem đến dụ hoặc mười phần nhưng Phương Chấn Đông vẫn không bị ảnh hưởng chút nào đứng lên gọi:

“Tiểu Trương!”

Tiểu Trương sợ hết hồn, vội vàng lớn tiếng hô rồi đẩy cửa đi vào. Hàn Dĩnh không khỏi ngạc nhiên không thể ngờ được người đàn ông này lại không hiểu chút phong tình nào. Có chút xấu hổ đứng thẳng người lên. Phương Chấn Đông cũng chưa từng nhìn cô trực tiếp phân phó:

“Lái xe đưa cô ta đi, chờ Chính Ủy trở lại bảo nói tôi có chuyện cần bàn.”

“A.”

Tiểu Trương gãi gãi đầu, mắt mở trừng trừng nhìn Đoàn Trưởng đem người phụ nữ này giao cho anh rồi xoay người đi. Sắc mặt Hàn Dĩnh xanh lét rồi trắng bệch một thật khó coi sau rồi đứng phắt lên níu lấy tay Tiểu Trương nảy sinh ý nghĩ ác độc:

“Anh dẫn em đi tìm chị em với, không phải nói chị em ở khu nhà gần đây sao?”

Tiểu Trương nào dám mang cô ta đến đó, cô gắng đưa cô ta ra ngoài nơi đóng quân thì mồ hôi lạnh cũng đổ xuống. Mấy ngày sau Hàn Dĩnh lại tới nhưng định vào thì cảnh vệ nhất định không cho vào. Cảnh vệ lắc đầu mà trong lòng không khỏi nói thầm: “Đừng nói đến em vợ của Đoàn Trưởng, mà cha vợ cũng đừng mơ vào, Đoàn Trưởng đã ra lệnh không có giấy thông hành ai cũng không cho vào. Chuyện lần trước Vương Đại Bưu đã ăn không ít khổ rồi.”

Hàn Dĩnh tức chết cũng không làm gì được, nhưng Phương Chấn Đông cũng thực hiện lời hứa tìm cho cô một công việc là làm thu ngân ở siêu thị nhưng làm được vài ngày thì cô mặc kệ. Một mỗi chết đi được mà tiền lương lại không cao, gọi điện về cầu nhậu với Hàn Thanh Sơn mấy lần khiến ông vô đầu bút tai. Vốn chuyện xin việc đã hạ cái mặt già nua đi cầu xin Phương Chấn Đông ai ngờ Hàn Dĩnh còn ngại đông ngại tây. Ông nói:

“Không muốn công việc thì về nhà phục vụ mẹ con, không có trình độ học vấn không có năng lực thì có việc tốt nào chờ con?”

Hàn Dĩnh tức thiếu chút nữa ném luôn di động, vận khí sao có thể quay lưng với cô như vậy. Sao tất cả mọi chuyện tốt đều đến với con tiện nhân Hàn Dẫn Tổ? Cô không tin cô không thể hơn được cô ta.

Chuyện của Hàn Dĩnh, Phương Chấn Đông không nói với vợ của mình. Nháy mắt thì kỳ sinh nở đã tới, chân vợ anh đi đứng cũng bị phù lên. Lần trước rửa chân cho cô mà suýt hù anh chết, từ đó trở đi ngày nào cũng về sớm, nghiêm lệnh không cho cô làm việc nhà.

Mỗi tối đều bóp chân cho vợ, dìu vợ đi dạo quanh đại viện. Nhìn vẻ yêu thương vợ như vậy những người phụ nữ trong đại viện không quen mắt nổi. Vợ Lão Phùng là Khuu Thục Trinh cũng trên ghẹo:

“Trước kia thật không nhìn ra Chấn Đông là một người đàn ông thương vợ như vậy!”

Mặc dù khổ sở nhưng Hàn Dẫn Tổ lại cảm thấy hết sức bình yên và hạnh phúc, có lẽ là do áy náy với đứa con đầu tiên nên cô vô cùng coi trọng đứa bé này, mỗi ngày đều mong đợi con ra đời. Sau đó nhìn con bên mình từ từ lớn lên, kết hôn sinh con, con đàn cháu đống bên cạnh. Bên cạnh cô còn có Phương Chấn Đông, những điều này đều không phải là mộng.

Hàn Dẫn Tổ cảm thấy muốn sinh là lúc nửa đêm. Mấy hôm nay con vẫn thường đạp cô, mới ban đầu cô không xem là chuyện quan trọng, dù sao ban ngày Phương Chấn Đông đã rất mệt mỏi rồi giờ mới được ngủ nên cô cố nhịn một chút.

Phương Chấn Đông phát hiện điều lạ giật mình tỉnh lại quay đầu sang thấy dưới ánh trăng trên mặt vợ anh toàn là mồ hôi khiến anh sợ hết hồn. Vội vàng đạp cửa nhà Lão Phùng ở đối diện vừa gọi Tiểu Lưu chuẩn bị xe. Về hốt hoảng còn đâu là vẻ có núi Thái Sơn có sụp cũng không đổi sắc nữa, khuôn mặt như khối băng vạn năm không tan giờ cũng trắng bệch không còn huyết sắc nữa rồi....

62. Chương 61

Chương 61

Anh đang sợ, tuy đang đau bụng sinh nhưng Hàn Dẫn Tổ vẫn cảm nhận được. Anh vẫn nắm chặt tay cô mặc dù vẫn ẩm áp nhưng không tự chủ mà run lên, đôi mày rậm nhíu chặt, trong ánh mắt toát lên sự lo âu và sợ hãi. Nam tử hán cao bầy thước như anh trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn không sợ mà lại vì vợ mình sinh con mà sợ.

Hàn Dẫn Tổ ngoài cảm động còn có mấy phần buồn cười rút nhẹ bàn tay trong tay anh ra chậm rãi đưa tay lên lau mồ hôi trên trán anh trêu chọc:

“Giờ mà để cho lính cấp dưới của anh mà thấy vẻ mặt kinh sợ của anh thế này, phụ nữ sinh con mà cũng sợ, uy nghiêm Đoàn Trưởng của anh mất hết rồi!”

Phương Chấn Đông giữ lấy bàn tay nhỏ bé nắm vào tay anh cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn một cái:

“Tổ Tổ em sẽ không có chuyện gì!”

Giọng nói vẫn vang vang mang đầy vẻ bá đạo khiến Hàn Dẫn Tổ không khỏi nhếch miệng cười to gật đầu một cái:

“Vâng! Em sẽ sinh con chúng ta bình yên, anh cứ yên tâm!”

Lúc Hàn Dẫn Tổ được đưa vào phòng sinh trong lòng cô vẫn vô cùng yên tâm, bởi cô biết người đàn ông đang đợi ngoài phòng sinh kia sẽ ở đó vĩnh viễn không rời đi.

Con cũng thương lòng cha mẹ nên cũng không giãy vò nhiều thuận lợi mà sinh ra. Hơn ba cân, đầu không lớn nhỏ nhắn xinh xắn, khóc nức nức nở nở như mèo kêu thật khiến cho người ta thương yêu.

Bà Phương ôm cháu ở trong tay nói chuyện với Phương Hoa đang đứng ở sau lưng vẫn nói như mê hoặc:

“Lão Phương, ông xem nha đầu này thật là xinh đẹp, trông mặt mày thanh tú nhá!”

Miệng vừa nói mà tay khẽ đu đưa, Phương Hoa ở sau lưng nhìn về bên này bà lại đảo về bên kia, ông quay sang bên kia bà lại đảo qua bên này. Ông bước lên trước lại bị bà quay lại ý không muốn cho ông xem. Phương Hoa nhanh chóng định đưa tay ra:

“Đưa cháu cho tôi, đưa tôi xem nha đầu nào!”

Bà Phương nhanh nhẹn tránh qua một bên:

“Không được, đàn ông các người tay chân vụng về lỡ rớt cháu gái tôi thì sao? Thôi để tôi ôm đi! Ai ôi! Gọi nào, gọi nào, bà là bà nội của con, bà nội....”

Nhẹ giọng đùa giỡn với cháu một hồi phát hiện chồng mình sau lưng không thấy động tĩnh mới kinh ngạc quay đầu lại không khỏi bật cười lớn! Già đời như vậy rồi mà như trẻ con đứng đó mặt hầm hầm nhìn bà như muốn giận dỗi. Bà cười thầm cẩn thận đưa cháu gái cho ông:

“Đây, ông nội, ôm thì ôm đi! Đừng nhìn mặt với tôi nữa!”

Nét mặt Phương Hoa lập tức biến chuyển, chân tay vung về nhận lấy cháu nâng niu như thể nâng một quả bom hẹn giờ khiến bà Phương không khỏi bật cười. Phải nói trước đây Chấn Đông và Phương Nam ra đời ông cũng không đến ôm ngay, giờ ôm cháu gái miệng cười ngoác ra không thể giấu nổi:

“Cháu gái Phương Gia có khác, bà xem nó chớp mắt này, mắt trong trẻo sáng long lanh như thủy tinh luôn!”

“Thật vậy sao?”

Bà Phương đến gần:

“Nha đầu này tôi thấy giống Tổ Tổ thanh tú xinh đẹp nhưng mũi và tai lại giống Chấn Đông y hệt!”

Lúc Phương Nam tiến vào chỉ thấy ba mẹ đang bế cháu ông khen một câu bà khen một câu không khỏi buồn cười:

“Con thấy trong phòng bệnh không có ai hóa ra là đến phòng trẻ. Chị dâu đã tỉnh rồi, đứa trẻ cũng nên ôm qua luôn thôi!”

Phương Hoa lưu luyến không rời đem cháu giao cho y tá vừa cẩn thận dặn dò mấy câu, mắt dán theo y tá ôm cháu đi không rời. Thật lâu sau đó mới quay sang nói với bà Phương:

“Bà đi xem Tổ Tổ thế nào, bảo chị giúp việc trong nhà hầm cháo gà với thuốc bổ rồi đưa tới đây!”

Bà Phương liếc ông một cái:

“Được rồi lão Phương, ông có việc của ông thì đi đi, không cần ông nói tôi đã sớm lo liệu đâu vào đấy rồi. Tổ Tổ giờ là công thần của Phương Gia chúng ta!”

Phương Hoa đặt tên cho cháu gái là Manh Manh. Phương Manh Manh, sinh mệnh bé nhỏ chờ đợi bao lâu đã giáng thế mang đến cho Phương Gia một sức sống mới cũng bù đắp được tiếc nuối của Hàn Dẫn Tổ khi mất đứa con đầu tiên.

Hàn Dẫn Tổ mới ở cữ xong thì Hàn Dĩnh đã xảy ra chuyện lớn. Hàn Dĩnh quyến rũ Phương Chấn Đông không có tác dụng, trong lòng lại ghen ghét Hàn Dẫn Tổ nhưng vốn dựa vào không còn được như trước nhưng cũng phải sống qua ngày. Nghe nói hộp đêm có nhiều đàn ông nhiều tiền liền ăn mặc và trong điểm xinh đẹp hàng đêm lưu luyến chỗ ăn chơi, được vài lần đã quen được đám trư cầu bằng hữu giang hồ.

Trong đó vừa mắt cô nhất là một người đàn ông, người khác đều gọi anh ta là Kiệt ca, nhìn tuổi chừng bốn mươi, biết ăn mặc và chải chuốt ra tay vung tiền một đêm tiêu đến gần hai vạn cũng không chớp mắt. Hơn nữa lại để ý tới Hàn Dĩnh, cách vài ba ngày lại tặng cho cô vài món đồ nhỏ, toàn là những thứ đồ xa xỉ, nghe nói đang làm ăn buôn bán bí mật vụ gì đó không nhỏ.

Hàn Dĩnh liền động lòng, nghĩ tới nếu đeo bám anh ta thì đời này không phải lo ăn mặc cho nên lang hữu tình thì muội hữu tính không mấy ngày sau thì hai người đã xoắn xuýt với nhau rồi. Nhưng Kiệt vốn là dân giang hồ căn bản không muốn lâu dài với Hàn Dĩnh cho nên Hàn Dĩnh đành phải tìm con đường khác.

Biết Kiệt ca mở ra một khu suối nước nóng cao cấp, khách tới đều là người có tiền liền quần lấy anh ta xin anh ta nhận mình làm việc. Kiệt chính là ý định này, suối nước nóng anh ta mở ra thực chất là ổ mại dâm do anh ta đứng đầu, bí mật cao lại tỉ lệ thành công lớn, giá tiền đắt nên mặt hàng cực kỳ tốt vì thế anh ta mới để ý tới Hàn Dĩnh.

Dù sao cũng từng đi quyến rũ đàn ông khác, việc khác Hàn Dĩnh không làm được nhưng việc này cô lành nghề, hơn nữa lại được nhiều tiền một tháng đến mấy vạn. Chuyện tốt như thế nhưng Hàn Dĩnh không nghĩ vận khí của cô lại đen đui như vậy, Kiệt vẽ ra cho cô một tương lai tốt đẹp nhưng chỉ trong một tháng khu này đã bị cảnh sát niêm phong mà cô cũng dính lấy tội bán dâm để vào cục cảnh sát.

Vừa mới bắt đầu cũng rất sợ, sau lại nghĩ cô thì phải sợ gì, vua cũng thua thằng liều, cô cũng không tin Phương Gia không thể nhắm mắt nhìn cô ở trong cục cảnh sát. Vỡ lở ra vừa đúng lúc Hàn Dẫn Tổ cũng được mớ đến làm phu nhân quan lớn. Định vò mề cho sứt hận không la lối cho toàn thể giới biết.

Trưởng ban phòng chống tệ nạn không ngờ tới phá được ổ mại dâm lại đụng phải tổ ong vò vẽ lớn như vậy, chuyện này dính líu đến lãnh đạo lớn nên không biết cân nhắc nặng nhẹ thế nào liền gọi điện đến phòng làm việc của Phương Hoa. Chủ nhiệm Triệu nghe điện không báo cho Phương Hoa mà báo trực tiếp cho Phương Chấn Đông. Chuyện này làm càng nhỏ càng tốt nếu không sẽ ảnh hưởng rất xấu.

Phương Chấn Đông giấu vợ báo cho Hàn Thanh Sơn biết, một mặt quan hệ với bên cảnh sát, đây không phải là tội lớn, cũng coi như là vi phạm lần đầu nên nộp phạt tiền là có thể về.

Hàn Thanh Sơn nhận được tin tức suýt ngã ngửa ra, Hàn Gia mặc dù không phải là danh gia vọng tộc gì nhưng đời đời đều sống quy củ, đến Hàn Thanh Sơn thì không còn gì nữa. Già mặt rồi mà có đứa con gái hành nghề bán dâm, chuyện này mà truyền đi thì ông còn mặt mũi nào mà ngẩng đầu lên nữa.

Tức giận liền đổ lên Triệu Hồng:

“Không lo giáo dục con cái, chỉ biết nuông chiều, không làm gì thì thôi lại còn làm ra chuyện này đem mặt mũi đời đời của Hàn Gia vứt sạch....”

Mắng tới mắng lui, Triệu Hồng liền ngửa mặt ăn vạ:

“Ai bảo tiểu Dĩnh số mệnh không tốt, sinh ra không có cha, làm gái bán hoa thì cũng là máu mủ của Hàn Gia, là con gái của ông, người người đều biết nhá! Đừng nằm mơ!”

Hàn Thanh Sơn tức giận run cầm cập nhưng một câu cũng không nói nổi, dù sao vẫn là con gái của mình. Hai người vội vàng tới thành phố B, Phương Chấn Đông không lộ diện mà bảo Tiểu Lưu giúp hai người làm thủ tục.

Ba người ra khỏi trại giam đứng giữa đường lớn, lửa giận Triệu Hồng nhịn không nổi nữa túm lấy tóc Hàn Dĩnh cho hai cái bạt tai:

“Mày thiếu ăn hay thiếu uống mà phải hạ mình tệ hại như vậy? Mẹ mày giờ đến cái mặt mo cũng không có!”

Hàn Dĩnh chưa bao giờ chịu qua điều này mà đứng giữa đường nên xấu hổ đến cực hạn không thèm để ý nữa la lên:

“Mẹ còn không như vậy, từ nhỏ đến lớn đàn ông vào nhà chúng ta đếm không xuể....”

Triệu Hồng sợ hết hồn, vội vàng che lấy miệng cô:

“Con nha đầu chết tiệt kia, mày nói nhảm gì đó? Nói nhảm gì đó....”

Nói xong, trộm quét qua mắt Hàn Thanh Sơn, sắc mặt Hàn Thanh Sơn âm trầm như trời sắp mưa, áp lực đủ cho người ta thở không ra hơi.

Hàn Thanh Sơn biết Triệu Hồng không phải người đàn bà đoan trang gì, nếu không phải ông dễ dàng cũng bà ta có chuyện thì thật đã biết trên đầu mình đã đội sẵn nón xanh rồi, còn chính là do con gái mình nói ra quả thật là khổ sở không thể nói ra được.

Hàn Thanh Sơn nheo nheo mắt, ánh mắt xẹt qua hai mẹ con trước mắt rồi nhìn Hàn Dĩnh. Mặt mày như thế này, tính tình phẩm chất nào giống người của Hàn Gia, lễ nghĩa liêm sỉ cơ bản nhất cũng không có. Hơn nữa lại là con gái của ông cũng là do Triệu Hồng nói, có chứng cứ nào? Tại sao ban đầu ông lại hồ đồ tin lời bà ta mà quên mất bà ta căn bản cũng đâu phải là người đàn bà an phận thành thực?

Mầm mống hoài nghi mỗi khi đã gieo xuống giống như được phun thuốc tăng trưởng nhanh chóng lớn lên như từng mũi gai nhọn đâm vào lòng đau nhói không chịu được.

Từ thành phố B trở về Miền Nam, dọc đường đi sắc mặt Hàn Thanh Sơn âm trầm không nói gì, Hàn Dĩnh hình như cũng ý thức được mình nói điều gì đó sau nên cả hai mẹ con cũng không nói lời nào.

Bước vào cửa, Hàn Thanh Sơn thấy cũng không cần thiết phải che giấu nữa trực tiếp vào vấn đề chính:

“Triệu Hồng, bà nói thật cho tôi hay: Hàn Dĩnh rốt cuộc có phải là con tôi không?”

Trong lòng Triệu Hồng chột dạ, ánh mắt lóe lên mấy cái rồi đột nhiên nhào tới la lối om sòm:

“Ông là đồ đàn ông không có lương tâm, ông nói lời này không sợ bị thiên lôi đánh chết sao? Ông muốn bỏ rơi hai mẹ con tôi, tôi nói cho ông biết là không có cửa đâu, hừ hừ....”

Hàn Thanh Sơn xoa xoa huyệt thái dương của mình:

“Tốt lắm, ngày mai chúng ta đi bệnh viện một chuyến!”

“A.”

Triệu Hồng trương gân cổ gào lên:

“Tôi không đi, Hàn Thanh Sơn, ông định xét nghiệm cái gì? Tôi nói cho ông biết tôi không đi.....”

Trong giọng nói hốt hoảng cũng không giấu nổi nữa rồi, hoài nghi trong lòng Hàn Thanh Sơn đã chắc chắn. Mọi thứ như hỗn loạn, những áy náy tự trách nhiều năm nay với Hàn Đình còn đối với con đẻ mình thì lạnh nhạt xa cách thậm chí còn khiến Tiểu Tổ chịu nhiều uất ức trong nháy mắt tất cả xông lên đầu làm Hàn Thanh Sơn hồi hận đến ruột xanh mét.

Hàn Thanh Sơn đứng lên lạnh nhạt nói:

”Triệu Hồng, chúng ta ly hôn đi

63. Chương 62

Chương 62

“Ly hôn? Được thôi! Nhà cửa thuộc về tôi, còn bồi thường tổn phí tuổi thanh xuân cho tôi hai mươi vạn, nếu không thì đừng hòng!”

Triệu Hồng cũng đã nhìn ra chuyện như vậy nếu Hàn Thanh Sơn đã suy nghĩ minh bạch sẽ không còn cứu vãn được gì nữa. Vạch mặt rồi thì cần phải tận lực chiếm lợi thế nếu không bà và Hàn Đình về sau lấy gì để sống?

Hàn Thanh Sơn mặc dù vẫn biết Triệu Hồng giáo hoạt không nói đạo lý được nhưng không nghĩ lại vô sỉ đến chừng này, không thể ngờ được cả người tức giận run cầm cập nhất thời không biết nói gì. Cảm giác toàn thân máu ào ào xông lên rồi cảm thấy trước mặt tối sầm ngã rầm xuống, miệng co quắp sùi cả bọt mép.

Triệu Hồng sợ hết hồn cũng không nhận luồng cuống tay chân nhưng rất nhanh trấn định lại. Ý niệm trong lòng trong nháy mắt chuyển qua, Triệu Hồng cũng hiểu mặc dù mình có la lối om sòm nhưng nếu cùng Hàn Thanh Sơn ra tòa thì bà cũng không đòi được gì. Hàn Thanh Sơn là người đàn ông hoàng nhưng không có năng lực, nhưng con gái ông ta là Hàn Dẫn Tổ và con rể Phương Chấn Đông còn cả Phương Gia gia thế hiển hách nữa. Bà là dân thường lại không hiểu biết nhiều, nếu đưa ra tòa ly hôn kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Nhưng nếu như Hàn Thanh Sơn chết đi thì lại khác, bà và ông ta là vợ chồng trên giấy tờ, trên pháp luật là người thừa kế, mặc dù tiền không có nhiều nhưng căn nhà này giá trị không ít. Tình huống này của Hàn Thanh Sơn bà không lạ, bà đang nghĩ làm thế nào để ông ta nhanh chết, chảy máu não thì đa số không sống được.

Triệu Hồng suy nghĩ xong ánh mắt quét về phía cửa nơi Hàn Đình đang đứng ngu si ở đó lúc này đột nhiên định thần lại vội lấy điện thoại bàn. Triệu Hồng mắng thầm bước mấy bước rút dây điện thoại ra.

Hàn Đình gấp đến mức không nhận được:

“Mẹ, mẹ điên rồi! Con gọi 120, cha đã như vậy rồi phải đưa gấp đến bệnh viện!”

Ánh mắt Triệu Hồng lạnh lùng:

“Gì mà cha? Những lời mẹ và ông ta nói con không nghe thấy sao? Ông ta căn bản không phải là cha con, Hàn Thanh Sơn đã biết con không phải là con gái ông ta, thay vì để cho ông ta và mẹ ly hôn không bằng để cho ông ta chết thì hơn!”

Hàn Dĩnh ngu ngơ khiếp sợ nhìn chằm chằm Triệu Hồng giống như nhìn một người xa lạ, trong miệng thì thảo nói:

“Mẹ nói ông ấy không phải là cha con sao?.....Con vẫn cho rằng.....Hàn Dẫn Tổ cướp đi tất cả của con.....tại sao giờ tất cả đều không phải, tại sao.....”

Những cố chấp trong lòng bao nhiêu năm đột nhiên biến thành chuyện cười, cô ghen tỵ phần hận với Hàn Dẫn Tổ nhiều năm như vậy, vẫn cho là cô ta đã đoạt đi cha của mình, đoạt đi gia đình hạnh phúc mình nên có giờ phát hiện tất cả đều là giả dối, thật là chuyện nực cười! Hàn Dĩnh cảm thấy trong lòng, trong đầu óc của cô trở nên vô ích, mất đi lý do để phần hận cuộc đời cô cũng giống như chuyện cười.

Chợt nhớ tới Hàn Thanh Sơn đối với cô bao nhiêu năm yêu thương và dung túng, để cho ông chết cô quả không làm được. Hàn Dĩnh xoay người lục điện thoại trong túi ra nhấn mấy cái không thấy phản ứng đoán chừng là hết pin rồi. Lại đứng lên đoạt lấy túi của Triệu Hồng lấy điện thoại nhấn số gọi.

Triệu Hồng đoạt lại hung hăng ném xuống cực kỳ tức giận mắng:

“Tiểu Dĩnh, con điên rồi, nếu ông ta không chết chúng ta sẽ bị đuổi ra khỏi cửa con có biết hay không. Ông ta không phải là cha con, không phải...”

“A.”

Hàn Dĩnh bị lấy lỗ tai hét lớn, thanh âm bén nhọn chói tai giống như phát điên, cái gì cầm trên tay cũng ném sang Triệu Hồng:

“Mẹ nói vậy, mẹ nói vậy, ông ấy là cha con, ông ấy chính là cha con.....”

Triệu Hồng tức điên lên, không ngờ bình thường Hàn Dĩnh khí thế là vậy nhưng năng lực chịu đựng lại kém như vậy, có chuyện con con vậy mà không chịu nổi, y hết kẻ điên.

Triệu Hồng quyết định chạy nhanh tới đè Hàn Dĩnh lại giơ tay lên tát một cái vang dội:

“Con tỉnh táo lại cho mẹ, làm loạn gì đó? Lộ ra hàng xóm khai ra thì không tốt đẹp gì đâu!”

Vừa dứt lời chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên trong đêm tối rất chói tai khiến hai mẹ con sợ hết hồn.

Nhà của Hàn Gia ban đầu là phòng cơ quan mẹ Hàn Dẫn Tổ phân cho, hiệu quả cách âm không tốt lắm, bên trái bên phải đều là hàng xóm mấy chục năm. Cách vách là Thím Trương vốn là người nổi tiếng thích chõ mõm vào chuyện người khác vừa nghe thấy động tĩnh liền vội vàng nhấn chuông cửa vừa lớn tiếng hỏi:

“Lão Hàn, hai người cãi nhau hay làm gì mà ồn ào náo nhiệt thế!”

Triệu Hồng tức giận bập vào đầu Hàn Dĩnh một cái, Hàn Dĩnh tránh khỏi mẹ cô bước ra ngoài mở cửa vội vàng nói:

“Thím Trương, thím mau gọi 120, cha cháu bị ngã rồi!”

Thím Trương ghé qua thấy Hàn Thanh Sơn đang nằm co quắp ở đó không còn chút ý gì nữa vội chạy về nhà gọi xe cứu thương đến.

Lúc Hàn Dẫn Tổ cùng Phương Chấn Đông chạy tới thì Hàn Thanh Sơn đã không qua khỏi. Hàn Dẫn Tổ cảm thấy trước mặt tối sầm liền ngất đi. Phương Chấn Đông cũng không nghĩ sẽ có biến cố như thế này, làm rě Hàn Gia nên vừa phải bắt tay vào lo liệu tang lễ vừa lo lắng cho vợ anh. Dù sao cô cũng vừa mới ở cữ xong liền gặp cha mất anh sợ cô không chịu nổi.

Từ khi nghe được tin dữ đến khi tang lễ kết thúc, Hàn Dẫn Tổ một câu cũng không nói qua. Lúc quỳ tại linh đường cô cũng như là tượng gỗ, nước mắt lướt qua gương mặt trắng xanh nhỏ nhắn trong nháy mắt ướt một mảnh khiến Phương Chấn Đông nhìn mà thấy thương.

Triệu Hồng nhin chừng được mấy ngày, nhin đến khi Hàn Thanh Sơn được chôn cất xong xuôi liền không chịu được nữa trước mặt trực tiếp vào đề:

“Tôi nói con rõ! Người cũng đã hạ táng rồi, chuyện sau đó cần giải quyết thì nên giải quyết đi! Có câu anh em cần phải rõ ràng, chúng ta không cần thiết phải che giấu giả bộ, ngài quan lớn không quan tâm nhưng chúng tôi cần phải ăn cơm sống qua ngày!”

Hàn Dẫn Tổ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Hồng làm Triệu Hồng không khỏi chột dạ co rúm lại một chút. Người đàn bà này quả là độc ác, cha đưa vào bệnh viện mà bà ta ngay cả viện phí cũng không đóng nếu không phải Thím Trương giúp một tay thì cha cô ngay cả cơ hội cứu cuối cùng cũng không có. Bà ta căn bản không mảy may đến tình vợ chồng, hôm nay nhìn bộ mặt tham lam thể này càng làm cho người ta thấy ghê tởm đến buồn nôn.

Triệu Hồng vô cùng hiểu, bất luận như thế nào thì đây chính là cơ hội cuối cùng, dù sao thì Hàn Thanh Sơn cũng không cứu được, nếu không vì chuyện sau đó thì đã dễ dàng giải quyết rồi đó là sổ đỏ của căn nhà này bà lật khắp nơi rồi mà tìm không thấy. Bà nghĩ không chừng Hàn Thanh Sơn đã ra chiêu gì đã sớm đề phòng bà rồi, mặt mũi đâu thể ăn thay cơm, lúc này mà để ý tới nó thì không còn làm gì được. Nghĩ đến đây liền đi thẳng vào vấn đề:

“Đại Tiểu Thư, cô có trường mắt nhìn tôi cũng vô dụng, cô có bản lĩnh gả cho nhà chồng tốt chắc không có ý định tranh chấp chút tài sản này với cô nhi quả phụ chúng tôi chứ? Cô cũng biết cha cô cũng không có gì khác nữa nên căn nhà này cũng nên thuộc về em gái cô chứ?”

Hàn Dẫn Tổ nhìn bà, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp như một lưỡi dao bén sắc lạnh như muốn đào cả ngực Triệu Hồng lên xem xem lòng bà ta được làm bằng thứ gì mà không có nhân tính như vậy?

Không cần Hàn Dẫn Tổ mở miệng Phương Chấn Đông cũng rõ ràng ý tứ của vợ. Căn nhà này là của mẹ vợ đã chết tất nhiên cô sẽ không đồng ý cho người khác, hơn nữa xảy ra chuyện này Phương Chấn Đông mới biết giấy tờ nhà vẫn ở trong tay bà ngoại Tổ Tổ mà căn nhà này cũng của Tổ Tổ.

Có thể đây là mẹ vợ đã để lại cho Tổ Tổ một đường lui, vì vậy trên pháp luật, căn nhà này căn bản không có liên quan gì tới mẹ con Hàn Dĩnh.

Triệu Hồng không biết điều này bằng không không cần phải ngồi ở đây mà chờ tang sự xong sẽ lập tức bán luôn nhà.

Phương Chấn Đông căn bản không muốn nghĩ xem bà ta đang tính gì liền đem bản sao giấy tờ nhà đất để trên mặt bàn đẩy lên trước:

“Phòng này là của Tổ Tổ, không có liên quan gì với người khác hết!”

Sắc mặt Triệu Hồng biến đổi, cầm tờ giấy lên nhìn liền bối rối, tức giận đến run cầm cập. Làm tới làm lui cuối cùng căn nhà này một cọng lông cũng không vớt được, khê nghiêng răng xé nát tờ giấy:

“Cái này không tính, tôi gả cho Hàn Thanh Sơn bao nhiêu năm thì nhà này phải là của tôi, trong lòng các người đều rõ ràng đừng có mà giả vờ hồ đồ. Tiểu Dĩnh dù sao cũng là máu mủ của Hàn Thanh Sơn, chẳng lẽ cuối cùng bị đuổi ra khỏi nhà. Các người ý thế hiệp muốn bắt nạt mẹ con tôi sao? Đừng hòng! Hàn Thanh Sơn, ông vừa mới chết con gái và con rể ông liền muốn đuổi chúng tôi ra khỏi nhà, ông mở mắt ra mà xem đây là con gái tốt của ông đó....”

Triệu Hồng khóc rồi gào thét nhưng ngay cả chút nước mắt đều không có, Hàn Dẫn Tổ nắm chặt tay vịn trên sofa xem kịch. Đến giờ cô vẫn không hiểu vì sao cha lại có thể cưới người đàn bà dối trá độc ác này, hơn nữa sao Hàn Dĩnh có thể là em gái cô. Ánh mắt cô không tự chủ rơi trên người Hàn Dĩnh.

Hàn Dĩnh đối diện với ánh mắt cô, trong nháy mắt liền cúi đầu. Bao nhiêu gây sự và ghen tỵ trước kia giờ biến mất hết. Đại đa số thời điểm sẽ thấy cô ta ngồi trong góc ngán ngờ người không biết nghĩ gì. Mà lúc này chỉ biết túm lấy áo Triệu Hồng khẹp nép, chút phản ứng cũng không có.

Phương Chấn Đông hình như đã sớm tính đến ngày này, cầm một tờ giấy được Tiểu Lưu đưa đến:

“Đây là kết quả xét nghiệm ADN, Hàn Dĩnh có phải là con gái của cha hay không tôi nghĩ bà là người rõ ràng nhất! Người chết là hết, cha đã đi rồi tôi hy vọng bà không quấy rầy sự thanh tĩnh của ông ấy. Nếu

như bà cố ý muốn gây chuyện thì tôi và Tổ Tổ sẽ theo đến cùng, hơn nữa cha cũng có một căn nhà cũng sớm sang tên bà rồi đúng không?”

Lời nói của Phương Chấn Đông có khí phách làm Triệu Hồng trong nháy mắt đỏ lên rồi biến thành trắng bệch. Chợt phát hiện người đàn ông này quá đáng sợ, chút tiểu xảo của bà trước mặt anh ta không có chút giá trị. Mà anh ta cũng đang cảnh cáo bà nếu không biết khó mà lui thì ngay cả căn phòng trong tay bà cũng không giữ được.

Cho tới bây giờ Triệu Hồng mới biết, Hàn Thanh Sơn nhìn hồ đồ nhưng trong lòng vẫn luôn đề phòng bà, may mà mấy năm trước dụ dỗ ông ta sang tên phòng kia cho bà.

Triệu Hồng không muốn cũng chỉ có thể mang theo Hàn Dĩnh ảo não mà rời đi, cũng hiểu có khuấy nữa thì cũng không có phần ăn. Tiểu Lưu cũng lui ra ngoài, Hàn Dẫn Tổ ngẩng đầu nhìn Phương Chấn Đông:

“Khi nào thì anh chuẩn bị những thứ này? Sao em không biết?”

Giọng nói yếu ớt khiến Phương Chấn Đông đau lòng không thôi, đưa tay vén sợi tóc mai rũ xuống nhỏ giọng giải thích:

“Xét nghiệm là Phương Nam làm, lúc trước khi sắp xếp công việc cho Hàn Dĩnh thuận tiện thì làm luôn. Tiểu Nam vẫn nói có người chị ngu ngốc như em sao có thể có đứa em gái như vậy. Về phần giấy tờ nhà thì anh chỉ có thể nói vì mẹ rất yêu thương em, bất luận đúng hay sai thì đều đã qua rồi. Anh nghĩ mẹ muốn nhất có lẽ là muốn em hạnh phúc, những kẻ kia là người ngoài không liên quan đến chúng ta cho nên không cần quá làm khó. Mấy hôm nay em khóc đến mức lòng anh cũng héo lăm rồi.”

Hàn Dẫn Tổ đưa tay sờ sờ mặt của anh, râu nhô ra thô sấp đâm vào tay, mấy ngày hôm nay bận rộn mệt nhọc, cô thậm chí không thể tượng tưởng nổi nếu không có người đàn ông này cô cũng không biết nên làm gì. Cô tựa vào ngực anh, cảm tựa vào vai anh cất giọng mềm nhũn:

“Chấn Đông, anh ở đây với em vài ngày được không? Em muốn dọn dẹp một chút đồ mà cha vẫn dùng khi còn sống.

Phương Chấn Đông xoa xoa tóc cô:

“Được.”

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai là Đại Kết Cục, tiếp theo là phiên ngoại. Phiên ngoại có Lão Phương thao luyện cô vợ nhỏ, cô vợ nhỏ liên hưng hăng phản kháng cuộc sống hạnh phúc và tính phúc. Còn có kết quả cuối cùng của đám người đó vô cùng rõ ràng. Vì vậy phiên ngoại không ngắn, dự tính khoảng một vạn chữ trở lên, thích thì tiếp tục, không thích thì ta dừng ở đây.

64. Chương 63

Chương 63

Hàn Thanh Sơn cũng không có nhiều thứ, trong phòng này bao nhiêu thứ đồ đáng tiền đều đã bị Triệu Hồng lấy đi hết, Hàn Dẫn Tổ cũng không muốn truy cứu những điều đó, dù sao thì người cũng đã chết rồi.

“Tổ Tổ, đây là cái gì?”

Phương Chấn Đông không biết từ đâu lôi ra được cái hộp sắt loang lổ nhìn qua không giống như hộp chuyên dụng, anh tìm cái tua vít cạy ra, bên trong là một hộp gỗ rất tinh xảo, nhìn qua có vẻ cũ lăm rồi....

Hàn Dẫn Tổ sửng sốt, đây là đồ của mẹ, khi còn bé cô đã từng thấy qua. Cô mở hộp ra hình như đó là một quyển nhật ký, vừa mở ra đã thấy một tấm hình rớt ra.

Phương Chấn Đông cầm lên nhìn qua:

“Đây là mẹ, Tổ Tổ, em và mẹ rất giống nhau!”

Hàn Dẫn Tổ cầm lấy, tấm hình có chút úa vàng, mẹ mặc bộ đầm màu trắng tay cầm một chiếc ô hoa nhỏ rất thanh nhã đứng ở đầu cầu. Bên bờ sông cảnh liễu đu đưa phát phơ mái tóc dài của mẹ, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt xinh đẹp. Phía sau hình như là chữ của cha, đó là một câu thơ cũ:

“Chưa từng gặp lại trước cười một tiếng, gặp mặt đầu liền đã hứa bình sinh!”

Tổ Tổ không khỏi lặng đi chốc lát, đem nhật ký mở ra rồi để vào, có thể là cha quá yêu mẹ, bởi vì yêu nên hà khắc.....

Vì cuối năm nên Phương Chấn Đông bận rộn nhiều việc nên hai người không thể đi quá lâu, hai người chỉ ở nơi này ba ngày liền từ biệt bà ngoại và cậu rồi về thành phố B.

Không nuôi con không hiểu lòng cha mẹ, có Tiểu Mạnh Mạnh xong Hàn Dẫn Tổ phát hiện oán hận với cha chồng chất trước đây bắt đầu dần dần mất hết. Cho đến khi cha đột nhiên đi cô mới hiểu được con muốn đường mà cha mẹ không thể chờ.

Bất kể sau đó như thế nào nhưng từ bé cũng là do cha một tay che chở cô lớn lên, người sống thường nghĩ đối phương không có lòng nhưng khi người chết đi mới có thể nhớ đến điều tốt đẹp của người ta. Đây chắc là mâu thuẫn của tất cả mọi người, có quý trọng có quên được mới có thể không lưu lại tiếc nuối.

Hàn Dẫn Tổ suy nghĩ minh bạch thì bao nhiêu buồn bực và thương cảm trong lòng cũng mất đi một nửa, tinh thần phần chấn lên không ít, Phương Chấn Đông mới âm thầm yên tâm. Hai người đi gấp nên con ném cho Bà Phương, lúc này xe vừa mới dừng lại ở đại viện đã thấy tiếng cười trong trẻo hết sức ngọt ngào và thanh thúy của trẻ nhỏ.

Mắt Hàn Dẫn Tổ nóng lên, đẩy cửa xe ra liền chạy vội vào suýt nữa va vào bậc thang. Nếu không có Phương Chấn Đông ở phía sau níu cô lại không chừng đã bị ngã lăn rồi.

Dì giúp việc mở cửa, Hàn Dẫn Tổ hơi gạt đầu liền vọt vào. Giờ là tháng chạp nên hiếm khi có tiết trời tốt như thế này, mặt trời vừa chiếu xuống sân nhỏ của Phương gia tạo nên một vầng sáng ấm áp, bên xe nôi là trông không, Tiểu Mạnh Mạnh được bọc bởi tấm khăn màu lam nhạt được bà Phương ôm vào trong ngực. Bà Phương một tay bế cháu một tay cầm đồ chơi lắc lắc, tiếng chuông kêu lên khiến cô bé cười híp mắt.

Giống như ý thức được mẹ tồn tại cái đầu nhỏ liền vịn vẹo uốn éo như gấp gấp quay về phía Hàn Dẫn Tổ kêu lên. Bà Phương không khỏi cười dí nhẹ vào trán cháu:

“Đúng là tiểu quỷ, biết mẹ tới liền quên ngay bà nội!”

Ôm cháu lại, ánh mắt quét qua người con dâu không khỏi nhú mày:

“Con gầy không ít đấy, mau vào thôi! Tiểu Mạnh Mạnh của chúng ta ra ngoài chơi một lát rồi, giờ vào bú sữa mẹ nào, chờ mẹ ôm cháu nha!”

Hàn Dẫn Tổ tắm xong thay quần áo xong thì xuống đã thấy tiểu nha đầu nằm trong ngực bảo mẫu ngủ thiếp đi. Cô cẩn thận ôm lấy con vào ngực, cẩn thận quan sát thật lâu không rời. Bà Phương không khỏi lắc đầu nhỏ giọng nói:

“Yên tâm, đứa trẻ này ngoan lắm, ăn ngon ngủ cũng ngoan!”

Hàn Dẫn Tổ giao con cho bảo mẫu, kéo tay Bà Phương nhỏ giọng nói:

“Mẹ, cảm ơn mẹ, con con còn nhỏ con chỉ lo mẹ mệt!”

Bà Phương xì cười:

“Thôi, lời này con xem mẹ là người ngoài rồi. Nha đầu Mạnh Mạnh này vô cùng hoạt bát, cha chồng con sau khi tan việc liền ôm riết lấy, mẹ muốn ôm cũng không cho. Chỉ thừa dịp ông ấy làm việc mới trộm ôm được một chút thôi. Mà còn có bảo mẫu nữa mẹ sao có thể mệt được. Mấy hôm nay con lo tang sự mệt mỏi nên ăn chút gì đó đi rồi lên giường mới đúng. Mới vừa ở cũ xong thân thể vẫn chưa phục hồi không nên làm qua loa.”

Hàn Dẫn Tổ lúc đầu thật không nghĩ tới Nhị lão Phương Gia lại là những vị hiểu chuyện như vậy. Đối với chuyện Hàn Gia liên tiếp gặp chuyện không may cô cũng có chút thấp thỏm trong lòng, dù sao người ta cưới vợ về cho con chứ ai vui lòng rước chuyện phiền toái về. Nhưng ông bà Phương lẫn Phương Chấn Đông và Phương Nam đều không nói một câu, thậm chí chuyện xấu xa như chuyện của Hàn Dĩnh còn giấu cô, phần sẵn sóc này cô không biết nên đền đáp sao cho phải.

Buổi tối cô nói với Chấn Đông mấy câu, Phương Chấn Đông nhướn mày đưa tay túm lấy cô vào trong lòng ngực mình:

“Em lại suy nghĩ lung tung gì đó? Nơi này là nhà của em, em là vợ anh mà còn muốn rạch rời như thế sao? Xem ra em thiếu được dạy dỗ rồi!”

Miệng nói xong thì người đã đè cô xuống giường, bàn tay thuần thục thoát nhanh y phục của cô. Hàn Dẫn Tổ còn chưa phục hồi tinh thần lại thì hai chân đã bị tách ra và “trọng kiếm” nhanh chóng mà đi vào khiến hai người đồng thời thở dốc một tiếng.

Phương Chấn Đông giữ lấy khuôn mặt cô bịt miệng nuốt vào tiếng cô vợ nhỏ đang cố cự tuyệt, phía dưới mạnh mẽ tiến lùi, tốc độ cùng với lực đã đến cực hạn khiến cho lý trí của Hàn Dẫn Tổ trong nháy mắt bị bay hết ra ngoài....

Phương Chấn Đông cũng nhịn sắp chết rồi, vợ anh mang thai rồi sinh con, ở cữ làm xong thì cha vợ lại xảy ra chuyện nên hơn ba tháng rồi chưa được ăn mặn, hôm nay được “khai trai” cho nên bất chấp tất cả.

Phương Chấn Đông biết lấy tính ngượng ngùng của vợ nếu anh mềm lòng nhất định không được tận hưởng. Đối phó với tính tính quái gở này phải trực tiếp tấn công để cho cô không còn ngọ nguậy được nữa.

Nhưng thân thể vợ anh hình như càng ngày càng đầy đặn, hơn nữa ngực còn rỉ sữa ra:

“Á. đau.”

Hàn Dẫn Tổ rầm rì hai tiếng kêu đau, vốn là sữa cô không nhiều lắm, khi Tiểu Manh Manh ra đời phải uống sữa bột bù, nửa tháng nay làm tang sự cho cha, sữa đã sớm mất, không biết tại sao lại tự nhiên lại trở về. Bàn tay cứng rắn của Phương Chấn Đông vừa đụng liền vừa ngứa lại vừa đau hòa lẫn với kích tình có một loại tư vị không nói nên lời.

Phương Chấn Đông cúi xuống nhìn đỉnh anh đào rồi ngậm lấy mà hút khiến cho cả người Hàn Dẫn Tổ không ngừng run rẩy, bàn tay nhỏ bé không ngừng siết lấy lưng anh, nhắm chặt hai mắt, ngứa đầu lên, hàm răng cắn chặt môi dưới cất tiếng rên rỉ nức nở. Nhìn bộ dạng động tình như vậy khiến cho dục hỏa của Phương Chấn Đông càng cháy hừng hực.

Thân thể vừa nhấc lui ra ngoài lại phát hiện đôi chân mảnh khảnh trắng nõn như ngọc của vợ đã gắt gao quấn lấy chân anh, anh vừa lui cô đã bắt mẫn kêu lên.

Phương Chấn Đông không khỏi cười thầm một tiếng đem vợ anh nằm úp xuống, hai tay giữ chặt lấy hông mềm mại mạnh mẽ đi vào chỗ sâu nhất....

Hàn Dẫn Tổ vốn là người phụ nữ khá cổ hủ, hơn nữa chuyện vợ chồng dù đã kết hôn với Trịnh Vĩ hai năm, nhiều lần Trịnh Vĩ muốn chơi hoa chiêu nhưng đều bị cô đồ mặt kiên quyết cự tuyệt. Cảm giác thật là xấu hổ, tốt nhất là đừng làm, ngay cả cô cũng nghĩ là do mình lãnh đạm. Sau lại lấy Phương Chấn Đông, chuyện này xảy ra một cách tự nhiên Hàn Dẫn Tổ mới phát hiện hóa ra không phải do mình lãnh đạm, cũng thích chuyện như vậy, cũng ốm ở theo anh giày vò.

Hơn nữa Phương Chấn Đông cường thế bá đạo, ở trên giường cũng thế, thậm chí ngay cả lần đầu cũng không cho cô phản kháng, yêu cầu tuyệt đối phải phục tùng. Mặc dù trên giường nhiều nhưng anh cũng không có nhiều tư thế đa dạng, mà tư thế này hai người lần đầu tiên nếm thử nên cô có chút thẹn thùng không chịu được.

Hơn nữa Hàn Dẫn Tổ mấy tháng không làm, mặc dù động tình nhưng vẫn có chút không quen. Mà Phương Chấn Đông thì như dã thú mãnh liệt tấn công làm Hàn Dẫn Tổ vừa sung sướng vừa khổ sở, trong miệng rầm rì hai tiếng, nhỏ giọng xin tha:

“Chấn Đông. Chấn Đông. Á. Đau. Ừm.”

Giọng nói mềm nhũn chui vào tai Phương Chấn Đông như ma mị làm sao anh có thể thả cô ra? Lại càng thêm ra sức cật mạnh. Đau sao? Phương Chấn Đông không tin, cô vợ nhỏ của anh chưa bao giờ trơn như vậy, nơi nào đó cứ rút lấy anh chưa bao giờ chặt như vậy thật thoải mái không nên lời, hơn nữa xuân thủy vẫn trào ra trong nháy mắt liền ướt một mảnh. Anh thử rút lui đã bị cô không thỏa mãn mà kêu lên nhưng cái miệng nhỏ vẫn nói là đau.....

Bàn tay anh nắm lấy hai luông mềm mại trước ngực cô, cúi đầu xuống nói bên tai trêu chọc cô:

“Nha đầu dối trá! Nếu thật là đau thì anh ra ngoài nhé?”

Miệng nói xong, phía dưới lui một chút thì cái mông nhỏ của vợ liền lui theo khiến anh không khỏi bật cười. Há mồm ngậm lỗ tai tinh xảo như ngọc, cái đầu lưỡi liếm mát khiến Hàn Dẫn Tổ lại mờ mịt cả người không còn tí sức nào.

“A...Ừm....”

Sao có thể chịu được kích thích mãnh liệt như thế này, thân thể cô kịch liệt run lên mấy cái rồi trong nháy mắt thét lên cảm thấy trước mắt hoa đi rồi hôn mê.....

Phương Chấn Đông làm xong mới phát hiện cô vợ nhỏ của mình đang hôn mê không khỏi véo mũi cô một cái nhếch miệng bất mãn hừ một tiếng:

“Nha đầu vô dụng!”

Không sao, ngày còn dài, giờ con cũng đã sinh xong thì cũng nên triển khai kế hoạch huấn luyện thể năng cho vợ. Nhưng kế hoạch còn chưa kịp triển khai thì vợ anh đã phải ra nước ngoài.

Vừa qua năm mới Hàn Dẫn Tổ đã nhận được thư của ân sư nói mấy bức tranh cô vẽ về Giang Nam đã được trúng vào vòng chung kết cuộc thi vẽ tranh quốc tế ở Pháp. Cô là họa sỹ trẻ duy nhất được tiến vào vòng chung kết.

Hàn Dẫn Tổ nhận được tin tức cũng ngạc nhiên hồi lâu:

“Sư huynh, có phải nhầm rồi hay không?”

Đường Tử Mộ không khỏi lắc đầu mà thở dài :

“Em đó! Thật là không biết tiến thủ, em không biết cơ hội cùng ân sư đi du lịch là hiếm có lắm không? Em lại giữa đường trở về kết hôn sinh con. Trong điện thoại ân sư cũng nói qua với anh đấy!”

Hàn Dẫn Tổ không khỏi có chút đỏ mặt, nhưng nếu như để cô lựa chọn lần nữa cô cũng chọn trở về nước. Ánh mắt Đường Tử Mộ không khỏi nhìn cô, trên người cô mang vẻ hạnh phúc sáng ngời không thể che giấu được, có thể hạnh phúc cần sự hy sinh để đổi lấy. Từ góc độ nghề nghiệp mà nói thì có thể sư muội đã bỏ qua cơ hội tốt. Nhưng nếu từ góc độ cuộc sống thì cô là người phụ nữ thành công nhất. Hơn nữa cũng có thể từ hạnh phúc này mới tạo nên tài hoa và thành ông của cô cho nên không thể nói là may mắn hay tiếc nuối.

Lại gặp lại ân sư, Hàn Dẫn Tổ quyết định không nói chuyện của cha mẹ cô cho anh có thể để ân sư đắm chìm với những hồi ức còn có ý nghĩa. Đúng như Chấn Đông nói, cha mẹ đã qua đời, yêu hay hận tất cả đã về với bụi đất, cuộc sống hạnh phúc mới là đáng giá nhất, anh quả là người cơ trí kinh người.

Bộ tranh của Hàn Dẫn Tổ với phong cách mới cũng với tình cảm phong phú chính phục được cái nhìn hà khắc của ban giám khảo, mặc dù tiếc nuối điểm cao gần bằng giải nhất nên đành ở vị trí thứ nhì.

Đối với cô cũng chỉ xem đây là niềm vui ngoài ý muốn, dù sao cô cũng chưa từng muốn trở thành một họa sỹ thiên tài. Lòng tham của cô nhỏ, chí hướng của cô cũng không cao xa, cô chỉ mong cùng chồng và con sống một cuộc sống bình thản hạnh phúc qua ngày.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy cách đó không xa một thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi, Hàn Dẫn Tổ không khỏi nở một nụ cười. Cuộc sống rất đơn giản, hạnh phúc rất dễ dàng, bất kỳ nơi nào chỉ cần quay đầu lại có người đàn ông đó đứng chờ ở đó đối với phụ nữ mà nói đây mới chính là hạnh phúc khó kiếm được.

Hoàn chính văn

65. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1

Cô tân binh xinh đẹp hoàn toàn thay đổi.

Edit: Vân Hoàng

Tháng chín trời vốn nên trong xanh và hơi se lạnh một chút nhưng nắng nóng vẫn chưa ngừng khiến cho đầu óc của người ta thêm mụ mị, nóng khó mà nhin nổi. Mặc dù ở nơi đóng quân cây xanh um tùm so với nơi khác nhiệt độ thấp hơn không ít nhưng lúc này ở trên sân thao luyện tân binh cũng không khác giữa mùa hạ là mấy.....

Trời nắng chang chang, một đội ngũ xếp thành một hàng dài vô cùng chỉnh tề đó chính là đội nữ tân binh. Từ xa nhìn lại trông ai cũng hiên ngang không thua đám mây râu nhưng nếu nhìn gần sẽ thấy trừ mấy người còn cố gắng chống đỡ, đại đa số đều mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn như suối từ trên trán xuống, y phục cũng bị ướt tưa như vừa gặp mưa.

Chợt ở cuối hàng là một nữ binh xinh xắn lạnh lợi nhất không thể chống đỡ được nữa ngã rầm xuống đất xỉu. Phía sau bóng cây là hai đại binh đã sẵn sàng với khoé miệng cười toe toét nhanh chóng đỡ nữ tân binh vào bóng cây.

Lấy cái mũ xuống lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức xinh đẹp, đây chính là nữ tân binh xinh đẹp nhất của năm nay đã khiến cho không ít các anh lính nhìn vào mà ngẩn ngơ. Cô gái này có vẻ yếu ớt, da thịt mềm mại, hơn nữa thể năng vô cùng kém, đừng nói cường độ huấn luyện cao mà mấy hôm nay chỉ luyện tập đi đứng thôi mà cũng không biết đã hôn mê mấy lần làm các nam tử hán không nhin được mà thương hoa tiếc ngọc.

Theo quy củ cũ, người lớn tuổi nhất sẽ bị điều tới đây giúp một tay, trước đây tranh giành không sao tả xiết, năm nay càng đánh nhau suýt vỡ đầu chảy máu, cuối cùng lãnh đạo quyết định thay phiên nhau tới đây mới ngừng nếu không sẽ làm hỏng hết tình đoàn kết của anh em.

Lại nói, cũng có thể hiểu doanh trại là nơi dương thịnh âm suy lại xuất hiện nữ binh không giành không được, hưởng

chỉ lại là mỹ nữ như vậy. Hơn nữa các vị nam tử hán hormone giống đực quá dư thừa, tuy nói có quân kỷ nghiêm khắc nhưng cũng không thể ngăn được cảm giác nguyên thủy nhất khi bị khác phái hấp dẫn. Dù sao cũng không phạm pháp, lại nói tự do yêu đương ai có thể xen vào?

Ánh mắt Chu Bảo Sinh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nữ tân binh, lặng lẽ huých Tôn Nhị Hổ ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

“Nhị Hổ, đây chính là cô gái xinh đẹp nhất mà tao thấy nha! Không giống như con gái miền núi quê tao, da thịt so với mặt mẹ tao còn mềm hơn!”

Tôn Nhị Hổ không thèm để ý phẩy tay như đuổi ruồi:

“Nhanh lên, lấy nước lại đây, cô ấy tỉnh rồi!”

Hàn Dẫn Tổ cảm giác cả người mất hết sức lực, dù mặc quân trang mà cảm thấy da thịt như bị nướng chín, khê cắn răng hận không thể xỉu luôn cho xong việc. Tên Phương Chấn Đông kia thật nói là làm được.

Cô vẫn cho là anh nói chơi, nhưng khi bị anh trực tiếp ném tới đội tân binh thì Hàn Dẫn Tổ mới hiểu được người đàn ông kia hành động thật rồi. Thể lực cô kém, không đạt tiêu chuẩn, chuyện gì không bắt người ta làm lại bắt người ta làm lính, người ta đâu phải là vận động viên? Nhưng người đàn ông kia bá đạo không thèm để ý tới cô nói, đối với thủ đoạn vừa đấm vừa xoa của cô cũng ngoảnh mặt lạnh làm ngơ.

Lại nói cũng thật sự mất thể diện, mới huấn luyện ba ngày cô đã té xỉu sáu lần, nghe người khác nói hai ngày nữa còn chạy đường trường ba cây số khiến cô đột nhiên nghĩ có phải nói không chừng Phương Chấn Đông giờ trò gì ở đây? Đây là muốn chĩnh chết cô, nếu mà huấn luyện như vậy thì cô quả thật thảm rồi, hơn nữa cô là phụ nữ chứ có phải là tăng đá đâu?

Hàn Dẫn Tổ trốn mất nhìn liền nhìn thấy hai anh lính mắt tỏa sáng lấp lánh lom khom nhìn mình không khỏi có chút muốn xin lỗi, khuôn mặt đỏ lên định nói điều gì đó nhưng phát hiện cổ họng khô như rang. Tôn Nhị Hồ vội vàng đưa nước đến, Hàn Dẫn Tổ uống ừng ực vài ngụm rồi vẩy lên mặt mới cảm thấy tỉnh táo lại một chút.

Phụ trách huấn luyện nữ tân binh cũng là người quen, chính là do Đoàn Tăng Cường điều tạm đến là Doanh Trường Vương Đại Bưu, lá bài chủ chốt của Tăng Cường Đoàn, lá bài chủ chốt của trại trưởng, ai ở đây mà không biết.

Thủ hạ của Phương Đoàn Trưởng Đoàn Tăng Cường chưa từng biết sợ là gì, vốn nhận được nhiệm vụ này, Vương Đại Bưu còn hưng phấn đến mấy ngày, dù sao đến bây giờ hắn vẫn chưa có đối tượng. Nhiều nữ binh như vậy nhất định sẽ có một người xinh đẹp hợp tâm ý, không chừng có thể đem vấn đề cá nhân của hắn thuận lợi mà giải quyết.

Vương Đại Bưu tràn ngập hi vọng, vui thích, vui vẻ muốn điên cuồng xông tới nhưng vừa nhìn thấy Hàn Dẫn Tổ trong hàng ngũ mắt trâu của hắn trừng lên suýt lòi ra. Vừa định chào hỏi thì chỉ đạo viên của tân binh tới nhỏ giọng ghé vào tai hắn thì thầm nói vài câu khiến mồ hôi lạnh của hắn cũng đổ xuống, giờ đây hắn mới hiểu là mình trúng kế, trong lòng âm thầm không khỏi chửi: “Mẹ nó!”

Chẳng trách lúc ban đầu, bình thường tên Nhị Liên Trưởng Triệu Dũng thường giành nhau với hắn một tý cũng không nhường giờ lại dùng thái độ xưa nay hiem không tranh đoạt với hắn việc huấn luyện nữ tân binh cùng võ võ vai hắn, tình ý sâu xa mà nói:

“Nhiệm vụ gian nan, Vương Trại Trưởng nhớ phải bảo trọng nha!”

Bây giờ nghĩ lại quả thật lúc đó hắn mẹ nó không nghi ngờ ý tốt gì của tên đó, giờ chắc chắn tên đó đang đứng một bên cười nhạo mình, mẹ kiếp tên tiểu tử láu cá, đánh hơi thấy nguy hiểm một cái là linh đi ngay.

Chị dâu của Đoàn Tăng Cường bọn họ không ai là không biết là một đại mỹ nhân dịu dàng, còn là một họa sỹ không khoa trương chút nào mà nói cả quân khu nhìn cũng phải đổ. Hơn nữa người luôn luôn với khuôn mặt lạnh không biết cười là như thế nào như Đoàn Trưởng vừa thấy cô vợ nhỏ trong nháy mắt liền dịu dàng có thể chảy được ra nước.

Phải nói cũng khó trách, người đàn ông nào có thể không thương cô vợ xinh đẹp như vậy, hận không nâng niu trong lòng bàn tay cưng chiều, không để vợ chịu chút uất ức nào. Không ngờ người thương vợ đến tận xương tủy như Đoàn Trưởng lần này không biết trúng phải gió gì mà liền ngoan tâm đem cô vợ nhỏ yếu ớt như vậy ném vào tân binh để huấn luyện.

Nói là thể chất quá kém, phải huấn luyện thật tốt, còn sai chỉ đạo viên của tân binh trực tiếp nói với mình, đối xử như nhau, không được nhân nhượng, nếu là vì việc tư ban ơn lấy lòng nghiêm trị không tha.

Vương Đại Bưu như cầm diêm ăn phải liền hoàn liền cảm thấy trong miệng đắng ngắt, nhìn thấy nữ tân binh vui tai vui mắt cũng không có hứng nổi. Hơn nữa còn phải nhìn kỹ hai con lừa ngốc không biết là chị dâu trong mắt cứ sáng rực, dùng gót chân cũng biết là chúng đang nghĩ gì.

Đây không phải là tự tìm lấy khổ sao? Đừng xem Đoàn Trưởng của bọn họ mặt lạnh như vậy thật ra rất dè chừng cô vợ nhỏ này, hơn nữa máu ghen vô cùng kinh khủng, tuy nói chưa đến mức quan báo tư thù nhưng nếu ai có lỡ ngấm chị dâu nhiều nhiều một chút thì không biết phía sau đó phải tăng cường huấn luyện thêm gì đấy.

Làm cho mỗi lần chị dâu tới đoàn bộ bọn họ cũng không dám ngắt đầu, chỉ sợ bị máu ghen lớn của Đoàn Trưởng cho vào tầm ngắm, sau lại hung hăng mà dạy dỗ thì chết. May mà bình thường chị dâu cũng ít tới nếu không lính Đoàn Tăng Cường sẽ bị bệnh về đốt sống cổ mất.

Bởi vì tiếp nhận qua dạy dỗ thâm nên tuy nói chị dâu là đại mỹ nữ khó gặp nhưng đối với lính Đoàn Tăng Cường mà nói đúng là một củ khoai lang phồng tay. Bây giờ để cho hắn thao luyện chị dâu chẳng

phải là đang trừng phạt hần sao? Nhẹ thì không được mà nặng thì càng không xong, khó mà nắm chặt được. Cái này còn chưa tính còn phải thời thời khắc khắc đề phòng hai con bò với hai mắt đang sáng rực kia, càng nhìn càng thấy ngu.

Chu Bảo Sinh, Tôn Nhị Hổ đây là hai tân binh tuy thô lỗ một chút nhưng thể lực tốt, lĩnh ngộ kỹ thuật quân sự cực nhanh, là hai tân binh rất có tiền đồ, Vương Đại Bưu đã sớm chọn làm thuộc hạ của mình, chờ đợt huấn luyện kết thúc sẽ cân nhắc. Nhưng hai thằng đàn này không biết sống chết lại bị sắc mê tâm hồn, nhìn thấy mỹ nữ liền không biết đâu là Đông Tây Nam Bắc. Cho vào Đoàn Tăng Cường đảm bảo sẽ hối hận đến thối ruột.

Vương Đại Bưu không thể mắt thấy nhìn lính cấp dưới của mình phạm sai lầm cấp thấp như thế này, mặt đen trầm xuống rống to:

“Chu Bảo Sinh, Tôn Nhị Hổ”

Hai người vừa nghe Vương Đại Bưu hô lên như sấm đánh bên tai lập tức giật mình nhanh chóng đứng thẳng tắp, gọn gàng linh hoạt lớn tiếng trả lời:

“Có!”

Động tác có chút tức cười, Hàn Dẫn Tổ không nhịn được bật cười. Hai anh lính này thật đáng yêu, mặt đen ngòm tính tình chất phác. Thật ra thì Hàn Dẫn Tổ tiếp xúc với đại đa số lính đều như vậy, bộc trực thẳng thắn, không thích quanh co lòng vòng, thích là thích, ghét chính là ghét, không cần che giấu.

Những thứ này thuộc về đặc chất của quân nhân, ở Phương Chấn Đông càng rõ ràng. Nhưng chỉ là người lạnh lùng cứng rắn như Phương Chấn Đông lại đối với con gái mình cưng chiều đến mức không có nguyên tắc. Có thể nói anh là “từ phụ” (cha hiền) thì cô cùng dành mặt lạnh mà đảm đương làm “nghiêm mẫu” (mẹ nghiêm khắc), nếu không tương lai con mình sẽ vô pháp vô thiên.

Hàn Dẫn Tổ đã oán trách anh nhiều lần, nói con nhỏ không thể nuông chiều, càng phải trông nom kỹ nhưng người đàn ông kia nói thế này:

“Con gái không giống con trai, phải được nuông chiều!”

Câu nói này chặn mọi ý định của cô, cũng may Tiểu Manh Manh cũng coi là ngoan, tuy mới một tuổi nhưng cũng không dưỡng thành tính cậy mạnh vô lý, tính tình điều ngoa.

Hàn Dẫn Tổ cẩn cẩn môi đột nhiên phát hiện mới mấy ngày không thấy cô lại không có tiền đồ nhớ đến người đàn ông kia rồi. Nếu không phải vì anh ta thì cô đâu phải chịu tội này mà mình chưa gì đã nhớ đến anh ta.

Hàn Dẫn Tổ hận hận lắc đầu một cái, yên lặng kệ khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng để bình nước trong tay xuống đất rồi đứng lên, trước con mắt sẫm soi của Chu Bảo Sinh và Tôn Nhị Hổ chậm chạp đi về phía hàng tiếp tục thao luyện.

Vương Đại Bưu không khỏi thở phào nhẹ nhõm thật dài, nếu chị dâu không tự chủ về hàng hần cũng không dám lớn mật ra lệnh cho cô. Vừa liếc mắt nhìn thấy hai thằng đàn kia đang dán mắt vào chị dâu hận không đạp cho hai thằng mấy cái.

Vương Đại Bưu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đưa tay lên bổ vào đầu hai người kia:

“Nhìn cái gì vậy, miệng lèch ra mắt lác đi mà giống lính à? Lát nữa huấn luyện tân binh xong hai thằng chạy mười vòng, dám ăn gian để cho tao biết thì phạt gấp 10 lần nữa.”

Chu Bảo Sinh, Tôn Nhị Hổ trong nháy mắt chột lạng đi, chờ Vương Đại Bưu không để ý đến hai người bọn họ nữa Tôn Nhị Hổ mới nhỏ giọng nói:

“Bảo Sinh, mày nói xem có phải Vương Trại Trưởng cũng nhìn trúng rồi chứ? Tao nghe nói Vương Trại Trưởng còn chưa có đối tượng nào nghiêm chỉnh, đây là cô gái xinh đẹp nhất của đội tân binh nữ không lẽ đã hớp hồn anh ta!”

Vương Đại Bưu mặc dù không quay đầu lại, nhưng lời hai thằng ngu kia hần vẫn nghe được, mặt đen như mực không biết là về mặt gì, nhưng hần có mượn gan trời cũng không dám đụng đến ổ nhà Đoàn Trưởng.

Đó không phải là tìm đường chết sao? Giương mắt nhìn thân ảnh đi qua lập tức bị hù dọa giật cả mình, lập tức sống lưng thẳng tắp nghênh đón theo tiêu chuẩn quân lễ:

” Chào Đoàn Trưởng”

66. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2

Có áp bức thì có phản kháng

Phương Chấn Đông là thật có chút không chịu nổi, tuy nói không để ý tới phản kháng của vợ nhỏ, đem cô ném vào huấn luyện tân binh là quyết định của mình nhưng khi vợ anh vừa đi anh có chút không quen.

Ở đoàn bộ không sao nhưng buổi tối về nhà thanh nổi lạnh lẽo, không có ánh đèn ấm áp, không có mùi thức ăn quen thuộc còn có vợ anh với nụ cười ngọt ngào, cảm giác giờ tất cả đều không thể thích ứng nổi. Hơn nữa anh vì không cho cô lấy cớ vì con gái mình nên sớm đã đem con về Phương Gia rồi, vì vậy nhà càng thêm trống rỗng, nếu không nói là vắng lạnh.

Buổi tối nằm ở trên giường không có vợ ôm nên Phương Chấn Đông lăn qua lăn lại không ngủ được. Trong đầu luôn nghĩ tới cô vợ nhỏ của anh bị anh cứng chiu quá nên tính tình càng ngày càng ngang ngược mà thân thể thì càng ngày càng yếu ớt nên càng cần phải huấn luyện.

Thật ra thì huấn luyện tân binh ở giai đoạn đầu cường độ cũng không cao lắm, cũng chỉ là tập đi đứng, Phương Chấn Đông bắt vợ mình làm lính thật vì cảm thấy thể chất của cô quá kém nên càng cần phải rèn luyện.

Lúc đầu định đốc thúc cô chạy bộ mỗi ngày nhưng nhìn cô vợ nhỏ chu cái miệng nhỏ lẫn lộn trong ngực anh lại khiến anh mềm lòng. Lại nói xấu hổ, ở bên ngoài vững như núi như Phương Đoàn Trưởng vì trước mặt vợ mình cũng chỉ là anh hùng khí đoản khó qua ải mỹ nhân mà thôi.

Nhưng thể năng hai người quả là cách xa nhau, hơn nữa chuyện vợ chồng thường là lúc anh đang hùng hục lao vào chiến đấu thì bên kia chiến tuyến vợ anh đã mệt mỗi ngủ say hoặc là lăn đùng ra ngất xỉu khiến cho anh vô cùng khổ sở. Vì cuộc sống tính phúc lâu dài anh quyết định cần rằng nhắm mắt lờ đi ánh mắt đáng thương của vợ, ngoan tâm đem vợ anh vào huấn luyện.

Mà tự nhiên vợ anh giận dữ không thèm mềm giọng cầu xin nữa mà cứng đầu cứng cổ ném đồ vào ba lô hầm hừ bỏ đi làm cho anh dở khóc dở cười.

Nhưng Phương Chấn Đông không nghĩ tới lần này cô vợ của anh lại giận lâu như vậy, ba ngày rồi điện thoại không thèm gọi, anh gọi qua đó thì vợ anh vừa nghe thấy tiếng anh không nói không rằng cúp máy luôn. Ngày thứ nhất cũng thế, ngày thứ hai cũng thế, sang đến ngày thứ ba Phương Chấn Đông không nhin nổi rồi.

Ở đoàn bộ, nhìn dáng người đi qua đi lại vòng quanh tựa như con lừa đang kéo cối xay, đầu mày nhíu chặt, mặt đen tựa như mặt Bao Công, cả người bốc lên hàn khí khiến cho anh em lính tráng hận không thể trốn càng xa. Cũng vì vậy nên mấy ngày nay trong đoàn bộ vô cùng vắng lặng, chỉ có Lão Phùng là không thể thoát được mà thôi.

Chuyện Hàn Dẫn Tổ vào tân binh là do Lão Phùng một tay làm, anh đương nhiên biết lai lịch, phải nói tính cả cán bộ cao cấp của mấy quân khu xem có người cam lòng đem vợ mình huấn luyện thì chỉ có Phương Chấn Đông là một, thua thiệt thế nào thì cậu ta phải chịu thôi.

Hơn nữa vợ anh ta mềm mại nõn nà yếu ớt như vậy không cần nhìn cũng biết nhất định là không chịu nổi. Tiểu Manh Manh cũng hơn một tuổi rồi, hai người kết hôn cũng không ngắn nhưng nhìn vào trông như mặt được thêm mỡ nóng bỏng như vậy sao có thể cam lòng đưa vợ vào tân binh đây?

Mấy ngày Lão Phùng suy nghĩ mãi chưa có cách giải vào lúc này chợt thấy Phương Chấn Đông đi qua đi lại nhìn dáng vẻ chưa được thỏa mãn dục vọng khiến trong đầu Lão Phùng lóe lên liên chợt hiểu. Ánh mắt Lão Phùng quét qua lồng ngực trắng kiêu cùng cánh tay cơ bắp của Phương Chấn Đông đột nhiên nở nụ cười:

“Chấn Đông, cậu đem Tiểu Hàn vào huấn luyện tân binh không phải vì hôn nhân của hai người ở phương diện nào đó không hài hòa đó chứ? Ban đầu nhìn thấy Tiểu Hàn lòng tôi chợt thay cô ấy đồ mồ hôi lạnh, với thân thể của Tiểu Hàn như vậy sao có thể chịu được cậu giày vò chứ?”

Lão Phùng nói xong phát hiện Phương Chấn Đông căn bản không để ý đến lời nói của mình mà vẫn đang còn đứng đó loay hoay nhưng hợp tác với nhau nhiều năm cho nên dù trên mặt Phương Chấn Đông dù không biểu hiện gì nhưng Lão Phùng có thể nhìn ra những gì mình đoán là hoàn toàn trúng cang không khỏi ngoác miệng ra cười.

Cười xong rồi liếc nhìn ngoài cửa sổ mở miệng như đang tán gẫu:

“Hôm nay nóng thật, không biết tân binh mới vào đã huấn luyện xong chưa?”

Ánh mắt phát hiện thái độ Phương Chấn Đông mặc dù không có chút thay đổi nào nhưng mày càng nhíu chặt trong lòng Lão Phùng lại càng thêm cười thâm, quạt thêm lửa vào:

“Nghe nói mấy thằng lính mới như lũ lừa ngốc, giờ không có chuyện gì liền chui vào khu huấn luyện nữ binh, nghe nói đánh nhau cho sứt đầu mẻ trán như gà thấy máu vậy. Nhắc tới mấy tên tiểu tử đó lại thấy so với chúng ta có phúc hơn nhiều, còn được ngắm nữ binh, nghe nói mấy cô mới vào xinh lắm, hơn nữa Tiểu Hàn nhà cậu...chắc chắc! Vừa vào đó một cái lũ tiểu tử kia liền hỗn loạn lên, hận không được ghim.....”

Lão Phùng lời nói chưa nói xong Phương Chấn Đông đã trực tiếp mở cửa chính lên tiếng cắt đứt lời:

“Tôi đi thị sát tiến độ huấn luyện tân binh!”

Quảng lời đó rồi đi thẳng, người không thấy bóng dáng đâu, Lão Phùng cười ha hả nửa ngày rồi đuổi theo. Việc vui này trăm năm khó gặp phải đi xem náo nhiệt một chút mới được. Trong lòng Lão Phùng không khỏi cảm thán, Phương Chấn Đông dù sao còn trẻ mà! Không có kinh nghiệm gì, ông bà ta nói cấm có sai, thà đắc tội tiểu nhân còn hơn đắc tội nữ nhân hơn nữa vợ càng không thể đắc tội. Minh mà đắc tội vợ, sau này vợ sửa trị mình đến khi đó mình sẽ biết rõ nỗi làm bằng sắt cho mà xem.

Phương Chấn Đông cũng biết Lão Phùng đang khích bác, cũng chẳng phải là ý tốt gì nhưng trong lòng anh thật sự đang nhớ vợ, vừa suy nghĩ vừa liếc mắt nhìn xem. Ai ngờ vừa mới vào sân huấn luyện, xa xa đã thấy hai thằng ngốc không sợ chế mất sáng rực lên nhìn dán vào vợ anh.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vợ nhỏ của anh bị phơi đến ửng hồng, lại nở một nụ cười ngượng ngùng nhìn so với các cô gái bên kia còn ngầy thơ hơn, thật con bà nó, đồ kỹ trong lòng Phương Chấn Đông như lửa cháy phừng phừng thiêu đốt. Môi mím lại thành đường, tay nắm chặt thành nắm đấm rồi thả ra, cả người khí thế hùng hổ dọa người này khiến người chào đón như Vương Đại Bưú mí mắt giật giật không ngừng.

Còn phải nhắm mắt dẫn theo người người theo sau Phương Đoàn Trưởng đang lững thững đi vào là Phùng Chính Ủy đến trước đội hình giới thiệu tình hình huấn luyện nữa.

Thấy thủ trưởng tới đây thị sát cả đội nữ binh đang ỉu xiu như nhúng nước chợt như được vực dậy tinh thần, từng người đứng thẳng ưỡn ngực còn hơn cả tiêu chuẩn, đôi mắt to tròn vụt sáng dán chặt lên người Phương Chấn Đông, từng khuôn mặt nhỏ nhắn không kích động không được.

Hàn Dẫn Tổ đứng ở cuối hàng, cũng đứng thẳng nhưng khoe miệng không khỏi nhếch lên, trong bụng lẩm bẩm: “Bao nhiêu tuổi rồi, cũng già lắm rồi còn ở đây lừa gạt mấy cô gái trẻ u mê thật không biết xấu hổ”, nhưng trong lòng không ngừng chua chua.

Phương Chấn Đông nói đơn giản mấy câu rồi bước qua đứng trước Hàn Dẫn Tổ, Lão Phùng ở phía sau cười suýt phát ra tiếng, nhìn hai người cũng đã quá biết quá rõ rồi còn đứng đây diễn vở gì nữa?

Phương Chấn Đông nhìn vợ nhỏ của anh đến nửa ngày cũng không rời đi được, mới chưa được ba ngày hình như gầy đi, mồ hôi theo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chảy xuống trong nháy mắt rơi xuống cổ.....Phương Chấn Đông hít sâu một hơi rồi nhanh chóng rời mắt đi, xoay người sai bước đi.

Hôm nay là ngày kết thúc huấn luyện, Hàn Dẫn Tổ liền “bị” Chỉ đạo viên vô cùng khách sáo mời ở lại đoàn bộ, chỉ trong chớp lát Vương Đại Bưu liền phái người tiễn cô đi như tiễn một vị thần.

Hàn Dẫn Tổ vừa mới ra khỏi đoàn bộ liền thấy Tiểu Lưu đang đứng chờ ở đó, Hàn Dẫn Tổ bĩu môi định giả bộ không thấy đi vòng. Nhưng Tiểu Lưu đã nhanh chóng xoa xoa tay chạy đến trong lòng thăm than khổ: “Biết ngay là không tốt mà, Đoàn Trưởng đắc tội chị dâu lại sợ chị dâu giận dữ không chịu về nên mới sai mình đi đón. Phùng Chính Ủy thật có lý, Đoàn Trưởng của họ là tự dưng gây chuyện.”

Tiểu Lưu cũng không thể khiến chị dâu đi thật vội vàng đuổi theo cười là giả:

“Chị dâu, Đoàn Trưởng bảo em tới đón chị về!”

Nói xong tay chân thật nhanh chóng đoạt lấy ba lô trong tay cô, mở cửa xe, trong lòng Hàn Dẫn Tổ tức không chịu được, mặt cô mỏng mà tính tình cũng mềm nên Phương Chấn Đông liền nắm lấy điểm yếu này của cô mà khiến cô không thể trở về không được.

Vào nhà ngồi an vị trên sofa, Hàn Dẫn Tổ mới bắt đầu giận dữ, chợt nhớ những chiêu số mà Mộ Phong chỉ dạy cho cô mắt không khỏi sáng lên.

Hôm nay Phương Chấn Đông vừa tan tầm liền hấp tấp chạy về nhà, bước chân thoăn thoắt vào cửa. Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn quen thuộc nhưng hôm nay quả thật so với những thứ ngày thì còn chỗ khác của anh còn đói khát hơn.

Để cái mũ xuống liền đi tìm bóng vợ, trong phòng khách không có, thư phòng, phòng ngủ, phòng bếp tìm một vòng cũng không thấy bóng người. Phương Chấn Đông bước đến phòng tắm, vừa mới đến trước cửa phòng tắm thì cửa phòng tắm chợt mở ra, cô vợ nhỏ của anh vừa tắm xong đang bao khăn tắm đi ra khiến Phương Chấn Đông không khỏi sững sốt.

Khăn tắm bao lấy ngực, xương quai xanh tinh xảo cùng với bờ vai thon thả, da thịt nở nang trắng nõn vẫn còn vài giọt nước trong suốt lấp lánh trên da. Phía dưới khó khăn lắm mới che được cái mông cong lộ ra hai chân cân xứng, trắng non mềm mại dẫn người ta. Bàn chân nhỏ trắng mịn không đi dép cứ như vậy dẫm lên sàn gỗ vô cùng ưa mắt, một chân vẫn còn nghịch ngợm cọ cọ vào bắp chân kia.

Phương Chấn Đông đã cảm thấy đầu óc quay cuồng, máu mũi thiếu chút nữa chảy xuống, tình cảnh dục hỏa khó nhịn trong mắt đàn ông không cần nhìn có thể nghĩ đến.

Hơi thở anh dần dần nặng nề, hít thật sâu hai cái rồi khàn khàn thì thào:

“Em là cái đồ tiểu yêu tinh...”

Cúi đầu vươn tay, cô vợ nhỏ liền bị anh vác lên vai sai bước đá vắng cửa phòng ngủ trực tiếp ném cô lên giường, cởi quần áo thật nhanh liền nhào tới. Ai ngờ cô vợ nhỏ của anh cười khúc khích hai tiếng, thân thể linh hoạt lẩn xa nhảy xuống giường, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn gắt gao giữ lấy khăn tắm.

Phương Chấn Đông sững sốt, neho lại nhìn mắt cô, cảm thấy hôm nay vợ mình có chút gì đó không đúng, sắc mặt anh trầm xuống:

“Tối đây! Ngoan ngoan chứ?”

Giọng nói bá đạo chứa đựng cảnh cáo lẫn uy hiếp nhưng Hàn Dẫn Tổ sớm đã không sợ anh, biết anh chỉ là con hổ giấy, mắt chớp chớp, ánh mắt lóe lên một cái hết sức nghịch ngợm cười lắc đầu ung dung nói:

“Anh còn chưa tắm!”

Phương Chấn Đông sững sốt, biết cô vợ nhỏ vẫn có chút ưa sạch sẽ nên tạm thời chặn dục hỏa đang dâng lên, ánh mắt nhìn vào cô, ánh lửa trong mắt bốc lên hừng hực, cắn răng nặn ra một câu:

“Tiểu nha đầu dám giở trò xấu, đợi lát nữa xem anh dạy dỗ em thế nào....”

Ai ngờ chân anh vừa mới bước ra khỏi cửa liền ầm một cái, cửa phòng ngủ bị đóng lại và khóa trái, anh còn chưa kịp tỉnh lại thì nghe tiếng vợ bên trong:

“Hai ngày nay huấn luyện mệt chết đi được, em chút hơi sức cũng không có, muốn ngủ....”

67. Phiên Ngoại 3

Phiên ngoại 3

Võ quýt dày có móng tay nhọn

“Tổ Tổ, mở cửa được không?”

Cách một cánh cửa thật dày Hàn Dẫn Tổ cũng có thể nghe ra trong giọng nói của Phương Chấn Đông đầy uy hiếp lại nảy ra mấy phần khẩn trương nhìn khóa cửa xác nhận đã khóa kỹ càng liền nhanh chóng quay lại từ đầu giường thấy bên trong có một chìa khóa dự bị mới vỗ ngực một cái thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên phát hiện bên ngoài tự dưng sao không thấy động tĩnh gì, đây chẳng phải là tác phong của Phương Chấn Đông? Hàn Dẫn Tổ nín lấy khăn tắm nhón chân lên, rón ra rón rén bước ra cạnh cửa, áp tai vào cánh cửa cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, hình như có tiếng nước chảy.

Hàn Dẫn Tổ nhủ thầm: “Chẳng lẽ người đàn ông này lại sửa đổi tính nết, hay là nhịn không nổi đi tắm nước lạnh cho hạ hỏa rồi. Định mở cửa ra ngoài thăm dò đôi chút, hiện tại quả là không dám.

Cô hoàn toàn hiểu, bình thường Phương Chấn Đông vô cùng chiều cô nhưng nếu có chọc tới anh thì anh sẽ không nương tay!

Ý nghĩ đến đây Hàn Dẫn Tổ không tự chủ mà rung mình một cái, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Cô biết nếu mình giờ ra ngoài đầu hàng kết quả cũng tuyệt đối không có chút tốt hơn, người đàn ông kia chưa bao giờ biết khoan dung với tù binh.

Hàn Dẫn Tổ dán chặt vào cửa nghe, hình như tiếng nước chảy đã ngừng, nghe được tiếng bước chân Phương Chấn Đông nện trên sàn nhà mỗi bước đi như dẫm vào lòng cô. Hàn Dẫn Tổ khẩn trương đổ cả mồ hôi cũng bởi vì không thể đoán được người đàn ông này sẽ làm gì. Minh quá hồ đồ, nào có thể so với nhau được, nào có thể tính được Phương Chấn Đông với Hoàng Thế Nhân nhà Mộ Phong được. Hoàng Thế Nhân nhiều lắm cũng chỉ là tên gian thương còn Phương Chấn Đông nhà cô là quân nhân.

Hàn Dẫn Tổ chợt nhớ tới Đoàn Tăng Cường của bọn họ trong hạng mục huấn luyện có môn khí công, một đám có thể vỡ viên gạch thành hai nửa. Huống chi dục hỏa đang thiêu đốt, tinh trùng lên não đồng chí Phương Chấn Đông không khéo lực bộc phát, lực phá hoại....

Hơn nữa Hàn Dẫn Tổ cũng rất rõ ràng anh dám một đám đem cánh cửa này thành một lỗ thủng, đến lúc đó anh mà vào được, kết quả của mình....

Hàn Dẫn Tổ co rúm lại thành một cục như con mèo, tâm thần bất an nghĩ ngợi chột nghe bên ngoài giọng nói trầm trầm của Phương Chấn Đông lại vang lên:

“Tổ Tổ, anh nói một lần nữa, mở cửa cho anh!”

Hàn Dẫn Tổ không dám có dũng khí đối đầu, nhỏ giọng lắp bắp một câu:

“Ừm. Em thật sự mệt mỏi.”

Bên ngoài trầm mặc mấy giây, không biết có phải Hàn Dẫn Tổ nghe nhầm hay không mà cô nghe giống như có tiếng nghiêng răng kèn kẹt.

Giọng anh có vẻ kiềm chế rất lớn:

“Cho em cơ hội cuối cùng, lập tức mở cửa cho anh!”

Hàn Dẫn Tổ găm găm ngón tay của mình không chịu lên tiếng, cô nghe tiếng bước chân vang lên hình như càng ngày càng xa không khỏi khẽ thở dài một tiếng nhưng trong đầu chuông cảnh báo lại vang lên nói cho cô biết người dễ dàng buông tha thì không phải là Phương Chấn Đông.

Hàn Dẫn Tổ vội vàng đứng lên, khom người gắt gao dính vào cửa, ngừng thở nghe động tĩnh bên ngoài, hình như có tiếng động ngoài cửa sổ.....

Hàn Dẫn Tổ còn chưa tỉnh táo lại chỉ nghe tiếng cửa sổ mở sau lưng, cô kinh ngạc quay đầu lại không khỏi thét lên một tiếng. Phương Chấn Đông từ cửa sổ nhảy vào, dưới thất kinh coi như là cô phản ứng nhanh trực tiếp mở chốt cửa thoát thân ra ngoài rồi chạy vào phòng tắm khóa trái lại mới tựa lưng vào tường thở dốc.

Đột nhiên phát hiện trên người trống trơn, vừa quay sang tắm gương thấy cả người trơn bóng, khăn tắm sớm không biết nơi nào? Cô vội vàng quơ tay lên kệ lấy khăn tắm chợt nghe sau lưng “két” một tiếng, cửa phòng tắm bị đá văng. Vậy là cô đã quên mình đặt toàn bộ chìa khóa trên tủ đầu giường rồi nên anh ta mới vào dễ dàng như vậy.

Hàn Dẫn Tổ khẽ kêu một tiếng, khăn tắm trong tay chưa kịp quần thì đã bị Phương Chấn Đông xé nát. Cô chống cự mấy cái, cái miệng nhỏ nhắn còn cố ngoan cố:

“Phương Chấn Đông. em, em thật sự mệt mỏi.....á.....ừm ừmm....”

Mấy từ lầm nhảm phía sau bị Phương Chấn Đông nuốt hết vào miệng, đôi tay nhỏ bé của cô vẫn không ngừng khưc từ không muốn anh được như ý, nếu không chẳng phải cô đã uống phí công sức trước đó sao? Ai biết anh sẽ dùng hình thức tàn khốc nào để tra tấn cô?

Phương Chấn Đông bị cô cản trở, bàn tay trực tiếp nắm đôi tay mảnh khảnh đưa lên cao, một cánh tay nữa vòng qua đầu gối cô trực tiếp đặt cô lên bồn rửa mặt. Kéo ra, thẳng tiến....

“Á....Ừm....”

Cô không thể tự kiềm chế mà rên lên.

Phương Chấn Đông cúi đầu, dọc theo cái cổ thon dài mà hung hăng găm cắn, há mồm ngậm vành tai tinh xảo hung hăng cắn một cái:

“Tiểu nha đầu, dám giở trò với anh sao? Nhìn xem hôm nay anh dạy dỗ em thế nào....”

Bàn tay buông cổ tay cô ra, không đợi Hàn Dẫn Tổ thoải mái trực tiếp xóc cô lên, kéo khăn lông ra gắt gao trói lấy.

Mặc dù hai người kết hôn đã lâu như vậy nhưng đến lúc này Hàn Dẫn Tổ quả thật có chút sợ, xem ra anh đã bị cô chọc trúng rồi, không biết sẽ xuất ra chiêu gì để dọn dẹp cô đây?

Nghĩ đến đây cô vội vàng cứu vãn:

“Chấn Đông, Ừm...em sai rồi, thả em ra có được không? Chúng ta về phòng....”

Giọng nói mềm mại mang theo cả thở dốc khiến cho người đàn ông tâm địa có sắt đá đến mấy cũng không thể chịu nổi, ngọn lửa trong mắt Phương Chấn Đông nhanh chóng vọt lên, hai tay trượt xuống từ đầu gối cô tới.....

“Phương Chấn Đông, anh thả em xuống, anh lên một chút,.....a.....a....”

Hàn Dẫn Tổ cực kỳ tức giận, thậm chí không chịu được, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng một mảnh, tư thế này..... Quả thật là khiến cô hoàn toàn mở ra mà anh thì đang thẳng tiến, chỉ cần cô cúi đầu có thể nhìn thấy được chỗ hai người kết hợp với nhau, đang va chạm thế nào,.....âm thanh kết hợp cùng với xuân thủy không dứt bên tai.

Làm Hàn Dẫn Tổ hận không được lập tức ngắt đi, nhưng hình như thân thể của cô tốt hơn trước nhiều cho nên không dễ dàng mà té xỉu, dưới kích thích mãnh liệt của thị giác lẫn thính giác khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Mà cố tình sự khó chịu đó dần dần dâng lên khiến cô không biết đó là thoải mái hay thống khổ.....

Phương Chấn Đông từ đầu đến cuối đều vô cùng mãnh liệt, hơn nữa tốc độ từ chậm đến mau, tốc độ, lực độ, cùng với tần số đụng vào khiến Hàn Dẫn Tổ vô cùng khó coi và ngượng ngùng. Lý trí dần dần sụp đổ trong nháy mắt, trừ không ngừng rên rỉ ra cô không thể thốt ra một câu đầy đủ.....

Dưới ánh đèn sáng rọi, cô gái hoàn toàn lâm vào kích tình tạo thành một đường cong tuyệt đẹp động lòng người. Tiếng rên rỉ vừa như thống khổ vừa khó nhịn từ cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng vang vọng trong không khí khiến cho ngay cả không khí cũng bị khuấy nóng lên. Cả người cô nôn nà lộ một màu hồng phấn như hoa hải đường ngậm sương đêm, đôi ngực run rẩy như sắp nổ rộ.....

Lúc Hàn Dẫn Tổ thoáng lấy lại được lý trí thì khăn lông trói chặt cô đã được cởi ra, cánh tay mặc dù có thể tự nhiên hoạt động nhưng cũng không còn chút hơi sức nào. Trên thực tế toàn thân cô không ngừng run rẩy, cái loại tư vị hậu cao triều còn chưa tản đi thì cái vật cứng như sắt ở phía dưới, cự thú sau khi xâm lược cơ thể cô trải qua một hồi phát tiết còn chưa thỏa mãn còn chờ phát động.....

Cổ nâng cánh tay mềm nhũn lên nhốt chặt cổ Phương Chấn Đông cầu xin khoan dung:

“Chấn Đông, em....em thật sự không được nữa, anh tha cho em lần này được không? Về sau em đảm bảo sẽ nghe lời anh....”

Nói xong, cái miệng nhỏ nhắn còn nịnh hót dán đi lên môi mỏng của anh một cái. Mà đối với thức ăn ngon đưa tới miệng Phương Chấn Đông dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, hé miệng rộng ra nặng nề hôn cô cho đến khi cô không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì nhịn thở quá lâu anh mới buông cô ra. Môi anh lại trượt đến xương quai xanh của cô nhẹ nhàng cắn một cái rồi nói nhỏ: “Tiểu lừa đảo nghĩ một đằng nói một nẻo, vừa rồi ai còn rên rỉ hét lên hả?”

Hàn Dẫn Tổ không đỡ mặt không được, anh lui về phía sau một chút lui ra ngoài, cô còn chưa kịp thở dài thì thân thể đã bị anh nhanh chóng quay ngược lại, cánh tay cô theo bản năng đỡ lên bàn cằm thạch. Còn chưa trụ vững thì một chân đã bị anh nâng lên và mạnh mẽ đi vào.....

“A. . . .”

Hàn Dẫn Tổ suýt nữa xụi lơ thành một đồng, bị cánh tay sắt sau lưng nhốt chặt lấy vòng eo, tiếp theo đó là cường thế công kích.....

Người đàn ông này cho tới bây giờ cũng không phải là người dễ nói chuyện, nghiêm túc mà nói có lúc nào đó cũng có chút phóng khoáng, hơn nữa bình thường đối với cô vô cùng cưng chiều. Nhưng nếu đã chọc tới anh thì anh sẽ hung ác mà dạy dỗ cô, hơn nữa tuyệt đối tránh không thoát. Mà thủ đoạn dạy dỗ của anh thì cho tới giờ vẫn chưa khác.....

“Ưm....”

Hàn Dẫn Tổ mở mắt ra vừa đứng nhìn đúng hình ảnh mình phản chiếu trong gương không khỏi gắt gao nhắm mắt lại, mặc dù chỉ nhìn một cái nhưng cô cũng có thể thấy được mình ở trong gương có thể xa lạ và phóng đảng đến thế.

Hàn Dẫn Tổ cũng không biết mình cũng có tiềm chất làm người phụ nữ phóng đảng nhưng bây giờ phát hiện chỉ cần ở bên cạnh người đàn ông này cô chính là một người phụ nữ phóng đảng không hơn không kém, giống như con dã thú ngủ yên trong lòng nhiều năm bị phóng thích.

Cô căn bản là khống chế được mình, thân thể, ý thức tất cả bị cảm giác khoái cảm nguyên thủy nhất nhấn chìm. Trong ngực người đàn ông này, phía dưới, chọt lên chọt xuống, chọt nhanh chọt chậm, khoái cảm cùng thống khổ làm cảm giác khó nhịn thống khổ không ngừng dâng lên....

“A....”

Trong nháy mắt bộc phát ra giống như những bông pháo hoa nhỏ xinh đẹp giữa bầu trời đêm.

Cô gái vô dụng này lại hôn mê, Phương Chấn Đông nhẹ nhàng ôm lấy cô, đặt cô vào trong bồn nước ấm tắm cho cô rồi dùng khăn tắm bao lấy người cô ôm về phòng ngủ đem cô ôm thật chặt vào trong ngực mình thỏa mãn nhắm mắt lại. Trong lòng nghĩ nữ nhân vô dụng này lại hôn mê, Phương Chấn Đông nhẹ nhàng ôm lấy: “Có phải nên để cho vợ anh đi huấn luyện thêm mấy ngày? Hiệu quả quả nhiên nổi bật nha!”

Cô vợ nhỏ trong ngực như biết được ý nghĩ của anh hay sao mà rõ ràng ngủ mê man nhưng lại bất mãn rầm rì hai tiếng. Phương Chấn Đông mở mắt ra nhìn thấy miệng vợ anh không tự chủ cong lên hờn dỗi không khỏi bật cười, đưa tay véo cái mũi nhỏ khai ân:

“Hôm nay phục vụ chồng khá tốt cho nên tạm tha cho em!”

Nhẹ nhàng chậm chạp kéo qua chăn mỏng đắp lên hai người rồi nhắm mắt ngủ. Bên trong cửa sổ uyên ương đã nghỉ ngơi thì ngoài cửa sổ vừa đúng trăng sáng sao thưa, vừa đúng giữa đêm.

68. Phiên Ngoại 4 (hết)

Phiên ngoại 4

Giận dỗi là quyền lợi của phụ nữ.

Edit: Vân Hoàng

Đoàn văn công của quân khu thường mỗi năm một lần xuống đoàn bộ liên hoan, phạm là lính từ trên xuống dưới người nào mà không biết đây là cơ hội khó có được. Hơn nữa trong doanh trại nhiều sư tử mà ít thớt thì các cô gái đến đây quả là chuyện khó lường. Hơn nữa lần này còn đến một đoàn lớn, lần lượt nhìn sang từng người đều là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, ngũ quan thanh tú, nhìn trong sáng như giọt nước vừa hát vừa múa khiến cho các đồng chí lính đời thối kinh niên từng người từng người như một lũ sói với con mắt xanh lè.

Từ thủ trưởng đến lính lâu năm, thậm chí là ban cấp dưỡng anh nuôi cũng hận không được có cơ hội luồn cúi, đồ xô về để lấy lòng chỉ vì kiếm vợ nếu kiếm không được cũng phải nhìn cho đỡ thèm nha! Vì thế đoàn văn công vào Đoàn Tăng Cường đủ biết náo nhiệt như thế nào, đám lính không thể nào rời được khỏi doanh trại bên cạnh. Lão Phùng nhìn cũng nói thầm:

“Chấn Đông, cậu xem cái lũ tiểu tử không có tiền đồ này y như đám ruồi xanh vo ve bên cạnh trứng gà thúi, không thể nào cắn nổi. Nếu là huấn luyện cũng như thế này thì Đoàn Tăng Cường chúng ta đã đứng thứ nhất ở quân khu rồi. Tôi thấy lần nào đoàn văn công đến cũng như vậy, sao đám lính ngu ngốc này nhìn các cô ấy như là tiên trên trời vậy? Nghe nói cô gái có vẻ được nhất gọi là Bạch....”

Tiểu Lưu ở một bên đáp lời:

“Gọi là Bạch Lệ Lệ!”

“Đúng, đúng, đúng rồi!”

Lão Phùng gõ gõ bàn một cái:

“Như tên vậy, người khá được nhưng so với Tiểu Hàn nhà cậu xem ra vẫn còn kém lắm. Tiểu Lưu, cậu nói xem có đúng không?”

Tiểu Lưu len lén liếc Đoàn Trưởng một cái, cười hắc hắc không nói lời nào, Lão Phùng đưa tay đập vào gáy anh một cái:

“Cái tên tiểu tử này, đuôi sau mông của cậu còn dài hơn cả đuôi khỉ, xinh đẹp thì nói là xinh đẹp, có gì không dám nói, việc gì phải sợ?”

Trong lòng Tiểu Lưu nhủ thầm: “Có xinh đẹp cũng không dám nói, cũng không thể nhìn nếu không Đoàn Trưởng bá đạo thích ăn dấm chua của bọn họ sẽ cho biết tay. Bọn họ mà dám nhìn chị dâu chắc chắn sẽ bị trừng phạt đích đáng. Bạch Lệ Lệ thì không như vậy, tuy không xinh đẹp như chị dâu của bọn họ nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, trắng trẻo non mềm, mắt to vút sáng, hát dễ nghe mà giọng nói thì thánh thót. Quan trọng nhất là bọn họ có thể nhìn Bạch Lệ Lệ còn chị dâu dù có xinh đẹp cũng không làm gì được, đã dán nhãn Đoàn Trưởng rồi.”

Tiểu Lưu đang nói thầm chợt nghe có âm thanh có chút nhộn nhịp ở cửa, ngẩng đầu lên không phải là Bạch Lệ Lệ đang bước vào đây sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười như bông hoa dưới mặt trời hết sức đẹp mắt.

Lão Phùng không khỏi nở nụ cười, lại gần Phương Chấn Đông nhỏ giọng nói:

“Tôi thấy nha đầu này nhất định là nhìn trúng cậu, cậu xem mấy hôm nay không có việc gì cũng tới đoàn bộ, báo cáo công tác là nguy trang, còn hai mắt to vút sáng cứ nhắm vào cậu, nếu để vợ cậu biết thì hắc hắc....”

Lão Phùng có vẻ hả hê cười nhẹ hai tiếng, năm ngoái Phương Chấn Đông đem vợ mình ném vào huấn luyện tân binh ba ngày, buổi tối trở lại giày vò Lão Phùng ở nhà đối diện cũng nghe được. Hôm sau nghe lính gác đêm nói Đoàn Trưởng của bọn họ đêm qua tựa như tên đầu trộm đuôi cướp leo cửa sổ vào phòng. Đây quả là mới mẻ nha, nhà có cửa chính sao không đi mà phải lao lực để trèo tường?

Nhưng mà người nào đó mấy ngày trước tối mặt như con mèo được ăn uống no đủ cả người toát ra vẻ thư thái có thể thấy là được ăn tiệc lớn rồi. Trùng hợp đêm hôm đó Khưu Thực Trinh sai anh đem dưa chua cùng bánh nhân sủi cảo qua gặp vợ Chấn Đông lại tỉ mỉ xem xét, đáng đi có vẻ không được tự nhiên cho lắm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thắm có thể thấy là bị dạy dỗ không ít.

Phong thủy có lúc lưu chuyển, chớ nhìn Phương Chấn Đông bá đạo mà nhìn cô vợ nhỏ nhu nhược mà hiểu nhầm, cô vợ của anh ta mà giận lên thì Phương Chấn Đông chút chiêu cũng không có. Cô ấy giận đối thu dọn đồ đạc quay đầu mà đi không thèm ngoái đầu lại thì anh có bá đạo có muốn trừng phạt thì tìm khắp nơi cũng không có người, thanh nổi lạnh lò hai ngày chịu không nổi phải tìm cách mà xuống nước dụ dỗ vợ trở về, lần nào cũng vậy.

Bình thường đàn ông khác mà nhìn vợ anh ta thì mặt anh ta đen đến nửa ngày, nhưng đổi lại hôm nay có cô gái đoàn văn công đến nếu để Tiểu Hàn nhìn thấy, dù sao cũng là phụ nữ, dù có lương thiện đến mấy thì ghen tuông cũng là bản tính. Vì vậy sắp có trò hay để xem rồi.

Suy nghĩ trong lòng Bạch Lệ Lệ Lão Phùng cũng đã quá rõ ràng, Phương Chấn Đông mặc dù khiêm tốn nhưng phàm là người đầu óc linh hoạt một chút cũng biết chút ít bối cảnh nhà anh. Lời nói của Phương Chấn Đông so với bất kỳ ai khác còn có tác dụng hơn. Hơn nữa hôn lễ của Phương Chấn Đông ít người biết, trừ Đoàn Tăng Cường cùng vài người phía trên biết ra thì cũng không mấy người hay chuyện nên trong mắt mọi người Phương Chấn Đông vẫn xem là người đàn ông độc thân hoàng kim, các cô gái không bị cuốn hút mới là lạ.

Thật đúng là khiến Phùng Chính ủy đoán vừa vặn, Bạch Lệ Lệ đáng đáp không tệ, cũng là người cơ trí tự nhiên lòng cũng có chút cao ngạo, lính bình thường sao có thể vào mắt cô. Vừa vào Đoàn Tăng Cường đã liếc thấy Phương Chấn Đông hoàn hảo về mọi mặt, chức vị cao, đáng ngoài hoàn hảo, hơn nữa nghe nói bối cảnh cũng vô cùng lợi hại, nếu có thể gả cho anh thì tiền đồ sau này còn phải lo lắng nữa sao?

Vì vậy cách vài ba hôm lại đến đoàn bộ tìm cơ hội nhưng cô tình phụ trách tiếp đón đoàn văn công bọn họ lại là Phùng Chính Ủy, Phương Đoàn Trưởng ở một bên ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô. Bạch Lệ Lệ bị lạnh nhạt như thế này càng thêm hừng hực ý chí chiến đấu.(bao nhiêu chiến sỹ hùng hổ hơn chị đã hy sinh trước đó rồi chị ạ!)

Bạch Lệ Lệ vừa vào cửa, Lão Phùng liền khách sáo không mất nhiệt tình đơn đả:

” Đồng chí Tiểu Bạch tới à, ngồi đây đi, Tiểu Lưu đứng gác đó làm gì, rót nước cho đồng chí Tiểu Bạch!”

Ai biết chuyện cứ như vậy đúng dịp, Bạch Lệ Lệ vừa mới ngồi xuống thì Hàn Dẫn Tổ cũng vừa bước vào. Tiểu Manh Manh ở Phương Gia, mẹ chồng cô sống chết không chịu buông tay, nói hai người còn lo công

việc, rồi vẽ tranh rồi lo lắng cho con cái, cứ để cháu cho bà để Tiểu Mạnh Mạnh đỡ chịu thiệt thòi.

Hàn Dẫn Tổ nghĩ cha chồng cô đi vùng khác công tác không ít ngày, mẹ chồng ở nhà một mình khó tránh khỏi cô đơn tĩnh mịch nên không mang con trở lại. Cô càng không có việc nhiều, mỗi ngày chỉ vác đồ nghề đi cách vùng xung quanh vẽ phong cảnh. Hôm nay đi đến nơi cách không xa đoàn bộ lữ định đến đây đáp nhờ xe Phương Chấn Đông trở về.

Vừa vào đoàn bộ lữ nhìn thấy Bạch Lệ Lệ, Hàn Dẫn Tổ dĩ nhiên là không ngu, hơn nữa về phương diện này phụ nữ lại càng vô cùng nhạy cảm nên vừa thấy mặt đã hiểu vấn đề. Cô nhìn về Phương Chấn Đông cười nhẹ.

Trong lòng Bạch Lệ Lệ rất ngoài ý muốn, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp hơn nữa vô cùng khí chất này, hơn nữa, vừa nhìn thấy cô mấy anh lính gác cửa tự nhiên đứng nghiêm cung kính gọi: “Chị dâu!”. Bạch Lệ Lệ liền khẳng định đây không phải là vợ của Phùng Chính Ủy, chẳng lẽ là Phương Đoàn Trưởng.....

Vừa nghĩ đến đây đã thấy Phương Đoàn Trưởng thường ngày mặt đen cả nụ cười cũng không có chợt đứng lên tay cầm bản vẽ sau lưng của cô gái kia:

“Sao hôm nay lại tới Đoàn Bộ?”

Cúi đầu xem đồng hồ một chút:

“Đợi thêm chút nữa chúng ta về nhà!”

Giọng nói tuy nói vẫn lạnh lùng nhưng so với ngày thường mềm mại hơn rất nhiều, Bạch Lệ Lệ cắn môi chưa tới phút cuối chưa thôi hỏi:

“Vị này là?”

Trên mặt Lão Phùng thiếu chút nữa cười phá lên vội vàng vàng giới thiệu:

“Đây là người yêu Phương Đoàn Trưởng!”

Mặt Bạch Lệ Lệ liền biến sắc cũng không còn hơi đâu mà báo cáo công tác nữa tùy tiện tìm lý do để chạy. Trên đường về Hàn Dẫn Tổ một câu không nói gì chỉ thỉnh thoảng nhìn Phương Chấn Đông khiến cho anh rung mình cảm thấy có gì đó không thích hợp. Cô vẫn vào nhà nấu ăn, ăn cơm, ngủ.

Ngày hôm sau Hàn Dẫn Tổ lấy lý do nhớ con nên về Phương Gia, Phương Chấn Đông vẫn không hiểu nổi, sau đó Lão Phùng không nhận được mới chỉ cho một chút thì Phương Chấn Đông mới hiểu là do Bạch Lệ Lệ. Anh cảm thấy cô vợ nhỏ của anh lần này là cố tình gây sự, đây mà là lý do à? Đến cả nhìn anh còn chưa thèm nhìn cô ta.

Nhưng ba ngày không thấy bóng vợ đâu anh quả không chịu nổi, hôm nay vừa tan tầm một cái liền trực tiếp đi đón vợ nào ngờ chụp hụt. Bà Phương nói cô và sư huynh bàn chuyện rồi thuận tiện ăn cơm luôn. Trong lòng anh phứt chốc như một vại dấm chua, không chua không được.

Ở trong phòng khách Phương Gia nóng nảy đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ làm bà Phương vội ôm cháu gái lên lầu hai để khỏi nhìn chướng mắt.

Nghe có tiếng xe bên ngoài, anh liền xông ra ngoài vừa đúng lúc nhìn thấy vợ nhỏ của mình cười đến rục rịch với Đường Tử Mộ làm mặt Phương Chấn Đông đen như đất nồi, không nói không rằng như thổ phỉ vác vợ lên xe trực tiếp lái về doanh trại.

Vào cửa đặt lên trên giường định xé rách xiêm áo như một con quỷ háo sắc khiến cho Hàn Dẫn Tổ không khỏi phì cười, bàn tay nhỏ nhắn lên bàn tay gấp gáp:

“Không cho xé rách quần áo em, để em!”

Phương Chấn Đông không khỏi sững sốt, cô vợ nhỏ của anh tựa như yêu tinh đẩy tay của anh ra đứng lên thuần thục cởi khóa đằng sau ra, chiếc váy mềm nhẹ liền rơi xuống đất.

Hô hấp Phương Chấn Đông dần dần nặng nề, tiểu yêu tinh này dám mặc đồ lót ren màu đen ở trong, chất liệu này làm tôn thêm da thịt trắng nõn nà hấp dẫn câu hồn không thể tả.

Sắc mặt anh trầm hơn rồi cắn răng gằn từng chữ:

“Em dám mặc cái này đi ăn cơm với sư huynh sao?”

Hàn Dẫn Tổ ngạc nhiên, cúi đầu nhìn qua nhìn lại trong lòng lẩm bẩm: “Mặc thế này thì sao? Trời thì nóng nực, vậy dài như vậy chẳng lẽ phải mặc cả quần bên trong?”

Thật ra thì Hàn Dẫn Tổ cũng biết này lần mình không đúng nhưng phụ nữ là thế, không nói đạo lý là chuyện bình thường, ghen tuông là lấy cớ. Nhưng cô biết không thể chọc tới người đàn ông này, tất phải ngọt ngào trấn an nếu không anh sẽ trừng phạt cô đích đáng.

Nghĩ đến đây cô nịnh nọt hôn lên khuôn mặt đen kịt, đẩy ngã anh xuống giường. Phương Chấn Đông cũng theo hoa chiêu của cô tùy ý cho cô làm, bàn tay nhỏ bé linh hoạt giúp anh cởi áo sơ mi lộ ra lồng ngực vững chắc....Bàn tay nhỏ bé giữ lấy quần lót còn chút chần chờ, khuôn mặt nhỏ nhắn như muốn rỉ máu.

Bộ dáng vợ nhỏ rơi vào mắt anh khiến anh quyết định lần này sẽ hào phóng tha thứ cho việc cô cố tình gây sự, tuy áo lót có bại lộ một chút nhưng không tiện nghi cho người đàn ông khác, hơn nữa hôm nay cô vợ nhỏ ban phúc lợi lớn như vậy thật là ngàn năm có một.....

Rốt cuộc cuối cùng một chút chống đỡ cũng không còn, anh bị cấm dục mấy ngày bên dưới đã sớm “nhất trụ kinh thiên”, muốn nứt ra rồi lại phải cố gắng chịu đựng xem hôm nay cô vợ nhỏ của anh muốn làm gì. Bàn tay không tự chủ vuốt ve thân thể trơn bóng không bỏ qua một tác nào cũng đã đưa tới một trận run rẩy.

Hàn Dẫn Tổ len lén liếc Phương Chấn Đông một cái, khiêu khích đến đây là đủ rồi, làm một lần thôi tiết kiệm sức lực bị người đàn ông này tính nợ. Khẽ cắn răng, đùi trắng nõn mở ra trực tiếp ngồi lên.....

“A...”

Phương Chấn Đông khẽ rên lên một tiếng....

Hàn Dẫn Tổ đốt lửa đến đây rồi, còn phía sau đó không do cô quyết định.....Cho đến khi bị người đàn ông này lấn qua lấn lại đến một mớ rối, cầu xin tha vô số lần mới chịu thả cô ra....

Nhiệt tình lắng xuống, Phương Chấn Đông đem vợ ôm vào trong ngực, chợt nhớ tới một chuyện, có chút chần chờ nói:

“Hôm nay anh nhận được tin, Hàn Dĩnh chết rồi....Tự sát...”

Thân thể Hàn Dẫn Tổ cứng đờ, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô trấn an tiếp tục nói:

“Mẹ cô ta là Triệu Hồng tâm thần có chút vấn đề giờ đã được đưa vào bệnh viện tâm thần trị liệu rồi.”

Phương Chấn Đông cảm thấy những thứ này cô vợ nhỏ nên biết, tuy nói sau khi cha vợ chết đi thì đối với mẹ con Hàn Dĩnh đã không còn quan hệ nào nữa nhưng anh vẫn biết trong lòng vợ anh vẫn còn khúc mắc. Biết kết quả của mẹ con Hàn Dĩnh rồi thì anh hy vọng về sau cô sẽ quên được những thứ này.

Hàn Dẫn Tổ khẽ ngửa đầu, dán môi vào môi của anh một cái:

“Thật ra thì em đã sớm quên rồi!”

Chợt thở thật dài một cái:

“Ban đầu cha nhìn nhật ký của mẹ hiểu lầm, cha chỉ nhìn đầu chứ không chịu nhìn cuối mới hiểu lầm đáng tiếc. Mẹ từ đầu đến cuối vẫn yêu cha nhưng chẳng qua là cha không biết mà thôi! Cảm ơn anh đã nói cho em những điều đó, còn nữa....Chấn Đông, em yêu anh....”

Ánh mắt Phương Chấn Đông lấp la lấp lánh, đột nhiên nói:

“Giờ lấy lòng anh cũng vô dụng, ngày mai đừng quên viết bản kiểm điểm, lần này là em cố tình gây sự....”

Hàn Dẫn Tổ suýt nữa nghẹn chết, tức giận xoay người kéo chăn bọc mình. Giận một lát chợt nhớ hôm nay lúc thuê xe ra ngoài, người lái xe lại là chồng trước Trịnh Vĩ. Chỉ là gần ngủ mấy năm mà hắn không còn vinh quang chói lọi như trước nữa, cả người lộ ra vẻ mệt mỏi giống như vô số người tầm thường khác, lẫn vào trong đám người chắc chắn sẽ không nhận ra được.

Hai người thậm chí không nói một câu, bây giờ nghĩ lại cũng không khỏi than: “Nếu như không phải là Phương Chấn Đông....”

Chợt nhớ tới chuyện xưa không khỏi lộ ra một nụ cười, xoay người, chống tay lên, một tay vuốt ve mặt anh:

“Phương Chấn Đông, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Lần anh giúp em khâu rất nhiều đồ đó?”

Phương Chấn Đông trợn mắt nhìn liếc cô một cái:

“Ngủ! Nếu như em không mệt mỏi, chúng ta có thể tìm thêm chút chuyện làm.”

Con mắt sắc chợt trầm xuống một chút khiến Hàn Dẫn Tổ sợ hết hồn vội vàng nằm xuống nhắm hai mắt lại. Khóe miệng Phương Chấn Đông hơi nhếch lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống, trong đầu lại hiện lên hình ảnh trưa mùa đông năm nào, tuyết rơi trĩu cành, bạch mai nở rộ. Hoa mai như cô vợ nhỏ trong ngực anh, đẹp đến động lòng người.....

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-hon-nhan-tan-vo>